

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ULUSLARARASI BESTSELLER

Bro
Sis

Polisiye / Gerilim

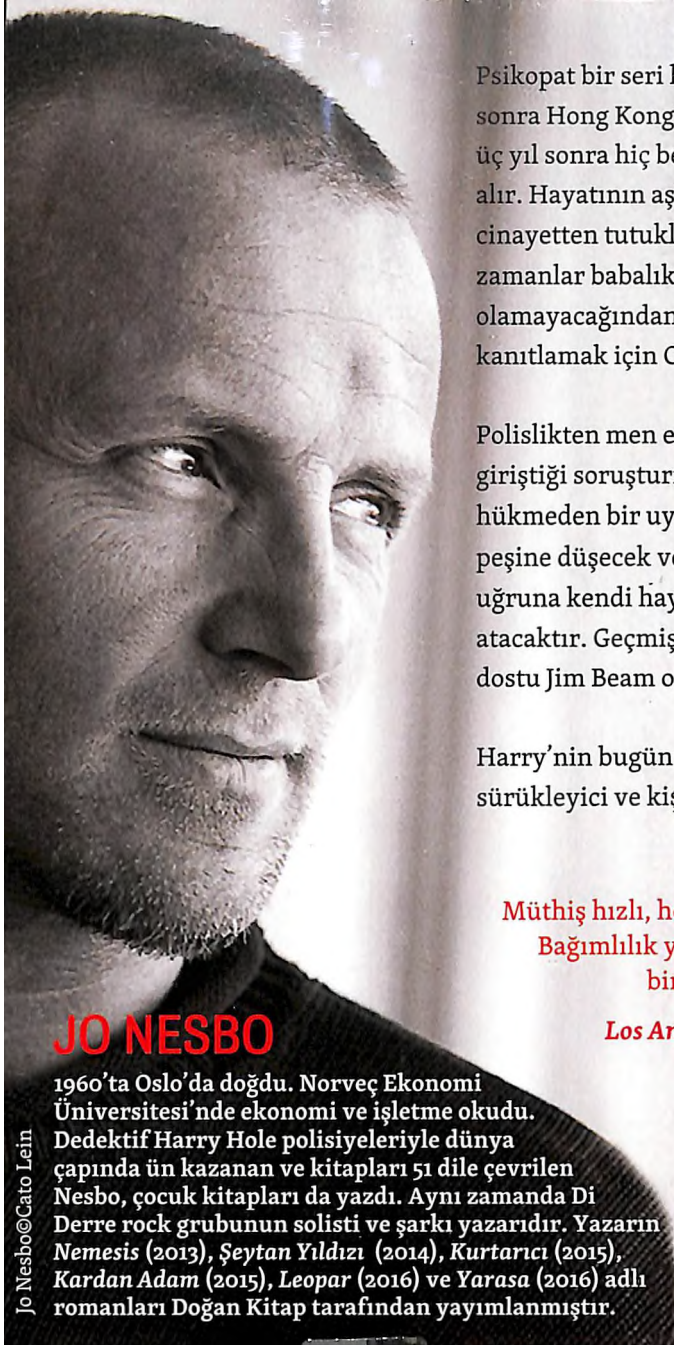
JO NESBO

HAYALET

Harry Hole hızla gezegenin en gözde dedektiflerinden
birine dönüşüyor...

THE MIRROR

Psikopat bir seri katili yakaladıktan sonra Hong Kong'a dönen Harry Hole, üç yıl sonra hiç beklenmedik bir haber alır. Hayatının aşkı Rakel'in oğlu Oleg cinayetten tutuklanmıştır. Harry bir zamanlar babalık yaptığı Oleg'in katil olamayacağından emindir ve bunu kanıtlamak için Oslo'ya döner.

Polislikten men edilen Harry tek başına giriştiği soruşturmada, Oslo sokaklarına hükmeden bir uyuşturucu çetesinin peşine düşecek ve Oleg'i kurtarmak uğruna kendi hayatını tehlikeye atacaktır. Geçmişin hayaletleri ve en iyi dostu Jim Beam onu kovalarken...

Harry'nin bugüne kadarki en sürükleyici ve kişisel yolculuğu...

**Müthiş hızlı, heyecanlı bir hikâye...
Bağımlılık yapan, sürükleyici
bir roman.**

Los Angeles Times

JO NESBO

1960'ta Oslo'da doğdu. Norveç Ekonomi Üniversitesi'nde ekonomi ve işletme okudu. Dedektif Harry Hole polisyeleriyle dünya çapında ün kazanan ve kitapları 51 dile çevrilen Nesbo, çocuk kitapları da yazdı. Aynı zamanda Di Derre rock grubunun solisti ve şarkı yazarıdır. Yazarın *Nemesis* (2013), *Şeytan Yıldızı* (2014), *Kurtarıcı* (2015), *Kardan Adam* (2015), *Leopar* (2016) ve *Yarasa* (2016) adlı romanları Doğan Kitap tarafından yayımlanmıştır.

Çeviren: Dost Körpe

Jo Nesbo©Cato Lein

tavsiye edilen
satış fiyatı

₺ 29

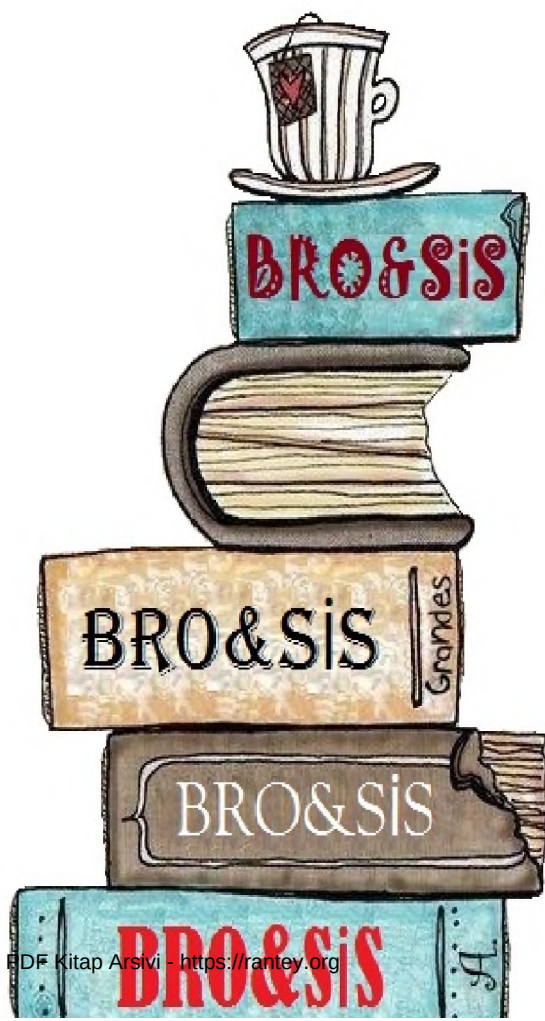

Sertifika no: 11940

ISBN 978-605-09-4542-3

Hayalet

.

DOĞAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Nemesis
Şeytan Yıldızı
Kurtarıcı
Kardan Adam
Leopar
Yarasa

HAYALET

Orjinal adı: Gijjenferd

© Jo Nesbo, 2011

Salomonsson Agency aracılığıyla yayımlanmıştır.

Yazan: Jo Nesbo

İngilizceden çeviren: Dost Körpe

Türkçe yayın hakları: © Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

1. baskı / Ağustos 2017 / ISBN 978-605-09-4542-3

Sertifika no: 11940

Kapak tasarımı: Erbil Kargı

Kapak görseli: Crystal Spellman / EyeEm / Getty Images

Baskı: Ana Basın Yayın Gıda İnş. San. Tic. A.Ş.

B.O.S.B. Mermerciler Sanayi Site 10. Cad. No: 15

Beylikdüzü-İstanbul

Tel: (0212) 422 79 29

Sertifika no: 20699

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 1 Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Hayalet

Jo Nesbo

Çeviren: Dost Körpe

Tiz sesler onu çağırıyordu. Oslo şehir merkezinde, gecenin tüm diğer seslerini, pencerenin dışından mütemadiyen gelen araba uğultusunu, uzaklardan gelen ve yükselip alçalan siren sesini, civarda çalmaya başlamış kilise çanlarının sesi ni akustik mızraklar gibi deliyorlardı. Dışı fare yiyecek aramaya gitti. Mutfak zeminindeki kirli linolyumda burnunu gezdirdi. Sesleri şimşek hızıyla saptayıp üç kategoriye ayırıyordu: Yenilebilir, tehlikeli veya hayatta kalmakta faydasız. Gri sigara külünün keskin kokusu. Bir hidrofil pamuk parçasındaki kanın şeker gibi tatlı aroması. Bir şişe kapağındaki Ringnes biranın acı kokusu. Başta Makarov tabanca için üretilen ve bu tabancanın adını alan, dokuza on sekiz milimetrelik kurşun mermi için tasarlanmış boş bir metal kovandan sı-zan kükürt, güherçile ve karbondioksit gazı molekülleri. Rus İmparatorluğu'nun kartal armasını taşıyan, sarı filtreli ve siyah kâğıtlı, hâlâ için için yanan sigaranın dumanı. Tütün yenilebilirdi. Ve işte oradaydı: Leş gibi alkol, deri, yağ ve asfalt kokusu. Bir ayakkabı. Fare onu kokladı. Onun gardıroptaki ceket, o petrol kokan, yapımında kullanılan çürümüş hayvanın kokusunu taşıyan ceket kadar kolay yenilebilir olmadığına karar verdi. Sonra fare beyni, karşısındaki şeyi fiziksel güç kullanarak aşmaya odaklandı. Ayakkabının iki yanından da sıkışarak geçmeyi denemişti; ama uzunluğu sadece yirmi

beş santim, ağırlığı da yarım kilonun epey altında olmasına karşın başaramamıştı. Üstü duvara yaslı halde yan duran bu engel yuvanın girişini kapatıyordu ve farenin yeni doğmuş, kör, tüysüz sekiz bebeği, onun sütünü arzulayarak, giderek daha yüksek sesle bağıryorlardı. Et dağından tuz, ter ve kan kokuları geliyordu. Bu bir insan bedeniydi. Canlı bir insandı; farenin hassas kulakları, aç bebeklerinin cıyıklamaları arasında hafif kalp atışları duyabiliyordu.

Korkuyordu, ama seçme şansı yoktu. Yavrularını beslemesi tüm tehlikelerden, tüm çabalardan, diğer tüm içgüdülerinden önemliydi. Burnunu kaldırıp çözümün gelmesini bekledi.

Kilise çanları şimdi insan kalbiyle uyumlu çalıyordu. Bir vuruş, iki. Üç, dört...

Fare dişlerini gösterdi.

Temmuz. Lanet olsun. Temmuzda ölmemeli. Gerçekten kilise çanlarını mı duyuyorum, yoksa o kahrolası kurşunlarda halüsinasyonlar mı vardı? Tamam, buraya kadarmış. Hem ne fark eder ki? Ha burada, ha orada. Ha şimdi, ha sonra. Ama temmuzda ölmeyi cidden hak ettim mi? Kuşlar cıvıldarken, şişeler tokuşturulurken, Akerselva'da kahkahalar koparken ve pencerenin hemen ardında lanet olası yaz neşesi hüküm sürerken? Hastalıklı bir keş evinin zemininde, vücudumda her şeyin –yaşam, saniyeler ve beni bu noktaya getiren her şeyin anılarının– dışarı aktığı fazladan bir delikle yatmayı hak ettim mi? Önemli ya da önemsiz her şey, kısmen önceden belirlenmiş ve rastlantısal olaylar demeti; bu ben miyim, hepsi bu mu, hayatım bu mu? Planlarım vardı, değil mi? Şimdiyse hayatım tozla dolu bir çanta sadece, komik olmayan bir espri, öyle kısa ki tamamını şu çılgın çan susmadan anlatabilirim. Cehennemin ateşleri! Ölürken bu kadar acı çekildiğini kimse söylemedi. Şimdi orada mısın baba? Gitme, şimdi olmaz. Dinle bak, espri şöyle: Adım Gusto. On dokuz yaşına dek yaşadım. Sen kötü bir kadınla yatan kötü bir adamdın, dokuz ay sonra da ben doğdum ve daha

"Baba!" dememe fırsat kalmadan üvey ailemin yanına postalandım. Orada da olabildiğince sorun çıkardım. Beni boğucu battaniyeyle iyice sarmaladılar sadece ve sakinleştirmek için, ne istediğimi sordular. Lanet olası bir dondurma? Senin ve benim gibi insanların eninde sonunda vurulacağından, haşere gibi kökümüzün kazınacağından, çürüme ve hastalık yaydığımızdan, fırsatını bulunca fare gibi ürettiğimizden haberleri yoktu. Bütün suç kendilerindeydi. Ama onlar da bir şeyler istiyordu. Herkes bir şeyler ister. Üvey annemin ne istediğini gözlerinden ilk anlayışında on üç yaşındaydım.

"Öyle yakışıklısın ki Gusto" dedi. Banyoya girmişti; kapıyı açık bırakmıştım, sesi duymasın diye de duşu açmamıştım. Dışarı çıkmadan önce tam bir saniye fazladan, öylece durdu. Güldüm, çünkü artık biliyordum. Yeteneğim bu baba: İnsanların ne istediğini görebiliyorum. Bu konuda sana mı çektim acaba? Sen de mi öyleydin? O çıkınca, boy aynasında kendime baktım. Bunu, yakışıklı olduğumu ilk söyleyen o değildi. Diğer oğlanlardan daha çabuk gelişmiştim. Uzun boyluydum, sıırım gibiydim, daha şimdiden geniş omuzlu ve kaslıydım. Saçım öyle siyahtı ki ışılıyordu, sanki her ışığı yansıtıyordu. Elmacikkemiklerim çıkıktı. Çenem köşeliydi. Doyumsuz bir ifade taşıyan büyük bir ağız vardı, ama dudaklarım kız dudağı gibi dolgundu. Cildim yumuşak ve bronzdu. Gözlerim siyaha kaçan kahverengiydi. Sınıftaki çocuklardan biri "Kahverengi sıçan" demişti bana. Didrik, adı buydu galiba. Konser piyanisti olacaktı. On beşime basmıştım ve Didrik o lafı sınıfta bağırarak söylemişti: "Şu kahverengi sıçan doğru dürüst okuma bile bilmiyor."

Gülüp geçmiştim; öyle demesinin sebebini biliyordum tabii. Onun ne istediğini biliyordum. Kamilla. Didrik ona gizliden gizliye âşık; Kamilla'ysa bana âşık olduğunu pek gizlemiyordu. Sınıf partisinde, kazağının altında ne olduğunu hissetmek için onu bir kere ellemiştim. Pek de bir şey yoktu. Birkaç oğlana bundan bahsettim, Didrik de bunu duymuş olacak ki beni ayak altından çekmeye karar verdi. "Popüler" olmayı filan pek umursamam, ama onunki dayılanmaktı. Bu yüzden, motosiklet kulübünden olan Tutu'ya gittim. Okulda onlar için esrar satıyordum ve isimi düzgün yapmam için bana saygı duyulması ge-

rektiğini söyledim. Tutu, Didrik meselesini halledeceğini söyledi. Daha sonra Didrik iki parmağını erkekler tuvaleti kapısının üst menteşesinin altına sıkıştırmayı nasıl becerdiğini herhangi bir kişiye açıklamayı reddetti, ama bir daha asla bana “kahverengi sıçan” demedi. Konser piyanisti de olmadı, evet. Lanet olsun, çok acıyor! Hayır, teselliye ihtiyacım yok baba, mala ihtiyacım var. Son bir kez kullanayım, ondan sonra hiç sorun çıkarmadan bu dünyayı terk edeceğim, söz veriyorum. İşte, kili-se çanı tekrar çaldı. Baba?

Bangkok'tan gelen SK-459 sefer sayılı uçak, Oslo'nun ana havalimanı Gardermoen'un pistinde ilerleyerek 46 numaralı kapının yanında ayrılmış park alanına girerken, vakit neredeyse gece yarısıydı. Kaptan pilot Tord Schultz fren yaparak Airbus 340'ı tamamen durdurdu; sonra yakıt beslemesini çabucak kesti. Jet motorlarının metalik iniltisi giderek kalınlaşan frekanslarla yavaşlayıp sevecen bir homurtuyla son buldu. Tord Schultz'un gözleri kendiliğinden saate çevrildi; iniş anından beri üç dakika kırk saniye geçmişti... İniş on iki dakika erken gerçekleşmişti. Tord Schultz ve yardımcı pilotu motor durdurma ve park prosedür listesini kontrole giriştiler, çünkü uçak gece boyunca orada kalacaktı. Yüküyle birlikte. Tord Schultz seyir defterinin yer aldığı evrak çantasını karıştırdı. Eylül 2011. Yağmur mevsiminin hâlâ sürdüğü Bangkok'un havası her zamanki gibi sıcak ve nemliydi; Tord Schultz memleketini ve sonbaharın ilk serin akşamlarını özlemişti. Eylülde Oslo. Yeryüzünde buradan daha iyi bir yer yoktu. Tord Schultz kalan yakıt için form doldurdu. Yakıt faturası. Tord Schultz bunu açıklamanın bir yolunu bulmak zorunda kalmıştı. Amsterdam ve Madrid uçuşlarından sonra, ekonomik olmayacak kadar hızlı uçmuştu; zamanında gitmek için binlerce kronluk yakıt harcamıştı. Sonunda amiri ona fırça atmıştı.

“Neye yetismeye çalışıyordun ki?” diye bağrmıştı. “Aktarmalı uçuş yapan yolcun yoktu!”

Tord Schultz reklam sloganını mırıldanmıştı: “Dünyanın en dakik havayolu şirketi.”

“Dünyanın en batık havayolu şirketi asıl! Bundan iyi açıklama bulamadın mı?”

Tord Schultz omuz silkmişti. Ne de olsa gerçek sebebi, yakıt nozullarını şahsi bir iş yüzünden açtığını söyleyemezdi. Ona verilen sefer... Bergen, Trondheim ve Stavanger seferi. Bu yolculuğu diğer pilotlardan birinin değil *onun* yapması son derece önemliydi.

Yaşı ilerlediğinden, ona bağırıp çağırmaktan başka bir şey yapamazlardı. Ciddi hatalar yapmaktan kaçınmıştı, sendika tarafından kollanıyordu, çift beşe (yani elli beş yaşına) ulaşmış emekli olmasına da yalnızca birkaç sene kalmıştı ve bu her koşulda olacaktı. Tord Schultz iç geçirdi. Durumunu düzeltmek, dünyanın en batık pilotu haline gelmemek için birkaç senesi vardı.

Seyir defterini imzalayıp kalktı ve bronz tenli pilot çehresindeki, inci gibi beyaz dişlerini yolculara sergilemek için kokpitten çıktı. Gülümseyişi onlara kendisinin güven abidesi olduğunu söyleyecekti. Pilot: Bu mesleki unvan bir zamanlar ona başkalarının gözünde saygınlık kazandırırdu. O zamanlar erkeğiyle kadınıyla, genciyle yaşlısıyla herkesin o sihirli “pilot” sözcüğünü duyunca ona baktıklarını ve yalnızca karizmasını, fütursuzluğunu ve çocuksu cazibesini değil, kapitan pilot olarak dinamizmini, soğukkanlılığını ve titizliğini, üstün zekâsını ve fizik kurallarına, sıradan ölümlülerin içsel korkularına meydan okuyan cesaretini de keşfettiklerini görürdü. Ama bu çok eskidendi. Artık onu (haklı olarak), otobüs şoförü gibi görüyor, en ucuz Las Palmas biletinin ne kadar olduğunu ve Lufthansa’nın koltukları arasında daha fazla bacak mesafesi bulunmasının **sebebinin soruyorlardı.**

Canları cehennemeydi. Hepsinin canı cehennemeydi.

Tord Schultz çıkış kapısında, uçuş personelinin yanında dururken dikelip gülümsedi ve İngilizce, yayvan Teksas ağızıyla “Tekrar hoş geldiniz hanımefendi” dedi. Aldığı karşılık, onaylayıcı bir gülümsemeydi. Bir zamanlar, böyle gülümsendiğinde, geliş peronunda buluşma ayarlayabilirdi. Bunu yaptığı olmuştur da. Cape Town’dan Alta’ya dek. Kadınlarla. Birçok kadınla. Sorun buydu. Çözüm de. Kadınlar. Birçok kadın. Yeni kadınlar. Peki ya şimdi? Pilot şapkasının altındaki alnı açılmaktaydı, ama ısmarlama üniforması boylu boslu ve geniş omuzlu bedenini gösteriyordu. Uçuş okulunda savaş pilotu eğitimi almasına izin verilmemesinin ve sonunda Hercules’te kargo pilotu, gökyüzünün yük beygiri olmasının sebebinin bu olduğunu düşünmüş, suçu fiziğine yıkmıştı. Memleketindekilere omurgasının birkaç santim fazla uzun olduğunu ve Starfighter, F-5 ve F-16’ların kokpitlerine ancak cücelerin sığabileceğini söylemişti. İşin gerçeğiye rakiplerinin ondan üstün olmasıydı. Bedeni, o zamanlardan kurtarmayı başardığı, dağılmamış, un ufak olmamış tek şeydi. Evliliklerinin aksine. Ailesinin. Arkadaşlarının. Bu nasıl olmuştur? Bütün bunlar olurken kendisi neredeydi? Cape Town’da veya Alta’da bir otel odasında mı muhtemelen; barda içtiği, cinsel gücü öldüren içkilerin etkisini dengelemek için kokain çekiyordu, penisi de onun olmadığı ve asla olmayacağı her şeyi telafi etmek için Tekrar-Hoş-Geldiniz-Hanımefendi modu sergileyecek halde değildi.

Tord Schultz’un gözü, koridordan yaklaşan bir adama ilişti. Adam başı eğik yürümesine karşın diğer yolculardan epey uzun görünüyordu. Tord Schultz’u andıran bir şekilde, sıırım gibi ve geniş omuzluydu. Ama ondan daha gençti. Üç numara vurulmuş sarı saç fırça gibi dik dikti. Norveçliye benziyordu; ama yurduna dönen bir turistten çok, yurtdışında yaşayan bir Norveçliydi muhtemelen... Güneydoğu Asya’da

uzun süre kalmış beyazların uçuk grimsi ten rengine sahipti. Hiç şüphesiz ısmarlama olan kahverengi keten takım elbisesi ona klas, ağırbaşlı bir hava katıyordu. Belki de işadamıydı. Piyasaların çok iyi olmaması sebebiyle ekonomi sınıfında yolculuk etmişti. Ama Tord Schultz'un bu kişiye odaklanmasının sebebi, adamın takım elbisesi veya boyu değildi. Yara iziydi. Adamın sol ağız kenarından başlayıp gülümseme şeklinde, orak biçiminde neredeyse kulağına dek uzanıyordu. Grotesk ve tuhaf bir şekilde etkileyiciydi.

"Görüşürüz."

Tord Schultz irkildi, ama ancak adam geçip giderek uçaktan çıktıktan sonra tepki verebildi. Adamın yeni uyandığı hırıltılı, boğuk sesinden ve kanlı gözlerinden anlaşıyordu.

Uçak boştu. Temizlik personeli, piste park edilmiş minibüsten sürü halinde iniyordu. Tord Schultz minibüsten ilk inen kişinin tıknaz Rus olduğunu fark etti; sırtında şirket logosunu (Solox) taşıyan sarı, reflektörlü yelek giymiş adamın basamakları hızla çıkmasını seyretti.

Görüşürüz.

Koridordan uçuş ekibi merkezine doğru yürüyen Tord Schultz'un beyni bu sözcüğü tekrarladı.

Hosteslerden biri, Tord'un Samsonite marka tekerlekli valizini göstererek "Üstünde uçuş çantanız yok muydu?" diye sordu. Tord kadının adını hatırlayamadı. Mia mıydı? Maja mıydı? Her halükârda Tord geçen yüzyıl en az bir kez, bir duraklama noktasında onunla yatmıştı. Yoksa yatmamış mıydı?

"Hayır" dedi.

Görüşürüz. "Tekrar görüşürüz" anlamında mıydı? Yoksa gözünün Tord'un üstünde olduğunu mu ima etmişti?

Uçuş ekibi merkezinin girişindeki bölmeli kısımdan geçtiler; teorik olarak burada, sürprizleri bulmaya hazır bir gümrük memuru için yer vardı. Ama Tord'un buradan her yüz ge-

çişinin doksan dokuzunda, bölmeli kısmın ardındaki koltuk boş oluyordu ve Tord asla –havayolu şirketine çalıştığı otuz sene boyunca tek bir kez bile– durdurulup aranmamıştı.

Görüşürüz.

“Seni gayet iyi görüyorum” dercesine. Ve “Kim olduğunu görebiliyorum.”

Tord Schultz kapıdan hızla geçerek merkeze doğru yürüdü.

Minibüs asfaltta, Airbus’ın yanında durduğunda Sergey İvanov her zamanki gibi ilk inen kişi oldu ve boş uçağın merdivenini koşarak çıktı. Elinde vakum temizleyiciyle kokpite girip, kapıyı arkasından kilitledi. Lateks eldivenler takıp, dövmelelerinin başladığı kısımlara kadar çekti; vakum temizleyicinin ön kapağını ve kaptan pilotun kilitli dolabını açtı. Samsonite marka küçük uçuş çantasını kaldırıp çıkardı ve açtı, sonra da alt kısımdaki metal levhayı söktü ve tuğlaya benzeyen, birer kiloluk dört paketi kontrol etti. Sonra paketleri vakum temizleyicinin içine, borunun ve önceden boşalttığı büyük toz torbasının arasına bastırarak yerleştirdi. Ön kapağı kapadı, kokpit kapısının kilidini açtı ve vakum temizleyiciyi çalıştırdı. Tüm bunlar birkaç saniyede olup bitmişti.

Kabini toplayıp temizledikten sonra uçaktan ağır ağır çıktılar, açık mavi çöp torbalarını Daihatsu’nun arka tarafına istiflediler ve bekleme salonuna döndüler. Sadece birkaç uçak daha inip kalktıktan sonra havalimanı o geceliğine kapanacaktı. İvanov vardiya müdürü Jenny’ye omzunun üstünden göz attı. İniş kalkış saatlerini gösteren bilgisayar ekranına baktı. Gecikme yoktu.

Sergey kaba şivesiyle “Bergen’i ben hallederim” dedi. En azından bu ülkenin dilini konuşuyordu; Norveç’te on yıl yaşayıp da hâlâ derdini İngilizce anlatmak zorunda kalan Ruslar tanıyordu. Ama Sergey neredeyse iki yıl önce buraya geti-

rildiğinde, amcası onun Norveççe öğrenmesi gerektiğini açık bir dille söylemişti; dil öğrenme yeteneği konusunda kendisine çekmiş olabileceğini söyleyerek Sergey'i teselli etmişti.

"Bergen bende" dedi Jenny. "Trondheim'i bekleyebilirsin."

"Bergen'i ben halledeyim" dedi Sergey. "Trondheim'i da Nick halletsin."

Jenny ona baktı. "Nasıl istersen. Ölümüne çalışma Sergey."

Sergey gidip duvar dibindeki bir koltuğa oturdu. Dikkatle arkasına yaslandı. Omuzlarının, Norveçli dövmececinin mesleğini icra ettiği kısımların derisi hâlâ acıyordu. Bu adam, Nijniy Tagil hapishanesinde yatan dövmececi Imre'nin gönderdiği resimleri model alıyordu ve işin büyük kısmı bitmemişti hâlâ. Sergey, amcasının adamları Andrey ile Peter'in dövmelelerini düşündü. Altaylı o iki Kazak'ın derilerindeki uçuk mavi dövmeleler, dramatik hayatlarını ve yaptıkları büyük işleri simgeliyordu. Ama Sergey de namının yürümesini sağlayacak bir iş başarmıştı. Bir cinayet. Önemsiz bir cinayet olsa da, daha şimdiden melek şeklinde dövmesi yapılmıştı. Sergey belki bir cinayet daha işlerdi. Büyük bir iş. Amcası "Gerekli iş *cidden* gerekli olursa" demiş ve onu hazır olması, zihnen hazır olması ve bıçak pratiği yapması gerektiği konusunda uyarmıştı. "Bir adam geliyor" demişti. İş kesin değildi, ama muhtemeldi.

Muhtemel.

Sergey İvanov ellerini inceledi. Lateks eldivenleri çıkarmamıştı. Bu standart iş eldivenleri sayesinde paketlerde parmak izi bırakmamasının işine gelmesi (ne de olsa günün birinde terslik çıkabilirdi) tesadüftü elbette. Elleri hiç titremiyordu. Elleri bu işi o kadar uzun süredir yapıyordu ki, Sergey tetikte kalmak için arada sırada kendine riski hatırlatmak zorunda kalıyordu. *Gerekli işin –что нужно*nun halledilmesi gerektiğinde de ellerinin bu kadar sakın olaca-

ğını umuyordu. O zaman, tasarımının gönderilmesini şimdiden emrettiği dövme hak etmesi gerekcekti. O sahneyi tekrar zihninde canlandırdı: Tagil'deki evinin oturma odasında, bütün *urka*¹ kardeşleriyle birlikteyken gömleğinin düğmelerini açarak, yeni dövme onlara gösterecekti. Yoruma, söze gerek olmayacaktı. Dolayısıyla Sergey bir şey demeyecekti. Gerçeği onların gözlerinde görecekti, o kadar: Artık Küçük Sergey olmadığını. O adamın gelmesi için haftalardır geceleri dua ediyordu. Gerekli işin *cidden* gerekli olması için de.

Telsizden gelen cızırtılı ses, Bergen uçağını temizlemesini söyledi.

Sergey ayağa kalktı. Esnedi.

İkinci kokpitte izlenecek prosedür daha da basitti.

Vakum temizleyiciyi aç, uçuş çantasının içindekileri yardımcı pilotun kilitli dolabına koy.

Çıkarken, içeri giren ekiple karşılaştılar. Yardımcı pilotla göz göze gelmemek için gözlerini indiren Sergey İvanov, adamın tekerlekli valizinin Schultz'unakinin aynısı olduğunu fark etti. Samsonite Aspire GRT. Aynı kırmızı. Fakat bunun üstüne tutturulabilen küçük, kırmızı uçuş çantası yoktu. O ikisi birbirleri ve birbirlerinin saikleri, hayatları veya aileleri hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Sergey'in, Schultz'un ve genç yardımcı pilotun birbirleriyle bağlantılı olduğunu gösteren yegâne şey, programda değişiklik olursa mesaj atabilmeleri için Tayland'dan alınmış kayıtsız cep telefonlarının numaralarıydı. Sergey, Schultz ile yardımcı pilotun birbirlerinden haberdar olduğunu sanmıyordu. Andrey gereğinden fazla bilgi vermeme konusunda katıydı. Bu sebepten, Sergey'in paketlerde ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Ama tahmin edebiliyordu. Çünkü yardımcı pilot Oslo'dan Bergen'e

yurtiçi uçuş yaptıktan sonra, gümrük ya da güvenlik kontrolüne maruz kalmadan, gümrüklü sahadan gümrüksüz sahaya geçiyordu. Uçuş çantasını Bergen'deki, ekibin kaldığı otele götürüyordu. Gecenin bir yarısında otel kapısı usulca çalınıyor ve dört kilo eroin el değiştiriyordu. Keman denen yeni uyuşturucu fiyatları düşürse de, sokaklarda eroinin çeyrek gramı hâlâ en az 250 krondan satılıyordu. Gramı bin kron. Zaten seyreltilmiş olan eroinin bir kez daha seyreltildiği göz önüne alındığında, her parti mal sekiz milyon kron değerindeydi. Sergey hesap yapabiliyordu. Aldığı ücretin yetersiz olduğunu bilecek kadar. Ama *gerekli işi* yaptığında pastadan daha büyük pay almayı hak edeceğini de biliyordu. O maaşla da birkaç yıl sonra Tagil'de ev alabilir ve kendine güzel bir Sibiryalı kız bulabilirdi; annesiyle babası yaşlandıklarında, yanına taşınmalarına izin verirdi belki.

Sergey İvanov kürekkemiklerinin arasındaki dövmenin kaşındığını hissetti.

Cildi dövmeye yeni eklemeler yapılmasını hevesle bekliyordu sanki.

Keten takım elbiseli adam Oslo Merkez Garı'nda hava-limanı ekspres treninden indi. Eski memleketinde günün ılık ve güneşli geçtiğini tahmin etti, ne de olsa hava hâlâ sakin ve sarmalayıcıydı. Adam elinde neredeyse komik denebilecek kadar küçük kanvas valiziyle, hızlı ve çevik adımlarla, garın güney tarafından çıktı. Dışarıda, Oslo'nun kalbi –ki bu şehrin kalpsiz olduğunu söyleyenler vardı– huzurlu bir ritimle atmaktaydı. Gece ritmiyle. Yuvarlak Trafik Makinesi'nden dolanan tek tük arabalar doğudaki Stockholm'a ve Trondheim'a, şehrin kuzey kısımlarına veya batıdaki Drammen'a ve Kristiansand'a gidiyordu. Trafik Makinesi hem boyut hem de şekil itibarıyla brontozoru andırıyordu; yakında ortadan kaybolacak olan, can çekişen bir devdi... Oslo'nun yeni ve muhteşem Opera Binası'na sahip, yeni ve muhteşem mahallesindeki yerini, evlere ve işyerlerine bırakacaktı. Adam durup, Trafik Makinesi'yle fiyort arasındaki beyaz buzdağına baktı. Buraya daha şimdiden, dünyanın dört bir yanından mimarlık ödülleri yağıyordu; insanlar denize kadar inen İtalyan çatıda yürümek için çok uzaklardan geliyordu. Binanın büyük pencerelerinden giren ay ışığı, içeriye dışarıya kadar aydınlatıyordu.

Tanrım, böyle ne iyi olmuş, diye düşündü adam.

Gördüğü şey yeni bir kentsel gelişim vaadi değil, geçmişti. Çünkü burası eskiden Oslo'nun uyuşturucu satılan ve kulla-

nılan keş bölgesiydi; şehrin kayıp çocukları burada kendilerine iğne yapar ve uyuşturucunun etkisindeyken, onları kısmen gizleyen kışlanın ardında takılırlardı. O bina, o çocuklarla onları tanımayan, iyi niyetli, sosyal demokrat ebeveynleri arasında zayıf bir engeldi. Adam *Böyle ne iyi olmuş*, diye düşündü. Şimdi daha güzel bir ortamda cehenneme yolculuk yapıyorlardı.

Adam burada en son üç yıl önce durmuştu. Her şey yeniydi. Her şey aynıydı.

Artık garla otobanın arasındaki çimenli alanda, yol kenarında takılıyorlardı. Eskisi kadar uyuşturucu kullandıkları belliydi. Bazıları sırtüstü yatıyordu... güneşi fazla parlak bulurcasına gözlerini kapamışlardı; bazıları iki büküm olmuştu ve hâlâ kullanılabilecek bir damar bulmaya çalışıyordu; bazılarıysa sırt çantalarının ağırlığı yüzünden iki bükülmüdü ve ne yapacaklarını bilemeden, kararsızca, çarpık keş bacaklarıyla öylece duruyordu. Aynı simalar. Gerçi bunlar adamın eskiden buradan geçerken gördüğü yaşayan ölüler değildi; onlar çoktan ölmüştü ve geri gelmeyeceklerdi. Ama simalar aynıydı.

Adam Tollbugata yolunu çıkarken de onlardan gördü. Geri gelmesinin sebebiyle ilişkili olduklarından, iyi bir izlenim edinmeye çalıştı. Sayılarının artıp artmadığını, azalıp azalmadığını kestirmeye çalıştı. Yine Plata'da alışveriş yapıyor olmaları dikkatini çekti. Jernbanetorget'in batısındaki, eskiden beyaza boyalı olan, küçük, kare şeklinde asfalt meydan bir zamanlar Oslo'nun Tayvan'ıydı, serbest uyuşturucu ticareti alanıydı; yetkililer o dünyada olup bitenleri izleme ve ilk kez uyuşturucu satın alacak gençleri vazgeçirme umuduyla, orayı serbest bölge ilan etmişti. Ama uyuşturucu ticaretinin hacmi arttıkça Plata, Oslo'nun gerçek yüzünü, Avrupa'nın en berbat eroin noktalarından biri olduğunu ortaya koymuş, böylece de tamamen turistik bir yer haline gelmişti. Eroin ticaretinin boyutu ve aşırı dozda ölüm vakaları/razanosi

kent için utanç kaynağı olsa da, Plata kadar bariz bir leke de-
ğildiler. Gazeteler ve televizyon kanalları, uyuşturucu etkisin-
deki gençlerin, güpegündüz şehrin göbeğinde dolanan o zom-
bilerin görüntülerini ülkenin geri kalanına gösterip duruyor-
lardı. Siyasetçiler suçlanıyordu. Sağcılar iktidardayken solcu-
lar yaygara koparıyordu. “Yeterince tedavi merkezi yok.” “Ha-
pis cezaları bağımlılar yaratıyor.” “Yeni sınıf toplumu, göçmen
bölgelerinde çeteler oluşmasına ve uyuşturucu ticaretine se-
bep oluyor.” Solcular iktidardayken de sağcılar yaygara kopa-
rıyordu. “Yeterince polis yok.” “Sığınmacılar ülkeye çok kolay
girebiliyor.” “Her yedi mahkûmun altısı yabancı.”

Oslo Belediye Meclisi epey düşünüp taşındıktan sonra,
kaçınılmaz bir şekilde, kendini kurtarmaya karar vermişti.
Pislikleri halı altına süpürmeye. Plata'yı kapamaya.

Keten takım elbiseli adam, basamaklarda duran, kırmızı
beyaz Arsenal tişörtlü bir delikanlı gördü; delikanlının önün-
de, ayaklarını sürüyen dört kişi vardı. Arsenal oyuncusu, ba-
şını tavuk gibi sağa sola çeviriyordu. Diğer dördününse baş-
ları hareketsizdi ve sayılarının artmasını, belki beş altı ki-
şi olmalarını bekleyen, Arsenal renkleri giymiş torbacıya öy-
lece bakıyorlardı. Torbacı ancak sayıları arttıktan sonra öde-
me kabul edecek ve onları uyuşturucunun bulunduğu yere gö-
türecekti. Ya köşenin ardına ya da bir arka avluya, ortağının
beklediği yere. Prensip basitti; torbacının parayla, para işle-
rine bakan adamın da uyuşturucuyla asla teması olmamalıy-
dı. Böylece polisin onların uyuşturucu ticareti yaptığını somut
delillerle kanıtlaması zorlaşırdı. Yine de, hâlâ 1980'lerden ve
90'lardan kalma yöntemin uygulandığını görmek, keten takım
elbiseli adamı şaşırttı. Polis onları sokaklarda yakalamaktan
vazgeçtikçe, uyuşturucu satıcıları müşterilere doğrudan satış
yapar olmuştu; bir elde para, diğerinde uyuşturucular. Yoksa
polis, sokak torbacılarını tutuklamaya mı başlamıştı tekrar?

Parlak renkli tişörtü püzgürme kabanın, baskıletçi kıya-

fetli, kasklı, turuncu gözlüklü bir adam pedal çevirerek geçip gitti. Dar şortunun altındaki uyluk kasları şişkindi, bisiklet de pahalı görünüyordu. Arkadaşları Arsenal oyuncusunun peşinden köşeyi dönüp binanın diğer tarafına giderken, onun bisikleti yanında götürmesinin sebebi bu olsa gerek. Her şey yeniydi. Her şey aynıydı. Ama sayıları azalmıştı, değil mi?

Skippergata'nın köşesindeki fahişeler adama yarı İngilizce seslendi –Hey bebek! Bekle bir dakika yakışıklı!– ama adam başını iki yana sallamakla yetindi. Cinsellikten uzak durduğu veya belki de para sıkıntısı çektiği söylentisi adımlarından daha hızlı bir şekilde yayılmışçasına, ilerideki kızlar ona hiç ilgi göstermedi. Adamın zamanında, Oslo'daki fahişeler daha pratik kıyafetler, kot pantolon ve kalın ceket giyerdi. O zamanlar sayıları çok değildi; satıcı piyasası hâkimdi. Şimdiyse rekabet artmıştı ve mini etekler, yüksek topuklu ayakkabılar, file çoraplar giyiliyordu. Afrikalı kadınlar şimdiden üşür gibiydi. Adam *Hele aralık ayını bekle-yin*, diye düşündü.

Kvadraturen'in içlerine girdi; burası bir zamanlar Oslo'nun ilk şehir merkezi olsa da, şimdi akşam dört beş civarı evlerine koşturup meydanı gece kemirgenlerine bırakan 250.000 işçi karıncanın gelip gittiği idare ve ofis binalarının bulunduğu bir asfalt ve tuğla çölüydü. Kral IV. Christian şehri Rönesans'ın geometrik düzen idealleri uyarınca kare bloklar şeklinde inşa ettirdiğinde, yangınlar nüfus artışını dizginlemişti. Halk arasında, her 29 Şubat gecesi burada alev alev yanarak evlerin arasında koşturan insanlar görülebileceği ve çığlıklarının duyulabileceği, yanıp kül olmalarının izlenebileceği; asfaltın onların külleriyle kaplandığı ve rüzgârda savrulmalarından önce bu küllerden bir avuç alabilirseniz, oturduğunuz evin asla yanmayacağı söylenirdi. IV. Christian yangın riski sebebiyle, Oslo'nun sokaklarının standartla-

rına göre epey geniş yollar yaptırmıştı. Binalar Norveçlilerin alışık olmadığı bir malzemedен, tuğladan yapılmıştı. Adam bu tuğla duvarlardan biri boyunca yürürken, bir barın açık kapısının önünden geçti. Guns N' Roses'ın "Welcome to the Jungle"ının bir başka berbat yorumu, Marley ile Rose'a, Slash ile Stradlin'e saygısızlık denebilecek, dans havalı bir reggae versiyonu, dışarıda ayakta durarak sigara içen kişilere bangır bangır çalınıyordu. Biri kolunu uzatınca adam durdu.

"Ateşin var mı?"

Otuzlarının sonlarında, geniş omuzlu, tombul bir kadın başını kaldırıp adama baktı. Kırmızı dudaklarının arasında-ki sigarasını davetkâr bir edayla, yukarı aşağı oynattı.

Adam tek kaşını kaldırarak, kadının arkasında duran kız arkadaşına baktı; kadın elinde yanan bir sigarayla gülüyordu. Geniş omuzlu kadın da, bunu fark edince güldü ve den- gesini korumak için bir adım yana çekildi.

Veliaht kraliçe gibi Sörland aksanıyla konuşarak "Bu ka- dar mankafa olma" dedi. Adam kapalı çarşıda veliaht kraliçe gibi görünüp giyinerek ve konuşarak zengin olan bir fahişe olduğunu duymuştu. Saati 5.000 kron olan bu fahişenin üc- retine, müşterinin istediği şekilde kullanabileceği bir plastik asanın dahil olduğunu da duymuştu.

Adam gitmeye davranınca, kadın elini onun koluna koy- du. Adama doğru eğildi ve kırmızı şarap kokulu nefesini yü- züne üfledi.

"Yakışıklı adamsın. Bana... ateş verir misin?"

Adam yüzünün diğer tarafını kadına çevirdi. Kötü tarafı- nı. Çok da yakışıklı olmayan tarafını. Adam Kongo'ya son gi- dişinin hatırası olarak yüzünde kalan yara izini gören kadı- nın ürktüğünü hissetti; kadın usulca uzaklaştı. Yara izi kötü dikilmiş bir yırtık gibi, ağızdan kulağa dek uzanıyordu.

Adam yürümeye devam ederken müzik değişti, Nirvana çalmaya başladı. "Come As You Are." Orijinal versiyon.

“Afgan?”

Bu ses bir bahçe yolundan gelse de, adam ne durdu ne de o tarafa döndü.

“Hap?”

Üç yıldır uyuşturucu kullanmıyordu ve tekrar başlamaya niyeti yoktu.

“Keman?”

Hele şimdi.

Önünde, kaldırımında genç bir adam iki torbacının yanında durmuştu; konuşurken onlara bir şey gösteriyordu. Adam yaklaşırken delikanlı başını kaldırıp sorgulayan gri gözlerini ona dikti. *Polis gözleri*, diye düşünen adam başını eğip sokağın karşı tarafına geçti. Belki biraz paranoyaklık ediyordu; ne de olsa böyle genç bir polisin onu tanıması küçük bir ihtimaldi.

İşte otel oradaydı. Ucuz, döküntü bir otel. Leon.

Sokağın bu tarafında neredeyse in cin top oynuyordu. Adam diğer taraftaki bir sokak lambasının altında, uyuşturucu satıcısının bisiklet üstünde durduğunu ve yanında yine profesyonel bisiklet kıyafetli birinin bulunduğunu gördü. Uyuşturucu satıcısı, diğer adamın kendi boynuna enjeksiyon yapmasını seyrediyordu.

Keten takım elbiseli adam başını iki yana sallayarak gözlerini kaldırdı ve karşısındaki binanın ön cephesine baktı.

Kirden grileşmiş afiş hâlâ en üst kattan üçüncü katın aşağısına dek sarkıyordu. “Geceliği dört yüz kron!” Her şey yeniydi. Her şey aynıydı.

Leon Otelî’nin resepsiyonisti yeniydi. Bu delikanlı, keten takım elbiseli adamı şaşılacak kadar kibar bir gülümseme ve –Leon’da– hayret verici bir güvensizlik noksanlığıyla karşıladı. İroniden eser barındırmayan candan bir sesle “Hoş gel-

diniz” dedi ve adamın pasaportunu görmek istedi. Bronz teni ve keten takım elbisesi sebebiyle sık sık yabancı sanıldığını varsayan adam, kırmızı Norveç pasaportunu resepsiyoniste verdi. Yıpranmış pasaport damgalarla doluydu. Adamın iyi bir hayat sürmediğini gösterecek kadar çok...

Resepsiyonist “Ah, evet” diyerek pasaportu geri verdi. Masaya bir form koydu ve adama kalem uzattı.

“İşaretli kısımları doldurmanız yeterli.”

Şaşırان adam *Leon’da kayıt formu mu doldurtuyorlar?* diye düşündü. Belki sahiden de bazı şeyler değişmişti. Adam kalemi alırken resepsiyonistin onun eline, ortaparmağına baktığını fark etti. O parmak, Holmenkollen Tepesi’nde bir evde kesilmeden önce, adamın en uzun parmağıydı. Şimdiyse ilk eklemden sonrası mat, grimsi mavi titanyum protezdi. Pek işe yaramasa da, bir şey tutarken yan parmaklara denge sağlıyor, çok kısa halindeki gibi köstek olmuyordu. Tek dezavantajı, adamın havalimanlarında güvenlikten geçerken epey açıklama yapmak zorunda kalmasıydı.

Adı ve Soyadı kısımlarını doldurdu.

Doğum tarihi.

Yazarken, üç yıl önce Norveç’ten ayrıldığı zamanki kadar yaşlı görünmediğini, şimdi kırklı yaşların ortasında bir adam gibi göründüğünü biliyordu. Katı bir program uygulayarak egzersiz yapmış, sağlıklı beslenmiş, uykusunu almaya dikkat etmiş ve —elbette ki— bağımlılık yaratan maddelerden tamamen uzak durmuştu. Programı uygulamadaki hedefi genç görünmek değil, ölmemektir. Hem öyle yaşamak hoşuna gitmişti. Aslında sabit rutinleri, disiplini, düzeni hep sevmişti. Öyleyse hayatının tam bir kaos olmasının, kendini mahvetmek için böylesine çabalamasının, peş peşe yaşadığı sorunlu ilişkilerin arasındaki karanlık dönemlerde içkiye sarılmasının sebebi neydi? Boş kutular aşağıdan ona bakıyor, sorguluyordu. Ama istedikleri yanıtları alamayacak kadar küçüktüler.

Sabit adres.

Eh, Sofies Sokağı'ndaki daire üç yıl önce gidişinden hemen sonra satılmıştı; anne babasının Oppsal'daki evi de... Şimdi yaptığı iş sebebiyle, resmi bir adres vermesi riskli olurdu. Bu yüzden, diğer otellerin kayıt formlarına normalde yazdığı adresi yazdı: Chungking Mansion, Hong Kong. Başka herhangi bir adresten daha yanlış değildi bu.

Meslek.

Cinayet. Bunu yazmadı. Bu kısım işaretli değildi.

Telefon numarası.

Bir numara uydurdu. Cep telefonlarının yeri ve onlarla nerede konuşulduğu saptanabilir, cep telefonuyla yapılan konuşmalar dinlenebilirdi.

Birinci dereceden akrabanın telefon numarası.

Birinci dereceden akraba mı? Leon Oteli'nde oda tutan hangi koca, karısının numarasını vermek isterdi ki? Sonuçta burası Oslo'da geneleve en çok benzeyen yerd.

Resepsiyonist, adamın aklını okuyabiliyordu besbelli. "Bir rahatsızlık yaşarsanız arayabileceğimiz biri olsun diye."

Harry başıyla onayladı. Seks yaparken kalp krizi geçirirse bir yakınını arayabilmeyi istiyorlardı.

"İstemiyorsanız bir şey yazmanıza gerek..."

Adam o sözcüklere bakarak "Hayır" dedi. *Birinci dereceden akraba.* Kız kardeşi vardı. "Biraz Down sendromlu" olduğunu söylese de, hayatla başa çıkabilmeyi ağabeyinden çok daha iyi başarmıştı hep. Harry'nin kız kardeşinden başka kimsesi yoktu. Hiç kimsesi. Birinci ya da başka herhangi bir dereceden.

Harry ödeme yöntemi olarak "Nakit"i işaretledikten sonra formu resepsiyoniste verdi. Resepsiyonist forma göz gezdirdi. Harry nihayet gördü. Güvensizliği.

"Siz... siz Harry Hole musunuz?"

Harry Hole başıyla onayladı. "Bir problem mi var?"

Delikanlı başını iki yana salladı. Yutkundu.

“Güzel” dedi Harry. “Anahtar verecek misin?”

“Ah, kusura bakmayın! İşte. 301.”

Anahtarı alan Harry, delikanlının gözbebeklerinin büyüdüğünü ve sesinin kısıldığını fark etti.

“Şey... amcam” dedi delikanlı. “Otel işletiyor. Benden önce burada dururdu. Sizden bahsetmişti.”

Harry “Eminim sadece iyi şeyler söylemiştir” diyerek, kanvas valizini kapıp merdivene doğru yürüdü.

“Asansör...”

Harry arkasına dönmeden “Asansörleri sevmem” dedi.

Oda önceki gibiydi. Eskiydi, küçüktü ve temiz sayılırdı. Hayır, perdeler yeniydi. Yeşil. Sert. Ütülenmeden asılıyorlardı muhtemelen. Harry bunu düşününce, başka bir şey anımsadı. Takım elbisesini banyoda asıp, kırıksıklıklar buharla düzelsin diye duşu açtı. Nathan Yolu’ndaki Punjab House’tan aldığı bu takım elbise ona sekiz yüz Hong Kong dolarına mal olsa da, mesleği için gerekli bir yatırımdı; paçavralar içindeki bir insana kimse saygı duymazdı. Harry düşün altında durdu. Sıcak su, derisini karıncalandırdı. Duştan sonra odada çıplak yürüyüp pencereyi açtı. İkinci kat. Arka avlu. Açık bir pencereden, sahte şehvet sesleri geliyordu. Harry kornişe tutunarak dışarıya eğildi. Aşağıdaki açık alana bakarken, burnuna oradan yükselen tatlımsı çöp kokusu geldi. Tükürdü ve tükürüğünün çöplerin arasındaki bir kâğıda düştüğünü duydu. Ama bunu takip eden hışırtı, kâğıt sesi değildi. Bir çatırtı koptu ve sert yeşil perdeler Harry’nin iki yanından yere düştü. *Lanet olsun!* Harry ince kornişini çıkardı. Bu modası geçmiş kornişin iki ucu soğan şeklinde ve sivriydi; daha önce kırılmıştı ve biri onu koli bandıyla yapıştırmaya çalışmıştı. Harry yatağa oturup komodin çekmecesini açtı. Açık mavi sentetik deri ciltli bir Kitabı Mukaddes ve ayrıca, dikiş seti niyetine, siyah iplik dolanmış ve iğne geçirilmiş yuvarlak bir

kâğıt parçası. Harry durup düşününce, bunların çok da kötü bir fikir olmayabileceğini fark etti. Sonuçta müşteriler kopmuş düğmelerini dikebilir ve günahlarının nasıl bağışlanacağını okuyabilirdi. Harry yatağa uzanıp tavana baktı. Her şey yeniydi. Her şey... Gözlerini kapadı. Uçuş sırasında gözünü kırpmamıştı ve jet gecikmesi yaşasa da yaşamasa da, perdesi olsa da olmasa da uyumak zorundaydı. Son üç yıldır her gece gördüğü rüyayı görmeye başladı: Bir koridorda koşuyordu; tüm havayı emerek onu nefessiz bırakan, gürleyen bir çığdan kaçıyordu.

Tek yapması gereken devam etmek, gözlerini biraz daha kapalı tutmaktı.

Düşüncelerini bıraktı; salınarak ondan uzaklaşıyorlardı.

Birinci dereceden akraba.

Akraba. Eş dost.

Birinci dereceden akraba.

O buydu işte. Geri dönmesinin sebebi buydu.

Sergey, E6'da Oslo'ya doğru araba sürüyordu. Furuset'teki dairesinde bulunan yatağını özlüyordu. Gecenin bu vaktinde otoban boş olsa da, hızını 120'nin altında tutmaya özen gösteriyordu. Cep telefonu çaldı. O cep telefonu. Sergey, Andrey ile kısa bir konuşma yaptı. Andrey amcasıyla, yani *ataman* –lider– ile konuşmuştu; ona Amca derdi. Sergey telefonu kapadıktan sonra kendini daha fazla tutamadı. Gaza bastı. Neşeyle haykırdı. O adam gelmişti. Şimdi, bu akşam. Buradaydı! Andrey, Sergey'in şimdilik bir şey yapmaması gerektiğini, belki de meselenin kendiliğinden hallolacağını söylemişti. Ama Sergey'in şimdi zihinsel ve fiziksel açıdan daha da hazır olması gerekiyordu. Bıçak egzersizi yapmalı, uykusunu almalı, tetikte olmalıydı. Gerekli iş cidden gerekli olursa diye.

Kanepede oturmuş, hızlı hızlı soluyan Tord Schultz yukarıdan gürleyerek geçen uçağı hayal meyal duydu. Çıplak gövdesi ince bir ter tabakasıyla kaplıydı, demire çarpan demirin sesi de oturma odasının boş duvarlarından hâlâ yankılanıyordu. Tord'un arkasında, suni deri minderi onun teriyle parıldayan ağırlık sehпасı ve ağırlıkları vardı. Televizyon ekranında Donald Draper viskisini yudumlarırken, kendi sigara dumanının arasından bakıyordu. Çatıların üstünden bir uçak daha gürleyerek geçti. *Mad Men*. Altmışlar. ABD. Güzel kıyafetli kadınlar. Güzel bardaklarda güzel içkiler. Mentolsüz ve filtresiz, güzel sigaralar. Öldürmeyen şeyin güçlendirdiğı zamanlar. Tord sadece birinci sezonu satın almıştı. Onu tekrar tekrar izliyordu. İkinci sezonu beğeneceğine emin değildi.

Tord Schultz cam kahve sehпасındaki beyaz çizgiye bakarken, kimlik kartının kenarını sildi. Kartını her zamanki gibi çizgiyi bölmekte kullanmıştı. Kaptan pilot üniformasının cebine taktığı kartı; gümrüklü sahaya, kokpite, gökyüzüne, maaşına erişimini sağlayan kartı. Onu o yapan kartı. Yakalanırsa –diğer her şeyiyle birlikte– elinden alınacak kartı. Kimlik kartını kullanmanın doğru gelmesinin sebebi buydu. Bunda –onca sahtekârlık arasında– dürüst bir taraf vardı.

Yarın sabah erkenden Bangkok'a döneceklerdi. Tord, Suk-

humvit Residence'ta iki gün dinlenecekti. İyi. Artık işler iyi olacaktı. Öncekinden iyi. Tord, Amsterdam'dan uçarken, plandan hoşlanmamıştı. Plan fazla riskliydi. Güney Amerika ekiplerinin Schiphol'a kokain sokulmasında oynadıkları büyük rolün ortaya çıkmasından beri, hangi havayolu şirketinde çalışırsa çalışsın tüm ekipler el bagajlarının kontrol edilmesi ve üst aramasına maruz kalmaları riskiyle karşı karşıyaydı. Dahası, plana göre Tord inişten sonra, aynı gün içinde Bergen, Trondheim veya Stavanger'a iç sefer yapana dek paketleri yanında taşıyacak, çantasında tutacaktı. O iç seferleri yapmaya *meceburdu*, bu Amsterdam'dan gelirirkenki gecikmeyi fazladan yakıt harcayarak telafi etmek zorunda kalması anlamına gelse bile. Gardermoen'da gümrüklü sahadan çıkmıyordu elbette, dolayısıyla da gümrük kontrolüne maruz kalmıyordu; ama uyuşturucuları teslim etmeden önce on altı saat çantasında taşımak durumunda kaldığı zamanlar olmuştü. Teslimatlar da her zaman risksiz sayılmazdı. Umumi otoparklar. Fazla تنها restoranlar. Dikkatli resepsiyonistlere sahip oteller.

Tord buraya son gelişinde kendisine verilen zarftan aldığı bin kronluk banknotu rulo haline getirdi. Bu iş için özel olarak tasarlanmış plastik tüpler vardı, ama Tord onlardan kullanan tiplerden değildi: Eski karısının kendi boşanma avukatına söylediğinin aksine, Tord ağır uyuşturucu bağımlısı değildi. O kurnaz kaltak, çocuklarının başlarında uyuşturucu bağımlısı bir babayla büyümelerini görmek ve Tord'un uyuşturucu parası uğruna onları evlerinden, yuvalarından etmesini izlemek istemediği için boşanmak istediğini söylemişti. Tord'un eski karısının söylediğine göre bu işin hosteslerle ilgisi yoktu, bunu umursamıyordu, o konuda kaygılanmayı keseli yıllar oluyordu, nasılsa Tord'un yaşı sebebiyle bu ilişkiler uzun sürmeyecekti. Tord'un eski karısı, avukatıyla birlikte ona **ültimeatöm vermişti. Evi, çocukları ve Tord'a ka-**

lan mirasın henüz onun tarafından har vurup harman savrulmamış kısmını alacaktı. Aksi takdirde, Tord'un kokain bulundurduğunu ve kullandığını polise bildireceklerdi. Eski karısı yeterince kanıt toplamıştı, öyle ki Tord'un kendi avukatı bile onun hüküm giyeceğini ve havalimanındaki işinden kovulacağını söylemişti.

Tord için basit bir seçim olmuştu. Eski karısının Tord'un elinden almadığı tek şey onun borçlarıydı.

Tord ayağa kalkıp pencereye gitti ve dışarı baktı. Birazdan burada olurlardı herhalde, değil mi?

Bu seferki yeni bir plandı. Tord bir paketi dış seferle Bangkok'a götürecekti. Sebebini Tanrı bilirdi. O Norveççe söz gibi... Lofoten'e balık, tereciye tere falan filan. Neyse, bu altıncı seyahatti ve şimdiye kadar hiç sorun çıkmamıştı.

Komşu evlerde ışık yanıyordu, ama aralarında epey mesafe vardı. Tord *İnsan bu evlerde kendini yalnız hissediyor*, diye düşündü. Gardermoen'un askeri üs olduğu zamanlarda bunlar subay lojmanlarıydı. Aralarında geniş ve çıplak çimenlikler bulunan, birbirinin aynısı, tek katlı, kutu gibi evler. Alçaktan uçan makineler çarpmasın diye olabildiğince alçak yapılmışlardı. Aralarındaki mesafe de epeyce büyük tutulmuştu, bir hava aracı düşerse yangın yayılmasın diye.

Tord mecburi vatani görevini yaparken, Hercules nakliye uçaklarını uçururken burada oturmuşlardı. Çocuklar evlerin arasında koşturarak diğer çocukları ziyarete giderdi. Cumartesi, yaz. Ellerinde aperitif bardaklarıyla barbekülerin etrafında toplanmış, önlüklü adamlar. Campari içerek salata hazırlarken sohbet eden kadınların açık pencerelerden gelen sesleri. Tord'un favori filmi *The Right Stuff*'tan, ilk astro-notlar ve test pilotu Chuck Yeager ile ilgili filmden bir sahne gibi. O pilotların karıları bir içim suydı. Oysa o adamlar altı üstü Hercules pilotuydu. O zamanlar mutluydular, değil mi? Tord bu yüzden mi geri dönmüştü? Bilinçaltı geçmişe gitmek

istediği için mi? Yoksa her şeyin nerede ters gittiğini bulmak ve telafi etmek için mi?

Arabanın geldiğini görünce, kol saatini kendiliğinden kontrol etti. On sekiz dakika geç kaldıklarını aklına not etti.

Sehpaya gitti. İki derin nefes aldı. Sonra rulo haline getirilmiş banknotu çizginin alçak ucuna yaklaştırdı, eğildi ve tozu burnuna çekti. Mukoza zarları acıdı. Geri kalan tozu, yaladığı parmak ucunda toplayarak diş etlerine sürdü. Tozun acı bir tadı vardı. Kapı zili çaldı.

Her zamanki iki Mormon adam gelmişti. Biri kısa, diğeri uzun boyluydu; ikisi de en iyi pazar kıyafetlerini giymişlerdi. Ama dövmeleri gömlek kollarının altından belli oluyordu. Bu neredeyse komikti.

Tord'a paketi verdiler. Kabin çantasının teleskopik sapının etrafındaki metal kısmın içine tam oturacak, yarım kiloluk, uzun bir sosis. Suvarnabhumi'ye inmelerinden sonra Tord paketi çıkarıp kokpitteki kilitli pilot dolaplarının arkasında bulunan, kaldırılabilen halının altına koyacaktı. Paketi son görüşü olacaktı bu; gerisini yer ekibi halledecekti muhtemelen.

Bay Büyük ile Bay Küçük paketleri Bangkok'a götürme fırsatını sunduklarında, bu delilik gibi gelmişti. Sonuçta dünyada uyuşturucuların sokak fiyatının en yüksek olduğu yer Oslo'ydu, dolayısıyla ihraç etmeye ne gerek vardı? Tord yanıt alamayacağını bildiğinden meseleyi kurcalamamıştı; sorun yoktu. Ama Tayland'a eroin sokarken yakalanmanın cezasının idam olduğunu söyleyerek ücretinin artırılmasını istemişti.

Gülmüşlerdi. Önce kısa boylu olan. Sonra da uzun boylu olan. Tord sinir kanallarının kısılgının daha çabuk tepki vermeye etkisi olup olmadığını merak etmişti. Savaş jetlerinin kokpitlerinin o kadar basık olmasının sebebi buydu belki de. Yavaş tepki veren, uzun boylu pilotları dışlamak...

Kısa boylu adam, mahm eroin olmadığını, henüz yasak-

lanmamış yeni bir uyuşturucu olduğunu sert sesiyle, Rus şiveli İngilizcesiyle açıklamıştı. Ama Tord yasal bir maddeyi yurtdışına gizlice göndermek zorunda olmalarının sebebini sorduğunda, daha da yüksek sesle gülmüşlerdi ve çenesini kapamasını, evet ya da hayır şeklinde yanıt vermesini söylemişlerdi.

Tord Schultz evet derken, aklından başka bir düşünce geçmişti. Hayır dese ne olacaktı?

Bu altı seyahat önceydi.

Tord Schultz paketi inceledi. Kullandıkları prezervatiflerle saklama poşetlerine sıvı bulaşık deterjanı dökmeyi düşünmüştü birkaç kez, ama duyduğuna göre polis köpekleri kokuları ayırt edebiliyordu ve kandırılmaları o kadar kolay değildi. İşin püf noktası, plastik torbanın tamamen kapalı olmasına özen göstermekti.

Tord bekledi. Bir şey olmadı. Tord genzini temizledi.

Bay Küçük “Ah, az kalsın unuttuyordum” dedi. “Dünkü teslimat...”

Şeytani bir şekilde sırtarak, elini ceketinin içine soktu. Belki de sırtışı şeytani değildi... Doğu Bloku mizahıydı. Tord’un içinden, adama yumruğu çakmak, yüzüne filtresiz sigara dumanı üflemek, gözüne on iki yıllık viski tükürmek geldi. Batı Bloku mizahı. Tord bunları yapmak yerine, mırıldanarak teşekkür edip zarfı aldı. Parmak uçlarının arasındaki zarf incecik gibiydi. Banknotların değeri yüksek olsa gerekti.

Tord sonrasında tekrar pencerenin önünde durup, arabanın karanlıkta gözden kaybolmasını seyretti ve aracın sesinin bir Boeing 737’nin gürültüsünde boğulmasını dinledi. Belki de uçak 600 idi. Yeni nesil olduğu kesindi. Eski klasiklerden daha boğuk ve yüksek bir ses çıkarıyordu. Tord pencere camında kendi yansımasını gördü.

Evet, onların parasını almıştı. Almaya da devam edecekti. Hayatın onun yüzüne attığı her şeyi alacaktı. Çünkü o Do-

nald Draper değildi. Chuck Yeager değildi, Neil Armstrong da değildi. O Tord Schultz idi. Borçları olan, uzun omurgalı bir pilottu. Ve kokain problemi vardı. Yapması gereken şey...

Sonraki uçağın gürültüsü, Tord'un düşüncelerini boğdu.

Lanet olası kilise çanları! Onları görebiliyor musun baba, tabutumun başında duran bütün o sözde yakın akrabalarımı görebiliyor musun? Timsah gözyaşları döküyorlar, kasvetli suratlarıyla "Gusto, bizler gibi olmayı öğrenemez miydin?" diyorlar. Hayır, öğrenemezdim... Sizi kendini beğenmiş, ikiyüzlü pislikler! Doğru kitabı okuyunca, doğru guruyu dinleyince, lanet olası doğru şifalı otlardan yiyince her şeyin ne kadar muhteşem olduğundan bahsedip duran o kaçık, şımarık, geri zekâlı üvey annem gibi olamazdım. Körü körüne inandığı o sahte bilgelik sorgulanınca da hep aynı kartı oynardı: "Ama yarattığımız şu dünyaya baksana: Savaş, adaletsizlik, artık kendileriyle uyum içinde yaşamayan insanlar." Sana üç şey diyeceğim bebek. Bir: Savaş, adaletsizlik ve uyumsuzluk doğaldır. İki: İğrenç, küçük ailemizin en uyumsuz ferdi sensin. Sen mahrum kaldığın sevgiyi istedin sadece, sana verilen sevgiyse umurunda değildi. Rolf, Stein ve Irene... Kusura bakmayın ama onun gönlünde sadece bana yer vardı. Üçüncü hususu daha da eğlenceli kılıyor bu: Seni asla sevmemedim bebek, her ne kadar bu sevgiyi hak ettiğine inansan da. Sana anne dememin sebebi, bunun senin mutlu etmesi, dolayısıyla da hayatımı kolaylaştırmasıydı. Yaptığım şeyi yapmamın sebebi bana izin vermendi, kendimi durduramamamdı. Çünkü ben böyleyim.

Rolf, sen en azından, sana baba demememi söyledin. Beni gerçekten sevmeye çalıştın. Ama doğayı kandıramazdın; kendi kanından canından olanları, Stein ile Irene'yi daha çok sevdiğini fark ettin. Başka insanlara "üvey ailem" olduğunuzu söylediğimde, annemin gözlerinde incinmişlik belirliyordu. Seninkilerde de nefret. Duyduğun nefretin sebebi, "üvey ailem" demekle sizleri hayatımdaki tek işlevinize indirgemem değildi... Anlaşılmaz bir şekilde sevdiğin kadını incitmemdi. Kendini benim gördüğüm şekilde görecektin kadar dürüsttün sanırım.

Hayatının bir döneminde, idealizminin verdiği gazla, bir çocuğu evlat edinmeye kalkmış, ama bunun senin için masraflı olduğunu kısa sürede fark etmiştin. Sana verdikleri aylık para, masrafların tamamını karşılamıyordu. Sonra yuvana yabancı bir guguk kuşu aldığını fark ettin. Her şeyi yediğimi. Sevdiğin her şeyi. Sevdiğin herkesi. Bunu daha erken fark etmeli ve beni kapı dışarı etmeliydin Rolf! Hırsızlık yaptığımı ilk fark eden sendin. Başta sadece yüz kron çaldım. İnkâr ettim. Annem verdi dedim. "Değil mi anne? Sen verdin." Annem biraz tereddütte kaldıktan sonra başıyla onayladı ve yaşlı gözlerle "Unutmuşum herhalde" dedi. Sonra bin kron çaldım. Senin masanın gözünden. "O tatil paramızdı" dedin. "Benim tek istediğim tatil, senden uzak olmak" diye karşılık verdim. O zaman, ilk kez beni tokatladın. Bu içinde bir şeyi tetiklemiş olacak ki, vurmaya devam ettin. Daha şimdiden senden uzun boyluydum, omuzlarım da daha genişti ama dövüşmeyi asla beceremedim. Yani yumruklarla, kas gücüyle dövüşmeyi. Başka şekilde, senin kazanacağın şekilde dövüştüm. Ama sen vurmaya devam ettin; artık yumrukluydın. Ve sebebini biliyordum. Yüzümü mahvetmek istiyordun. Gücümü elimden almak istiyordun. Ama anne dediğim kadın araya girdi. O zaman söyledin. O kelimeyi. Hırsız. Haksız değildin. Ama bu seni ezmeme gerekeceği anlamına geliyordu, küçük adam.

Stein. Sessiz ağabey. Guguk kuşunu tüylerinden ilk tanıyan oydu, ama uzak duracak kadar zekiydi. Tasını tараğını toplayıp bir öğrenci şehrine, olabildiğince uzağa elinden geldiğince çabuk giden o akıllı, cin gibi, kurnaz, yalnız kurt. Sevgili kız kardeşi Irene'yi onunla gitmeye ikna etmeye çalıştı. Irene'nin lanet olası Trondheim'da eğitimini tamamlayabileceğini, Oslo'dan uzaklaşmasının iyi olacağını düşünüyordu. Ama annem, Irene'nin gitmesini engelledi. Hiçbir şey bilmiyordu tabii. Bilmek istemiyordu.

Irene. Alımlı, hoş, çilli, narin Irene. Bu dünya için fazla iyiydin. Olmadığım her şeydin. Yine de beni sevdin. Bilsen sever miydin? On beşimden itibaren annenle birlikte olduğumu bilsen beni sever miydin? Kırmızı şarabı fazla kaçırmış anneni tuvalet, bodrum veya mutfak kapısına yaslayıp arkadan yaklaşıyordum; o inlerken kulağına "Anne" di-

ye fısıldıyordum, çünkü bu ikimizi de tahrik ediyordu. Bana para veriyordu, bir şey olunca destek çıkıyordu; ileride yaşlanıp çirkinleşeceğini, benim de hoş ve tatlı bir kızla tanışacağımı, altı üstü beni o zamana dek ödünç almak istediğini söylüyordu. "Ama anne, sen zaten yaşlı ve çirkinsin" dediğinde gülüyor ve daha fazlası için yalvarıyordu.

Üvey babam isteyken onu arayıp da eve üçte gelmesini, ona söylemem gereken önemli bir şey olduğunu söylediğinde, onun yumruk ve tekmelerinin yol açtığı morluklarım henüz geçmemişti. Üvey annem onun girdiğini duymasın diye ön kapıyı aralık bıraktım. Üvey babamın ayak seslerini bastırmak için de üvey annemin kulağına, duymak istediği sahte iltifatları fısıldadım.

Mutfak penceresinde, mutfak kapısında duran üvey babamın yansımasını gördüm.

Ertesi gün evi terk etti. Irene'yle Stein'a, anneleriyle babalarının bir süredir geçinemedikleri ve kısa süreliğine ayrı yaşamaya karar verdikleri söylendi. Irene yıkıldı. Öğrenci şehrinde olan Stein şu telefon mesajıyla karşılık verdi: "Üzücü. Yılbaşında nereye gitmemi istersin?"

Irene durmadan ağladı. Beni seviyordu. Beni aradı tabii. Hırsız'ı.

Kilise çanları beşinci kez çaldı. Kilise sıralarından gelen ağlama ve burun çekme sesleri. Kokainde inanılmaz para var. Batı Yakası'nda, şehir merkezinde bir keşin adına daire tutacaksın (karşılığında ona biraz mal ver) ve merdivenlerde ya da bahçe kapılarında ufak miktarlarda satış yapacaksın, müşterilerin güvenini kazandıkça da fiyatı artıracaksın; kokainciler güvenlik için kesenin ağzını açmaktan kaçınmaz. Durumunu toparlayınca işi bırak, uyuşturucu kullanmayı kes, adam ol. Lanet olası bir kaybeden gibi bir çöplükte geberme. Rahip öksürüyor. "Burada Gusto Hanssen'i anmak için toplanmış bulunuyoruz."

Epey arkadan gelen bir ses: "Hı-hı-hırsız."

Orada Tutu'nun motosikletçi ceketli, bandanalı çetesi oturuyor. Onların da gerisinde: Bir köpeğin iniltileri. Rufus. Sevgili, sadık Rufus. Buraya geri mi geldin? Yoksa ben daha şimdiden oraya mı gittim?

Tord Schultz gülümseyen güvenlik görevlisinin yanında dönerek röntgen makinesine giren taşıma bandına Samsoni-te valizini koydu.

“Seni bu kadar çalıştırmalarına izin vermenin sebebini anlamıyorum” dedi hostes. “Haftada iki kez Bangkok’a gidiyorsun.”

Tord metal dedektöründen geçerken “Ben öyle istedim” dedi. Sendikadan birileri, ekiplerin günde birkaç kez radyasyona maruz kaldıkları için greve gitmelerini önermişti. Amerika’da yapılan bir araştırma, pilotlarla kabin ekiplerinin kansere yakalanma oranının genel ortalamanın üstünde olduğunu göstermişti. Ama grev yapılmasını isteyen o provokatörler, pilotlarla kabin ekiplerinin ortalama ömrünün daha uzun olduğundan hiç bahsetmemişti. Hava ekiplerinin kanserden ölmesinin sebebi, ölecek başka bir sebebin pek bulunmayıştıydı. Onlar dünyanın en güvenli yaşayan insanlarıydı. Dünyanın en sıkıcı hayatlarını yaşayan insanlardı.

“Uçmayı bu kadar çok mu seviyorsun?”

Tord “Ben pilotum. Uçmayı severim” diye yalan söyleyerek valizini aldı ve çekme sapını çıkarıp yürüyerek uzaklaştı.

Birkaç saniye sonra kadın, Tord’un yanında bitiverdi; topuklu ayakkabılarının Gardermoen’un antika koyu gri mermer zemininde çıkardığı sesler, ahşap kirişli ve çelik kubbeli tavanın altındaki insan sesleri uğultusunu bastırıyordu. Ama kadının fısıltıyla sorduğu soruyu bastırmadı maalesef.

“Seni terk etti diye mi Tord? Fazla boş vaktin var ve yapacak bir şeyin yok diye mi? Evde oturmak istemiyorsun diye mi?..”

Tord “Fazla mesaiye ihtiyacım olduğu için” diyerek kadının sözünü kesti. En azından bu tamamen yalan sayılmazdı.

“Çünkü ben nasıl bir şey olduğunu kesinlikle biliyorum. Geçen kış boşandım, biliyorsun.”

“Ah, evet” dedi Tord; kadının önceden evli olduğunu bile

bilmiyordu. Ona kaçamak gözle baktı. Elli mi? Kadının sabahları, makyajsız ve solaryumsuz nasıl görüldüğünü merak etti. Hayalleriyle birlikte solmuş bir hostes. Tord onunla yatmadığına emindi. En azından yüzünü göreceği bir pozisyon da yatmadığına. O espriyi yapıp duran kimdi? Yaşlı pilotlardan biriydi. Buzlu viski içen, mavi gözlü savaş pilotlarından biri. Çalışma koşulları kötüleşmeden emekli olmayı başaranlardan biri. Koridora sapıp uçuş ekibi merkezine doğru yürürlerken, Tord adımlarını hızlandırdı. Kadın nefes nefese kalsa da Tord'a ayak uyduruyordu. Ama Tord şimdiki hızını korursa, kadının konuşmaya yetecek nefesi kalmayabilirdi.

“Eee, Tord, geceyi Bangkok'ta geçireceğimize göre belki birlikte...”

Tord yüksek sesle esnedi. Kadının gücenmesini umursamadı. Hâlâ akşamdan kalmaydı biraz... Mormonlar gittikten sonra da kokain çekip votka içmişti. Nefes testiyle saptanacak kadar değil elbette, ama havada geçireceği on bir saatte uyuyakalmaktan ödünün kopmasına yetecek kadar.

Hostes, kadınların tamamen, akıl almaz ölçüde, insanın içini sızlatacak kadar tatlı bir şey söylemek istediklerinde takındığı o aptalca *glissando* sesiyle “Bak!” diye haykırdı.

Tord baktı. Onlara doğru geliyordu. Kuyruğunu hevesle sallayan, üzgün gözlü, uzun kulaklı, açık renkli, ufak bir köpek. Springer spaniel. Köpeği yönlendiren kişi, sarı saçlı hayvanın tüyleriyle aynı tonda olan, iri damla küpeler takmış, yumuşak bakan kahverengi gözlere sahip, herkesten özür dilercesine yarım ağızla gülümseyen bir kadındı.

Tord'un yanındaki hostes “Ne tatlı, değil mi?” diye mırıldandı.

Tord soğuk bir sesle “Mm” dedi.

Köpek burnunu önlerindeki pilotun kasiğine dayadıktan sonra yoluna devam etti. Pilot tek kaşını kaldırarak, çarpık bir gülümsemeyle döndü; küstah bir delikanlının ifadesini ta-

kınmak ister gibiydi. Ama Tord bunu düşünmeye devam edemedi. Kendinden başka bir şey düşünmeye devam edemedi.

Köpeğin üzerinde sarı yelek vardı. Damla küpeli kadın da aynı yelekten giymişti. Yelekte GÜMRÜK yazılıydı.

Köpek yaklaştı; artık aralarında yalnızca beş metre vardı.

Sorun çıkmazdı. Çıkamazdı. Uyuşturucuların bulunduğu prezervatifler ikiye saklama poşetinin içindeydi. Tek bir koku molekülünün bile dışarı çıkması mümkün değildi. *O yüzden gülümse. Rahatla ve gülümse. Ne çok fazla, ne çok az.* Tord yanında gevezelik eden hostese, kadının sözleri yoğun odaklanma gerektirircesine döndü.

“Pardon.”

Köpeğin yanından geçmişlerdi; Tord yürümeyi sürdürdü.

“Pardon!” Ses bu kez daha sertti.

Tord ileriye baktı. Uçuş ekibi merkezinin kapısıyla arasında on metreden az vardı. Güvenlik. On adım. Sağ salım kurtulmak.

“Pardon beyefendi!”

Yedi adım.

“Sana diyor galiba Tord.”

“Ne?” Tord durdu. Durmak zorundaydı. Sahteliğinin anlaşılmayacağını umduğu bir şaşkınlıkla arkasına baktı. Sarı yelekli kadın onlara doğru geliyordu.

“Köpek sizden huylandı.”

“Öyle mi?” Tord başını eğip köpeğe baktı. *Nasıl?* diye düşünüyordu.

Köpek onun bakışlarına karşılık verdi; kuyruğunu hızlı hızlı sallıyordu, sanki Tord onun yeni oyun arkadaşıymış gibi.

Nasıl? İkiye saklama poşeti, prezervatif. Nasıl?

“O yüzden üzerinizi aramamız gerekiyor. Bizimle gelebilir misiniz lütfen?”

Kahverengi gözlerindeki ifade hâlâ yumuşak olsa da, kadının aslında soru sormamıştı. Tord köpeğin huylanması

sebebini anladı birden. Kendini tutmasa, göğsündeki kimlik kartına dokunacaktı.

Kokain.

Tord son çizgiyi kestikten sonra kartı silmeyi unutmuştu. Mesele bu olmalıydı.

Ama kartta altı üstü birkaç kokain zerresi olsa gerekti ve Tord bunu bir partide kimlik kartını ödünç verdiğini söyleyerek açıklayabilirdi. Şu an en büyük sorunu bu değildi. Valiz. Aranacaktı. Tord pilot olarak öyle çok acil durum prosedürü öğrenmiş ve uygulamıştı ki, artık onun için neredeyse içgüdüsel hale gelmişlerdi. Amaç buydu elbette, insanın paniğe kapıldığında bile acil durum prosedürlerini uygulamasıydı, beyin emir vermediğinde ikinci bir beynin devreye girmesiydi. Tord bu durumu, gümrük görevlilerinin onlarla gelmesini söylemelerini kaç kez hayalinde canlandırmıştı? Ne yapacağını kaç kez düşünmüştü? Zihninde kaç kez bunun pratiğini yapmıştı? Bıkkın bir gülümsemeyle hostese dönmüce, kadının isim kartını gördü. “Benden huylanmışlar anlaşılan Kristin. Valizimi alır mısın?”

“Valiz bizimle geliyor” dedi görevli.

Tord Schultz arkasına döndü. “Köpeğin valizden değil benden huylandığını söylediğinizi sanıyordum.”

“Doğru, ama...”

“Bu valizde ekibin kontrol etmesi gereken uçuş dokümanları var. Bangkok uçuşu yapacak, dolu bir Airbus 340’ın gecikmesinin sorumluluğunu üstlenmek istiyorsanız siz bilirsiniz.” Tord kaptan pilot ceketinin içinde ciğerlerini havayla doldurup göğüs kaslarını kabartarak kendini –kelimenin tam anlamıyla– şişirmiş olduğunu fark etti. “Uçuş saatini kaçırırsak saatlerce gecikme olabilir, bu da havayolu şirketine yüz binlerce kron kaybettirir.”

“Maalesef kurallar...”

Schultz “Üç yüz kırk iki köpek” diyerek görevlinin sözünü

kesti. “Aralarında çok sayıda çocuk var.” Paniğe kapılmış toy bir uyuşturucu kaçakçısı gibi değil, oldukça kaygılı bir kapitan pilot gibi göründüğünü umdu.

Görevli, köpeğin başına pat pat vurarak Tord’a baktı.

Tord *Ev kadınına benziyor*, diye düşündü. *Çocukları olan, sorumluluk sahibi bir kadın*. Bu kadının, Tord’un içinde bulunduğu zor durumu anlaması gerekirdi.

“Valiz bizimle geliyor” dedi kadın.

Arka planda bir başka görevli belirdi. Bacaklarını açıp kollarını kavuşturarak öylece durdu.

Tord iç geçirerek “Şu işi halledelim bari” dedi.

Oslo Suç Masası Şefi Gunnar Hagen döner koltuğunda arkasına yaslanıp, keten takım elbiseli adama baktı. Üç yıl önce son görüşünde bu adamın yüzünde kan kırmızısı, dikilmiş bir yara vardı ve ayakta durmakta zorlanır gibiydi. Ama Hagen’in eski astı şimdi sağlıklı görünüyordu, çok ihtiyacı olan birkaç kiloyu almıştı, omuzları da takım elbise ceketinin omuzlarını dolduruyordu. Takım elbise. Hatırladığı kadarıyla Hagen bu cinayet dedektifini daha önce hep kot pantolon ve botlu görmüştü. Diğer fark, Harry’nin yakasındaki, personel den değil ziyaretçi olduğunu gösteren etiketti: HARRY HOLE.

Ama koltukta oturuşu aynydı; oturmaktan çok uzanıyordu.

“Daha iyi görünüyorsun” dedi Hagen.

“Şehrin de daha iyi görünüyor” dedi Harry; konuşurken, dişlerinin arasındaki yakılmamış sigarası yukarı aşağı hareket etti.

“Öyle mi düşünüyorsun?”

“Opera Binası muhteşem. Sokaklardaki keşlerin sayısı da azalmış.”

Hagen kalkıp pencereye gitti. Emniyet Müdürlüğü’nün altıncı katından bakarken, Oslo’nun yeni mahallesi Björvi-

ka'nın gün ışığına boğulmuş olduğunu gördü. Temizlik işi harıl harıl sürüyordu. Yıkım faslı bitmişti.

“Geçen sene, aşırı dozdan ölenlerin sayısında epey azalma oldu.”

“Fiyatlar arttı, tüketim azaldı. Belediye Meclisi de istediği şeyi elde etti. Oslo artık Avrupa'da aşırı dozdan ölümlerin en çok görüldüğü şehirler arasında başı çekmiyor.”

“Mutlu günler geri geldi.” Harry ellerini başının arkasına koydu; koltuğundan kayarak düşecekmiş gibi görünüyordu.

Hagen iç geçirdi. “Oslo'ya gelmenin sebebini söylemedin Harry.”

“Söylemedim mi?”

“Söylemedin. Daha net konuşmam gerekirse, Suç Masası'na gelmenin sebebini söylemedin.”

“Eski iş arkadaşlarımı ziyarete gelmem normal değil mi?”

“Normal, sosyal bir insan olsaydın evet, normal olurdu.”

“Eh.” Harry, Camel sigarasının filtresini ısırdı. “Benim işim cinayetlerle ilgili.”

“İlgiliydi demek istiyorsun, değil mi?”

“Şöyle söyleyeyim: Benim işim, uzmanlık alanım cinayetler. Hâlâ da az çok bilgili olduğum tek alan bu.”

“Ne istiyorsun peki?”

“İşimi yapmak. Cinayetleri soruşturmak.”

Hagen tek kaşını kaldırdı. “Tekrar benim için çalışmak mı istiyorsun?”

“Neden olmasın? Büyük bir yanlışta içinde değilsem, en iyilerden biriydim.”

Hagen tekrar pencereye dönerek “Düzelteyim” dedi. “*En iyisiydin.*” Sesini alçaltarak tekrarladı: “En iyisi ve en kötüsüydün.”

“Uyuşturucu cinayetlerinden biriyle ilgilenmek istiyorum.”

Hagen soğukça gülümsedi. “Hangisiyle? Son altı ayda dört cinayet işlendi. Hiçbirinde ilerleme kaydedemedik.”

“Gusto Hanssen.”

Hagen karşılık vermedi; çimenlere yayılmış insanları incelemeyi sürdürdü. Düşünceler aklına üşüştü. Sosyal yardımları suistimal edenler. Hırsızlar. Teröristler. Hagen neden eylül güneşi altında, hak ettikleri şekilde birkaç saat dinlenen çalışan ücretliler yerine bunları görüyordu? Polis bakışı. Polis körlüğü. Hagen, Harry’nin arkadan gelen sesini hayal meyal duydu:

“Gusto Hanssen, on dokuz yaşında. Polis, torbacılar ve keşer tarafından biliniyormuş. 12 Temmuz’da, Hausmanns Sokağı’nda bir dairede ölü bulunmuş. Göğsünden vurulmuş ve kan kaybından ölmüş.”

Hagen kahkahayı bastı. “Neden sadece o vakayı çözmek istiyorsun ki?”

“Sebebini biliyorsun bence.”

“Evet, biliyorum.” Hagen iç geçirdi. “Ama seni tekrar işe alırsam, öbür vakalardan birini veririm. Sivil polislik yaptırırım.”

“Bu vakayı istiyorum.”

“O vakayı asla alamaman için aşağı yukarı yüz sebep var Harry.”

“Neymiş bunlar?”

Hagen, Harry’ye döndü. “İlkini söylemem yeterli olur belki. O vaka çözüldü bile.”

“Başka?”

“Vaka bizde değil. Kripos’ta. Kadromda da boşluk yok. Tam tersine, tasarruf yapmaya çalışıyorum. Uygun değilsin. Devam edeyim mi?”

“Mm. O nerede peki?”

Hagen pencereden dışarıyı gösterdi. Çimenliğin ötesindeki, ıhlamur ağaçlarının sarı yapraklarının ardındaki gri taş binayı.

“Botsen” dedi Harry. “Mahkemeye kadar.”

“Şimdilik.”

“Ziyaretçi yasak mı?”

“Kim seni Hong Kong’da bulup bu vakadan bahsetti? Şey mi?..”

Harry “Hayır” diyerek Hagen’in sözünü kesti.

“Eee?”

“Eeesi bu.”

“Kim?”

“İnternette okumuş olabilirim.”

Hagen cansız gözlerle, hafifçe gülümseyerek “Sanmam” dedi. “O vaka gazetelerde bir gün yer aldıktan sonra unutuldu. İsim de verilmedi. Uyuşturucu etkisindeki bir keşin, uyuşturucu yüzünden bir başka keşi vurduğu haberi çıktı, o kadar. Kimsenin ilgisini çekecek bir haber değildi. Vakayı ön plana çıkaracak bir şey yoktu.”

“O iki keşin de ergen delikanlılar olduğu gerçeği dışında” dedi Harry. “Biri on dokuz. Diğeri on sekiz.” Ses tonu değişmişti.

Hagen omuz silkti. “O yaşlarda insanlar cinayet işleyecek ve ölecek kadar büyüktür. Önümüzdeki yıl askere çağrılacaklardı.”

“Benim için bir görüşme ayarlayabilir misin?”

“Sana kim söyledi Harry?”

Harry çenesini ovuşturdu.

“Krimteknisk’ten bir arkadaş.”

Hagen gülümsedi. Gülümsemesi bu kez gözlerine ulaştı. “Sağ ol be Harry. Bildiğim kadarıyla, Emniyet Teşkilatı’nda üç arkadaşın var. Bunlardan biri, Björn Holm, Krimteknisk’ten. Beate Lönn de Krimteknisk’ten. Hangisiydi peki?”

“Beate. Benim için görüşme ayarlayacak mısın?”

Hagen masasının kenarına oturup Harry’yi süzdü. Başını eğip telefona baktı.

“Bir şartla Harry. Bu vakadan birkaç kilometrelerce uzak dura-

cağına söz vereceksin. Şu an Kripos ile aramız gayet iyi; onlarla daha fazla sorun yaşamak istemiyorum.”

Harry yüzünü ekşitti. Artık koltuğuna öyle gömülmüştü ki, kendi kemer tokasını inceleyebiliyordu. “Kripos’un kralıyla kanka mı oldun yani?”

“Mikael Bellman, Kripos için çalışmayı bıraktı” dedi Hagen. “Onlarla aramız o yüzden gayet iyi.”

“O psikopattan kurtuldular mı? Mutlu günler...”

“Tam tersine.” Hagen keyifsizce güldü. “Bellman her zamankinden de yakın bize. Kendisi bu binada.”

“Hassiktir. Burada, Suç Masası’nda mı?”

“Tanrı yazdıysa bozsun. Bir yıldan fazladır Orgkrim’in başında.”

“Yeni birimleriniz açılmış, kulağıma geliyor.”

“Organize suç. Eski birimlerin birçoğunu birleştirdiler. Hırsızlık, kaçakçılık, narkotik. Artık hepsi Orgkrim’e dahil. İki yüzden fazla personel; Suç Masası’nın en büyük birimi.”

“Mm. Kripos’ta bu kadar personeli yoktu.”

“Maaşı azaldı ama. Daha düşük maaşlı işlere giren insanlar ne yapar biliyorsun.”

“Daha fazla güç elde etmeye çalışırlar” dedi Harry.

“Uyuşturucu piyasasını kontrol altına alan oydu Harry. Sivil polisleri iyi çalıştırdı. Tutuklamalar, baskınlar yaptı. Artık çetelerin sayısı azaldı, birbirleriyle de savaşıyorlar. Dediğim gibi, aşırı dozdan ölümler de azalıyor...” Hagen tavanı parmağıyla gösterdi. “Bellman da çıkışta. O çocuk güzel yerlere gelecek Harry.”

Harry ayağa kalkarak “Ben de Botsen’a gidiyorum” dedi. “Oraya gittiğimde bana ziyaretçi izni verilmesini bekliyorum.”

“Anlaştık mı peki?”

“Tabii ki” diyen Harry, eski amirinin uzattığı eli sıktı. O eli iki kez salladıktan sonra kapıya doğru yürüdü. Hong Kong yalan söylemeyi öğrenmek için iyi bir okuldu. Harry, Hagen’in

telefonun ahizesini kaldırdığını duysa da, kapı eşiğine varınca arkasına döndü.

“Üçüncüsü kim?”

“Ne?” Hagen tepeden baktığı tuşlara iri parmağıyla basıyordu.

“Emniyet Teşkilatı’ndaki üçüncü arkadaşım.”

Cinayet Masası Şefi Gunner Hagen ahizeyi kulağına götürdü, Harry’ye bezgince baktı ve iç geçirerek “Kim olacak?” dedi. Ardından: “Alo? Ben Hagen. Biri için ziyaretçi izni istiyorum... Evet?” Hagen ahizeyi eliyle örttü. “Sorun yok. Şu an yemektelermiş, ama on iki civarı orada ol.”

Harry gülümsedi, ses çıkarmadan dudaklarını oynatarak *Teşekkürler*, dedi ve kapıyı arkasından usulca kapadı.

Tord Schultz kabinde ayakta durarak, pantolonunun düğmelerini ilikliyor ve ceketini giyiyordu. Vücut deliklerini inceleyecek kadar ileri gitmemişlerdi. Gümrük görevlisi –onu durduran kadın– dışarıda bekliyordu. Sözlü sınavdan çıkılmasını bekleyen bir harici denetmen gibi orada dikilmişti.

Kadın “İşbirliğiniz için teşekkürler” diyerek çıkışı gösterdi.

Tord, bir narkotik köpeğinin huylandığı birinin üstünde uyuşturucu bulunmaması durumunda özür dileyip dileme konusunda uzun uzun tartışmış olduklarını tahmin etti. Durdurulan, geciktirilen, zan altında bırakılan ve rezil edilen biri özür beklerdi şüphesiz. Ama insanların işlerini yapmalarından şikâyetçi olunmalı mıydı? Köpeklerin masum insanlardan huylanması sık rastlanan bir durumdu ve bir şikâyetin kabul edilmesi, prosedürde bir kusur, sistemde bir bozukluk olduğunun kısmen itirafı olurdu. Öte yandan, Tord’un kaptan pilot olduğunu apoletlerinden anlamış olmalıydılar. Onunkiler, kariyerlerini mahvettikleri için sağ kol tukta, yardımcı pilot olarak kalmış ve başkaları, emelik pilotla-

rın apoletleri gibi üç şeritli değildi. Hayır, onunkiler dört şeritliydi ve bu, onun düzen ve kontrol sahibi olduğunu gösteriyordu; onun durumları ve hayatını kontrol altında tutabilen biri olduğunu gösteriyordu. Onun havalimanının Brahman kastından olduğunu gösteriyordu. Kaptan pilot dediğin, bir gümrük görevlisinin şikâyetini (yerinde olsa da olmasa da) iyi karşılamalıydı.

“Önemli değil; birilerinin işini iyi yaptığını bilmek güzel” diyen Tord valizine bakındı. En kötü ihtimalle, valizinin içini aramışlardı ve köpek orada bir şey saptamamıştı. Paketin saklandığı boşluğun etrafındaki metal plakalar da onu röntgen ışınlarından gizlerdi.

“Birazdan getirirler” dedi kadın.

Birkaç saniye boyunca birbirlerini sessizce süzdüler.

Tord *Boşanmış*, diye düşündü.

Tam o anda bir başka görevli belirdi.

“Valiziniz...” dedi.

Todd ona baktı. Durumu adamın gözlerinden anladı. Karnında büyüyen bir yumru yükselerek boğazına dayandı. *Nasıl? Nasıl?*

“Valizi tamamen boşalttıktan sonra tarttık” dedi adam. “Yirmi altı inçlik, boş bir Samsonite Aspire GRT 5,8 kilo ağırlığındadır. Sizininki ağırlığıysa 6,3. Sebebini açıklar mısınız?”

Görevli açıkça gülümsemeyecek kadar profesyonel olsa da, Tord Schultz adamın yüzünün muzafferce ışıldadığını gördü. Görevli biraz öne eğilip, sesini alçaltarak konuştu:

“...yoksa biz mi açıklayalım?”

Harry, Olympen’da karnını doyurduktan sonra sokağa çıktı. Batı Oslo’daki, zaman zaman âlemcilerin de kaldığı eski bir otel olarak hatırladığı Olympen tadilattan geçmiş, Doğu Oslo’daki otellere benzemişti; duvarlarında sehrin eski iş-

çi semtinin büyük tabloları asılıydı. Mesele yeni halinin, ahizelerin ve diğer yeniliklerin güzel olmaması değildi. Sadece... Olympen olmaktan çıkmıştı.

Harry sigara yakıp, Emniyet Müdürlüğü ile hapishanenin eski, gri duvarları arasında uzanan Bots Parkı'na girdi. Bir ağaca, koruma altındaki yaşlı bir ıhlamur ağacına zimba tabancasıyla, yıpranmış kırmızı bir afiş asan bir adamın yanından geçti. Adam Norveç'te en fazla polis barındıran binanın ön cephesindeki tüm pencerelerden görülecek şekilde, ciddi bir suç işlediğinin farkında değil gibiydi. Harry bir an duraksadı. Suçu durdurmak için değil, afişe bakmak için. Afişte Russian Amcar Club'ın Sardines'te vereceği bir konserin reklamı vardı. Harry çoktan dağılmış o grubu da, o metruk gece kulübünü de hatırlıyordu. Olympen. Harry Hole. Bu seneler ölülerin dirilme senesiydi kuşkusuz. Harry tam yoluna devam edeceken, arkasından titrek bir ses geldiğini duydu.

"Sende keman var mı?"

Harry döndü. Arkasındaki adamın üstünde yeni, temiz bir G-Star ceket vardı. Ardından şiddetli rüzgâr esercesine iki bükülmüdü, eroin bağımlısı olduğu da çarpık bacaklarından belliydi. Harry tam karşılık vereceken, G-Star'ın o soruyu afişçiye sormuş olduğunu fark etti. Ama afişçi yanıt vermeden yürümeyi sürdürdü. Yeni birimler, yeni uyuşturucu ticareti yöntemleri. Eski gruplar, eski gece kulüpleri.

Oslo Bölge Hapishanesi'nin, halk arasındaki adıyla Botsen'in 1800'lerin ortalarında inşa edilmiş binasının ön cephesi, iki büyük kanadın arasında sıkışmış bir girişten ibaretti; bu görüntü Harry'ye iki polisin arasındaki, gözaltına alınan birini çağrıştırırdı hep. Zili çaldı, video kameraya baktı, hafif vızıltıyı duyunca da kapıyı iterek açtı. İçeride ayakta duran, üniformalı hapishane görevlisi onu merdivenden çıkarıp bir kapıdan ve başka iki görevlinin yanından geçirerek dikdörtgen şeklindeki, penceresiz Ziyaretçi Odası'na soktu.

Harry buraya daha önce de gelmişti. Burası mahkûmların en sevdikleriyle, en yakınlarıyla görüştüğü yerd. İçeriye ev sıcaklığı katmak için biraz çaba gösterilmişti. Harry kanepeden uzak durarak bir sandalyeye oturdu; mahkûmların eşleri veya kız arkadaşlarıyla geçirmelerine izin verilen birkaç dakikada neler olduğunu gayet iyi biliyordu.

Bekledi. Hâlâ yakasında duran Emniyet Müdürlüğü etiketini söküp cebine koydu. Dün gece gördüğü, dar koridorlu ve çığlı rüya her zamankinden de kötüydü; rüyada çığ altında kalmış, ağzına da kar dolmuştu. Ama şimdi kalbinin küt küt atmasının sebebi bu değildi. Yoksa sebep beklenti miydi? Veya dehşet?

Bir sonuca ulaşmasına fırsat kalmadan kapı açıldı.

Hapishane görevlisi “Yirmi dakika” dedikten sonra kapıyı arkasından sertçe kapadı.

Karşısında duran delikanlı öyle değişmişti ki Harry az kalsın dışarıya seslenecek, bunun yanlış kişi olduğunu, o olmadığını söyleyecekti. Delikanlının üstünde Diesel kot pantolonun yanı sıra, Machine Head’in reklamının yapıldığı siyah bir kapüşonlu svetşört vardı; Harry –zaman farkını hesapladıktan sonra– eski Deep Purple albümünün değil, yeni bir heavy metal grubunun kastedildiğini fark etti. Heavy metal bir ipucuydu elbette, ama asıl kanıt delikanlının gözleri ve çıkık elmacıkkemikleriydi. Daha doğrusu: Rakel’in kahverengi gözleri ve çıkık elmacıkkemikleriydi. Aradaki benzerliği görmek neredeyse afallatıcıydı. Gerçi delikanlı, annesinin güzelliğini almamıştı... Alnının fazla çıkık olması sevimsiz, neredeyse saldırgan görünmesine yol açıyordu. Harry’nin onun Moskova’daki babasından aldığını hep varsaydığı, ince telli kâküller de bu izlenimi güçlendiriyordu. Delikanlı, o alkolik adamı asla doğru dürüst tanımamıştı... Rakel onu Oslo’ya geri getirdiğinde, çocuk yalnızca üç dört yaşındaydı. Rakel daha sonra Oslo’da Harry ile tanışmıştı.

Rakel.

Harry'nin hayatının aşkıydı. Mesele bu kadar basitti. Ve bu kadar karmaşıktı.

Oleg. Zeki, ciddi Oleg. Son derece içine kapanık olan, Harry'den başka kimseye açılmayan Oleg. Harry bunu Rakel'e asla söylemese de, Oleg'in düşünceleriyle hislerini ve arzularını Rakel'den daha iyi biliyordu. Oleg ile, Game Boy'unda Tetris oynardı; ikisi de rekor kırmaya can atarlardı. Oleg ile Valle Hovin'de yüzerdi; Oleg o zamanlar uzun mesafe koşucusu olmak istiyordu, yeteneği de vardı. Harry ne zaman sonbahar veya ilkbaharda Londra'ya gidip White Hart Lane'de Tottenham'ın maçını izleyeceklerine söz verse, Oleg onun huyuna suyuna gidercesine sabırla gülümserdi. Vaktin geç olduğu zamanlarda bazen, uykuluyken ve artık odaklanamaz olmuşken, Harry'ye baba derdi. Harry onu görmeyeli yıllar oluyordu; Rakel onu Oslo'dan, Kardan Adam'ı hatırlatan ürkütücü şeylerden, Harry'nin şiddet ve cinayetle dolu dünyasından uzaklaştıralı yıllar oluyordu.

Oleg şimdi orada, kapının önünde duruyordu; on sekiz yaşındaydı, neredeyse koca adam olmuştu ve Harry'ye ifadesizce, en azından Harry'nin yorumlayamadığı bir ifadeyle bakıyordu.

"Selam" dedi Harry. Lanet olsun... Sesini test etmemişti; sesi boğuk ve hırıltılı çıkmıştı. Delikanlı onun ağlamaklı olduğunu filan düşünecekti. Harry kendisinin veya Oleg'in dikkatini dağıtmak istercesine bir Camel paketi çıkarıp, dudaklarının arasına sigara yerleştirdi.

Başını kaldırıp bakınca, Oleg'in yüzünün kızarmış olduğunu gördü. Oradaki öfkeyi de gördü. Ansızın beliren, delikanlının gözlerini karartan, boyun ve alın damarlarının kabarıp gitar teli gibi titreşmesine yol açan hiddeti.

Harry duvardaki SİĞARA İÇİLMEZ yazısını başıyla göstererek "Sakin ol, yakmayacağım" dedi.

“Annem, değil mi?” Oleg’in sesi de yaşlanmıştı. Duyduğu hiddet yüzünden boğuk çıkıyordu.

“Ne?”

“Seni o gönderdi.”

“Hayır, o göndermedi; ben...”

“Tabii ki o gönderdi.”

“Hayır Oleg, aslında ülkede olduğumu bile bilmiyor.”

“Yalan söylüyorsun! Her zamanki gibi yalan söylüyorsun!”

Harry ona bakakaldı. “Her zamanki gibi mi?”

“Hep yanımızda olacağını söyledin, öyle yalan dolan laflar ederdin. Ama artık çok geç. Yani... Timbuktu’na geri dönebilirsin!”

“Oleg! Dinle beni...”

“Hayır! Seni dinlemeyeceğim. Burada işin yok! Şimdi gelip de baba rolü oynayamazsın, anlıyor musun?” Harry delikanlının sertçe yutkunduğunu gördü. Oleg’in hiddetinin geçtiğini, yeni bir karanlık dalgasına kapıldığını fark etti. “Artık bizim için bir hiçsin. Sen sadece hayatımıza girip birkaç sene kaldın, sonra da...” Oleg parmaklarını şıklatmaya çalıştı, ama ses çıkmadı. “Gittin.”

“Bu doğru değil Oleg. Bunu biliyorsun.” Harry şimdi sert ve kendinden emin çıkan sesinin, ona bir uçak gemisi kadar sakın ve güvenli olduğunu söylediğini duydu. Ama karnındaki yumru başka bir şey söylüyordu. Soruşturmalar sırasında kendisine bağırılmasına alışkındı, bundan etkilenmezdi, hatta daha da sakın olup analitik düşünmesine yarardı. Ama bu delikanlının, Oleg’in karşısında... bunun karşısında savunması yoktu.

Oleg acı acı güldü. “Bu kez yapabilecek miyim diye bakalım mı?” Ortaparmağını başparmağına bastırdı. “Gittin... işte oldu!”

Harry ellerini kaldırdı. “Oleg...”

Oleg koyu gözlerini Harry’den ayırmadan başını iki ya-

na sallayarak, arkasındaki kapiya vurdu. “Gardiyan! Ziyaret bitti. Çıkar beni.”

Oleg gittikten sonra Harry sandalyede birkaç saniye daha oturdu.

Sonra güçlükle ayağa kalktı ve ağır ağır yürüyerek, gün ışığıyla aydınlanan Bots Parkı’na çıktı.

Öylece durup Emniyet Müdürlüğü’ne baktı. Düşündü. Sonra nezarethane binasına doğru yürüdü. Ama yolun yarısında durup sırtını bir ağaca yasladı ve gözlerini yaşarana dek ovuşturdu. Lanet olası ışık. Lanet olası jet gecikmesi.

“Onları görmek istiyorum, o kadar” dedi Harry. “Bir şey almayacağım.”

Nezarethane binasındaki tezgâhın ardındaki nöbetçi memur, Harry’yi kararsızca süzdü.

“Haydi Tore, beni tanıyorsun.”

Nilsen genzini temizledi. “Evet, ama tekrar burada mı çalışıyorsun Harry?”

Harry omuz silkti.

Nilsen başını yana eğip gözlerini kıstı; artık gözbebeklerinin sadece yarısı görünüyordu. Aldığı optik izlenimi filtreden geçiriyordu sanki. Önemsiz şeyleri eliyordu. Geride kalanlarsa Harry’nin lehineydi besbelli.

Nilsen derin derin iç geçirdikten sonra ortadan kayboldu ve elinde bir çekmeceyle döndü. Harry’nin tahmin ettiği gibi, Oleg tutuklandığında üstünde bulunan şeyler orada tutuluyordu. Ancak tutukluların birkaç günden fazla gözaltında tutulmasına karar verilirse eşyaları Botsen’a götürülürdü, ama özel eşyalarının götürülmediği de olurdu.

Harry çekmecenin içindekileri inceledi. Bozuk paralar. İki anahtar takılı bir halka, bir kurukafa maketi ve bir Slayer rozeti. Tek bıçaklı bir İsveç çakısı... gerisi tornavidalar ve alyan anahtarları. Doldurulmaz bir çakmak. Ve bir şey daha.

Harry gerçeği biliyor olsa da sarsıldı. Gazeteler “uyuşturucu hesaplaşması” demişti.

Gördüğü şey, hâlâ plastik paketinin içinde olan, tek kullanımlık bir şırıngaydı.

Harry anahtar halkasını alırken “Hepsi bu mu?” diye sordu. Halkayı tezgâhın aşağısında tutup anahtarları inceledi. Harry’nin gizli kapaklı işler yapmasından belli ki hoşlanmayan Nilsen öne eğildi.

Harry “Cüzdan yok mu?” diye sordu. “Banka kartı, kimlik filan?”

“Yok gibi görünüyor.”

“Muhteva listesine bakabilir misin?”

Çekmecenin dibinde katlı duran listeyi alan Nilsen, gözlüğünü arayıp bulduktan sonra kâğıda baktı. “Cep telefonu varmış, ama almışlar. Maktulü arayıp aramadığına bakmak istemişlerdir herhalde.”

“Mm” dedi Harry. “Başka bir şey?”

Nilsen “Başka ne olacak ki?” diyerek listeye göz gezdirdi. Sonunda tamamına bakmış olduğuna kanaat getirdi. “Yok.”

“Sağ ol, hepsi buydu. Yardımın için teşekkürler Nilsen.”

Nilsen başını yavaşça sallayarak onayladı. Gözlüğünü çıkarmamıştı. “Anahtarlar.”

“Evet, tabii ya.” Harry onları çekmeceye geri koydu. Nilsen’in iki anahtarın da yerinde olduğunu kontrol etmesini seyretti.

Dışarı çıkıp otoparktan geçerek Akebergveien’a girdi. Yürümeyi sürdürerek Toyen ve Urtegata’dan geçti. Küçük Karaci. Küçük manavlar, tesettürlü kadınlar ve kafelerinin önünde, plastik sandalyelerde oturan yaşlı adamlar. Harry şehrin yoksullarına hizmet veren Kurtuluş Ordusu kafesi Watchtower’a gitti. Böyle bir günde oranın sessiz olacağını biliyordu, ama kış gelip de havalar soğuyunca masalara doluşacaklardı. Kahve ve taze sandviçler. Bir takım temiz elbise, geçen yılın modası... Ordudan gelen ihtiyaç fazlası, mavi spor ayakkabılar. Birinci kattaki klinikte: Uyuşturucu savaşının meydanlarında alınmış en son yaralarla ilgilenilir ve –durum kötüyse– B vi-

tamini iğnesi yapıldı. Harry, Martine'ye uğrayıp uğramamayı düşündü bir an. Martine hâlâ orada çalışıyor olabilirdi. Bir zamanlar bir şair, büyük bir aşkı küçük aşkların takip ettiğini yazmıştı. Martine küçüklerden biriydi. Ama sebep bu değildi. Büyük bir şehir olmayan Oslo'da, ağır bağımlılar ya burada ya da Skippergata'daki Mission Kafe'de toplanırdı. Martine, Gusto Hanssen'i tanıyor olabilirdi. Oleg'i de.

Ama Harry işleri doğru sırayla halletmeye karar verdi, sonra da tekrar yürümeye başladı. Akerselva'dan geçti. Köprüden aşağı baktı. Nehrin suları Harry'nin çocukluğundan hatırladığı gibi kahverengi değildi artık... Dağ deresi gibi berraktı. Artık burada alabalık avlanabildiği söyleniyordu. İşte orada, nehrin iki yanındaki yollardaydılar: Torbacılar. Her şey yeniydi. Her şey aynıydı.

Harry, Hausmanns Sokağı'nda yürüdü. Jakobskirke'den geçti. Bina numaralarına baktı. Zalimlik Tiyatrosu'nu arıyordu. Gülen yüz işareti bulunan, graffitiyle kaplı bir kapı. Yanıp çökmüş, harabesi temizlenmiş bir bina. Ve işte oradaydı. 1800'lerde inşa edilmiş, soluk, gösterişsiz, dört katlı, tipik bir Oslo apartmanı. Harry itince apartman kapısı açıldı, kapalı değildi. Kapı doğrudan merdivene açılıyordu. Merdiven idrar ve çöp kokuyordu.

Harry merdiveni çıkarken, kodlama etiketlerine dikkat etti. Sarsak tırabzanlara. Parçalanmış kilitlerin izlerini taşıyan ve daha sağlam kilitlerle takviye edilmiş kapılara. İkinci katta durdu; suç mahallini bulduğunu biliyordu. Kapıya çapraz gerilmiş, turunculu beyazlı polis şeritleri.

Harry elini cebine sokup, Nilsen'in muhteva listesine baktığı sırada, Oleg'e ait anahtar halkasından aldığı iki anahtarı çıkardı. Onların yerine kendi anahtarlarından hangilerini koyduğuna emin değildi, ama Hong Kong'da yenilerini yaptırmaması zor olmazdı.

Anahtarlardan biri Abus markaydı; Harry bunun asma

kilit anahtarı olduğunu biliyordu, çünkü o kilitlerden bir tane bizzat almıştı. Diğeriyse Ving markaydı. Harry bu anahtarı kilide soktu. Anahtar yarısına kadar girdikten sonra durdu. Harry daha çok itti. Çevirmeyi denedi.

“Lanet olsun.”

Cep telefonunu çıkardı. Aradığı numara kişi listesinde, B kısmındaydı. Telefonda sadece sekiz isim kayıtlı olduğundan, tek harf yazması yeterli oldu.

“Lönn.”

Harry’nin Beate Lönn’de en sevdiği şey (onun şimdiye kadar birlikte çalıştığı en iyi iki adli tıp görevlisinden biri olması dışında), Lönn’ün verileri hep temele indirgemesi ve vakalarla ilgilenirken –tıpkı Harry gibi– asla laf kalabalığı yapmamasıydı.

“Selam Beate. Hausmanns Sokağı’ndayım.”

“Suç mahallinde mi? Orada ne işin?..”

“İçeri giremiyorum. Anahtar sende mi?”

“Sende mi derken?”

“Oranın patronu sensin, değil mi?”

“Anahtar tabii ki bende. Ama sana vermeye niyetim yok.”

“Tabii ki yok. Ama suç mahallinde tekrar kontrol etmen gereken şeyler var, değil mi? Bir gurunun ‘Adli tıp görevlileri cinayet mahallerini ne kadar incelese azdır’ dediğini hatırlıyorum.”

“Bunu hatırlıyorsun demek.”

“Bütün öğrencilerine ilk bunu söylerdi. Sen işini yaparken sana eşlik edip nasıl çalıştığına bakabilirim herhalde.”

“Harry...”

“Hiçbir şeye dokunmayacağım.”

Sessizlik. Harry onu suistimal ettiğini biliyordu. Beate iş arkadaşından fazlasıydı, bir dosttu... ama en önemlisi: O da anneydi.

Beate iç geçirdi. “Bana yirmi ver.”

“Yirmi dakika” demesine gerek yoktu.

Harry’nin de teşekkür etmesine gerek yoktu. Bu yüzden telefonu kapadı.

Polis memuru Truls Berntsen, Orgkrım’ın koridorlarında ağır ağır yürüyordu. Çünkü tecrübelerine göre, ne kadar yavaş yürürse zaman o kadar hızlı geçerdi. Hayatında yeterince sahip olduğu bir şey varsa, o da zamandı. Odasında, eski bir koltuk ve üzerinde görünüşü kurtarmak için konulmuş bir rapor yığını bulunan ufak bir masa onu bekliyordu. Genellikle internette takılmakta kullandığı bir bilgisayar... Ama girebilecekleri sitelerin kısıtlanmasından beri bu bile sıkıcılaşmıştı. Ayrıca Cinsel Suçlar Masası’nda değil Narkotik Masası’nda çalıştığından, yakında açıklama yapmak zorunda kalabilirdi. Memur Berntsen elinde kahve dolu fincanıyla kapıdan geçip masaya gitti. Yeni Audi Q5’in broşürünün üstüne kahve dökmemeye dikkat etti. 218 beygirgücü. Güney Asya arabası değil, bir SUV. Haydut arabası. Volvo V70 devriye arabalarını geride bırakırdı. İnsanı mühim gösteren bir arabaydı. Höyenhall’daki yeni evin sahibi olan kadına, Berntsen’in mühim biri olduğunu gösterecekti. Önemli biri olmadığını.

Statükoyu korumak. Artık odak noktası buydu. Pazartesi yapılan genel toplantıda Mikael “Büyük ilerlemeler kaydettik” demişti. *Yeniler ağızını açmasın*, demek istiyordu. “Sokaklardaki uyuşturucu bağımlılarının sayısının daha da az olmasını isteyebiliriz. Ama kısa sürede bunca iş başardıktan sonra eskiye dönmemiz tehlikesi hep var. Hitler ile Moskova örneğini unutmayın. Boyumuzdan büyük işlere kalkışmayalım.”

Memur Berntsen bunun ne anlama geldiğini az çok biliyordu. Ayaklar masada geçirilecek uzun günler.

Berntsen’in Kripos’a dönmek istediği zamanlar oluyordu.

Cinayet Masası, Narkotik Masası gibi değildi; orada siyaset yoktu... vakaları çözmek vardı sadece. Ama Mikael Bellman, Bryn'den Emniyet Müdürlüğü'ne geçerken, Truls'ün onunla gelmesinde ısrar etmişti; orada, düşman bölgesinde müttefiklere, güvenebileceği birilerine, saldırıya uğrarsa sırtını kollayacak birilerine ihtiyacı olacağını söylemişti. Zamanında Truls'ün sırtını kollamış olan Mikael şimdi karşılık beklediğini söylemese de ima etmişti. Örneğin geçenlerde, Truls gözaltındaki delikanlıyı biraz fazla dövdüğünde (delikanlının yüzünden yaralanması korkunç bir talihsizlikti), Mikael ona arka çıkmıştı. Ona fırça atmıştı tabii... Polis şiddetinden nefret ettiğini söylemişti, departmanında öyle bir şey görmek istemediğini söylemişti, Truls'ün amiri olarak şimdi maalesef durumu polis avukatına rapor etmek zorunda olduğunu ve dosyayı Özel Birim'e gönderip göndermemeye o kararın karar vereceğini söylemişti.

Tıpkı buradaki gibi, hiçbir şey olmamıştı.

Ayaklar masada geçirilecek uzun günler.

Truls tam ayaklarını oraya –günde en az on kez yaptığı gibi– koyacakken pencereden dışarıya, Bots Parkı'na... hapishaneye giden, iki yanı ağaçlı yolun orta kısmındaki yaşlı ıhlamur ağacına baktı.

Oraya asılmıştı.

Kırmızı afiş.

Truls teninin karıncalandığını, nabzının hızlandığını hissetti. Heyecanlandığını da.

Birden ayağa fırlayıp kahvesini bırakarak ceketini giydi.

Emniyet Müdürlüğü'nden Gamlebyen Kilisesi'ne, hızlı adımlarla sekiz dakikada gidilirdi. Truls Berntsen, Oslo Sokağı'ndan, Minne Parkı'ndan ve Dyvekes Köprüsü'nden geçerek Oslo'nun kalbine, şehrin en eski kısmına ulaştı. Ki-

lise neredeyse yoksul görünecek kadar sadeydi; Emniyet Müdürlüğü'nün yanındaki, Romantik dönemden kalma binada yeni açılan kilise gibi basmakalıp süslerle bezeli değildi. Ama Gamlebyen Kilisesi'nin geçmişi daha ilginçti. En azından, Truls'ün Manglerud'da geçirdiği çocukluğu sırasındayken ninesinin anlattıklarının yarısı doğruysa. Berntsen ailesi 1950'lerin sonlarında, şehir merkezindeki köhne bir bina-
dan, yeni kurulan uydu şehir Manglerud'a taşınmıştı. Ama ne tuhaftı ki, kendini göçmen gibi hissedenler onlar olmuştu; oysa Berntsenlar Oslo'da üç kuşaktır var olan bir işçi ailesiydi. Çünkü uydu şehirlerdeki insanların çoğu ya çiftçiydi ya da yeni bir hayat kurmak için çok uzaklardan gelmişlerdi. Yetmişli ve seksenli yıllarda, Truls'ün babası evde içip içip sarhoş olarak herkese ve her şeye oturduğu yerden bağırırdığında, Truls en iyi –ve tek– arkadaşı Mikael'in yanına kaçardı. Veya Gamlebyen'de oturan ninesine giderdi. Ninesinin söylediğine göre, Gamlebyen Kilisesi 1200'lerde kurulmuş bir manastırın kalıntıları üstüne inşa edilmişti; o manastırda yaşayan keşişler Kara Ölüm'den sakınmak ve dua etmek için kendilerini manastıra kilitlemişlerdi... Ama halk onların sırf Hıristiyanlık görevlerini, yani bulaşıcı hastalık taşıyanlarla ilgilenme görevini yerine getirmemek için bunu yaptığını söylemişti. Sekiz ay boyunca manastırda yaşam belirtisi görülmezse, Şansölye manastırın kapılarının kırılmasını emretmişti; içeri girince, farelerin kemirdiği çürümüş cesetlerle karşılaşmışlardı.

Ninesinin Truls'e uykudan önce en çok anlattığı masal, aynı yere –yöre halkı arasında “Tımarhane” olarak bilinen– bir akıl hastanesinin kurulması ve hastalardan bazılarının geceleri koridorlarda kukuletalı adamların yürüdüğünden yakınmasıyla ilgiliydi. Ninesinin dediğine göre, o kukuletalardan biri indirildiğinde, fare ısırtığı izleri taşıyan ve göz çukurları boş, solgun bir yüz görülüyordu. Ama Truls en çok As-

kild Öregod'un, Keskin Kulaklı Askild'in öyküsünü severdi. Askild öleli yüz yıldan fazla oluyordu; o zamanlar Kristiania adıyla bilinen Oslo henüz yeni yeni şehir olmaya başlamıştı ve orada çok eskiden inşa edilmiş bir kilise vardı. Mezarlıkta ve yan sokaklarında, liman bölgesinde ve Kvadraturen'de Askild'in hayaletinin gezindiği söylenirdi. Ama Truls'ün ninesinin söylediğine göre Askild asla daha uzağa gitmezdi, çünkü tek bacaklıydı ve gün doğmadan önce mezarına dönmek zorundaydı. Askild Öregod bacağını üç yaşındayken, üstünden bir itfaiye arabasının tekerleği geçince kaybetmişti ama Truls'ün ninesi, ona iri kulaklarıyla ilgili bir lakap takmalarının Doğu Oslo mizahının bir örneği olduğunu söylemişti. Zaman kötüydü ve tek bacaklı bir çocuğun hangi mesleği seçeceği ortadaydı. Askild Öregod dilencilige başlamıştı; hep dostane ve sohbet canlısıydı... Gelişmekte olan şehirde topallayarak yürümesi tanıdık bir görüntü haline gelmişti. Özellikle de gün boyu barlarda oturanlar için. Bu insanlar işsizdi. Ama bazen ellerine para geçtiği oluyordu. O zaman Askild'e biraz para veriyorlardı. Bazense Askild biraz daha fazla paraya ihtiyaç duyuyordu; öyle zamanlarda polise gidip son günlerde kimlerin kendisine normalden daha cömert davrandığını söylüyordu. Karl Johans Sokağı'ndaki altın kuyumcusunu veya Drammen'daki bir kereste tüccarını soyma teklifi aldıklarını dördüncü bardak içkiden sonra –yakındaki zararsız dilenciden hiç şüphelenmeden– başkalarına söyleyenleri de ihbar ediyordu. Askild'in kulaklarının sahiden keskin olduğu söylentisi yayılmaya başlamıştı, Kampen'de bir haydut çetesinin tutuklanmasından sonra da Askild sırra kadem basmıştı. Bir daha onu gören olmamıştı, ama bir kış sabahı Gamlebyen Kilisesi'nin basamaklarında bir baston ve iki kesik kulak peydah olmuştu. Askild mezarlıkta bir yere gömülmüştü, ama bir rahip tarafından kutanmadığından ruhu hâlâ ortalıkta geziniyordu. Geceleri,

Kvadraturen’de veya kilise civarında, başındaki kasketi iyice aşağı çekilmiş, topallayan, iki öre² dilenen birine rastlayabildiniz. O zaman, bu dilenciye bir bozukluk vermemek uğursuzluk getirirdi.

Ninesi, Truls’e böyle demişti. Yine de, Truls Berntsen mezarlık kapısının yanında oturan, ithal ceketli ve bronz tenli, sıırım gibi dilenciye umursamayıp mezar taşlarının arasında uzanan çakıllı yolda uzun adımlarla yürüdü; yürürken mezar taşlarını saydı ve yedinciden sola, sonraki üçüncüden de sağa saparak dördüncünün önünde durdu.

Mezar taşına kazınmış isim ona hiçbir şey ifade etmiyordu. A.C. Rud. 1905’te, Norveç bağımsızlığını kazandığında, henüz yirmi dokuzundayken ölmüştü; ama isim ve tarihler dışında yazı yoktu... “Huzur İçinde Yat” türünden, âdetten olan süslü sözler de yoktu. Belki de bunun sebebi, kaba mezar taşının çok küçük olmasıydı. Ama taşın boş, sert yüzeyi tebeşirle mesaj yazmak için idealdi; seçilmesinin sebebi buydu muhtemelen.

ZULTHUSCRDTO KYA

Truls gelip geçenler anlamasın diye basit bir şifreyle yazılmış mesajı çözdü. Her kelimenin sonundan başlayıp, harfleri tersten ikiye ikiye okudu.

TORD SCHULTZ’U YAK

Truls Berntsen mesajı not almadı. Buna gerek yoktu. Deri koltuklu, 6 vitesli, manuel şanzımanlı bir Audi Q5 2.0’a sahip olmasını kolaylaştıracak her ismi hatırlardı. Harfleri ceketinin koluyla sildi.

Truls mezarlıktan çıkarken, dilenci başını kaldırıp ona bak-

tı. Kahverengi köpek gözleri. Bir yerlerde bir dilenci grubu ve bekleyen büyük, geniş bir araba vardı muhtemelen. Mercedes severlerdi, değil mi? Kilise çanı çaldı. Fiyat listesine göre, Q5'in fiyatı 666.000 krondur. Bu sayıda gizli bir mesaj var idiyse bile, Truls Berntsen fark etmedi.

Beate anahtarı kilide sokarken "İyi görünüyorsun" dedi. "Bakıyorum da yeni bir parmak edinmişsin."

Harry kısa titanyum protez parmağı ovuşturarak "Hong Kong malı" dedi.

Beate kapıyı açarken Harry o ufak tefek, soluk tenli kadını inceledi. Beate ince telli, sarı saçını lastik tokayla toplamıştı. Cildi öyle ince ve saydamdı ki, Harry onun şakağındaki incecik damarları görebiliyordu. Beate kanser araştırmalarında kobay olarak kullanılan tüysüz fareleri anımsattı ona.

"Oleg'in suç mahallinde oturduğunu yazmıştın, o yüzden anahtarlarıyla girebilirim diye düşündüm."

Beate kapıyı iterek açarken "O kilit çoktan kırılmıştır herhalde" dedi. "Doğrudan içeri giriliyordu. Bu kilidi, keşler geri gelip de suç mahallini kirletmesin diye taktırdık."

Harry başıyla onayladı. Uyuşturucu kullanılan yerlerde tipikti bu. Kilit kullanmak anlamsızdı, çünkü anında kırılırdı. Birincisi, keşler elinde uyuşturucu olabileceğini bildikleri kişilerin evlerine zorla girerdi. İkincisi, öyle evlerde kalanlar bile birbirlerinden çalardı.

Beate polis şeridini yana çekince, Harry aradan geçerek içeri girdi. Holdeki askılardan giysiler ve plastik torbalar sarkıyordu. Kâğıt havlu ruloları, boş bira kutuları, ıslak ve kan lekeli bir tişört, alüminyum folyo parçaları, bir sigara paketi. Bir duvarın dibine Pisa Kulesi misali istiflenmiş Grandiosa kutuları, duvarın yarısına dek yükseliyordu.

Birbirinin aynısı dört beyaz askılık. Harry başta şaşırırsa da, bunların muhtemelen satılamayan çalıntı mallar olduğunu düşündü. Keş evlerinde hep birilerinin bir ara satmayı düşündüğü şeylere rastladıklarını hatırladı. Bir evde, bir torbanın içinde, satılamayacak kadar eski model altmış cep telefonu bulmuşlardı; bir başka evin mutfağında da, kısmen sökülmüş bir moped görmüşlerdi.

Harry oturma odasına girdi. İçeride ter, bira emmiş ahşap ve ıslak kül kokularının yanı sıra Harry'nin çıkaramadığı tatlı bir koku da vardı. Odada alışıl gelmiş türden mobilya yoktu. Bir kamp ateşinin etrafına dizilmişçesine, yere dört şilte serilmişti. Şiltelerden birinin altından çıkmış bir tel doksan derece bükülmüş, ucu da Y şekline getirilmişti. Kare şeklindeki ahşap zeminin şiltelerin arasından görünen kısmı siyahtı, boş kültablasının etrafında da yanık izleri vardı. Harry, Özel Harekât Birimi'nin kültablasını boşalttığını tahmin etti.

"Gusto buradaydı, mutfak duvarının dibindeydi" dedi Beate. Oturma odasıyla mutfak arasındaki kapıda durmuş, işaret ediyordu.

Harry mutfığa girmek yerine kapıda kalıp etrafa bakındı. Bu onda alışkanlıktı. Adli tıp görevlilerinin sahip olmadığı bir alışkanlıktı; onlar çalışmaya dışarıdan başlar, önce etraflı titizce inceler, ardından da cesede azar azar yaklaşırdı. Üniformalı polislerle devriye polislerinin de sahip olmadığı bir alışkanlıktı; olay yerine ilk gelen polisler, delilleri kendi parmak izleriyle kirletebileceklerinin veya daha da kötüsü, onları yok edebileceklerinin bilincinde olurdu. Beate'nin adamları yapılması gereken şeyleri çoktan yapmıştı. Harry'ninki soruşturma yapan bir dedektifin alışkanlığıydı. Algsal izlenimlerinin, neredeyse fark edilmez detayların dile gelmesine, beton kurumadan iz bırakmasına izin vermenin tek şansı olduğunu bilen birinin. Bu şimdi olmalıydı. Beynin analitik kısmı, tamamen formüle edilmiş veriler talep eden kıs-

mı tekrar işlemeye başlamadan. Harry seziyi, beynin anlaşılır şeylere dönüştüremediği ya da dönüştürmekte geciktiği normal izlenimlerden çıkarılan basit, mantıklı sonuçlar olarak tanımlardı.

Ama bu suç mahalli, Harry'ye orada gerçekleşen cinayetle ilgili pek bir şey söylemiyordu.

Harry'nin gördüğü, duyduğu ve kokusunu aldığı tek şey, bir ara toplanıp uyuşturucu kullanan ve uyuyan, nadiren de yemek yiyen, bir süre sonra da çekip giden kiracıların kaldığı bir mekândı. Aynı insanlar sonra başka bir bakımsız eve, otel odasına, parka, konteynere, bir köprü'nün altındaki ucuz bir kaztüyü uyku tulumuna veya bir mezar taşının altındaki beyaz, ahşap bir dinlenme yerine gitmişlerdi.

Beate, Harry'nin sormasına gerek olmayan soruyu "Burayı epey temizlememiz gerekti elbette" diye yanıtladı. "Her yerde çöp vardı."

"Uyuşturucu?"

"Bir plastik torbada, kaynatılmamış hidrofil pamuk parçaları vardı."

Harry başıyla onayladı. En ağır veya yoksul bağımlılar, uyuşturucuyu şırıngaya çekilirken arındırmakta kullanılan hidrofil pamukları atmazdı. Zor zamanlarda kaynatıp, o sıvıyı enjekte ederlerdi. "Bir de meni ve eroinle dolu bir prezervatif."

"Ya?" Harry tek kaşını kaldırdı. "İşe yarar halde miydi?"

Beate'nin kızardığını gördü; Harry'nin hâlâ anımsadığı, akademiden yeni mezun olmuş utangaç kadın polisin bir aksiydi bu.

"Daha doğrusu eroin kalıntılarıyla. Prezervatifin önce eroini saklamakta, eroinin tüketilmesinin ardından da asıl amacı için kullanıldığını tahmin ediyoruz."

"Mm" dedi Harry. "Gebelikten korunma yöntemi uygulayan kişiler. Fena değil. Peki kime ait olduğunu?.."

"Prezervatifin iç ve dış kısımlarından alınan DNA'lar, iki

eski tanıdığa uyuyor. İsveçli bir kız ve sivil polislerin Hivar olarak bildiği Ivar Torsteinsen.”

“Hivar mı?”

“Eskiden polisleri hastalık taşıyan şırıngalarla tehdit eder, HIV olduğunu söylerdi.”

“Mm, prezervatifi açıklıyor bu. Darptan sabıkası var mı peki?”

“Hayır. Hırsızlıktan ve uyuşturucu bulundurup satmaktan yüzlerce sabıkası var, o kadar. Kaçakçılıktan da biraz sabıkası var.”

“Şırıngayla cinayet tehdidinde bulunmaktan sabıkası yok mu peki?”

Beate iç geçirerek oturma odasına girdi; sırtı Harry’ye dönmüştü. “Üzgünüm ama bu vakada çözülmemiş bir şey yok Harry.”

“Oleg hayatında sinek bile öldürmemiştir Beate. Öyle bir insan değil o. Bu Hivar ise...”

“Hivar ile o İsveçli kız... şey, zanlı listesinden elendiler denebilir.”

Harry onun sırtına baktı. “Öldüler mi?”

“Aşırı dozdan. Cinayetten bir hafta önce. Fentanil katılmış, saf olmayan eroinden. Keman alacak paraları yoktu herhalde.”

Harry bakışlarının duvarlarda gezinmesine izin verdi. Düzenli olarak kalabileceği bir yeri olmayan ağır bağımlıların çoğunun bir iki zulası, uyuşturucu stoklarını gizleyebilecekleri veya kilit altında tutabilecekleri yerleri olurdu. Zulalarına bazen para da saklarlardı. Muhtemelen başka paha biçilmez şeylerini de. Böyle şeyleri üzerlerinde taşımaları söz konusu değildi; evsiz bir keş, kamusal alanlarda uyuşturucu kullanmak zorundaydı. Uyuşturucunun etkisini göstermeye başlamasıyla birlikte de akbabalar için yem haline gelirdi. Bu yüzden, zulalar kutsaldı. Normalde cansız olan

bir keş uyuşturucu malzemelerini saklamaya öyle çok hayal gücü ve enerji harcayabilirdi ki, tecrübeli arayıcılar ve polis köpekleri bile buraları bulamazdı. Keşler saklama yerlerini kimseye, en yakın arkadaşlarına bile söylemezdi. Çünkü kimsenin onlara kodein, morfin veya eroin kadar yakın olmayacağını tecrübelerinden bilirlerdi.

“Burada zula aradınız mı?”

Beate başını iki yana salladı.

Harry “Neden?” diye sordu; bunun aptalca bir soru olduğunu biliyordu.

Beate sabırla “Çünkü bir şey bulmak için bütün dairenin altını üstüne getirmemiz gerekir diye düşündüm, zaten soruşturmayla da alakası yok” dedi. “Sınırlı kaynaklarımızı öncelik sırasına göre kullanmamız gerek. Hem ihtiyacımız olan kanıtları bulmuştuk zaten.”

Harry başıyla onayladı. Hak ettiği yanıt.

Yumuşak sesle “Kanıtlar ne peki?” diye sordu.

“Katilin şu an durduğum yerden ateş ettiğine inanıyoruz.” Adli tıp görevlilerinin isim söylememesi âdettendi. Beate kolunu ileriye uzattı. “Yakından. Bir metreden az mesafeden. Giriş yaralarının içinde ve etrafında is var.”

“Çoğul konuştun?”

“İki el ateş edilmiş.”

Beate’nin Harry’ye sempatiyle bakması, onun ne düşündüğünü bildiğini gösteriyordu: Savunma avukatının tabancanın yanlışlıkla patladığını iddia etme şansı yoktu.

“İki kurşun da maktulün göğsüne girmiş.” Beate işaret dili kullanırcasına, sağ elinin baş ve ortaparmaklarını açarak bluzunun sol tarafına dayadı. “Hem maktulün hem de katilin ayakta olduklarını ve katilin silahı içgüdüsel olarak ateşlediğini varsayarsak, ilk çıkış yarası katilin boyunun bir seksen-bir seksen beş arası olduğunu gösteriyor. Zanlının boyu bir seksen üç.”

Tanrım. Harry, Ziyaretçi Odası'nın kapısında gördüğü delikanlıyı düşündü. Birbirleriyle güreşmeleri daha dün gibiydi; o zamanlar Oleg'in boyu Harry'nin göğsüne anca geliyordu.

Beate mutfığa geri döndü. Yağlı fırının yanındaki duvarı gösterdi.

"Gördüğün gibi, kurşunlar buraya ve buraya saplanmış. Maktul yere yığılırken hemen tekrar ateş edilmesine uyuyor bu. İlk kurşun maktulün akciğerini delmiş, ikincisiyse göğsünün üst kısmını delerek kürekkemiğini sıyırmış. Maktul..."

"Gusto Hanssen" dedi Harry.

Beate sustu. Harry'ye baktı. Başıyla onayladı. "Gusto Hanssen hemen ölmemiş. Kan birikintisinde parmak izleri, giysilerinde de kan lekeleri olması, yere yığıldıktan sonra hareket ettiğini gösteriyor. Ama çok uzun sürmüş olamaz."

"Anlıyorum. Peki ya?.." Harry elini yüzünde gezdirdi. Birkaç saat uyumaya çalışması gerekecekti. "Oleg'in bu cinayeti işlediğini gösteren ne?"

"Dokuza üç kala, iki kişi telefon santralini arayıp, bina-dan tabanca sesine benzer sesler geldiğini söylemişler. Biri Möllergata'da, kavşağın ardında, diğeri de buranın hemen karşısında oturuyor."

Harry kirli pencereden dışarıya, Hausmanns Sokağı'na kısık gözlerle baktı. "Şehrin göbeğinde, başka bir sokaktan gelen sesleri duyabildiklerine göre kulakları iyiymiş."

"Unutma ki temmuz ayıydı. Sıcak bir akşamdı. Bütün pencereler açıktı, millet yaz tatiline gitmişti, trafik pek yoktu. Komşular zaten polisin bu evde kalanları tahliye etmesini sağlamaya çalıştıklarından, gürültü şikâyetinde bulunma eşikleri epey düşükmüş. Özel Harekât Odası'ndaki görevli sakin olmalarını söylemiş ve devriye arabaları gelene kadar o binayı gözetlemelerini istemiş. Üniformalılara hemen haber verilmiş. Dokuzu yirmi geçe iki araba gelmiş; pozisyon alıp Özel Harekât timini beklemişler."

“Delta’yı mı?”

“Kask ve zırh kuşanmaları hep biraz zaman alır. Sonra Özel Harekât, devriye polislerine, komşuların apartman kapısından bir delikanlının çıktığını ve köşeden sapıp Akerselva’ya doğru gittiğini gördüklerini söylemiş. Bunun üzerine iki polis nehre gitmişler ve orada şeyi bulmuşlar...”

Beate duraksadı, Harry başını çok hafifçe sallayarak onay verene dek.

“...Oleg’i. Direnmemiş; öyle çok uyuşturucu kullanmış ki ne yaptığını bilmez haldeymiş. Sağ kolunda ve elinde barut izleri bulduk.”

“Peki ya cinayet silahı?”

“Sıradışı kalibreli, dokuza on sekiz milimetrelik Makarov mermi kullanıldığından, çok fazla alternatif yok.”

“Eh, Makarov eski Sovyet ülkelerindeki organize suç örgütlerinin favori silahıdır. Ukrayna polisinin kullandığı Fort 12’de de o mermi kullanılır. Başka birkaç tabancada da.”

“Doğru. Boş kovanları yerde bulduk; üzerlerinde barut izi vardı. Makarov’un barutunun güherçile ve kükürt oranı farklıdır, ayrıca biraz da ispiroto kullanılır, kükürtsüz barutta olduğu gibi. Boş kovanlardaki ve giriş yaralarının etrafındaki barutun kimyasal terkibi, Oleg’in elindeki barut izinin-kiyle örtüşüyor.”

“Mm. Peki ya silah?”

“Bulunamadı. Dalgıçlarımız ve ekiplerimiz nehir ve civarında arama yaptı, ama başarılı olamadılar. Tabancanın orada olmadığı anlamına gelmiyor bu; o vıcık vıcık çamurda... şey, bilirsin.”

“Biliyorum.”

“Burada oturan adamlardan ikisinin söylediğine göre, Oleg onlara bir tabanca göstermiş ve Rus mafyasının da bu tabancalardan kullandığını söyleyerek övünmüş. Silahlardan anlamasalar da, o ikisine yüz tabancanın fotoğrafı gös-

terilmiş ve ikisi de Odessa'yı seçmişler. O tabancada da herhalde bildiğin gibi şey kullanılır..."

Harry başıyla onayladı. Makarov, dokuza on sekiz milimetre. Yanılmak mümkün değildi. Bir Odessa'yı ilk görüşünde, Harry'nin aklına *Foo Fighters* albümünün kapağındaki, fütüristik görünümlü, eski tabanca gelmişti; o CD de, Harry'nin CD'lerinin çoğu gibi Rakel ile Oleg'de kalmıştı.

"Bu tanıklar oldukça güvenilir sanırım; birazcık uyuşturucu problemleri var sadece, değil mi?"

Beate karşılık vermedi. Buna gerek yoktu. Harry son bir umutla çırpındığını Beate'nin bildiğini biliyordu.

Ceketinin yakasını düzelterek "Oleg'in kan ve idrar numuneleri" dedi... Bu önemliymiş gibi, burada ve şimdi onlardan medet umabilirmiş gibi. "Tahlillerde ne çıktı?"

"Keman kullanmış. Uyuşturucunun etkisinde olması hafifletici sebep olarak görülebilir tabii."

"Mm. Gusto Hanssen'i vurmadan önce uyuşturucunun etkisinde olduğu varsayılırsa. Peki ya cinayet sebebi?"

Beate, Harry'ye boş boş baktı. "Cinayet sebebi mi?"

Harry onun ne düşündüğünü biliyordu: *Bir keşin bir başka keşi uyuşturucudan başka bir sebepten öldürdüğünü hayal etmek mümkün mü?* "Oleg uyuşturucunun etkisi altında olsa, neden birini öldürsün ki?" diye sordu. "Böyle uyuşturucu cinayetleri genellikle anlık bir kararla, spontane işlenir; sebep ya uyuşturucu arzusu ya da uyuşturucu krizinin başlamasıdır."

"Sebepten senin alanın" dedi Beate. "Ben Adli Tıp'tanım."

Harry derin nefes aldı. "Tamam. Başka bir şey?"

Beate "Fotoğrafları görmek istersin diye düşündüm" diyerek ince deri çantasını açtı.

Harry fotoğraf destesini aldı. İlk dikkatini çeken şey, Gusto'nun güzelliği idi. En uygun kelime buydu. Yakışıklı, çekici gibi kelimeler yeterli değildi. Gusto Hanssen ölüy-

ken, gözleri kapalıyken ve gömleği kan içindeyken bile, Elvis Presley'nin gençliğinin tanımlamaz ama bariz güzelliğine sahipti; çehresi hem erkeklere hem kadınlara hoş gelen türdendi, her dinde idollere katılan androjen güzelliğe sahipti. Harry fotoğraflara göz gezdirdi. Fotoğrafçı birkaç boy fotoğrafindan sonra, yüzü ve kurşun yaralarını yakından çekmişti.

Harry, Gusto'nun sağ elinin bir fotoğrafını göstererek "Bunu ne?" diye sordu.

"Tırnak altlarında kan vardı. Numuneler aldık, ama maa-
lesef zarar gördüler."

"Zarar mı gördüler?"

"Bu olabiliyor Harry."

"Senin departmanında hayır."

"Kan numuneleri, DNA testi için Patoloji Birimi'ne götürülürken yolda zarar gördü. Ama çok da canımız sıkılmadı. O kan epey taze olsa da, cinayet zamanına ışık tutamayacak kadar pıhtılaşmıştı. Hem maktul şırınga kullanan bir uyuşturucu bağımlısı olduğundan, kan büyük ihtimalle ona ait. Ama..."

"...Ama ona ait değilse, o gün kiminle dövüştüğünü bilmek ilginç olabilir. Ayakkabılarına baksana..." Harry tam boy fotoğraflardan birini gösterdi. "Alberto Fasciani, değil mi?"

"Ayakkabılar hakkında bu kadar bilgili olduğundan haberm yoktu Harry."

"Hong Kong'da bu ayakkabılardan imal eden bir müşterim var."

"Müşterin ha? Bildiğim kadarıyla, orijinal Fasciani ayakkabılar sadece İtalya'da üretilir."

Harry omuz silkti. "Gerçeğinden farksızlar. Ama bunlar Fasciani'ye, kıyafetinin geri kalanına uymuyorlar. Bunlar Watchtower'ın dağıttığı giysilere benziyor."

"Ayakkabılar çalıntı olabilir" dedi Beate. "Gusto Hanssen'in lakabı Hırsız imiş. Sırf uyuşturucu değil, ne bulursa çalmakla

meşhurmuş. İsveç'te bir polis köpeğini çalıp uyuşturucu zularını bulmakta kullandığı söyleniyor.”

“Belki Oleg’in zulasını bulmuştur” dedi Harry. “Oleg soru sırasında bir şey söyledi mi?”

“Hâlâ suskunluğunu koruyor. Tek söylediği, hiçbir şey hatırlamadığı. Dairede olduğunu bile hatırlamıyormuş.”

“Belki de değildi.”

“DNA’sını bulduk Harry. Saçını, terini.”

“Sonuçta burada kalıyor, burada yatıyordu.”

“Cesedin üstünde bulduk Harry.”

Harry susup uzaklara baktı.

Beate, Harry’nin omzuna koymak istercesine elini kaldırdı, ama sonra fikrini değiştirip indirdi. “Onunla konuştun mu?”

Harry başını iki yana salladı. “Beni kovdu.”

“Utaniyordur.”

“Sanırım.”

“Ciddiyim. Onun idolüydün. Bu halde görülmek onun için utanç verici bir şey.”

“Utanc verici mi? Ben o çocuğun gözyaşlarını kuruladım, sıyrıklarına üfledim. Canavarları kovaladım ve ışığı açık bıraktım.”

“O çocuk artık yok Harry. Şimdiki Oleg yardımını istemiyor; seni gururlandırmak istiyor.”

Harry duvara bakarken, ayaklarıyla ahşap zemine vurdu. “Ben buna layık değilim Beate. Bunu biliyor.”

“Harry...”

“Nehre inelim mi?”

Sergey aynanın karşısında, kollarını iki yanından sarkıtmış halde duruyordu. Emniyet mandalını açıp düğmeye bastı. Bıçağın dışarı fırlayan namlusu ışığı yansıttı. Güzel bıçaktı, Sibirya malı bir sustahydı; *urkalar* –Sibirya’daki suçlular sı-

nıfı– buna “demir” derdi. Dünyanın en iyi saplama bıçağıydı. Sapiyla namlusu ince ve uzundu. Biri bunu hak ettirecek bir iş yapınca, ailedeki daha yaşlı bir suçlunun ona bu bıçaktan armağan etmesi âdetlendi. Ama âdetler giderek terk ediliyordu; bugünlerde bu bıçaklar ya satın alınıyor, ya çalınıyor ya da kaçak getirtiliyordu. Sergey’in elindeki bıçaksa amcasının hediyesiydi. Andrey’in dediğine göre, *ataman* bu bıçağı Sergey’e vermeden önce uzun süre şiltesinin altında saklamıştı. Sergey bu bıçakla ilgili bir efsaneyi düşündü; hasta birinin şiltesinin altına konulduğunda, “demir”in o insanın acısını ve üzüntüsünü emdiği ve daha sonra bıçaklanan kişiye aktardığı söylenirdi. *Urkaların* bayıldığı efsanelerden biriydi bu, tıpkı bu bıçağın sahibinden başka birinin eline geçmesi durumunda o kişinin kısa sürede kazada öleceği efsanesi gibi. Eski romantizm ve batıl inançlar giderek kayboluyordu. Yine de Sergey bu armağanı büyük, belki de abartılı bir saygıyla kabul etmişti. Neden saygı göstermesindi ki? Her şeyini amcasına borçluydu. Amcası onu kendi başına açtığı beladan kurtarmış, Norveç’e gelmesi için gerekli belgeleri temin etmişti; ona Gardermoen’da temizlikçilik işi bile ayarlamıştı. Yüksek maaşlı ve kolay bulunan bir işti bu, ama anlaşılan Norveçliler yapmak istemiyordu; işsizlik maaşını yeğliyorlardı. Sergey’in Rusya’da işlediği ufak tefek suçlar da sorun olmamıştı, çünkü amcası onun sabıka kaydını değiştirtmişti. Bu yüzden Sergey bu hediye alınca hamisinin mavi yüzüğünü öpmüştü. Bıçağın elinde çok güzel durduğunu da kabul etmek zorundaydı. Bıçağın geyik boy-nuzu sapında fildişi rengi bir Ortodoks haçı vardı.

Sergey kendisine öğretilen şekilde kalçadan hamle yaptı, uygun pozisyona geldiğini hissedince de bıçağı yukarı savurdu. *Sok, çıkar. Sok, çıkar. Hızlı, ama namluyu her seferinde tamamen saplayacak kadar değil.*

İşin bıçakla halledilmesi gerekiyordu, çünkü Sergey’in öldüreceği adam polisti. Polisler öldürülünce katilleri canla

başla aranırdı hep, dolayısıyla da olabildiğince az ipucu bırakmak hayati önem taşıyordu. Bir kurşunun nereden geldiği ve hangi silahtan çıktığı, kimin ateş ettiği illa ki bulunurdu. Pürüzsüz, temiz bir bıçakla açılan bir kesiğin failini bulmaksa daha zordu. Bıçağı saplamak daha riskliydi, çünkü namlunun uzunluğunu ve şeklini ele verebilirdi; Andrey'in Sergey'e polisi kalbinden bıçaklamak yerine şahdamarını kesmesini söylemesinin sebebi buydu. Sergey şimdiye kadar kimsenin boğazını kesmemiş, kimseyi kalbinden bıçaklamamıştı; bir Gürcü'yü, sırf Gürcü olduğu için uyluğundan bıçaklamıştı, o kadar. Dolayısıyla, canlı bir şeylerin üstünde alıştırma yapması gerektiğine karar vermişti. Pakistanlı komşusunun üç kedisi vardı; Sergey her sabah, apartmanın giriş koridorunda, kesif kedi idrarı kokusu alıyordu.

Sergey bıçağını indirip başını eğerek öylece durdu ve ay-nada kendini görmek için gözlerini kaldırdı. İyi görünüyordu: Zindeydi, tehditkardı, tehlikeliydi, hazırdu. Film afişi gibiydi. Dövmesi, bir polis memurunu öldürdüğünü belli edecekti.

Polisin arkasında duracaktı. Öne doğru adım atacaktı. Sol eliyle polisi saçından tutup geriye çekecekti. Bıçağın ucunu adamın boynunun sol tarafına dayayıp derisini de-lecek ve bıçağı hilal şeklinde hareket ettirerek adamın boğazı-nı kesecekti. İşte böyle.

Adamın kalbinin pompaladığı kan dışarı fışkıracaktı; üç kalp atışı sonra, kan akışı azalacaktı. Adamın beyin ölümü şimdiden gerçekleşmiş olacaktı.

Sergey giderken bıçağı katlayıp cebine koyacaktı; hızlı yürüyecekti, ama çok hızlı değil. *Kimsenin gözünün içine bakma. Kendini özgür hissederek yürü.*

Bir adım geri çekildi. Dikelip nefes aldı. Sahneyi gözünde canlandırdı. Nefes verdi. Öne doğru adım attı. Bıçağı muhteşem bir şekilde, değerli bir mücevher gibi parıldayacağı ko-numa getirdi.

Beate ile Harry, Hausmanns Sokağı'nın köşesinden sola sapıp, yanmış binanın arsasının önünden geçtiler; harabede, kararmış cam parçaları ve yanmış tuğlalar vardı hâlâ. Arsanın arkasındaki, gür otlarla kaplı yokuş nehre kadar iniyordu. Harry, Oleg'in oturduğu binanın arka tarafında kapı olmadığına ve tek çıkış yolunun en üst kattan inen dar yangın merdiveni olduğuna dikkat etti.

"Yan dairede kim kalıyor?" diye sordu.

"Kimse" dedi Beate. "Boş ofisler. Orada eskiden *Anarkisten* adlı küçük bir gazete..."

"Onu biliyorum. Fena bir fanzin değildi. Onun kültür sayfalarında yazarlar şimdi büyük gazetelerde çalışıyor. Kapılar kilitli değil miymiş?"

"Kırılmışlar. Epeydir açık duruyorlar herhalde."

Harry söylemesine gerek olmayan şeyi, yani birinin Oleg'in dairesine girip sonra da kimseye görünmeden kaçmış olması ihtimalini Beate'nin başıyla, bezgin bir havayla onaylamasını seyretti. Son bir umutla çırpınışlar.

Akerselva'ya inip, nehrin yanındaki yolda yürüdüler. Harry nehrin yeterince dar olduğuna, güçlü bir delikanlının tabancayı karşı kıyıya fırlatabileceğine kanaat getirdi.

"Tabancayı henüz bulamadıysanız..." dedi.

"Savcının tabancaya ihtiyacı yok Harry."

Harry başıyla onayladı. Oleg'in ellerinde bulunan barut izleri. Onun tabancayla hava attığını söyleyen tanıklar. Ölü delikanlının üstünde Oleg'in DNA'sının bulunması.

İlerideki yeşil demir banka yaslanmış, gri kapüşonlu svetsört giymiş iki beyaz delikanlı onları görünce kafa kafa verdiler ve yolda ayaklarını sürüyerek uzaklaştılar.

"Görünüşe bakılırsa torbacılar hâlâ senden polis kokusu alıyor Harry."

"Mm. Burada sadece Faslılar esrar satar sanıyordum."

"Rakipler geldi. Kosova Arnavutları, Somalililer, Doğu Avrupalılar. Her şeyi satan mülteciler. Speed, metamfetamin, ekstazi, morfin."

"Eroin."

"Sanmam. Oslo'da standart heroin bulmak neredeyse imkânsız. Keman satılıyor, onu da ancak Plata civarında bulabilirsin. Gothenburg'den Kopenhag'a gitmek istiyorsan o başka; anlaşılan artık orada da keman satılıyor."

"Bu kemandan bahsedildiğini sürekli duyuyorum. Nedir?"

"Yeni bir sentetik uyuşturucu. Solunumu heroin kadar güçleştirmedikten, insanların hayatını mahvetse de aşırı dozdan ölüme daha az yol açıyor. Son derece bağımlılık yapıcı. Bir kere deneyen herkes tekrar kullanmak istiyor. Ama çok pahalı olduğundan herkes alamıyor."

"Bu yüzden başka uyuşturucular mı alıyorlar?"

"Morfin revaçta."

"Bir adım ileri, iki adım geri."

Beate başını iki yana salladı. "Önemli olan, eroine karşı savaşmak. O bu savaşı kazandı."

"Bellman mı?"

"Duydun demek?"

"Hagen'in dediğine göre, Bellman heroin çetelerinin çoğunu tutuklamış."

"Pakistanlı çeteleri. Vietnamlıları. Bellman büyük bir Ku-

zey Afrikalılar şebekesini çökertince, *Dagbladet* onu General Rommel'a benzetti. Alnabru'daki motosiklet çetesi. Hepsı kodede.”

“Motosikletçiler mi? Benim zamanımda motosikletçi gençler speed satar ve deli gibi eroin kullanırdı.”

“Los Lobos. Cehennem Melekleri özentileri. Keman satan iki şebekeden biriydiler diye düşünüyoruz. Ama Alnabru'da yapılan bir baskında topluca yakalanıp tutuklandılar. Bellman'ın gazetelerde çıkan fotoğrafındaki sırtışını görecektin. Operasyona bizzat katıldı.”

“Biraz iyilik yapalım?”

Beate güldü. Harry onun bu yönünden de hoşlanırdı: Harry yarı kötü filmlerin yarı iyi repliklerinden alıntı yaptığında, film uzmanı olan Beate bu replikleri tanırdı. Harry sigara ikram edince Beate reddetti. Harry bir sigara yaktı.

“Mm. Emniyet Müdürlüğü'nde çalıştığım onca yıl boyunca Narkotik Şube'nin başaramadığı şeyi Bellman nasıl başardı peki?”

“Ondan hazzetmediğini biliyorum, ama aslında iyi bir lider. Kripos'takiler onu çok seviyor, Polis Şefi'nin onu Emniyet Müdürlüğü'ne tayin etmesine de epey bozuldular.”

“Mm.” Harry sigarasından bir nefes çekti. Kanındaki açlığı dumanın dindirdiğini hissetti. Nikotin. Çok heceli bir sözcük, eroin gibi, keman gibi. “Geride kimler kaldı peki?”

“Haşereleri yok etmedeki problem bu. Bir besin zincirini bozarken, daha kötü bir şeye zemin hazırlayıp hazırlamadığını bilemezsin. Ortadan kaldırdığın şeyden daha kötü bir şeye...”

“Bu yönde bir kanıt var mı?”

Beate omuz silkti.

“Sokaklardan aldığımız istihbarat bıçak gibi kesildi. Muhabirlerimiz bir şey bilmiyor. Veya söylemiyorlar. Dubaili bir adamla ilgili söylentiler var, o kadar. Onu gören yok, adını

bilen yok; görünmez bir kuklacı denebilir. Keman satıldığını görüyoruz, ama kaynağını bulamıyoruz. Tutukladığımız torbacılar, malı kendileriyle aynı seviyede torbacılardan aldıklarını söylüyor. İzlerin bu kadar iyi gizlenebilmesi normal değil. Bu da ithal ve dağıtım işini basit organizasyonlu, oldukça profesyonel bir ekibin yaptığını gösteriyor.”

“Şu Dubaili adam. Esrarengiz üst akıl. Bu masalı daha önce de duymadık mı? Sonunda sıradan bir suçlu olduğu ortaya çıktı.”

“Bu iş farklı Harry. Yılbaşında uyuşturucu cinayetleri işlendi. Öyle bir gaddarlığı daha önce görmemiştik. Kimse de tek kelime etmiyor. Vietnamlı iki torbacı, satış yaptıkları dairenin kirişine baş aşağı asılmış halde bulundular. Boğulmuşlardı. Her birinin başına su dolu birer naylon torba geçirilmişti.”

“Bu Arap değil, Rus yöntemidir.”

“Pardon?”

“Kurbanlarını tepetaklak asarlar ve başlarına naylon torba geçirip, boyun kısımlarından gevşekçe bağlarlar. Sonra topuklarına su dökmeye başlarlar. Kurbanın vücudundan akan sular torbaya dolar. Bu yönteme Aydaki Adam adı verilir.”

“Nereden biliyorsun?”

Harry omuz silkti. “Birayev diye, zengin bir cerrah vardı. Seksenli yıllarda eline *Apollo 11*’de kullanılan orijinal astrot giysilerinden biri geçmişti. Giysinin karaborsa fiyatı iki milyon dolardı. Birayev’e kazık atmaya çalışan veya borcunu ödemeyen herkes kendini o giysinin içinde bulurdu. İçeri su dökerken, zavallı adamın yüzünü videoya çekerlerdi. Daha sonra, bu video kaydı diğer borçlulara gönderilirdi.”

Harry dumanı yukarı doğru üfledi.

Beate ona uzun uzun bakarak, başını yavaşça iki yana salladı. “Hong Kong’da neler yapıyorsun Harry?”

“Bunu telefonda da sormuştun.”

“Yanıt vermemiştin.”

“Kesinlikle. Hagen bana bu vaka yerine başka bir vaka verebileceğini söyledi. Öldürülen bir sivil polisten bahsetti.”

“Evet” dedi Beate; Gusto vakasını ve Oleg’i daha fazla konuşmamalarına sevindiği sesinden belliydi.

“Onun sebebi neydi?”

“O adam Narkotik’te çalışan genç bir sivil polisti. Cese-di Opera Binası’nın yokuşunun kıyıya indiği kısımda kara-ya vurdu. Turistler, çocuklar filan varken. Kıyamet koptu.”

“Vurulmuş mu?”

“Boğulmuş.”

“Cinayete kurban gittiğini nereden biliyorsunuz peki?”

“Dış yarası yoktu; hatta kazayla denize düşmüş gibi görünüyordu. Görev bölgesi, Opera Binası civarıydı. Ama sonra Björn Holm onun akciğerlerini kontrol etti. Adamın akciğerlerinde tatlı su olduğu ortaya çıktı. Oslo fiyordunun suyu tuzludur, bilirsin. O sivil polis, denizde boğulduğu sanılsın diye denize atılmış gibi görünüyor.”

“Eh, bir narkotik ajanı olarak nehir kıyısında epey dolanmış olmalı. Nehrin suyu tatlıdır ve Opera Binası’nın yanından denize akar.”

Beate gülümsedi. “Geri gelmen güzel Harry. Ama Björn bu olasılığı düşündü ve bakteri florasını, mikroorganizma içeriklerini filan karşılaştırdı. Adamın akciğerlerindeki su, Akerselva’ya ait olamayacak kadar temiz. Filtrelenmiş. Adam tahminimce bir küvette boğulmuş. Veya su arıtma tesisinin aşağısındaki bir su birikintisinde. Veya...”

Harry izmariti ileriye, yola attı. “Naylon torbayla.”

“Evet.”

“Dubaili Adam. Onun hakkında ne biliyorsun?”

“Bildiklerimi demin söyledim zaten Harry.”

“Her şeyi söylemedin.”

“Kesinlikle.”

Anker Köprüsü'nün yanında durdular. Harry kol saatine baktı.

Beate “Bir yere mi gidiyorsun?” diye sordu.

Harry “Hayır” diye karşılık verdi. “Gitmen gerektiğini, beni başından savıyormuşsun gibi hissetmeden söyleyebilmen için fırsat verdim.”

Beate gülümsedi. Harry onun gülümsediğinde çok çekici olduğunu düşündü. Beate'nin hayatında birinin olmaması tuhaftı. Belki de vardı. Harry bunu bile bilmiyordu, oysa Beate, numarası onun kişi listesinde yer alan sekiz kişiden biriydi.

B'de Beate.

H'de Halvorsen vardı... Harry'nin eski iş arkadaşı ve Beate'nin çocuğunun babası. Görev sırasında öldürülmüştü. Ama numarası hâlâ silinmemişti.

Beate “Rakel ile konuştun mu?” diye sordu.

R. Harry baştan savmaktan bahsetmesinin, Beate'ye Rakel'i çağırıştırıp çağırıştırmadığını merak etti. Başını iki yana salladı. Beate bekledi. Ama Harry'nin ekleyeceği bir şey yoktu.

Aynı anda konuşmaya başladılar.

“Sanırım senin...”

“Aslında benim...”

Beate gülümsedi. “...gitmen gerekiyor.”

“Elbette.”

Harry onun yukarıdaki yola doğru yürüyerek uzaklaşmasını seyretti.

Sonra banklardan birine oturup nehre, sessiz ve akıntısız bir kısımda yüzen ördeklere baktı.

Kapüşonlu iki kişi geri döndüler. Harry'nin yanına geldiler.

“5-0 mısın?”

Güya orijinal olan bir televizyon dizisinden esinlenilmiş, polis anlamına gelen bir Amerikan argosuydu bu. Harry'nin değil Beate'nin kokusunu almışlardı.

Harry başını iki yana salladı.

“İstediğin bir şey?..”

“Biraz huzur” dedi Harry. “Huzur ve sessizlik.”

İç cebinden Prada güneş gözlüğünü çıkardı. Bu gözlüğü Canton Yolu’ndaki bir dükkânın sahibi vermişti... Ödemele-rini biraz geciktirmişti; Harry bunun adil bir alışveriş oldu-ğu kanısındaydı. Gözlüğün kadın gözlüğü olması umurunda değildi; onu seviyordu.

Arkalarından “Bu arada, keman var mı?” diye seslendi.

Delikanlılardan biri karşılık niyetine, horgörüyle güldü. Diğer “Şehir merkezinde” diyerek, omzunun üstünden işa-ret etti.

“Tam olarak nerede?”

“Van Persie’yi veya Fâbregas’ı ara.” Caz kulübü Bla’ya gi-derken attıkları kahkahalar giderek kesildi.

Harry arkasına yaslanıp, ördeklerin su üstünde, siyah buzda kayan sürat patencileri misali kaymalarını sağlayan, tuhaf bir şekilde etkili tekmelerini inceledi.

Oleg susuyordu. Tıpkı suçlu insanlar gibi. Bu onların ay-rıcalığı ve yegâne mantıklı stratejileriydi. Şimdi ne yap-malıydı peki? Zaten çözülmüş bir vaka nasıl soruşturulur, tatminkâr yanıtlar bulunmuş sorular nasıl yanıtlanır-dı? Harry ne başarmayı umuyordu ki? Gerçeği inkâr ederek yenmeyi mi? Suç Masası dedektifiyken akrabaların yaptığı-nı gördüğü gibi, acınası “Oğlum mu? Mümkün değil!” naka-ratını mı söyleyecekti? Suçları soruşturmak istemesinin se-bebini biliyordu. Sebep, yapabileceği tek şeyin bu olmasıydı. Katkıda bulunmak için yapabileceği tek şey buydu. Ölü oğlu-na yemek yapmakta ısrar eden bir ev kadını, enstrümanını arkadaşının cenazesine götüren bir müzisyen gibiydi. Aklı-nı dağıtmak veya rahatlamak için bir şeyler yapma ihtiyacı.

Ördeklerden biri, belki de birkaç ekmek kırıntısı atılma-sını umarak, Harry’ye doğru süzüldü. Sebep bundan emin ol-

ması değildi; hiç belli olmazdı, o kadar. Ördek enerji sarfiyatıyla ödöl ihtimalini kıyaslamıştı. Umut. Siyah buz.

Harry irkilerek doğruldu. Ceket cebinden anahtarları aldı. O asma kilidi satın almasının sebebini hatırlamıştı. Kendisi için almamıştı. Sürat patencisi için almıştı. Oleg için.

Polis memuru Truls Berntsen, havalimanındaki gümrük muayene memuruyla kısa bir konuşma yapmıştı. Havalimanının Romerike Polisi'nin yetki sahasında olduğunu bildiğini ve tutuklamanın gerçekleşmesiyle ilgisi olmadığını, ama tutuklanan adamı bir Özel Harekât dedektifi olarak epeydir gözlem altında tuttuğunu ve kısa süre önce muhbirlerinden birinin, Tord Schultz'un üzerinde uyuşturucuyla yakalandığını söyleyerek onu uyardığını söylemişti. Kimliğini göstererek, Oslo Emniyet Müdürlüğü'nde, Özel Harekât ve Orgkrim'de çalışan üçüncü derece bir polis memuru olduğunu söylemişti. Muayene memuru omuz silkmiş ve daha fazla sorun çıkarmadan onu üç nezaret hücrelerinden birine götürmüştü.

Hücre kapısı arkasından kapanınca, Truls koridorun ve diğer iki hücrenin boş olduğuna emin olmak için etrafa baktı. Sonra klozet kapağına oturdu ve sunta karyolada, yüzünü ellerine gömmüş halde oturan adama baktı.

"Tord Schultz?"

Adam başını kaldırdı. Ceketini çıkarmıştı ve gömleğinde parıldayan armalar olmasa, Berntsen onun kaptan pilot olduğunu anlayamazdı. Kaptan pilotlar böyle görünmemeliydi. Böyle korkudan taş kesilmiş, solgun, gözbebekleri şoktan irileşip kararmış halde görünmemeliydi. Öte yandan, ilk kez

tutuklanan insanlar genellikle böyle görünürdü. Berntsen'in havalimanında Tord Schultz'un yerini bulması biraz zaman almıştı. Ama gerisi kolay olmuştu. Resmi sabıka kaydı arşivi STRASAK'a göre Schultz'un sabıkası yoktu, polisle hiç işi olmamıştı ve –gayriresmi kayıtlara göre– uyuşturucu dünya-sıyla herhangi bir bağlantısı bulunmuyordu.

"Kimsin sen?"

"Emrinde çalıştığın kişiler adına buradayım Schultz ve havalimanını kastetmiyorum. Gerisini boşver. Tamam mı?"

Schultz, Berntsen'in boynundan sarkan kimlik kartını gösterdi. "Sen polissin. Beni kandırmaya çalışıyorsun."

"Keşke öyle olsaydı, senin için iyi olurdu Schultz. Prosedürlere aykırı davranmış olurdum, böylece de avukatının seni beraat ettirme şansı olurdu. Ama avukatları bu işe karıştırmayacağız. Tamam mı?"

Havayolu şirketinin kaptan pilotu, ışığı olabildiğince emen gözbebekleriyle öylece bakmayı sürdürdü; gözlerinde çok az umut belirdi. Truls Berntsen iç geçirdi. Sözlerinin anlaşılacağını ummaktan başka bir şey gelmezdi elinden.

"'Yakıcı' nedir, biliyor musun?" diye sordu ve sadece bir an yanıt bekledi. "Polislerin yürüttüğü soruşturmaları mahveden kişilere denir. Kanıtların geçersiz hale gelmesini veya kaybolmasını, adli prosedürlere aykırı hatalar yapılmasını sağlayarak bir vakanın yargı önüne götürülmesini engeller veya zanlının soruşturma sırasında yapılan ufak tefek hatalar sebebiyle serbest kalmasını sağlarlar. Anlıyor musun?"

Schultz gözlerini iki kez kırptırdı. Sonra da başıyla yavaşça onayladı.

"Harika" dedi Berntsen. "Durum şu ki, biz gökyüzünden düşmekte olan iki adamız ve aramızda tek bir paraşüt var. Ben seni kurtarmak için uçaktan atladım; şu an bana teşekkür etmene gerek yok, ama bana yüzde yüz güvenmelisin, yoksa ikimiz de yere çakılırız. Kapiş?"

Schultz yine gözlerini kırptırdı. Anlamadığı belliydi.

“Bir zamanlar bir Alman polis vardı, bir yakıcıydı. Balkanlar üstünden eroin getiren bir Kosovalı Arnavut çetesi için çalışırdı. Uyuşturucular Afganistan’daki haşhaş tarlalarından kamyonlarla Türkiye’ye, ardından da eski Yugoslavya üstünden Amsterdam’a götürülür ve orada Arnavutlar tarafından İskandinavya’ya dağıtımı yapılırdı. Bir sürü sınır geçilir, bir sürü kişiye rüşvet verilirdi. Bu kişilerden biri de bu yakıcıydı. Bir gün, genç bir Kosovalı Arnavut benzin deposunda ham afyonla yakalandı; afyonları paketlemekten, olduğu gibi tıktırıp, depoyu ağzına kadar doldurmuştu. Onun gözaltına alındığı gün, Kosovalı Arnavutlar Alman yakıcılarıyla irtibat kurdu. Bu Alman, o genç adama gitti ve onun yakıcısı olduğunu, artık içini ferah tutmasını, bu işi halledeceklerini söyledi. Yakıcı ertesi gün tekrar geleceğini ve genç adama, polise nasıl ifade vermesi gerektiğini anlatacağını söyledi. Genç adamın tek yapması gereken, çenesini kapalı tutmaktı. Ama uyuşturucuyla yakalanmış bu adam daha önce hapis yatmamıştı. Hapishane duşlarında yere düşen sabunları almakla ilgili çok fazla espri duymuştu herhalde; her halükârda, daha ilk sorguda bülbül gibi şakıdı... Mikrodalgada ısıtılınca çatlayıveren bir yumurta gibiydi; yargıcın gözüne girme umuduyla, yakıcıyı ihbar etti. Polis, yakıcı aleyhine kanıt toplamak için hücreye gizli mikrofon yerleştirdi. Ama yakıcı, o rüşvetçi polis kararlaştırılan saatte gelmedi. Onu altı ay sonra buldular. Parçaları bir lale tarlasına saçılmıştı. Ben şahsen şehir çocuğuyum, ama cesetlerden iyi gübre olurmuş diye duydum.”

Berntsen susup pilota bakarak, her zamanki soruyu bekledi.

Pilot yatakta dikilmiş, yüzünün rengi biraz geri gelmişti; sonunda genzini temizledi. “Neden... eee, yakıcı? Muhabirlik yapan o değildi.”

“Çünkü adalet diye bir şey yok Schultz. Pratik sorunların gerekli çözümleri var sadece. Kanıtları yok etmesi gereken o yakıcının kendisi kanıta dönüşmüştü. İfşa olmuştu ve polis tarafından yakalanırsa, dedektifleri Kosovalı Arnavutlara yönlendirebilirdi. Kosovalı Arnavutların kardeşlerinden biri olmadığından, altı üstü rüşvetçi bir polis olduğundan, onu öbür dünyaya yollamaları mantıklıydı. Hem Emniyet Teşkilatı’nın bu polis cinayetini öncelikli olarak soruşturmayacağını biliyorlardı. Emniyet Teşkilatı bunu neden yapsındı ki? Yakıcı cezalandırılmıştı, Emniyet Teşkilatı da kamuoyunun rüşvetçi bir polisten haberdar olmasına yol açmaktan başka bir işe yaramayacak bir soruşturma başlatmak istemez. Değil mi?”

Schultz yanıt vermedi.

Berntsen öne eğildi. Daha alçak ve sert bir sesle konuştu: “Cesedimin bir lale tarlasında bulunmasını istemiyorum Schultz. Bu işten sağ salım sıyrılmamızın tek yolu birbirimize güvenmemiz. Bir paraşüt. Anladın mı?”

Pilot genzini temizledi. “Kosovalı Arnavut’a ne oldu peki? Cezasını hafifletebildi mi?”

“Bunu söylemek zor. Dosya mahkemeye gitmeden önce, o adam hücre duvarında asılı bulundu. Birisi adamın kafasını elbise çengeline geçirmiş.”

Kaptan pilotun benzi yine soldu.

Truls Berntsen “Derin nefes al Schultz” dedi. Bu işin en sevdiği kısmı buydu. Bir kez olsun dizginlerin *kendisinde* olduğunu hissetmek.

Schultz arkasına yaslanıp başını duvara dayadı. Gözlerini kapadı. “Peki ya şimdi teklifini reddedersem ve buraya hiç gelmemişsin gibi davranırsam?”

“Olmaz. Patronumuz tanık kürsüsüne çıkmanı istemiyor.”

“Seçme şansın yok mu diyorsun yani?”

Berntsen gülümsedi. Ve favori cümlesini söyledi: “Schultz, seçme şansın epeydir yok.”

Valle Hovin Stadyumu. Yeşil çimenliklerden, huş ağaçlarından, bahçelerden ve verandalardaki çiçekli bahçe saksılarından ibaret bir çölün ortasındaki ufak bir beton vaha. Stadyumda kışın paten kayılır, yazın konser verilirdi. Genellikle Rolling Stones, Prince ve Bruce Springsteen gibi dinozorlar gelirdi. Rakel bir keresinde Harry’yi onunla U2 konserine gitmeye ikna etmeyi bile başarmıştı, oysa Harry hep kulüp insanı olmuştu ve stadyum konserlerinden nefret ederdi. Konserden sonra Rakel, Harry’ye takılmış, onun müzik konusunda gizliden gizliye bağnaz olduğunu söylemişti.

Ama Valle Hovin çoğu zaman şimdiki gibi ıssızdı, eskimişti; tedavülden kalkmış bir ürünü bir zamanlar üreten ve artık işletilmeyen bir fabrika gibiydi. Harry’nin buraya dair en güzel anıları, Oleg’in buzda antrenman yapmasını seyrettiği zamanlara aitti. Oturup onun elinden geleni yapmasını seyrettiği zamanlara. Mücadele etmesini. Başarısız olmasını. Tekrar başarısız olmasını. Sonra başarmasını. Büyük başarılar değil: Kişisel rekorunu kırması, yaş grubundakilere yönelik bir kulüp şampiyonasında ikincilik. Ama bunlar, Harry’nin budala kalbinin gururla, saçma ölçüde dolmasına ve hem Oleg’i hem de kendini utandırmamak adına kayıtsız bir hava takınmasına yetmiş de artmıştı bile. “Bu fena değildi Oleg.”

Harry etrafa bakındı. Ortalıkta in cin top oynuyordu. Harry tribünlerin altındaki soyunma odası kapısının kilidine Ving anahtarı soktu. İçeride hiçbir şey değişmemişti, biraz eskimişti, o kadar. Yerde çöpler vardı; buraya epeydir kimsenin gelmediği belliydi. Burası insanın yalnız kalabileceği bir yerdi. Harry soyunma dolaplarının arasında yürüdü.

Çoğu kilitli değildi. Ama Harry aradığı şeyi, Abus asma kili-di nihayet buldu.

Anahtarın ucunu tırtıklı deliğin içine itti. Anahtar girme-di. *Lanet olsun.*

Harry döndü. Bakışlarının büyük demir dolaplarda gezin-mesine izin verdi. Durdu, sonra da yan dolaba geri döndü. Bunda da Abus asma kilit vardı. Yeşil boyasına bir halka ka-zınmıştı. Bir 'O'.

Harry'nin dolabı açınca ilk gördüğü şey, Oleg'in yarış pa-tenleriydi. Uzun, ince bıçakların kenarları kırmızıydı.

Dolap kapağının iç tarafına, havalandırma ızgarasına iki fotoğraf yapıştırılmıştı. İki aile fotoğrafı. Birinde beş sima vardı. Harry çocuklardan ikisini ve ebeveyn olduklarını tah-min ettiği kişileri tanııyordu. Ama üçüncü çocuğu tanıdı. Çünkü onu başka fotoğraflarda da görmüştü. Suç mahalli fo-toğraflarında.

Bu güzel sima ona aitti. Gusto Hanssen'e.

Harry onu yüzünün güzelliğinden mi tanıdığını merak et-ti; Gusto Hanssen'i görür görmez, onun o fotoğrafa ait olma-dığı hissine kapılmıştı. Daha doğrusu, o aileye ait olmadığı hissine.

Tuhaf bir şekilde, aynı şey ikinci fotoğrafta, siyah saçlı kadınla oğlunun arkasında oturan, uzun boylu, sarışın adam için de söylenebilirdi. Bu fotoğraf yıllar önce, bir sonbahar günü çekilmişti. Holmenkollen'da yürüyüşe çıkmışlardı, tu-runcu bitkilerin arasından geçmişlerdi ve Rakel fotoğraf ma-kinesini bir kayanın üstüne koyup, otomatik zamanlama tu-şuna basmıştı.

Bu gerçekten kendisi miydi? Harry yüz hatlarının bu ka-dar yumuşak olduğunu hatırlamıyordu.

Rakel'in gözleri parlıyordu; Harry onun kahkahasını, ba-yıldığı ve asla sıkılmadığı, hep hatırlamaya çalıştığı kahka-hasını duyabildiğini hayal etti. Rakel başkalarıyla birliktey-

ken de gülerdi, ama Harry ile Oleg'in yanındayken gülüşünde sırf onlara ayırdığı farklı bir ton olurdu.

Harry soyunma dolabının içindeki diğer nesnelere baktı.

Kenarları açık mavi, beyaz bir kazak vardı. Oleg'in tarzı değildi; o kısa ceketler, ayrıca siyah Slayer ve Slipknot tişörtleri giyerdi. Harry kazağı kokladı. Hafif bir kadın parfümü kokusu. Şapka rafında bir plastik torba duruyordu. Harry torbayı açtı. Çabucak kokladı. Torbada bir uyuşturucu bağımlısının kullanacağı malzemeler vardı: İki şırınga, bir kaşık, bir lastik boru ve bir miktar hidrofil pamuk. Bir tek uyuşturucu eksikti. Harry tam torbayı yerine koyacakken bir şey fark etti. En arkada bir tişört vardı. Kırmızı beyazdı. Harry onu aldı. Göğsünde reklam olan bir futbol tişörtüydü bu: Fly Emirates. Arsenal.

Harry başını kaldırıp fotoğrafa, Oleg'e baktı. Oleg bile gülümsüyordu. Burada, bunun muhteşem olduğu ve her şeyin iyi olacağı, hayatlarının böyle olmasını istedikleri konusunda hemfikir olmuş üç kişinin oturduğuna, en azından o sırada inanırcasına gülümsüyordu. Neden her şey ters gitmişti peki? Direksiyonun başındaki adam neden yoldan çıkmıştı?

“Hep yanımızda olacağını söylediğin zamanlardaki gibi yalan söylüyorsun.”

Harry fotoğrafları soyunma dolabından alıp iç cebine koydu.

Dışarı çıktığında, güneş Ullern Tepesi'nin ardında alçalmaktaydı.

Kan kaybettiğimi görebiliyor musun baba? Senin pis kanını kaybediyorum. Senin kanını da Oleg. Kilise çanları senin için çalmalıydı. Sana lanet olsun, sana rastladığım güne lanet olsun. Spectrum'daki bir konsere, Judas Priest konserine gitmiştin. Ortalıkta takılıyordun ve mekândan çıkan kalabalığa karıştın.

"Vay, tişörtün güzelmiş" dedim. "Nereden aldın?"

Bana tuhaf bir bakış attın. "Amsterdam'dan."

"Amsterdam'da Judas Priest konserine mi gittin?"

"Neden gitmeyeyim ki?"

Judas Priest'i tanıımıyordum, ama en azından biraz araştırma yapmış ve bir adamın değil grubun ismi olduğunu, baş vokalistin ismininse Rob filan gibi bir şey olduğunu öğrenmiştim.

"Harika. Priest süperdir."

Bir an kaskatı kesilip bana baktın. Koku almış bir hayvan gibi pür dikkat kesilmiştin. Tehlike, av veya dövüş antrenmanı arkadaşı kokusu almış gibi. Veya muhtemel bir ruh ikizinin kokusunu. Ne de olsa yalnızlığını ıslak ve ağır bir yağmurluk gibi üstünde taşıyordun Oleg, ayaklarını sürüyerek iki büküm yürüyordun. Seni tam da yalnız olduğun için seçmiştim. Amsterdam konserini anlatırsan sana kola ısmarlayacağımı söyledim.

Böylece Judas Priest'ten, iki yıl önce Heineken Müzikholü'nde verdikleri konserden, biri on sekiz ve diğeri on dokuz yaşında olan iki arkadaşın bir Priest albümünde gizli "Yap o işi" mesajını duyduktan sonra kendilerini vurmalarından bahsettin. Biri sağ kalmıştı. Priest heavy

metal yapıyordu ve eskiden speed metal de yapmıştı. Yirmi dakika boyunca gotlardan ve ölümden öyle çok söz ettin ki, artık kristal methin bahsini açmanın vakti gelmişti.

"Kafamızı güzelleştirelim Oleg. Kafa dengi iki insan olarak tanışmamızı kutlayalım. Ne dersin?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Parkta bir şeyler tüttürecek eğlenceli insanlar tanıyorum."

"Öyle mi?" İnanmamıştı.

"Ağır şeyler değil, meth sadece."

"Ben kullanmıyorum, kusura bakma."

"Normalde ben de kullanmıyorum yahu. Bongtan birkaç nefes çekeriz. Sen ve ben. O boktan tozlardan değil, gerçek methten bahsediyorum. Rob'un kullandığından."

Oleg yutkunurken duraksamıştı. "Rob mu?"

"Evet."

"Rob Halford mı?"

"Aynen. Onun turne görevlisinin mal aldığı adama gidiyorum şimdi... Ondan alacağım. Paran var mı?"

Bunu öyle rahat ve sakin bir havayla söyledim ki, bana odaklanmış gözlerinde şüpheden eser belirmedi. "Rob Halford meth mi kullanıyor?"

Ondan istediğim beş yüz kronu verdi. Beklemesini söyleyerek kalıp gittim. Yolum ilerisindeki Vaterland Köprüsü'ne yürüdüm. Oleg'in görüş alanından çıkınca sağa saptım ve o sokakta üç yüz metre yürüyerek, birkaç dakika içinde Oslo Merkez Garı'na vardım. Lanet olası Oleg Fauke'yi bir daha görmeyeceğimi düşünüyordum.

Birbirimizle işimizin bitmediğini ancak sonradan, platformların altındaki tünelde oturmuş, küçük bongumdan nefes çekerken anladım. İşimiz kesinlikle bitmemişti. Tepemde dikilip, tek kelime etmeden öylece durdu. Sonra duvara yaslanıp usulca yanıma oturdu. Elini uzattı. Bongu verdim. Nefes çekti. Öksürdü. Ve diğer elini uzattı. "Paranın üstü."

Böylece, Gusto ile Oleg ekibi gerçeğe dönüşmüş oldu. Her gün, Oleg'in Clas Ohlson'da mesaisi bitince (depoda yazlık işçi olarak ça-

lışıyordu) birlikte şehir merkezine ve parklara gidiyor, Middelalder Parkı'nın kirli sularında yıkanıyor ve Opera Binası'nın etrafına şehrin yeni mahallesinin inşa edilmesini seyreliyorduk.

Yapacağımız ve ileride olacağımız her şeyi, gideceğimiz yerleri birbirimize anlatıyorduk; Oleg'in yazlık işinden kazandığı parayla satın alabildiğimiz her şeyi tıttırıyor ve burnumuza çekiyorduk.

Ona üvey babamdan bahsettim, üvey annem bana asılıyor diye beni evden kovduğunu söyledim. Ve sen, Oleg, sen de annenin birlikte olduğu adamdan, "birinci sınıf" bir polis olduğunu iddia ettiği Harry diye bir adamdan bahsettin. Onun güvenebileceğini biri olduğundan. Ama bir şeyler ters gitmişti. Her şeyden önce, onunla annenin araları açılmıştı. Sonra sen, Harry'nin soruşturduğu bir cinayet vakasının içinde bulmuştun kendini. O zaman annenle birlikte Amsterdam'a taşınmıştınız. Ben o adamın muhtemelen sahiden "birinci sınıf" olduğunu, ama bunun klişe bir ifade olduğunu söyledim. Sen de sık kullandığım "hastir" kelimesinin daha da klişe olduğunu söyledin. O kelimenin aslının "hassiktir" olduğunu bana kimse söylememiş miydi? Gerçi o bile çocukçaydı ya. Hem neden Norveççeyi böyle abartılı bir şiveyle konuşuyordum ki? Oslo'nun doğu yakasından bile değildim. Abartmanın benim için bir prensip olduğunu, bir mesaj verdiğini ve "hastir" in çok yanlış olduğu için aslında doğru olduğunu söyledim. Güneş parlıyordu ve bunun hakkımda söylenmiş en güzel söz olduğunu düşündüm.

Karl Johans Sokağı'nda eğlencesine para dileniyorduk. Radhusplassen'da bir kaykay çaldım, yarım saat sonra da Jernbanetorget'te onu biraz speed ile takas ettik. Bazı kızlar, babalarının yatında onlara eşlik etmemi istedi ve sen direğe tırmanıp denize dalış yaptın; ayak altında olmak istemiyordun, o kadar. Hovedöya'ya gittik, yüzdük ve bira içtik. Günbatımını izlemek için tramvayla Ekeberg'e gittik ve Norveç Kupası vardı, Trøndelaglı üzgün bir futbol antrenörü bana bakıyordu ve ona bin kron karşılığında oral seks yapabileceğimi söyledim. Adam parayı verdi; pantolonunun ayak bileklerine inmesini bekledikten sonra tüydüm. Daha sonra, adamın "çok şaşkın" görüldüğünü ve işi senin devralmanı istercesine sana döndüğünü söyledin. Amma gülmüştük ha!

O yaz hiç bitmedi. Ama sonra bitti. Son parayı esrarlı sigaralara harcadık ve dumanlarını soluk, boş gece göğüne üfledik. Okula döneceğini, bütün derslerden en yüksek not alacağını ve annen gibi hukuk okuyacağını söyledin. Ardından da lanet olası Polis Akademisi'ne gideceğini! Gülmekten gözümüzden yaş geldi.

Ama okul başlayınca seni daha az görür oldum. Zamanla görüşmelerimiz iyice azaldı. Sen Holmenkollen Tepesi'nde annelerle otururken ben bir müzik grubunun prova odasında, bir şiltinin üstünde uyuyordum; ekipmanlarına göz kulak olduğum ve prova zamanlarında uzak durduğum sürece orada kalabileceğimi söylemişlerdi. Böylece, küçük ve sıradan hayatının güvenliğine döndüğünü düşünerek, senden umudu kestim. O sıralar torbacılığa başladım.

Bu tamamen tesadüfen oldu. Birlikte yaşadığım bir kadını iyice sömürdükten sonra Oslo Merkez Garı'na gittim ve Tutu'ya elinde meth olup olmadığını sordum. Tutu biraz kekemeydi ve Alnabru'daki Los Lobos çetesinin lideri Odin'in kölesiydi. Lakabını şöyle almıştı: Bir keresinde Odin, bir valiz dolusu uyuşturucu parasını aklama amacıyla, Tutu'yu İtalya'da devletin işlettiği bir bahis acentesine, hileli bir maç için onun adına bahis oynamaya göndermişti. Ev sahibi takım 2-0 kazanacaktı. Odin, Tutu'ya İngilizce "two-nil", yani "iki-sıfır" demeyi öğretmişti, ama sonra dönüm noktası geldi. Tutu bahis oynamaya çalışırken çok heyecanlanınca "Tu-tu" diye kekelemeye başladı, bahisçi de onun İngilizce "two-two" dediğini sanarak kupona "2-2" diye yazdı. Maçın bitimine on dakika kala, ev sahibi takım 2-0 öndeydi elbette ve her şey güllük gülistanlık gibiydi. Ama bahis kuponunda 2-2 yazdığını fark edince, Tutu'nun dünyası karardı. Odin'in onu dizinden vuracağını biliyordu. Odin insanları dizinden vurmaya sever. Ama sonra ikinci dönüm noktası geldi. Konuk takımın yedek kulübesinde Polonyalı yeni bir santrfor oturuyordu; İtalyancası, Tutu'nun İngilizcesi kadar kötü olduğundan, maçın hileli olduğunu anlamamıştı. Teknik direktör tarafından sahaya gönderilince, aldığı paranın hakkını vermek için canını dişine taktı ve gol attı. İki kez. Tutu kurtulmuştu. Ama o gece Oslo'ya indikten sonra dosdoğru Odin'e, ne kadar şanslı olduğunu söylemeye

gittiğinde, talihi tersine döndü. Yanlışlıkla başka bir skora bahis oynadığını haber vermekle başladı. Ama heyecandan öyle kekeleye başladı ki Odin sabrını yitirip çekmecedan bir altıpatlar çıkardı ve –saat üç yönüne dönerek– Tutu’yu, adamcağızın Polonyalıyla ilgili kısma gelmesine epey varken dizinden vurdu.

Her neyse, o gün Oslo Merkez Garı’nda Tutu elinde meth kal-kalkmadığını, to-to-tozla idare etmem gerekeceğini söyledi. Toz daha ucuzdu ve onda da metamfetamin vardı, ama kafasını hiç sevmem. Meth o hoş mavi kristalleriyle uçururken, Oslo’da satılan pis kokulu sarı bokun içine kabartma tozu, rafine şeker, aspirin, B12 vitamini filan gibi bir sürü şey katıyorlar. Eski kulağı kesiklere de speed tadında ağrı kesici tozu satıyorlar. Ama Tutu’nun elindeki malı cüzi bir indirimle aldıktan sonra, biraz da A alacak param kaldı. Amfetaminler methe kıyasla katkısız sağlıklı gıda gibi olduğundan (biraz yavaş etki ediyorlar, o kadar), biraz speed çektim ve methi biraz daha kabartma tozu katarak Plata’da müthiş bir kârla sattım.

Ertesi gün tekrar Tutu’ya gidip yine aynı şeyleri, biraz daha fazla miktarda satın aldım. Birazını burnuma çektim, kalanını da kabartma tozu katıp sattım. Ertesi gün de aynı şeyi yaptım. Hesabıma yazarsa daha fazla mal alabileceğimi söyledim, ama Tutu güldü. Dördüncü gün gittiğimde Tutu, patronunun bu işi daha dü-dü-düzenli bir şekilde yapmamız gerektiğini düşündüğünü söyledi. Satış yapmamı görmüş ve gördüklerinden hoşlanmışlardı. Günde iki parti mal satarsam sorgusuz sualsiz, nakit beş bin kron alacaktım. Böylece Odin ile Los Lobos’un sokak torbacısı oldum. Sabahları Tutu’dan mal alacak, akşam beşte de günlük hasılatı ve kalan malları teslim edecektim. Gündüz çalışıyordum. Asla mal artakalmıyordu.

Aşağı yukarı üç hafta boyunca her şey yolunda gitti. Bir çarşamba günü, Vippetangen Rıhtımı’nda iki parti mal satmışken, ceplerim para ve burnum speed doluyken, Tutu’yla istasyonda buluşmak için bir sebep göremedim birden. Bunun yerine ona mesaj atıp, tatile gittiğimi söyledim ve Danimarka feribotuna atladım. Fazla sık ve uzun süre speed kullanınca insanın böyle beyni durur.

Geri döndüğümde, Odin'in beni aradığını duydum. Özellikle de Tutu'nun lakabını nasıl aldığını bildiğimden biraz tırstım. Bu yüzden oralarda görünmeyip, Grünerlökka civarında takıldım. Ve Hüküm Günü'nü bekledim. Ama Odin'in aklı, ona birkaç bin kron borcu olan bir torbacıdan daha önemli meselelerle meşguldü. Şehre rekabet gelmişti. "Dubaili Adam." Speed değil eroin piyasasına girmişti, ki bu piyasa Los Lobos için her şeyden önemliydi. Yeni gelenlerin Beyaz Rus, Litvanyalı ya da Pakistan asıllı Norveçli olduğunu söyleyenler vardı. Ama profesyonel bir organizasyon olduklarında herkes hemfikirdi; kimseden korkuları yoktu ve onları fazla az tanımaktansa fazla iyi tanımak yeğdi.

Berbat bir sonbahardı.

Epeydir meteliğe kurşun atıyordum, artık işsizdim, üstelik ortalar da görünmemem gerekiyordu. Bispegata'da müzik grubunun ekipmanlarına alıcı bulmuştum, gelip bakmıştı ve onu ekipmanların bana ait olduğuna ikna etmiştim, sonuçta orada kalıyordum! Geriye sadece satış için zaman kararlaştırmak kalmıştı. Sonra Irene –koruyucu melek gibi– çıkageldi. Hoş, çilli Irene. Bir ekim sabahıydı; Sofienberg Parkı'nda birileriyle takılırken birden Irene'yi görünce, mutluluktan ağlayacak gibi oldum. Parası olup olmadığını sorduğumda Visa kartını salladı. Kart babasınındı, Rolf'undu. En yakın ATM'ye gidip adamın banka hesabını boşalttık. Irene başta bunu yapmak istemedi ama hayatta kalmamın buna bağlı olduğunu açıkladığımda, bu işin gerekli olduğunu anladı. Olympen'a gittik ve orada yiyip içtik, birkaç gram speed satın aldık, sonra da Bispegata'daki eve yollandık. Annesiyle kavgaya ettiğini söyledi. O gece bende kaldı. Ertesi gün istasyona giderken onu yanıma aldım. Sırtında kurt kafası resmi olan bir deri ceket giymiş Tutu motosikletinde oturuyordu. Keçi sakallı ve korsan bandanalı olsa da, yakasının arasından dövmeleleri görünse de, Tutu hâlâ lanet olası bir ayakçı gibi görünüyordu. Tam motosikletinden atlayıp peşimden koşacakken, ona doğru geldiğimi fark etti. Borcumu yüzde beş faiziyle birlikte ödedim. Tatil paramı borç verdikleri için teşekkür ettim. Yeni bir sayfa açabileceğimizi umduğumu söyledim. Tutu gözünü Irene'den

ayırmadan Odin'i aradı. Ne istediğini görebiliyordum. Tekrar Irene'ye baktı. Zavallı, güzel, solgun Irene'ye.

"Odin diyor ki, be-be-beş daha istiyormuş" dedi Tutu. "Vermezsen seni d-d-d-döv-döv-döv..." Derin nefes aldı.

"Dövmeni emretti" dedim.

"Hemen şimdi" dedi Tutu.

"Tamam, bugün senin için iki parti mal satarım."

"Pa-pa-parasını ödemen gerekecek."

"Yapma... malları iki saatte satabilirim."

Tutu beni süzdü. Jernbanetorget'in basamaklarının dibinde duran Irene'yi başıyla gösterdi. "Pe-pe-peki ya o?"

"Bana yardım edecek."

"Kızlar sa-sa-satış işinde iyidir. Kafası güzel mi?"

"Henüz hayır" dedim.

Tutu "Hı-hırsız" diyerek sırıtıp, dişsiz ağzını sergiledi.

Paramı saydım. Son paramı. Hep son param olurdu zaten. Kanım akıyor.

Bir hafta sonra, Elm Street Rock Cafe'nin yanında, Irene ile benim karşımızda bir delikanlı durdu.

"Oleg'e merhaba de" diyerek duvardan atladım. "Oleg, ablama merhaba de."

Sonra Oleg'e sarıldım. Başını eğmediğini hissettim; omzumun üstünden bakıyordu. Irene'ye. Kalp atışlarının hızlandığını da kot ceketinin ardından hissettim.

Polis memuru Berntsen ayaklarını masaya koymuş, ahizeyi de kulağına dayamış oturuyordu. Lilleström'deki, Romerike Polis Mıntıkası'ndaki karakolu aramış ve kendini Kripos'ta çalışan laboratuvar asistanı Thomas Lunder olarak tanıtmıştı. Konuştuğu görevli, Gardermoen'dan gelen ve içinde eroin olduğunu tahmin ettikleri paketi teslim aldıklarını az önce onaylamıştı. Standart prosedür, ülkede el ko-

nulan tüm uyuşturucuların Oslo'da, Bryn'de bulunan Kripos laboratuvarına test için gönderilmesi idi. Haftada bir kez, bir Kripos aracı Östland'daki bütün polis mntıkalarını gezecek, test edilecek uyuşturucuları toplardı. Diğer mntıkalarınca kendi kuryeleri uyuşturucuları getirirdi.

Berntsen üzerinde Kripos'tan Thomas Lunder'ın fotoğrafı ve fotoğrafının altında imzası bulunan sahte kimlik kartıyla oynarken "İyi" dedi. "Zaten Lilleström'e gideceğim, gitmişken Bryn'e gönderilecek paketi de alırım. Ele geçirilen uyuşturucunun miktarı epey fazla olduğundan, bir an önce test edilmesini istiyoruz. Tamam, yarın sabah erkenden görüşürüz."

Telefonu kapatıp pencereden dışarıya baktı. Björvika'nın etrafındaki, göğe doğru yükselen yeni mahalleye baktı. Onca küçük ayrıntıyı düşündü: Vidaların boyutu, somunların şekli, harcın kalitesi, camın esnekliği... bütünün işleyebilmesi için her şeyin uygun olması gerekiyordu. Berntsen yoğun bir tatmin duydu. Çünkü işliyordu. Bu şehir tıkır tıkır işliyordu.

Uzun ve ince kadın bacaklarını andıran çam gövdelerinin tepesindeki, etek şeklinde yeşilliklerin hafif gölgeleri evin önündeki çakıllı yola düşüyordu. Yolun tepesinde duran Harry, Holmendammen'dan buraya sarp tepeleri çıkarak geldikten sonra terini kurularken bir yandan da karanlık evi inceliyordu. Kalın keresteden yapılmış o kara lekeli ev sağlamlık, güvenlilik hissi veriyordu; trollere ve doğaya karşı bir siperdi. Bu yeterli olmamıştı. Komşu evler büyük, çirkin ve soyutlanmıştı; o evlere sürekli tadilat yapılır, yeni kısımlar eklenirdi. Harry'nin telefonunda, kişi listesinin Ö kısmında yer alan Öystein iç içe geçirilmiş o kerestelerin, burjuvazinin doğaya, sadeliğe ve sağlığa duyduğu özlemin bir ifadesi olduğunu söylemişti. Harry'nin gördüyüyse hastalıklı, sapkın bir şeydi... Bir aileyi kuşatmış bir seri katil. Yine de Rakel bu evi satmamayı seçmişti.

Harry yürüyerek kapıya gidip zile bastı.

İçeriden ağır ayak sesleri geldi. Harry önceden telefon etmemekle hata ettiğini fark etti.

Kapı açıldı.

Harry'nin karşısında duran adamın sarı kâkülü, gürlüğü-nün doruğundayken birtakım avantajlar sağlasa da yaş ilerledikçe seyrelen, ama hâlâ işe yarar umuduyla korunan türdendi. Harry adamın gençken de şimdi üstündeki ütülü, açık mavi gömleğin benzerlerini giymiş olduğunu tahmin etti.

“Evet?” dedi adam. Samimi, dostane yüz hatları. Hayatında dostluktan başka bir şeyle karşılaşmamış gibi bakan birinin gözleri. Göğüs cebine dikilmiş ufak polo oyuncusu amblemi.

Harry boğazının kuruduğunu hissetti. Kapı zilinın altındaki isim plakasına baktı.

Rakel Fauke.

Ama o yakışıklı, zayıf yüzlü adam bu ev kendisininmiş gibi, kapıyı açık tutarak öylece duruyordu. Harry iyi bir açılış hamlesi için birkaç seçeneği olduğunu biliyordu, ama seçtiği şu oldu: “Sen kimsin?”

Karşısındaki adam, Harry’nin asla beceremediği bir yüz ifadesi takındı. Aynı anda hem kaşlarını çatıp hem gülümse-di. Kendisinden aşağı konumdaki kişiye tepeden bakan üstün insan, onun küstahlığını eğlenceli bulmuştu.

“Sen dışarıda, ben de içeride olduğuma göre, asıl senin kim olduğunu söylemen daha doğru olur gibi görünüyor. Ne istediğini de söyle.”

Harry yüksek sesle esnedikten sonra “Nasıl istersen” dedi. Bahanesi hazırды elbette: Jet gecikmesi. “İsmi zilde yazan hanımefendiyle görüşmek için buradayım.”

“Nereden geliyorsun peki?”

Harry kol saatine bakarak “Yehova Şahidi’yim” dedi.

Adam istemsizce etrafa bakınarak, Harry’nin ekibinde yer alması gereken, ikinci adamı aradı.

“Adım Harry ve Hong Kong’dan geliyorum. Rakel nerede?”

Adam tek kaşını kaldırdı. “O Harry mi?”

“Harry son elli yıldır Norveç’te en az revaçta isimlerden olduğuna göre, o olduğumu varsayabiliriz herhalde.”

Adam başıyla onayladı; şimdi yarım ağızla gülümseyerek Harry’yi inceliyordu... Sanki beyni, karşısındaki kişinin karakteriyle ilgili edindiği bilgileri işliyordu. Ama kapıdan çekilecekmiş veya Harry’nin herhangi bir sorusunu yanıtlayacakmış gibi bir hali yoktu.

Harry ağırlığını bir ayağından diğerine aktararak “Eee?” dedi.

“Geldiğini ona söylerim.”

Harry’nin ayağı hızlı hareket etti. Ayağını, kapı ayakkabının üst kısmına değil tabanına çarpacak şekilde yan döndürdü içgüdüsel olarak. Yeni mesleğinden öğrendiği bir numaraydı bu. Adam, Harry’nin önce ayağına, sonra da yüzüne baktı. Kibirli gülümsemesinden eser kalmamıştı. Bir şey söyleyecek oldu. Düzeni geri getirecek, karşısındakine haddini bildirecek bir söz. Ama Harry şunu biliyordu ki, adam fikrini değiştirecekti. Harry’nin yüzündeki, insanlara fikirlerini değiştirtirten ifadeyi görünce.

“O ayağını...” dedi adam. Sustu. Gözlerini bir kez kırıştırdı. Harry bekledi. Şaşkınlığı. Tereddüdü. Geri çekilişi. Gözlerin ikinci kez kırıştırılmasını. Adam öksürdü. “Rakel dışarıda.”

Harry öylece durdu. Sessizliğin uzamasına izin verdi. İki saniye. Üç saniye.

“Ben... eee, ne zaman döner bilmiyorum.”

Harry’nin yüzünde tek bir kas bile kıtıldamazken, adamın yüzü şekilden şekle giriyordu; ardına gizleneceği bir ifade arar gibiydi. Sonunda başa döndü: Dostane ifadeye.

“Adım Hans Christian. Ben... öyle ters davrandığım için özür dilerim. Ama o vakayla ilgili tuhaf tuhaf sorular sorup duruyorlar ve şimdi Rakel’in biraz huzur bulması çok önemli. Ben onun avukatıyım.”

“Sadece onun mu?”

“Onların. Onun ve Oleg’in. Girmek ister misin?”

Harry başıyla onayladı.

Oturma odası masasında kâğıt yığınları duruyordu. Harry oraya gitti. Vaka dokümanları. Raporlar. Yığınların yüksekliği, titiz bir araştırma yapıldığını gösteriyordu.

Hans Christian “Kusura bakmazsan, buraya gelmenin sebebini sorabilir miyim?” diye sordu.

Harry belgelere göz gezdirdi. DNA testleri. Tanık ifadeleri. “Eee? Sorabilir misin?”

“Nasıl?”

“*Sen* neden buradasın? Mahkemeye hazırlanmak için gidebileceğin bir ofisin yok mu?”

“Rakel davayla bizzat ilgilenmek istiyor. Kendisi de avukat. Bak Hole. Kim olduğunu gayet iyi biliyorum, Rakel ve Oleg ile yakın olduğunu da biliyorum, ama...”

“Sen onlara ne kadar yakınsın peki?”

“Ben mi?”

“Evet, onlara tamamen kol kanat germiş gibi konuşuyorsun.”

Harry kendi sesinin imalı tonunu umursamadı; kendini ele verdiğini, adamın onu hayretle izlediğini biliyordu. Avantajını yitirdiğini de biliyordu.

Hans Christian “Rakel ile ben eski arkadaşız” dedi. “Ben bu civarda büyüdüm, birlikte hukuk okuduk ve... şey. En güzel yıllarını birlikte geçiren insanların arasında bir bağ oluşur elbette.”

Harry başıyla onayladı. Çenesini kapalı tutması gerektiğini biliyordu. Her sözünün durumunu daha da kötüleştireceğini biliyordu.

“Mm. Aranızda böyle bir bağ varken, Rakel ile sevgili olduğum süre içinde seni hiç görmemiş, senden bahsedildiğini hiç duymamış olmam tuhaf.”

Hans Christian karşılık vermedi. Kapı açıldı. İşte oradaydı.

Harry kalbini bir pençenin kavrayıp sıktığını hissetti.

Rakel’in fiziği aynıydı: Zayıftı, dik duruyordu. Yüzü aynıydı: Kalp şeklindeydi, gözleri koyu kahverengiydi, gülmeğe bayılan geniş ağzı değişmemişti. Saçı neredeyse aynıydı: Uzundu, fakat rengi biraz açılmıştı sanki. Ama gözleri değişmişti. Avlanılan, panik içinde bir hayvanın fal taşı gibi açık, vahşi gözleriydi bunlar. Ancak Harry’ye baktıklarında, sanki

bir şey geri geldi. Rakel'in eski hali geri gelir gibi oldu. Birlikte oldukları zamanki hali.

"Harry" dedi Rakel. Ve onun sesiyle birlikte gerisi geldi, her şey geri geldi.

Harry iki uzun adım atarak ona sarıldı. Rakel'in saçının kokusu. Harry'nin omurgasında onun parmakları. İlk bırakan Rakel oldu. Harry bir adım geri çekilip ona baktı.

"İyi görünüyorsun" dedi.

"Sen de."

"Yalancı."

Rakel çabucak gülümsedi. Gözleri yaşarmıştı bile.

Öylece durdular. Harry, Rakel'in onu incelemesine, yeni bir yara izi bulunan yaşlanmış yüzüne bakmasına izin verdi. Rakel "Harry" diye tekrarladı, başını yana eğdi ve güldü. İlk gözyaşı titreşerek Rakel'in kirpiklerinden düştü. Ardında iz bırakarak, onun yumuşak teninden aşağı süzüldü.

Odada bir yerde, gömleğinde polo oyuncusu arması bulunan bir adam öksürdü ve bir toplantıya gitmesi gerektiğini söyledi.

Sonra baş başa kaldılar.

Harry, Rakel'in kahve yaparken onun metal parmağına baktığını gördü ama ikisi de bir şey demediler. Aralarında, Kardan Adam'dan asla bahsetmemek konusunda, sözsüz bir anlaşma vardı. Bu yüzden Harry mutfak masasında oturarak Hong Kong'daki hayatından bahsetti. Rakel'e anlatabileceği kadarını anlattı. Herman Kluit'un "borç danışmanlığını" yaptığını, borcunu geciktiren müşterilerle görüşüp hafızalarını dostane bir şekilde canlandırdığını söyledi. Kısacası, o görüşmelerde borçlarını bir an önce, en pratik ve uygun şekilde ödemeleri tavsiyesinde bulunuyordu. Başlıca ve en temel mesleki vasıflarının, çoraplıyken bir metre doksan

iki santim boyunda olması, omuzlarının genişliği, kan çanağı gözleri ve yeni yara izi olduğunu söyledi.

“Dostane, profesyonel. Takım elbise giyip, kravat takıp Hong Kong, Tayvan ve Şangay’da çeşitli ülkelere insanlarla görüşüyorum. Oda servisli oteller. Zarif ofis binaları. Çin’e uyarlanmış medeni, İsveç tarzı özel bankalar. Batılı tarzı el sıkışmalar, kibar sözler. Asyalı gülümsemeler. Çoğu ertesi gün ödeme yapıyor. Herman Kluut benden memnun. Birbirimizi anlıyoruz.”

Rakel ikisine de kahve koyduktan sonra oturdu. Derin nefes aldı.

“Ben Lahey Uluslararası Adalet Divanı’nın Amsterdam bürosunda iş buldum. Şey diye düşündüm... Bu evi, bu şehri, ilgi odağı olmayı geride bırakırsak...”

Harry *Beni*, diye düşündü.

“...anıları geride bırakırsak her şey yoluna girer diye düşündüm. Bir süre öyle oldu da. Ama sonra sorunlar başladı. Önce anlamsız öfke nöbetleri. Oleg çocukken asla sesini yükseltmezdi. Huysuzdu, evet, ama asla öyle yapmazdı. Onu Oslo’dan uzaklaştırmakla hayatını mahvettiğini söyledi. Bunu söyledi, çünkü verecek karşılığım olmadığını biliyordu. Ben ağlamaya başlayınca, o da ağlamaya başladı. Seni uzaklaştırmamın sebebini sordu. Bizi şeyden kurtarmıştın... şeyden...”

Harry başıyla onayladı, Rakel o ismi söylemek zorunda kalmasın diye.

“Eve geç saatlerde gelmeye başladı. Arkadaşlarıyla görüştüğünü söylüyordu, ama o arkadaşların hiçbirini tanımıyordum. Bir gün, Leidseplein’deki bir kahve mekânına gidip esrar içtiğini itiraf etti.”

“Hani şu turist mekânı Bulldog Palace’a mı gidiyormuş?”

“Evet. Amsterdam’da normaldir diye düşündüm. Ama bir yandan da korkuyordum. Babası... şey, biliyorsun.”

Harry başıyla onayladı. Oleg aristokrat Rus genlerini ba-

basından almıştı. Çabuk parlardı... Ruh halleri inişli çıkışlıydı. Dostoyevski'nin vatanındandı ne de olsa.

"Evde çoğu zaman odasında oturup müzik dinliyordu. Ağır, kasvetli şarkılar. Eh, o grupları bilirsin..."

Harry yine başıyla onayladı.

"Ama senin albümlerini de dinliyordu. Frank Zappa. Miles Davis. Supergrass. Neil Young. Supersilent."

Rakel bu isimleri öyle çabucak ve doğal bir şekilde sıralamıştı ki, Harry onun gizlice onların konuşmalarını dinlediğinden şüphelendi.

"Sonra bir gün, odasında elektrikli süpürgeyle temizlik yaparken, üzerlerinde gülen yüz işareti olan iki hap buldum."

"Ekstazi mi?"

Rakel başıyla onayladı. "İki ay sonra başsavcılığa iş için başvuruda bulundum, kabul edilince de buraya geri taşındım."

"Güvenli, eski, masum Oslo'ya."

Rakel omuz silkti. "Oleg'in ihtiyacı olan şey ortam değişikliği. Yeni bir başlangıçtı. İşe yaradı da. Oleg çok arkadaşları olan çocuklardan değil, bilirsin ama birkaç eski arkadaşıyla görüşmeye başladı, okulu da iyi gidiyordu, ta ki..." Rakel'in sesi kesildi.

Harry bekledi. Kahvesinden bir yudum aldı. Kendini hazırladı.

"Günlerce eve gelmediği oluyordu. Ne yapacağımı bilmiyordum. Kafasının dikine gidiyordu. Polisi, psikologları, sosyologları aradım. Oleg reşit olmadığından, uyuşturucu kullanıldığı veya kanunu herhangi bir şekilde çiğnediği kanıtlanmadıkça kimsenin yapabileceği bir şey yoktu. Kendimi öyle âciz hissediyordum ki! Ben! Hep suçu ebeveynlerde bulan, başkalarının çocukları yoldan çıkınca hep bir çözüm sunan ben. İlgisiz olmayın, baskı uygulamayın. Harekete geçin!"

Harry kahve sehpasında, kendi elinin yanında duran, Rakel'in eline baktı. O zarif parmaklara. Normalde sonba-

har başlarında bronz tenli olan o soluk elin ince damarlarına. Ama Harry elini onun elinin üstüne koyma dürtüsüne direndi. Aralarında bir engel vardı. Aralarında Oleg vardı.

Rakel iç geçirdi.

“Sonunda şehir merkezine gidip onu aradım. Her gece. Ta ki onu bulana dek. Tollbugata’nın köşesinde duruyordu ve beni görünce sevindi. Mutlu olduğunu söyledi. İşe girmiş ve bazı arkadaşlarıyla bir dairede kalıyormuş. Özgürlüğe ihtiyacı varmış. O kadar soru sormamalıymışım. ‘Geziyormuş.’ Holmenkollen Tepesi’nde oturan çocuklar bir yıl tatil yapıp dünyayı gezermiş, onunki de aynı hesapmış. Oslo’nun merkezinin dünyasını geziyormuş.”

“Kıyafeti nasıldı?”

“Nasıl yani?”

“Hiç. Devam et.”

“Yakında eve döneceğini söyledi. Okulunu bitireceğini de. Pazar günü gelip benimle öğle yemeği yemesini kararlaştırdık.”

“Geldi mi peki?”

“Evet. Yatak odama girip mücevher kutumu çaldığını o gittikten sonra fark ettim.” Rakel uzun, titrek bir nefes aldı. “Vestkanttorget’te bana aldığın yüzük o kutudadı.”

“Vestkanttorget’te mi?”

“Hatırlamıyor musun?”

Harry’nin beyni son hızla geriye sardı. Hafızasında birkaç kara deliğin yanı sıra, bastırdığı beyaz delikler ve alkol yüzünden hatırlamadığı kısımlar da vardı. Ama renkli, canlı kısımlar da vardı. Örneğin Vestkanttorget’te ikinci el pazarını gezdikleri gün. Oleg yanlarında mıydı? Evet, yanlarındaydı. Elbette. Fotoğraf. Kendinden zamanlı. Güz yaprakları. Yoksa o başka bir gün müydü? Tezgâhları ağır ağır gezmişlerdi. Eski oyuncaklar, çanak çömlekler, paslı puro kutuları, kapaklı ve kapaksız plaklar, çakmaklar. Ve bir altın yüzük.

Orada öyle yalnız görünüyordu ki. Harry onu satın alıp

Rakel'in parmağına takmıştı. *Ona yeni bir yuva vermek için*, demişti. Buna benzer bir şey söylemişti. Rakel'in utangaçlığa yoracağını, gizli bir aşk ilanı olarak göreceğini bildiği, esprili bir söz. Belki sahiden de öyleydi... Her halükârda, ikisi de gülmüşlerdi. O eyleme, yüzüğe, birbirlerinin bildiğini biliyor olmalarına. Ve bütün bunlarda sorun olmamasına. Çünkü hem isteyip hem istemedikleri her şey bu ucuz, eski yüzükte yatıyordu. Birbirlerini olabildiğince uzun süre, tutkuyla sevme ve sevgi kalmayınca ayrılma yemini. Rakel başka sebeplerden ayrılmıştı tabii. Daha iyi sebeplerden. Ama Harry onun o basit yüzüğü iyi koruduğunu, Avusturyalı annesinden kalma mücevher kutusunda sakladığını varsaymıştı.

Rakel "Güneş batmadan dışarı çıkalım mı?" diye sordu.

Harry onun gülümsemesine aynı şekilde karşılık vererek "Evet" dedi. "Çıkalım."

Kıvrılarak tepenin doruğuna çıkan yolda yürüdüler. Doğudaki, kışın yaprak döken ağaçlar öyle kırmızıydı ki yanıyor gibiydiler. Fiyortta dans eden gün ışığı, orayı erimiş metale benzetiyordu. Ama her zamanki gibi, şehrin Harry'yi büyüleyen kısımları insan yapımıydı. Karınca yuvası perspektifi. Evler, parklar, yollar, vinçler, limandaki tekneler, yanmaya başlayan lambalar. Vızır vızır giden arabalar ve trenler. Faaliyetlerimizin toplamı. Ve ancak durup da aşağıdaki karıncalara bakmaya zamanı olan birinin kendine sorma izni verebileceği bir soru: Neden?

"Huzur ve sessizliğin hayalini kuruyorum" dedi Rakel. "Daha fazlasında gözüm yok. Peki ya sen? Sen neyin hayalini kuruyorsun?"

Harry omuz silkti. "Ben rüyamda kendimi dar bir kordorda buluyorum ve çıkış altında kalıyorum."

"Öyle mi?"

“Eh, beni ve klostrofobimi bilirsin.”

“Rüyalarımızda çoğunlukla, korktuğumuz ve arzuladığımız şeyleri görürüz. Ortadan kaybolmak, gömülmek. Aslında bir bakıma güvenlik sunuyor, değil mi?”

Harry ellerini ceplerine iyice daldırdı. “Üç yıl önce çığ altında kalmıştım. Sebep bu kadar basit diyelim.”

“Yani ta Hong Kong’a gittiğin halde hayaletlerinden kurtulamadın mı?”

“Ah hayır, kurtuldum” dedi Harry. “Oraya gidince sayıları azaldı.”

“Sahi mi?”

“Eh, geçmişi geride bırakmak mümkün Rakel. Hayaletlerle başa çıkma sanatı, ne olduklarını görene dek onlara uzun uzun ve dikkatle bakmaktan ibarettir. Hayalet olduklarını görene dek. Cansız, güçsüz hayaletler.”

“Peki” dedi Rakel; Harry onun bu konudan hoşlanmadığını sesinden anladı. “Hayatında kadınlar var mı?” Rakel bunu öyle rahat sormuştu ki, Harry bu rahatlığın doğal olduğuna inanmadı.

“Şey.”

“Anlat bana.”

Rakel güneş gözlüğünü takmıştı. Ne kadarını duymak istediğini kestirmek güçtü. Harry kendini onun yerine koymaya karar verdi. Onun yerinde olsa ne kadarını duymak isteyeceğini düşündü.

“Çinliydi.”

“Çinliydi derken? Öldü mü?” Rakel muzipçe gülümsedi. Harry onun gerçekleri duymaya dayanabilirmiş gibi görüldüğünü düşündü. Ama Rakel’in biraz daha duyarlı olmasını yeğlerdi.

“Şangay’da yaşayan bir işkadını. *Guanksisinin*, yani faydalı tanıdık çevresinin üstüne titriyor. Zengin, yaşlı Çinli kocasının da. Ona uyan zamanlarda benim de.”

“Bir başka deyişle, onun şefkatli mizacını suistimal ediyorsun.”

“Keşke öyle diyebilsem.”

“Ya?”

“Zaman ve mekân konusunda çok net talimatlar veriyor. Nasıl olacağı konusunda da. Şeyi seviyor...”

“Yeter!” dedi Rakel.

Harry acı acı gülümsedi. “Ne istediğini bilen kadınlara zaafım olmuştur hep, bilirsin.”

“Yeter dedim.”

“Mesaj alındı.”

Yürümeye suskunluk içinde devam ettiler. Ta ki Harry ikisinin de tepesinde dolaşan koyu sözcükleri söyleyene dek.

“Bu Hans Christian kimin nesi peki?”

“Hans Christian Simonsen mı? Oleg’in avukatı.”

“Cinayet vakaları üstünde çalıştığım zamanlarda, Hans Christian Simonsen diye birini hiç duymadım.”

“O bu bölgeden. Hukuk fakültesinde aynı sınıftaydık. Gelip bizim için çalışmayı teklif etti.”

“Mm. Tamam.”

Rakel güldü. “Öğrenci olduğumuz zamanlarda bir iki kez beni dışarı davet etmişti galiba. Bir de birlikte caz dansı kursuna yazılmamızı istiyordu.”

“Tanrı korusun.”

Rakel tekrar güldü. *Tanrım...* Harry bu gülüşü nasıl da özlemişti.

Rakel onu dürttü. “Ne istediğini bilen erkeklere zaafım olmuştur hep, bilirsin.”

“Hı hı” dedi Harry. “Hayatta senin için ne yaptılar peki?”

Rakel yanıt vermedi. Yanıt vermesine gerek yoktu. Bunun yerine, geniş ve siyah kaşlarının arasında o çizgi belirdi; Harry bunu fark ettiğinde, çoğu zaman orayı işaretparmağıyla okşardı. “İşe dört elle sarılan bir avukatla çalışmak,

sonucu önceden bilecek kadar deneyimli bir avukatla çalışmaktan iyidir bazen.”

“Mm. Yani boşa kürek çektiğini bilen biriyle çalışmaktan.”

“O içi geçmiş, uyuşuk ihtiyarlardan birini mi tutsaydım yani?”

“Eh, en iyileri işe *gayet* dört elle sarılıyor aslında.”

“Bu altı üstü bir uyuşturucu cinayeti davası Harry. En iyiler prestijli davalarla meşguldür.”

“Oleg neler olduğunu, işe dört elle sarılan avukatına anlattı mı peki?”

Rakel iç geçirdi. “Hiçbir şey hatırlayamadığını söylemiş. Başka da bir şey söylemek istemiyormuş.”

“Savunmayı ne üstüne kuracaksınız?”

“Bak, Hans Christian alanında parlak bir avukattır. Bu işi biliyor. En iyilerden tavsiye alıyor. Ayrıca gece gündüz çalışıyor, gerçekten.”

“Bir başka deyişle, onun şefkatli mizacını suistimal ediyorsun yani?”

Rakel bu kez gülmedi. “Ben bir anneyim. Bu kadar basit. Ne gerekiyorsa yapmaya hazırım.”

Ormanın başladığı yerde durup, ayrı ladin çotuklarına oturdular. Batıdaki ağaç tepelerinin ardında batan güneş, eski bir Bağımsızlık Günü balonu gibiydi.

“Gelmenin sebebini biliyorum tabii” dedi Rakel. “Ama tam olarak planın ne?”

“Oleg’in suçlu olup olmadığını şüpheye yer bırakmayacak şekilde öğrenmek.”

“Sebep?”

Harry omuz silkti. “Çünkü ben dedektifim. Çünkü bu karınca yuvasını bu şekilde organize ettik. Biz emin olmadıkça kimse mahkûm edilemez.”

“Ve emin değilsin, öyle mi?”

“Evet, emin değilim.”

“Burada olmanın tek sebebi bu mu peki?”

Ladin ağaçlarının gölgeleri yavaş yavaş üzerlerini kaplıyordu. Harry keten takım elbisesinin içinde ürperdi; içsel termostatu 59,9 derece kuzeye henüz uyum sağlamamıştı besbelli.

“Tuhaf” dedi. “Ama birlikte geçirdiğimiz onca zamanı ancak bölük pörçük hatırlayabiliyorum. Bir fotoğrafa bakınca, orada gördüklerimi hatırlıyorum. Fotoğraftaki halimizi. Öyle olmadığımızı bilsem de.”

Rakel’e baktı. Rakel çenesini eline dayamış oturuyordu. Kısık gözleri gün ışığında parlıyordu.

Harry “Ama belki de bu yüzden fotoğraf çekeriz” diye devam etti. “Yanlış bir iddiayı, mutlu olduğumuz iddiasını destekleyecek sahte kanıtlar olsun diye. Hayatımızın tek bir döneminde bile mutlu olmadığımızı düşünmek dayanılmaz olduğundan. Yetişkinler çocuklara fotoğraf çekilirken gülümsemelerini emrederek onları da yalana bulaştırır; böylece gülümser, mutlu rolü yaparız. Ama Oleg içinden gelmediği sürece asla gülümseyemiyordu, yalan söyleyemiyordu, o yeteneğe sahip değildi.” Harry tekrar güneşe dönüp, tepenin doruğundaki en yüksek dalların arasından sarı parmaklar gibi uzanan son ışıklarına baktı. “Oleg’in Valle Hovin’deki dolabında üçümüzün fotoğrafını buldum. Ve biliyor musun Rakel? O fotoğrafta gülümsüyordu.”

Harry ladin ağaçlarına odaklandı. Renkleri iyice soluyordu hızla; şimdi sıra sıra duran, siyah üniformalı muhafızların silüetleri gibiydiler. Sonra Harry, Rakel’in yaklaştığını duydu ve kolunun altında onun elini, omzunda da başını hissetti... Sıcak yanağını keten takım elbisesinin ardından hissetti ve saçındaki parfümün kokusunu aldı. “Benim ne kadar mutlu olduğumuzu hatırlamak için fotoğrafa ihtiyacım yok Harry.”

“Mm.”

“Belki de yalan söylemeyi öğretmiştir kendine. Hepimizin yaşadığı bir şey bu.”

Harry başıyla onayladı. Rüzgâr esince ürperdi. Yalan söylemeyi kendine ne zaman öğretmişti? Kız kardeşi, annelerinin onları cennetten görüp göremediğini sorduğunda mı? O kadar genç yaşta mı öğrenmişti? Oleg’in ne haltlar karıştırdığını bilmiyormuş gibi yaparken yalan söylemenin o kadar kolay gelmesinin sebebi bu muydu? Oleg’e masumiyetini kaybettiren şey, yalan söylemeyi veya eroin kullanmayı öğrenmesi ya da annesinin mücevherlerini çalması değildi. İnsanın ruhunu tüketen, bedenini mahveden ve alıcıyı bağımlılığın soğuk ve terletici cehennemine gönderen uyuşturucuları risksiz ve etkili bir şekilde satmayı öğrenmesiydi. Oleg, Gusto’yu öldürmemiş olsa bile, yine de suçluydu. Onları uçakla göndermişti. Dubai’ye.

Fly Emirates- Emirates’le uçun.

Dubai, Birleşik Arap Emirlikleri’nde.

Kemanı Araplar satmıyor, Arsenal tişörtlü torbacılar satıyor sadece. O tişörtler, düzgün şekilde uyuşturucu satmakla ilgili talimatlarla birlikte verilmişti: Bir adam para, bir adam mal taşır. Dikkat çekici ama bir yandan da sıradan bir tişört, torbacıların ne sattığını ve hangi örgüte bağlı olduklarını gösteriyordu. Hırsları, aptallıkları, uyuşuklukları ve gözü karalıkları yüzünden eninde sonunda yakayı ele veren o standart, kısa ömürlü çeteler gibi değildiler; bu örgüt gereksiz risk almıyor, destekçilerini ifşa etmiyor ve görünüşe göre yine de keşlerin yeni favori uyuşturucusunun tekeline elinde bulunduruyordu. Oleg de onlardan biriydi. Harry futboldan pek anlamasa da, Van Persie ile Fàbregas’ın Arsenal oyuncusu olduklarına emindi. Spurs’ü tutan birinin, özel bir sebep olmadıkça asla Arsenal tişörtü giymeyeceğine de tamamen emindi. Oleg ona bu kadarını öğretmeyi başarmıştı.

Oleg'in onunla da polisle de konuşmamasının bir sebebi vardı. Kimsenin hakkında bilgi sahibi olmadığı biri veya bir şey için çalışıyordu. Herkesin çenesini kapalı tutmasına yol açan biri veya bir şey. Harry'nin işe buradan başlaması gerekiyordu.

Ağlamaya başlamış olan Rakel yüzünü Harry'nin boynuna gömdü. Rakel'in gözyaşları Harry'nin gömleğinin içinden, göğsünden, kalbinin üstünden akarken tenini ısıttı.

Karanlık hızla çöktü.

Sergey yatağa uzanmış, tavana bakıyordu.

Saniyeler birer birer geçiyordu.

İşin en yavaş kısmı buydu: Beklemek. Üstelik Sergey için olup olmayacağını bile bilmiyordu. Gerekli olup olmayacağını. Doğru dürüst uyuyamamıştı. Kâbus görmüştü. Bilmesi gerekiyordu. Bu yüzden Andrey'i aramış ve amcasıyla konuşup konuşamayacağını sormuştu. Ama Andrey *atamanın* müsait olmadığını söylemişti. Böyle diyerek kestirip atmıştı.

Sergey'in amcasıyla ilişkisi hep böyle olmuştu. Hayatının büyük bölümünde de onun varlığından habersiz yaşamıştı. Sergey, amcası hakkında sorular sormaya ancak onun –veya paravanı olan Ermeni'nin– çıkagelip işleri düzene koymasından sonra başlamıştı. Diğer aile fertlerinin, bu akrabaları hakkında çok az şey bilmesi dikkat çekiciydi. Sergey, amcasının 1950'lerde batıdan geldiğini ve evlilik yoluyla aileye katıldığını öğrenmişti. Onun Litvanya'dan, bir *kulak* (Stalin'in sınırdışı ettiği köylü toprak sahipleri sınıfıydı bu) ailesinden geldiğini ve ailesinin Sibirya'ya sürgün edildiğini söyleyenler vardı. Kimileri de onun 1951'de Moldova'dan Sibirya'ya sürgün edilen küçük bir Yehova Şahitleri grubundan olduğunu söylüyordu. Sergey'in yaşlı bir halası, onun amcasının okumuş, ağzı iyi laf yapan ve kibar

bir adam olmasına karşın onların basit yaşam tarzına çabucak uyum sağladığını ve Sibirya'nın kadim *urka* geleneklerini kendisininmiş gibi benimsediğini söylemişti. Diğer *urkaların* onu çabucak lider olarak benimsemelerinin sebebi, bariz bir şekilde iyi bir işadamı olmasının yanı sıra tam da bu uyum sağlama yeteneğiydi belki de. Amca kısa sürede güney Sibirya'nın en kârlı kaçakçılık operasyonlarından birini yönetir olmuştu. Seksenli yıllardaki örgütü öyle büyüktü ki, sonunda artık yetkililer rüşvet karşılığında onları görmezden gelmeyi reddetmişti. Etraflarında Sovyetler Birliği çökerken harekete geçen polis çok ağır ve kanlı bir baskın yapmıştı; Amca'yı hatırlayan bir komşuları, polislerin kanun adamı gibi değil, yıldırım Harekâtı düzenlercesine saldırdıklarını söylemişti. Başta Amca'nın öldürüldüğü haberi yayılmıştı. Sırtından vurulduğu ve misillemeden korkan polisin onun cesedini gizlice Lena Nehri'ne attığı söylenmişti. Polislerden biri onun sustalı bıçağını çalmış ve kendini tutamayıp bununla övünmüştü. Ama bir yıl sonra, Amca ortaya çıkmıştı; şimdi Fransa'daydı. Saklanmaya gittiğini ve sadece karısının hamile olup olmadığını öğrenmek istediğini söylemişti. Karısının hamile olmadığını öğrenince de tekrar sırra kadem basmıştı ve yıllarca Tagil'de hiç kimse ondan haber almamıştı. Sonra yeğenine, küçük Sergey'e dikkati çekilmişti. Amca ertesi sabah, geldiği gibi gizemli ve açıklamasız bir şekilde gitmişti. Yıllar geçmiş, Sergey ergen ve ardından yetişkin olmuştu; çoğu insan, Amca'nın –Sibirya'ya gittiği zaman bile yaşlı görüldüğünü hatırlıyorlardı– çoktan ölüp gömüldüğünü düşünmüş olsa gerekti. Ama sonra, Sergey esrar kaçakçılığından tutuklandığında, kendini Amca'nın paravanı olarak tanıtan bir Ermeni, Sergey'in başını o beladan kurtarmış ve Amca'nın onu Norveç'e davet etmesini ayarlamıştı.

Sergey kol saatine baktı. Son bakışından beri tam on iki

dakika geçmişti sahiden. Gözlerini kapayıp, onu hayalinde canlandırmaya çalıştı. Polisi.

Aslında amcasının sözde ölümünün öyküsünde bir ayrıntı daha vardı. Onun bıçağını çalan polis, kısa süre sonra Taiga Ormanı'nda bulunmuştu; daha doğrusu, ondan arta kalanlar... Gerisini bir ayı yemişti.

Telefon çaldığında, hem içerisi hem dışarısı karanlıktı.

Arayan Andrey'di.

Tord Schultz evinin kapısını açtı ve bir süre içerinin karanlığına öylece bakıp, gergin sessizliği dinledi. Işığı açmadan kanepeye oturup, sıradaki uçağın rahatlatıcı gürlemesini bekledi.

Onu serbest bırakmışlardı.

Tord'un hücre sine biri gelmiş, kendini dedektif olarak tanıtmış ve Tord'un karşısında çömelerek, ona tekerlekli valizinde un saklamasının sebebini sormuştu.

"Un mu?"

Tord Schultz tutuklandığında söylediklerini, acil durum prosedürüne uygun sözleri tekrarlayarak, o plastik torbanın nereden geldiğini de, içinde ne olduğunu da bilmediğini söylemişti.

"Yalan söylüyorsun" demişti dedektif. "Gözümüz üstünde olacak."

Sonra hücre kapısını açmış ve başını sallayarak Tord'a gitmesini işaret etmişti.

Çıplak, karanlık odada ansızın yüksek ve tiz bir zil sesi çalınca Tord irkildi. Kalktı ve ağırlık sehpasının yanındaki ahşap sandalyede duran telefona el yordamıyla gitti.

Arayan operasyon müdürüydü. Tord'a, dış hatlardan süresiz olarak alındığını ve i hatlara atandığını söyledi.

Tord sebebini sordu.

Amiri yönetim toplantısı düzenlendiğini ve onun durumunun konuşulduğunu söyledi.

“Takdir edersin ki, sen böyle zan altındayken seni dış hatlarda çalıştıramayız.”

“Neden beni açığa almıyorsunuz peki?”

“Şey.”

“Eee?”

“Seni açığa alırsak ve basın tutuklandığını öğrenirse, suçlu olduğunu düşünürler hemen ve haber kokusu alıp balıkla-
ma atlarlar, tabiri caizse.”

“Suçlu olduğumu düşünmüyor musunuz peki?”

Yanıt bir sessizlikten sonra geldi.

“Pilotlarımızdan birinin uyuşturucu kaçakçısı olduğundan şüphelendiğimizi itiraf etmemiz şirket için kötü olmaz mı sence?”

Adam *alaycı* konuşmuştu.

Bir TU-154’ün gürültüsü, adamın diğer sözlerini boğdu.

Tord telefonu kapadı.

Kanepeye el yordamıyla geri dönüp oturdu. Cam kahve sehpasında parmak uçlarını gezdirdi. Tatak, tükürük ve kola lekelerini hissetti. Şimdi ne yapmalıydı? İçmeli miydi, yoksa bir çizgi kokain mi hazırlamalıydı? Yoksa *ikisini birden* mi yapmalıydı?

Kalktı. Tupolev alçaktan geliyordu. Uçağın ışıkları oturma odasının tamamını bir an aydınlatınca, Tord penceredeki yansımasına baktı.

Sonra yine karanlık çöktü. Ama Tord onu görmüştü. Kendi gözlerinde görmüştü ve iş arkadaşlarının gözlerinde de göreceğini biliyordu. O küçümsemeyi, suçlamayı ve –en kötüsü– sempatiyi.

İç hatlar. Gözümüz üstünde olacak. *Seni görüyorum.*

Tord dış hatlarda çalışamazsa, artık onlar için değeri kalmazdı. Borç batağında yüzen, âciz, kokain bağımlısı bir risk

faktörü olurdu sadece. Polisin radarında, baskı altında bir adam. Çok şey bilmese de, onların kurduğu altyapıyı çökretebileceğinin farkında olmasına yetip de artacak kadarını biliyordu. Yapılması gerekeni yapacaklardı. Tord Schultz ellerini başının arkasında kavuşturup yüksek sesle inledi. Savaş uçağı uçurmak için doğmamıştı. Uçak döne döne düşmeye başlamıştı ve Tord kontrolü geri kazanabilecek biri değildi; öylece oturup, dönen yeryüzünün giderek yaklaşmasını seyrediyordu. Kurtulmak için tek şansının jeti feda etmek olduğunu biliyordu. Fırlatma koltuğunu çalıştırmalıydı. Kendini dışarı fırlatmalıydı. Şimdi.

Yüksek rütbeli bir polise, uyuşturucu çetelerinden rüşvet almadığına emin olduğu birine gitmeliydi. En tepedekine gitmesi gerekecekti.

Ama her şeyden önce, bir içki.

Ve bir çizgi.

Resepsiyonda Harry'ye oda anahtarını yine o delikanlı verdi.

Harry ona teşekkür etti ve basamakları çiftler çiftler çıktı. Egertorget'teki metro durağından Leon Oteli'ne gelirken yolda tek bir Arsenal tişörtü bile görmemişti.

301 numaralı odaya yaklaşıırken yavaşladı. Ampullerden ikisi yandığından koridorun karanlık olması, Harry'nin oda kapısının altından gelen hafif ışığı görmesini sağlamıştı. Hong Kong'da elektrik epey pahalı olduğundan, Norveç'te sahip olduğu kötü alışkanlıktan, yataarken ışıkları açık bırakma alışkanlığından vazgeçmişti. Ama ışığı temizlikçinin açık bıraktığına emin olamıyordu. O açık bıraktıysa, kapıyı kilitlemeyi de unutmuştu.

Harry sağ elinde anahtarla dururken, kapı kendiliğinden açıldı. Harry yanan tek tavan lambasının ışığında bir silu-

et gördü. Arkası ona dönük olan bu siluet, Harry'nin yatağın üstünde duran valizine eğilmişti. Kapı hafif bir sesle duvara çarpınca siluet sakince döndü; şimdi Harry'nin karşısında, St. Bernard gözleriyle bakan, yüzü dikdörtgen şeklinde ve kırıksık bir adam durmaktaydı. Uzun boyluydu ve biraz kambur duruyordu; üstünde palto ile yün kazak, boynunda da kirli bir rahip yakalığı vardı. Adamın yüzünün iki yanından sarkan, ortadan ayrılmış, uzun saçının arasındaki gözleri, Harry'nin hayatında gördüğü en iri gözlerdi. Adam en az yetmişinde olsa gerekti. Dış görünüşleri tamamen farklı olsa da, bir an Harry'ye kendi yansımasına bakıyormuş gibi geldi.

Harry koridordan “Ne yapıyorsun yahu?” diye sordu. Standart prosedür.

“Neye benziyor?” Adamın sesi yüzünden daha gençti; gürdü ve İsveç dans grupları ile canlandırmacı vaizlerin neden-se bayıldığı İsveç şivesine belirgin ölçüde sahipti. “Değerli bir şeyin var mı diye bakmak için girdim tabii ki.” Adam sadece İsveç şivesiyle konuşmuyordu... İsveççe konuşuyordu. Ellerini kaldırdı. Birinde evrensel adaptör, diğerinde de Philip Roth'un *Amerikan Pastoralı*'nin karton kapaklı baskısı vardı.

“Hiçbir şeyin yok, değil mi?” Adam elindekileri yatağa attı. Küçük valizin içine göz attıktan sonra Harry'ye soran gözlerle baktı. “Tıraş makinen bile yok.”

“Ne di...?” Harry rutin prosedürleri boşverip odaya daldı ve valizi sertçe kapadı.

Adam ellerini kaldırarak “Sakin ol evlat” dedi. “Bunu kişisel algılama. Buraya yeni geldin. Bütün mesele seni ilk kimin soyacağıydı.”

“Kimin mi? Ne demek is...?”

Adam elini uzattı. “Hoş geldin. Ben Cato. 310'da kalıyorum.”

Harry gözlerini indirip yağlı bir tavayı andıran o ele baktı.

“Haydi ama” dedi Cato. “Ellerim dokunmanı tavsiye edebileceğim yegâne yerlerim.”

Harry ismini söyleyip adamın elini sıktı. Adamın eli şaşılacak kadar yumuşaktı.

Adam onun aklını okumuşçasına “Rahip elleri” dedi. “İçkin var mı Harry?”

Harry valizi ve açık gardırop kapaklarını başıyla gösterdi. “Biliyorsun zaten.”

“Hiçbir şeyin olmadığını, evet. Üstünde var mı diyorum. Mesela ceket cebinde.”

Harry bir Game Boy çıkarıp yatağın üstüne, oraya saçılmış diğer eşyalarının arasına attı.

Cato başını yana eğip Harry’ye baktı. Kulağı omzunun üstünde katlandı. “Bu takım elbiseyle, seni otelde bir saatliğine kalan müşterilerden sanabilirdim. Burada ne işin var ki?”

“Bunu benim sormam gerekir bence.”

Cato elini Harry’nin koluna yaslayıp onun gözlerine baktı. Kumaşı iki parmak ucuyla okşarken, gür sesiyle “Evladım” dedi. “Bu çok güzel bir takım elbise. Buna ne kadar verdin?”

Harry bir şey diyecek oldu. Kibarlık, tersleme ve tehdit karışımı bir laf edecekti. Ama bunun boşuna olduğunu fark etti. Vazgeçti. Ve gülümsedi.

Cato da gülümsedi.

Yansıma gibi.

“Çene çalmaya vaktim yok. Şimdi işe gitmeliyim.”

“İşin ne?”

“Bak işte. Sen de diğer fanilerle biraz olsun ilgileniyorsun. Ben bahtsızlara Tanrı’nın Sözü’nü bildiriyorum.”

“Şimdi mi?”

“Bende görev aşkı var... Kilisede sabah dokuz akşam beş çalışmıyorum. Hoşça kal.”

Yaşlı adam kibarca eğilerek veda ettikten sonra dönüp odadan çıktı. Cato kapıdan geçerken, Harry kendi açılmamış Camel paketlerinden birinin ucunun adamın ceket ce-

binden çıktığını gördü. Kapıyı Cato'nun arkasından kapadı. Odada yaşlı adamın kokusuyla karışık kül kokusu vardı. Harry pencereyi açmaya gitti. Bunu yaptığı anda, odaya şehrin sesleri doluverdi: Trafiğin hafif ve düzenli uğultusu, açık bir pencereden gelen caz müzik, uzaklardan yükselip alçalarak gelen bir siren sesi, binaların arasında acıyla haykıran talihsiz biri, sonra cam kırılma sesi, kuru yaprakları hışırdatan rüzgâr, topuklu ayakkabı tıkırtıları. Oslo'nun sesleri.

Harry küçük bir hareket fark edince aşağı baktı. Avlu lambasının ışığı, çöp konteynerini aydınlatıyordu. Kahverengi bir kuyruk ışıldadı. Çöp konteynerinin kenarında bir sıçan oturuyordu; parlak burnunu Harry'ye doğru kaldırarak havayı kokladı. İngilizcede "sıçan" kelimesinin aynı zamanda "muhabir" anlamına geldiğini hatırlayan Harry'nin aklına düşünceli patronu Herman Kluit'un bir sözü geldi, ki bu söz Harry'nin işiyle ilgili olabilir ya da olmayabilirdi: "Muhabir iyi ya da kötü biri değildir. Muhabir muhabirliğini yapar."

Oslo kışının en kötü kısmı buydu. Fiyordun buz tutmasından hemen önce, şehir merkezi sokaklarında tuz kokulu ve dondurucu rüzgârların estiği kısım. Her zamanki gibi Dronningens Sokağı'nda speed, Stesolid ve Rohypnol satıyordum. Ayaklarımı yere vurarak tepiniyordum. Ayak parmaklarımı artık hissetmiyordum ve o günkü kazancımı Steen & Ström'ün vitrininde gördüğüm ateş pahası Freelance çizimler için harcasam mı diye düşünüyordum. Veya meth alabilirdim... Plata'da satıldığını duymuştum. Belki biraz speed tırtıklayıp –nasılsa Tutu fark etmezdi– o çizimleri satın alabilirdim. Ama düşününce, çizimleri çalmamın ve Odin'e malını vermemin daha güvenli olduğuna kanaat getirdim. Sonuçta Oleg'den daha iyi durumdaydım; o sıfırdan başlamak zorunda kalmıştı. Nehrin yanındaki donmuş ce-hennemde esrar satıyordu. Tutu onu Nybrua Köprüsü'nün altında çalıştırıyordu; Oleg orada, dünyanın en berbat yerlerinden gelmiş in-

sanlarla rekabet halindeydi ve Anker Köprüsü'nden limana dek uzanan bölgede iyi Norveççe konuşan tek kişiydi muhtemelen.

Sokağın ilerisinde Arsenal tişörtlü bir adam gördüm. Orada genellikle, çivili köpek tasmaı takan, Biken adında, sivilceli bir Sörlandlı dururdu. Bu adam yeniydi, ama prosedür aynıydı: Bir grup oluştuyordu. Şu an üç müşterisi beklemedeydi. Neden korktuklarını Tanrı bilir. Polisler bu bölgeden umudu kesmişti... Sokaklardaki torbacıları da yalnızca politikacının teki bu konuyu diline doladığında, sırf görünüşü kurtarmak adına içeri alıyorlardı.

Kiliseye kabul ayinine gider gibi giyinmiş bir adam, grubun yanından geçti; onun ve Arsenal Tişörtlü'nün, başlarını çok az sallayarak selamlaştıklarını gördüm. Adam karşımda durdu. Ferner Jacobsen trençkot ve Ermengildo Zegna takım elbise giymiş, saçını da Silver Boys tarzı yandan ayırımtı. İriydi.

"Seninle tanışmak isteyen biri var." İngilizceyi Ruslar gibi, hırıltılı konuşuyordu.

Her zamanki durumla karşı karşıya olduğumu düşündüm. Yüzümü görünce erkek fahişe olduğumu sanmıştı ve oral seks ya da genç kıçımı istiyordu. Böyle günlerde meslek değiştirmeyi düşündüğümü itiraf etmeliydim; ısıtmalı araba koltuklarında, şimdiki saatlik kazancımın dört katını kazanabiliydim.

İngilizce "Hayır, teşekkürler" diye karşılık verdim.

Adam "Doğru cevap 'Evet, lütfen'" diyerek beni kolumdan tuttu ve sürüklemekten çok taşıyarak, tam o sırada kaldırıma sessizce yavaşan siyah limuzine götürdü. Arka kapı açıldı; direnmem anlamsız olduğundan, kaç para isteyeceğimi düşünmeye başladım. Sonuçta tecavüz kaçınılmazsa, para almam almamamdan daha iyi olurdu.

Arka koltuğa itildim ve kapı, arabanın pahalı olduğunu gösteren hafif bir tıkırtıyla kapandı. Dışarıdan baktığımda siyah görünen ve ardını göremediğim pencerelerden şimdi bakınca, batıya doğru gittiğimizi gördüm. Direksiyonun başında oturan ufak tefek adamın kafası, iri yüz hatlarına, dev burnuna, köpekbalığını andıran beyaz ve dudaksız ağzına, kalitesiz zamkla yapıştırılmış gibi görünen pörtlek gözleri-

ne kıyasla fazla küçük görünüyordu. O da lüks bir cenaze takımı giymiş ve saçını koro oğlanı gibi ayırmıştı. Dikiz aynasından bana baktı. “Satışlar iyi ha?”

“Ne satışı andaval?”

Ufak tefek adam dostça gülümseyerek başıyla onayladı. Sorarlar-sa grup indirimi yapmamaya karar vermiştim, ama istediklerinin ben olmadığımı adamın gözlerinden anladım. Başka bir şeyin, o an kesti-remediğim bir şeyin peşindeydiler. Belediye Binası belirip kayboldu. Amerikan Elçiliği. Saray Bahçeleri. Daha batıya. Kirkeveien. Norveç Ya-yın Şirketi. Sonra da zenginlerin evleri.

Bir tepede, büyük bir ahşap evin önünde durduk ve cenaze müdür-leri beni bahçe kapısına götürdü. Çakıllı yoldan meşe kapıya doğru hep birlikte yürürken etrafa bakındım. Bahçe futbol sahası büyüklüğündey-di; içinde elma ve armut ağaçları, nükleer sığınağa ve çöl ülkelerinde-ki dükkânlara benzeyen bir beton kule, demir parmaklıkları yüzünden sanki içinde kamu acil durum araçları bulunuyormuş gibi görünen çift kişilik bir garaj vardı. Bahçenin etrafı iki üç metre yüksekliğinde tel ör-güyle tamamen çevriliydi. Nereye gittiğimizi tahmin etmiştim bile. Li-muzin, hırıltılı İngilizce, “Satışlar iyi ha?”, güzel ve kale gibi bir ev.

Antrede, takım elbiselilerin uzun boylu olanı üstümü aradı; sonra o ve kısa boylu olan, bir köşeye gittiler... orada kırmızı keçe örtülü ufak bir masa vardı, duvarlarda da bir sürü eski ikona ve İsa’lı haç asılıydı. Adamlar omuz kılıflarındaki tabancalarını çıkarıp kırmızı keçe örtüye bıraktılar ve her tabancanın üstüne birer haç koydular. Sonra salon ka-pısı açıldı.

Beliren adam “*Ataman*” diyerek bana yolu işaret etti.

İhtiyar Delikanlı en az üstünde oturduğu deri koltuk kadar yaşlı ol-sa gerekti. Öylece bakakaldım. Yaşlılıktan boğum boğum olmuş par-maklarının arasında siyah bir sigara vardı.

Yüksek çıtırtılar gelen dev şömineye, sırtım ısınacak kadar yaklaştım. Alevlerin ışığı, ihtiyar adamın yüzünde ve beyaz ipek gömleğinde titreyordu. Adam sigarayı bırakıp elini kaldırdı; yüzük parmağındaki iri, mavi taşı öpmemi bekler gibiydi.

"Burma safiri" dedi. "Altı virgül altı kırat... kıratı dört bin beş yüz dolar."

Şiveli konuşuyordu. Kolay fark edilmese de şivesi vardı. Polonyalı mıydı? Rus muydu? Doğulu olduğu kesindi.

Çenesini yüzüğe yaslayarak "Ne kadar ediyor?" diye sordu.

Neyi kastettiğini birkaç saniye sonra anladım.

"Yaklaşık otuz bin" dedim.

"Yaklaşık derken ne kadar?"

Hesapladım. "Yirmi dokuz bin yedi yüz civarı."

"Dolar beş seksen üç."

"Aşağı yukarı yüz yetmiş bin."

İhtiyar Delikanlı başıyla onayladı. "İyi olduğunu söylemişlerdi." Yaşlı, parlak gözleri lanet olası Burma safirinden bile maviydi.

"Akıllıymışlar" dedim.

"Nasıl çalıştığını gördüm. Öğreneceğin çok şey var, ama diğer em-besillerden daha zeki olduğun belli. Müşterileri gözünden tanıyorsun, ne kadar para ödemeye gönüllü olduklarını da biliyorsun."

Omuz silktim. Onun ne kadar para ödemeye gönüllü olduğunu merak ettim.

"Ama hırsızlık yaptığını da söylediler."

"Sadece çalmaya değer bir şey olduğunda."

İhtiyar Delikanlı güldü. Eh, onunla yeni tanışmış olduğumdan, akciğer kanseriymiş de hafiften öksürük krizi geçiriyormuş gibi geldi. Boğazının derinliklerinden, eski bir tekne motorunun sesini andıran bir çeşit gurultu geliyordu. Sonra soğuk, mavi Yahudi gözlerini bana dikerek, Newton'ın ikinci kanunundan bahsedercesine konuştu: "Şunun da hesabını iyi yapabilmelisin. Benden bir şey çalarsan seni öldürürüm."

Sırtımdan oluk oluk ter akıyordu. Kendimi adamın bakışlarına karşılık vermeye zorladım. Lanet olası Güney Kutbu'na bakmak gibiydi. Hiçlik. Soğuk bir buz çölü. Ama ne istediğini biliyordum. En başta: Para.

"Motosiklet çetesi, onlar için sattığın her elli grama karşılık kendi başına on gram satmana izin verecek. Yüzde on yedi. Benim için sadece benim malımı satacaksın ve sana nakit ödeme yapılacak. Yüzde on

beş. Kendi sokak köşen olacak. Üç kişi çalışacaksınız. Para adamı, torbacı, bir de erkete. Torbacı yüzde yedi, erkete yüzde üç alacak. Gece yarısı Andrey ile görüşüp ayrıntıları halledersin.” İhtiyar Delikanlı, kısa boylu koro oğlanını başıyla gösterdi.

Sokak köşesi. Erkete. Lanet olası *The Wire*’daydım resmen.

“Anlaştık” dedim. “Tişörtü alayım.”

Sohbet etmeyi sürdürdük. Ailemi, arkadaşlarımı, kalacak yerim olup olmadığını sordu. Üvey ablamla yaşadığımı söyledim; gereğinden fazla yalan söylemedim, çünkü yanıtları zaten bildiğini seziyordum. Tek bir kez, şehrin kuzeyinde, eğitimli bir ailenin yanında büyümeme karşın eski Doğu Oslo ağzıyla konuşmamın sebebini sorduğunda bocaladım; babamın, gerçek babamın şehrin doğu tarafından olduğunu söyledim. Bu doğru mu bilmiyorum, ama seni hep öyle hayal ettim baba... Bahtsız, işsiz, beş parasız bir halde Doğu Oslo’da dolaştığını, buz gibi dairenin çocuk yetiştirmeye uygun olmadığını hayal ettim. Veya belki de öyle konuşmamın sebebi Rolf’u ve komşuların havalı çocuklarını sinir etmekte. Sonra da bana, tıpkı bir dövme gibi, bir çeşit avantaj sağladığını fark etmiştim: İnsanlar benden korkuyor, ürküyor, uzak duruyorlardı. Ben monoton bir sesle hayatımdan bahsederken, İhtiyar Delikanlı yüzümü inceliyor ve safir yüzüğü kolçağa tık tık vurup duruyordu; tekrar tekrar, ısrarla, geriye sayım yaparcasına. Sorguya ara verdiğinde ve sadece o tıktırlar duyulduğunda, sessizliği bozmazsam patlayacakmışım gibi hissediyordum.

“Evin süpermiş” dedim.

Bu çok salakça bir laf gibi gelince kızardım.

“1942 ila 1945 arasında, Gestapo’nun Norveç kolunun şefinin eviydi. Hellmuth Reinhard’ın.”

“Komşular canını sıkıyordur herhalde.”

“Yandaki ev de benim. Orada eskiden Reinhard’ın sağ kolu yaşırdı. Veya tam tersi.”

“Tam tersi mi?”

İhtiyar Delikanlı “Buradaki her şeyi anlamak o kadar kolay değildir” dedi. Kertenkele gibi gülümsedi. Komodo ejderi gibi.

Dikkatli olmam gerektiğini bilsem de kendimi tutamadım. "Anlamadığım bir şey var. Odin bana yüzde on yedi veriyor, ki bu gayet standart... Diğerlerine de verdiği pay. Ama sen üç kişilik bir ekibe toplam yüzde yirmi beş vermek istiyorsun. Neden?"

İhtiyar Delikanlı yüzümün bir yarısına dikkatle baktı. "Çünkü üç, birden daha güvenlidir Gusto. Satıcılarımın riskleri benim risklerimdir. Bütün piyonlarını kaybedersen, mat olman sadece zaman meselesidir Gusto." Söylemesi hoşuna gidercesine, ismini tekrarlayıp duruyordu.

"Ama kârın..."

"Sen o işlere kafanı yorma" diye tersledi. Sonra gülümsedi ve sesi tekrar yumuşadı. "Bizim mallarımız doğrudan kaynağından gelir Gusto. Önce İstanbul'da, sonra Belgrad'da, ardından da Amsterdam'da katkılandırılmış sözde eroinden altı kat saftır. Ama gram başına daha az öderiz. Anladın mı?"

Başımınla onayladım. "Diğerlerinden yedi sekiz kat fazla katkılandırabilirsiniz."

"Katkılandırıyoruz, ama diğerleri kadar değil. Eroin denebilecek bir şey satıyoruz. Bunu zaten biliyorsun, daha düşük bir yüzdeyi anında kabul etmenin sebebi de buydu." Alevlerin ışığı, İhtiyar Delikanlı'nın beyaz dişlerini parıltıyordu. "Çünkü şehirdeki en iyi malı satacağını ve bunun Odin'in sattığı undan üç dört kat fazla para kazandıracağını biliyorsun. Bunu biliyorsun, çünkü her gün görüyorsun: Müşterilerin sıra sıra dizilmiş eroin satıcılarının önünden dosdoğru geçip, üstünde..."

"...Arsenal tişörtü olan satıcılar arıyor, evet."

"Müşteriler senin sattığın malın en iyisi olduğunu daha ilk günden bilecek Gusto."

Sonra bana dışarıya kadar eşlik etti.

Dizlerinin üstünde yün battaniyeyle oturduğundan, sakat filan olduğunu varsaymıştım ama şaşılacak kadar çevik adımlarla yürüyordu. Kapı eşiğinde durdu; yüzünü dış dünyaya göstermek istemediği belliydi. Koluma, dirseğimin yukarısına elini koydu. Trisepsimi hafifçe sıktı.

"Yakında görüşürüz Gusto."

Başımla onayladım. İsteddiği başka bir şey olduğunu biliyordum. *Nasıl çalıştığını gördüm.* Siyah camlı limuzininin içinden beni izlemişti, lanet olası Rembrandt'mışım gibi. İstedğim şeyi elde edeceğimi o zaman anladım.

"Erkete üvey ablam olmalı. Torbacı da Oleg diye biri olacak."

"Tamam. Başka bir şey?"

"Gömleğimde 23 yazmasını istiyorum."

Uzun boylu koro oğlanı hoşnutlukla "Arşavin" diye mırıldandı. "Rus." Michael Jordan'ı hiç duymadığı belliydi.

İhtiyar Delikanlı kıkırdayarak "Bakarız" dedi. Başını kaldırıp gökyüzüne baktı. "Şimdi Andrey sana bir şey gösterecek, sonra da başlayabilirsin." Koluma pat pat vuruyordu, lanet olası gülümsemesi de kalıcı gibiydi. Korktum. Ve heyecanlandım. Bir Komodo ejderi avcısı gibi korktum ve heyecanlandım.

Koro oğlanları beni limuzinle Frognerkilen'deki ıssız bir marinaya götürdüler. Giriş kapısını anahtarla açtılar ve kış sebebiyle karaya çekilmiş küçük teknelerin arasından geçtik. Bir iskelenin ucunda durup indik. Ben sakın, karanlık sulara öylece bakarken Andrey bagajı açtı.

"Buraya gel Arşavin."

Gidip bagajın içine baktım.

Üstünde hâlâ Arsenal tişörtü ve çivili köpek tasması vardı. Bisken hep çirkin biriydi, ama o halini görünce kusacak gibi oldum. Sivilceli yüzünde pıhtılaşmış kanla kaplı büyük, karanlık delikler vardı; bir kulağının yarısı kesilmişti, bir göz çukurunun içindeki sütlaç kıvamında şeye de artık göz denemezdi. O lapadan bakışlarımı kaçırmayı başardığımda, gömleğin göğüs kısmında, Emirates yazısının "m" harfinin yukarısında da küçük bir delik olduğunu gördüm. Kurşun deliğiymiş.

"Ne oldu?" diye kekeledim.

"Çalışırken bir polisle konuştu."

Kimi kastettiğini anladım. Kvadraturen civarında takılan bir sivil polis vardı; en azından Andrey onun sivil polis olduğunu düşünüyordu.

Andrey iyice bakmam için bekledikten sonra "Mesajı aldın mı?" diye sordu.

Başımla onayladım. O harap olmuş göze bakmaktan kendimi alamıyordum. Bisen'e ne yapmışlardı böyle?

"Peter" dedi Andrey. Bisen'i birlikte kaldırarak bagajdan çıkardılar ve üstündeki Arsenal tişörtünü çıkartıp, onu iskelenin ucundan denize attılar. Karanlık deniz, Bisen'i sessizce yuttuktan sonra ağzını kapadı. Bisen artık gitmişti.

Andrey tişörtü bana attı. "Bu artık senin."

Parmağımı kurşun deliğinden geçirdim. Tişörtü çevirip arkasına baktım.

52. Bendtner.

Saat sabahın altı buçuğuydu; *Aftenposten*'ın arka sayfasında yazana göre, gündeğumuna on beş dakika vardı. Tord Schultz gazeteyi katlayıp yanındaki koltuğa bıraktı. İssız orta avlunun diğler tarafındaki çıkışa tekrar göz attı.

Resepsiyon masasının ardındaki güvenlik görevlisi "Genellikle erken gelir" dedi.

Tord Schultz şafakta trene atlayıp Oslo'ya gelmiş ve Merkez Garı'ndan doğuya yürüyerek Grönlandsleiret'den geçerken, şehrin uyanmasını seyretmişti. Bir çöp kamyonunun yanından geçmişti. Çöpçülerin çöp tenekelerini sertçe alıp bırakmasının, verimlilik kaygısıyla ilgisi olmayan bir tavır olduğunu düşünmüştü. F-16 pilotları. Dükkânının önüne sebze dolu kasalar taşıyan Pakistanlı bir manav durup ellerini önlüğüne silmiş ve Tord'a gülümseyerek günaydın demişti. Hercules pilotu. Tord, Grönland Kilisesi'ni geçip sola sapmıştı. Karşısında 1970'lerde tasarlanıp inşa edilmiş, cam ön cephe, devasa bir bina belirmişti. Emniyet Müdürlüğü.

6:37'de kapı açıldı. Güvenlik görevlisi öksürünce Tord başını kaldırdı. Görevlinin başıyla onayladığını görüp ayağa kalktı. Ona doğru gelen adam kendisinden kısa boyluydu.

Bu kişi, Tord'un Norveç'in en büyük narkotik şubesinden sorumlu birinden beklemeyeceği şekilde, yaylanarak yürüyordu. Saçı da fazla uzundu. Adam yaklaşırken, Tord onun

neredeyse kız gibi bir çekiciliğe sahip, bronzlaşmış yüzünde pembe ve beyaz çizgiler fark etti. Pigment bozukluğundan mustarip bir hostesi hatırladı; o kadının solaryumda kavrulmuş boynundan inen beyaz bir çizgi, memelerinin arasından geçerek, tıraşlı cinsel organına kadar uzanırdı. Kadının teninin geri kalanının, üstüne geçirilmiş daracık bir naylon çorapmış gibi görünmesine yol açardı.

“Mikael Bellman?”

“Evet, size nasıl yardımcı olabilirim?” Adam yavaşlamadan gülümsedi.

“Benimle baş başa görüşerek.”

“Maalesef sabah toplantısına hazırlanmam gerekiyor, ama önceden telefon edip randevu...”

“Sizinle şimdi konuşmam *gerek*” diyen Tord, kendi sesindeki ısrarcı tona şaşırdı.

“Öyle mi?” Orgkrim’in şefi kapıda kimlik kartını okutmuştu bile, ama durup Tord’u inceledi.

Tord Schultz yaklaştı. Sesini alçalttı, oysa orta avludaki diğer tek kişi güvenlik görevlisiydi hâlâ. “Adım Tord Schultz, İskandinavya’nın en büyük havayolu şirketinde pilotum ve Gardermoen üstünden Norveç’e yapılan uyuşturucu kaçakçılığı hakkında bilgi sahibiyim.”

“Anlıyorum. Ne kadar miktardan bahsediyoruz?”

“Haftada sekiz kilo.”

Tord adamın gözlerinin onu tepeden tırnağa incelediğini fiziksel olarak hissetti. Adamın beyninin erişilebilir tüm verileri toplayıp değerlendirdiğini biliyordu: Vücut dili, giysiler, duruş, yüz ifadesi, Tord’un nedense hâlâ taktığı alyans, küpesiz kulaklar, cilalı ayakkabılar, konuşma tarzı, kararlı bakışlar.

“Belki de kaydınızı alsak iyi olacak” diyen Bellman, güvenlik görevlisine başıyla onay verdi.

Tord Schultz başını yavaşça iki yana salladı. “Bu görüşmenin aramızda kalmasını yeğlerim.”

“Kurallara göre herkesin kaydolması gerek ama sizi temin ederim ki bilgileriniz burada, Emniyet Müdürlüğü’nde kalacak.” Bellman, güvenlik görevlisine işaret verdi.

Asansörle yukarı çıkarlarken, Schultz güvenlik görevlisinin yakasına yapıştırmasını söylediği etiketin üstündeki, yazıcıyla yazılmış ismini parmağıyla ovdu.

Bellman “Bir terslik mi var?” diye sordu.

“Kesinlikle hayır” dedi Tord. Ama ismini silme umuduyla ovmayı sürdürdü.

Bellman’ın odası şaşılacak kadar küçüktü.

Bellman böyle düşünülmesine alışmışçasına “Boyutu önemli değil” dedi. “Burada büyük işler başarıldı.” Duvardaki bir fotoğrafı gösterdi. “Lars Axelsen... Eskiden Hırsızlık Masası olan birimin şefiydi. Doksanlarda Tveita Çetesi’ni çökertti.”

Tord’a oturmasını işaret etti. Not defteri çıkardı, Tord’un ters ters baktığını görünce de elinden bıraktı.

“Eee?” dedi.

Tord derin bir nefes aldı. Ve konuştu. Boşanmasından başladı. Buna ihtiyacı vardı. Sebepten başlamaya ihtiyacı vardı. Sonra zaman ve mekânlara geçti. Ardından da isim ve yöntemlere. En sonunda da yakıcıdan bahsetti.

Tord konuşurken, Bellman koltuğunda öne eğilerek onu dikkatle dinledi. Yüzünde taşıdığı, odaklanmış profesyonel ifadesini tek bir kez, Tord yakıcıdan bahsettiğinde yitirdi. Bir an şaşırdı, sonra da beyaz pigment lekelerine kızarıklık yayıldı. Bu tuhaf bir görüntüydü; sanki içinde ateş yakılmıştı. Tord, Bellman ile göz temasını kaybetti; Bellman onun arkasındaki duvara, belki de Lars Axelsen’in fotoğrafına bakıyordu.

Tord sözünü bitirince, Bellman iç geçirerek başını kaldırdı.

Tord adamın gözlerinde yeni bir ifade olduğunu fark etti. Sertlik ve karşı koyma.

Bölüm şefi “Özür dilerim” dedi. “Kendim, mesleğim ve Em-

niyet Teşkilatı adına özür dilerim. O tahtakurusundan kurtulmadığımız için özür dilerim.”

Tord, Bellman'ın bunu herhalde ona, ülkeye kaçak yollar-
dan haftada sekiz kilo eroin sokmuş bir pilota değil kendine
söylediğini düşündü.

“Kaygılanmanızı anlıyorum” dedi Bellman. “Korkmanıza
gerek yok diyebilsem keşke. Ama böyle rüşvet vakaları or-
taya çıkarıldığında, genellikle işin içinde tek bir kişiden çok
daha fazlası olduğunu acı tecrübelerimden biliyorum.”

“Anlıyorum.”

“Başka kimseye bundan bahsettiniz mi?”

“Hayır.”

“Burada olduğunuzu ve benimle konuştuğunuzu bilen var
mı?”

“Hayır, kimse bilmiyor.”

“Hiç kimse mi?”

Tord ona baktı. Aklından geçeni söylemeden, acı acı gü-
lümsemi: Bunları anlatabileceği kim vardı ki?

“Pekâlâ” dedi Bellman. “Bahsettiğiniz bu mesele önemli,
ciddi ve son derece hassas. Uyandırılmaması gereken kişile-
ri uyandırmamak için, oldukça dikkatli hareket etmem gere-
kecek. Bu da meseleyi amirlerime açmam gerekeceği anlama-
na geliyor. Aslında bana anlattıklarınız sebebiyle sizi tutukla-
mam gerekir, ama bunu yapmam ikimizi de ele verebilir. Dola-
yısıyla, evinize gitmeli ve mesele açıklığa kavuşana dek orada
kalmalısınız. Anlıyor musunuz? Bu görüşmeden kimseye bah-
setmeyin, dışarı çıkmayın, kapınızı yabancılara açmayın, bil-
mediğiniz numaralardan yapılan aramalara cevap vermeyin.”

Todd başını yavaşça sallayarak onayladı. “Ne kadar sürer?”

“En fazla üç gün.”

“Anladım.”

Bellman bir şey diyecek oldu, ama durdu ve tereddütte
kaldıktan sonra nihayet kararını verdi.

“Şunu asla anlayamamışımdır” dedi. “Bazı insanların para için başkalarının hayatını mahvetmeye gönüllü olması. Yani, fakir bir Afgan köylüsü olsan belki anlarım... Ama kaptan pilot maaşı alan bir Norveçlinin...”

Tord Schultz onunla göz göze geldi. Kendini buna hazırlamıştı; bunu yaşamak onu neredeyse rahatlatmıştı.

“Yine de, buraya özgür iradenizle gelip her şeyi anlatmanız cesaret isteyen bir şey. Nasıl bir riske atıldığınızı biliyorum. Bundan sonra hayatınız kolay olmayacak Schultz.”

Orgkrım’ın şefi böyle dedikten sonra kalkıp elini uzattı. Resepsiyon masasında onu yaklaşıırken gördüğünde Tord’un aklından geçen düşünce tekrar aklından geçti: Mikael Bellman’ın boyu, bir savaş pilotu için mükemmeldi.

Tord Schultz, Emniyet Müdürlüğü’nden çıkarken Harry Hole, Rakel’in kapı zilini çalıyordu. Rakel kapıyı açtı; üstünde sabahlık vardı ve gözleri kısıktı. Esnedi.

“Gün ilerledikçe daha iyi görünürüm” dedi.

Harry “En azından birimizin iyi görünecek olması hoş” diyerek içeri girdi.

Rakel üstünde dokümanlar yığılı oturma odası masasının önünde durup “İyi şanslar” dedi. “Hepsi orada. Vaka raporları. Fotoğraflar. Gazete kupürleri. Tanık ifadeleri. Çok titiz çalışıyor. İşe gitmeliyim.”

Kapı Rakel’in arkasından, sertçe kapandığında Harry ilk kahvesini hazırlayıp işe koyulmuştu bile.

Üç saat okuduktan sonra, giderek kapıldığı umutsuzluktan sıyrılmak için ara vermek zorunda kaldı. Kahvesini alıp mutfak penceresinin önünde durdu. Buraya Oleg’in masumluluğunu kanıtlamaya değil, suçluluğunu sorgulamaya geldiğini söyledi kendine. *Şüphe* yeterliydi. Ama... Kanıtlar netti. Harry’nin yıllarca cinayet dedektifliği yapmış olması da

aleyhineydi: Şaşılacak kadar sıklıkla, işler tam da görüldüğü gibi olurdu.

Üç saat daha geçtiğinde, Harry'nin vardıgı sonuç yine aynıydı. Dokümanlarda farklı bir açıklamayı destekleyen en ufak bir şey yoktu. Harry *Bu farklı bir açıklama olmadığı anlamına gelmiyor, ama varsa bile burada değil*, diye düşündü.

Rakel gelmeden evden çıktı; jet gecikmesi yaşadığını, uyuması gerektiğini söyledi kendine. Ama asıl sebebi biliyordu. Okuduklarının bir şüpheyne, doğru yol, gerçek, yaşam ve tek kefaretn umudu olan şüpheyne tutunmasını zorlaştırdığını kendine itiraf edemiyordu.

Bu yüzden ceketini alıp gitti. Ris, Sogn ve Ulleval'dan geçerek, Holmenkollen'dan ta Boltelökka'ya, Schröder Restoranı'na kadar yürüdü. İçeri girmeyi düşündü, ama vazgeçti. Bunun yerine doğuya giderek, nehri geçip Töyen'a ayak bastı.

Watchtower'ın kapısını iterek açtığında, hava kararmaya başlamıştı bile. Her şey tam hatırladığı gibiydi. Soluk duvarlar, soluk kafe dekoru, içeri azami miktarda ışık girmesini sağlayan büyük pencereler. İkinci müşterileri bu aydınlıkta, masalarda oturmuş kahve içiyor ve sandviç yiyordu. Bazı müşteriler elli kilometrelik bir yarışın bitiş çizgisine yeni varmışçasına yüzlerini tabaklarına eğmişti, bazıları anlaşılmaz keş argosu kullanarak kesik kesik ve sert sesle konuşuyordu, bazılarıymısa United Bakeries'te pahalı pusetliler ordusunun ortasında espresso yudumlarken görse şaşırmazdı insan.

Bazılarına yeni ikinci el giysiler verilmişti ve bunları ya plastik torbalara koymuş ya da üzerlerine giymişlerdi. Bazılarıymısa sigorta görevlisi veya köy okulunda öğretmen gibi görünüyordu.

Harry tezgâha gitti; Kurtuluş Ordusu yazılı kapüşonlu svetşört giymiş tombul, gülümseyen bir kız ona bedava filtre kahve ve kahverengi peynirli, kepekli ekmekli sandviç ikram etti.

“Bugün almayayım, teşekkürler. Martine burada mı?”

“Klinikte çalışıyor.”

Kız tavanı, üst kattaki Kurtuluş Ordusu ilkyardım odasını gösterdi.

“Ama mesaisinin bitmiş olması...”

“Harry!”

Harry döndü.

Martine Eckhoff her zamanki kadar ufak tefekti. O gülümseyen kedi yavrusu yüzünde, küçük çehresinde fazla büyük duran geniş ağzı ile altı üstü bir şişkinlik gibi görünecek kadar ufak burnunun oranı hâlâ aynıydı. Gözbebekleri de, kah-verengi irislerinin kenarlarına doğru yayılmışçasma, anahtar deliği şeklindeydi. Martine bir keresinde, bunun kalıtımsal olduğunu ve iris kolobomu olarak bilindiğini açıklamıştı.

Martine kollarını kaldırarak Harry’ye uzun uzun sarıldı. Sonrasında da bırakmadı; başını kaldırıp Harry’ye bakarken, onun iki elini de tuttu. Harry yüzündeki yara izini fark edince Martine’nin gülümsemesinin solar gibi olduğunu gördü.

“Amma... amma zayıflamışsın.”

Harry güldü. “Sağ ol. Ama ben zayıflarken...”

Martine “Biliyorum” diye bağırды. “Ben şişmanladım. Ama herkes şişmanladı Harry. Sen hariç. Bu arada, benim şişman olmak için mazeretim var...”

Siyah kuzu yünü kazağını iyice germiş karnına pat pat vurdu.

“Mm. Bunu sana Rikard mı yaptı?”

Martine güldü ve başını şevkle sallayarak onayladı. Kırmızı yüzü, plazma televizyon gibi ısı yayıyordu.

İçerideki tek boş masaya gittiler. Harry oturdu ve Martine’nin siyah bir yarıküreye benzeyen karnıyla, bir sandalyeye oturmaya çalışmasını izledi. Arka plandaki dibe vurmuş insanlarla, kendilerini salmışlıkları ve umutsuzluklarıyla uyumsuz bir görüntüydü bu.

“Gusto” dedi Harry. “O vaka hakkında bir şey biliyor musun?”

Martine derin derin iç geçirdi. “Elbette. Burada bilmeyen yok. O bu topluluktandı. Buraya sık gelmese de, onu arada sırada görürdük. Burada çalışan kızların hepsi ona âşıktı. Öyle yakışıklıydı ki!”

“Peki onu öldürdüğü iddia edilen adam... Oleg?”

“Bazen, yanında bir kızla gelirdi.” Martine kaşlarını çatı. “İddia edilen derken? Yoksa bu konuda şüphe mi var?”

“Ben de bunu anlamaya çalışıyorum. Bir kız mı dedin?”

“Hoş ama solgun, ufak tefek bir şeydi. Ingunn muydu? Iri-am mıydı?” Martine tezgâha doğru döndü. “Hey! Gusto’nun üvey ablasının adı neydi?” Kimsenin cevap vermesine fırsat tanımadan, kendi sorusunu yanıtladı: “Irene!”

Harry “Kızıl saçlı ve çilli miydi?” diye sordu.

“Öyle solgundu ki, saç olmasa görünmez olurdu. Ciddiyim. Hele sonlarda, gün ışığı kızın içinden geçiyordu resmen.”

“Sonlarda mı?”

“Evet, biz de demin bunu konuşuyorduk. O kız buraya gelmeyeli epey oluyor. Buraya gelen bir sürü kişiye onun şehirden ayrılıp ayrılmadığını sordum, ama yerini bilen yok gibi.”

“Cinayetin işlendiği sıralarda bir şey oldu mu, hatırlıyor musun?”

“Dikkat çekici bir şey olmadı, o akşam hariç. Polis sirenleri duyunca, muhtemelen cemaatimizin gençlerinden birinin peşinde olduklarını düşündüm; sonra buradaki meslektaşlarından biri telefonla arandı ve ardından o dışarı fırladı.”

“Sivil polislerin burada çalışmasına izin verilmemesi, yazılı olmayan bir kural sanıyordum.”

“Bence o çalışmıyordu Harry. Şu masada tek başına oturuyordu. Güya *Klassekampen* okuyordu. Çok kendimi beğenmiş olduğumu düşünebilirsin, ama *bendenizi* seyretmeye gelmişti bence.” Martine elini işveli bir edayla göğsüne koydu.

“Yalnız polis memurlarına hâlâ çekici geliyorsun herhalde.”

Martine güldü. “Sana alıcı gözüyle bakan bendim, unuttun mu?”

“Senin gibi Hristiyan bir aileden gelen bir kız mı?”

“Aslında o adamın bana gözlerini dikip bakmasından rahatsız oluyordum, ama hamileliğim belli olunca vazgeçti. Her neyse, o gece kapıyı sertçe kapatıp çıktı ve Hausmanns Sokağı’na doğru gittiğini gördüm. Suç mahalli buranın yalnızca birkaç yüz metre ilerisinde. Hemen ardından, Gusto’nun vurulduğu söylentisi yayıldı. Oleg’in de tutuklandığı.”

“Peki Gusto hakkında, kadınlara çekici gelmesi ve üvey evlat olması dışında ne biliyorsun?”

“Lakabı Hırsız idi. Keman satardı.”

“Kimin için çalışırdı?”

“O ve Oleg eskiden Alnabru’daki motosiklet çetesi Los Lobos için uyuşturucu satarlardı. Ama sonra Dubai’nin yanında çalışmaya başladılar sanırım. Bu teklifi alıp da kabul etmeyen yoktu. En saf eroini onlar satıyordu, kemanı da ilk onlar satmaya başladı. Hâlâ da bir tek onlar satıyor galiba.”

“Dubai hakkında ne biliyorsun? Kim o?”

Martine başını iki yana salladı. “Öyle biri var mı, onu bile bilmiyorum.”

“Yani sokaklarda görünüyor, ama bir yandan da perde arkasında gizleniyor. Kimse bilmiyor mu peki?”

“Bilenler vardır herhalde, ama söylemiyorlar.”

Biri Martine’ye seslendi.

Martine “Olduğun yerde kal” diyerek güçlkle ayağa kalktı. “Hemen dönerim.”

“Aslında gitmem gerek” dedi Harry.

“Nereye?”

Harry’nin Martine’nin sorusuna verecek doğru dürüst bir yanıt olmadığını fark edince, ikisi de bir an sessiz kaldılar.

Tord Schultz pencerenin önündeki mutfak masasında oturuyordu. Güneş alçalmış olsa da, hava hâlâ Tord'un evlerin arasındaki yoldan geçen herkesi görebilmesine yetecek kadar aydınlıktı. Ama Tord yolu göremiyordu. Salamli sandviçinden bir ısırık aldı.

Çatıların üstünden uçaklar geçiyordu. İnip kalkıyorlardı. İnip kalkıyorlardı.

Tord Schultz çeşitli motor seslerini dinledi. Bir zaman tüneli gibiydi bu: Eski motorların sesi *uygun* geliyordu ve tam da Tord'un hayatına anlam katan iyi anıları canlandırıp onun içini ısıtan bir hırıltıya, ısıltıya sahipti. Bir şeylerin, işin, dakiklığın, ailenin, bir kadının okşayışlarının, meslektaşların saygısının bir anlamı olduğu zamanların fon müziği idi. Yeni nesil motorlar daha fazla çalışarak daha çok hava hareket ettiriyor, daha az yakıtla daha hızlı uçuyor, daha verimli çalışıyor ve zaruri olmayan şeyler için daha az zaman bırakıyorlardı. Zaruri olmayan şeylerin en önemlileri için de. Tord buzdolabının üstündeki büyük saate tekrar baktı. Saat hızlı ve telaşlı atan, korkmuş, küçük bir kalp gibi tıkr tıkr çalışıyordu. Yedi. On iki saat kalmıştı. Yakında hava kararacaktı. Tord bir Boeing 747'nin sesini duydu. Klasik. En iyisi. Ses giderek yükseldi ve pencere camlarını titretten, bardağın masadaki yarı dolu şişeye çarparak şingırdamasına yol açan bir gürlemeye dönüştü. Tord Schultz gözlemini kapadı. Geleceğe dair iyimserliğin, ham gücün, yersiz olmayan kibrin sesiydi bu. Hayatının en güzel yıllarındaki bir adamın yenilmezliğinin sesiydi.

Tord gürültünün dinmesinden sonra çöken sessizliğin önceki gibi olmadığını fark etti. Havanın yoğunluğu değişmişti sanki.

Sanki evde biri vardı.

Tord sağa, oturma odasına doğru döndü. Kapının ardındaki ağırlık sehpasını ve kahve sehpasının uzak ucunu gö-

rebiliyordu. Parkelere, oturma odasının göremediği kısmının gölgelerine baktı. Nefesini tutup kulak kabarttı. Ses yoktu. Buzdolabının üstündeki saatin tıkırtısı hariç. Dolayısıyla Tord sandviçten bir ısırık, bardağından da bir yudum daha aldı ve arkasına yaslandı. Büyük bir uçak geliyordu. Tord onun arkadan geldiğini duyabiliyordu. Uçağın sesi, saatin tıkırtısını bastırdı. Tord uçağın ev ile güneşin arasından geçeceğini düşünürken, onun ve masanın üstüne bir gölge düştü.

Harry, Urtegata'yı geçip Platous Sokağı'ndan Grönland-sleiret'ye indi. Emniyet Müdürlüğü'ne otomatik pilotta gidiyordu. Bots Parkı'nda durdu. Hapishaneye, oranın gri ve sağlam duvarlarına baktı.

Martine "Nereye?" diye sormuştu.

Gusto Hanssen'i kimin öldürdüğü konusunda Harry'nin aklında şüphe var mıydı gerçekten?

Her gece yarısından önce bir SAS uçağı Oslo'dan Bangkok'a direkt uçuş yapardı. Harry hemen şimdi Leon Oteli'ne gidebilirdi. Valizini toplayıp otelden ayrılabilirdi. Bu tam beş dakika sürerdi. Harry havalimanı ekspresiyle Gardermoen'a gidebilirdi. SAS gişesinden bilet alabilirdi. Rahatlatıcı ve kişiliksiz havalimanı ortamında karnını doyurup gazete okuyabilirdi.

Döndü. Dünkü kırmızı konser afişinin gitmiş olduğunu gördü.

Oslo Sokağı'nda yürümeyi sürdürdü ve Gamlebyen Mezarlığı'nın yanındaki Minne Parkı'nın önünden geçerken, kapıdaki gölgelerin arasından bir ses geldiğini duydu.

Bu ses İsveççe "İki yüz kron verebilir misin?" diye sordu.

Harry yavaşlayınca dilenci öne çıktı. Paltosu uzun ve eskiydi; arkasından vuran ışıldak ışığı, iri kulaklarının gölgelerini yüzüne düşürüyordu.

Harry cüzdanını ararken “Borç istiyorsun herhalde?” dedi.

Cato “Kilise için para topluyorum” diyerek elini uzattı. “O parayı asla geri almayacaksın. Cüzdanımı Leon Otel’inde bıraktım.” Adamın nefesinde bira veya başka herhangi bir alkollü içki kokusu yoktu, tütün kokusu vardı sadece; bu koku Harry’ye çocukluğunu, dedesiyle saklambaç oynadığı zamanları anımsattı. Gardıropta saklanırken, yıllardır orada asılı duran giysilerin küfle karışık tatlı kokusunu alırdı. O giysiler evin kendisi kadar eski olsa gerekti.

Harry beş yüz kronluk bir banknot bulup Cato’ya verdi.

“Al.”

Cato paraya baktı. Elini paranın üstünde gezdirdi. “Kulağıma laflar geliyor” dedi. “Polis olduğunu söylüyorlar.”

“Ya?”

“Ve içtiğini. Zehrin ne?”

“Jim Beam.”

“Ah, Jim. Johnnie’nin arkadaşı. Bir de o delikanlıyı, Oleg’i tanıyormuşsun.”

“*Sen* onu tanıyor musun?”

“Hapishane ölümden beterdir Harry. Ölüm basittir, ruhu özgür kılar. Hapishaneyse insanın ruhunu kemirir, ta ki insanlığından geriye bir şey kalmayana dek. Sonunda hayalete dönüşürsün.”

“Kim sana Oleg’den bahsetti?”

“Cemaatim büyüktür, üyelerinin sayısı çoktur Harry. Ben kulaklarımı dört açarım. O kişiyi arıyormuşsun. Dubai’yi.”

Harry saatine göz attı. Yılın bu vaktinde, uçaklarda genellikle epey boş koltuk olurdu. Harry, Bangkok’tan Şangay’a da gidebilirdi. Zhan Yin mesaj atmış, bu hafta yalnız olduğunu söylemişti. Birlikte sayfiye evine gidebilirlerdi.

“Umarım onu bulmazsın Harry.”

“Bulacağım demedim...”

“Onu bulanlar ölür.”

“Cato, benim bu gece yapacağım şey...”

“Kınkanatlı’yı duydun mu?”

“Hayır, ama...”

“İnsanın suratına saplanan altı böcek bacağı.”

“Gitmem gerek Cato.”

“Ben gözlerimle gördüm.” Cato çenesini rahip yakalığına indirdi. “Gothenburg Limanı’nın yanındaki Alvsborg Köprüsü’nde. Bir polis, bir eroin çetesini arıyordu. Suratını çivili tuğlayla göçerttiler.”

Harry adamın neden bahsettiğini anladı. *Zjuk*. Kınkanatlı.

Bu yöntemin mucidi Ruslardı; başta muhbirler üstünde kullanmışlardı. Önce muhbir bir çatı kirişinin altına getirilir ve kulağı döşemeye çivilenirdi. Sonra altı uzun çivi, yarisına dek tuğlaya çakılırdı; tuğlaya kirişin üstünden sarkan bir ip bağlanırdı ve muhbirin ipin serbest ucunu dişleriyle tutması sağlanırdı. Bunun amacı –ve sembolizmi–, muhbirin çenesini kapalı tuttuğu sürece sağ kalmasıydı. Harry, Tapei Üçlüsü’nün Tanşui’nin bir arka sokağında buldukları bir zavallının *zjuk* yüzünden ne hale geldiğini görmüştü. Saplanırken büyük delik açmayan, iri başlı çiviler kullanmışlardı. Sonradan gelen sağlık görevlileri tuğlayı çekip çıkardığında, adamın yüz derisi tuğlanın üstünde kalmıştı.

Cato beş yüz kronluk banknotu pantolon cebine tıktırırken, diğer elini Harry’nin omzuna koydu.

“Oğlunu korumak istemeni anlıyorum. Ama diğer adam ne olacak? Onun da babası vardı Harry. Ebeveynlerin çocukları için mücadele etmesine kahramanlık derler ama aslında onlar kendilerini, kendi klonlarını korumaktadır. Bu ahlaki cesaret gerektirmez; genetik egotizmdir, o kadar. Ben çocukken, babam bize Kitabı Mukaddes okurdu; İbrahim’in, Tanrı ona kendi oğlunu kurban etmesini söylediğinde itaat etmesini korkaklık olarak görmüştüm. Bencillikten gerçekten uzak bir babanın hem kendisinden hem de oğlundan daha

yüce bir amaç söz konusuysa kendi evladını feda edebileceğini büyüyünce anladım. Çünkü öyle bir amaç var.”

Harry sigarasını ayaklarının dibine attı. “Yanıyorsun. Oleg oğlum değil.”

“Öyle mi? Burada ne işin var peki?”

“Ben polisim.”

Cato güldü. “Altıncı emir Harry. Yalan söylemeyeceksin.”

“O sekizinci değil miydi?” Harry yanan sigarasının üstüne bastı. “Hem hatırladığım kadarıyla, komşuna karşı yalan yere tanıklık etmeyeceksin deniyor, yani kendin hakkında biraz yalan söylemende sorun yok. İlahiyat eğitimi tamamlamamışsın galiba?”

Cato omuz silkti. “İsa’yla benim resmi vasıflara ihtiyacımız yok. Biz Tanrı’nın Sözü’ne uyanlarız. Ama tüm tıp insanları, falcılar ve şarlatanlar gibi biz de bazen sahte umutlara ve gerçek gönül rahatlığına sebebiyet verebiliriz.”

“Sen Hristiyan bile değilsin, değil mi?”

“Burada ve şimdi şunu söyleyeyim ki, inanç bana şüpheden başka bir şey getirmedi. Dolayısıyla kutsal kitabım o oldu.”

“Şüphe.”

“Kesinlikle.” Cato’nun sarı dişleri karanlıkta parıldadı. “Şunu soruyorum: Tanrı’nın olmadığı, onun bir planının olmadığı kesin mi ki?”

Harry usulca güldü.

“Biz ikimiz çok farklı değiliz Harry. Bende sahte bir rahip yakalığı var; sende sahte bir şerif rozeti var. Peki senin inancın ne kadar sarsılmaz? Doğru yolu bulanların korunması, yollarını kaybedenlerin de günahlarına göre cezalandırılması gerektiğini mi düşünüyorsun? Sen de şüpheli değilsin?”

Harry sigara paketinin altına vurarak bir sigara çıkardı. “Maalesef şu konuda şüpheyi yer yok: Eve gidiyorum.”

“Öyleyse sana iyi yolculuklar dilerim. Benim de ayine gitmem gerek.”

Korna çalınca Harry içgüdüsel olarak döndü. İki far ışığı onu körelttikten sonra dönerek sokak köşesinden geçti. Polis aracı Emniyet Müdürlüğü garajına girmek için yavaşlayınca yanan fren lambaları, karanlıkta sigara ateşi gibiydi. Harry arkasına döndüğünde, Cato gitmişti. Yaşlı rahip gecenin içine karışmıştı sanki; Harry mezarlığa giden ayakların seslerini duyuyordu sadece.

Harry'nin valizini toplayıp Leon Otelinden çıkması sahidenden de yalnızca beş dakika sürdü.

Resepsiyon masasının ardındaki delikanlı "Nakit ödeme yapan müşterilere ufak bir indirim yapıyoruz" dedi. Her şey yeni değildi.

Harry cüzdanını karıştırdı. Hong Kong dolarları, yuanlar, ABD dolarları, avrolar. Harry'nin cep telefonu çaldı. Banknotları yelpaze şeklinde açıp delikanlıya gösterirken, telefonu kulağına götürdü.

"Konuş."

"Benim. Ne yapıyorsun?"

Lanet olsun. Harry, Rakel'i daha sonra, havalimanından aramayı planlamıştı. Bu işi olabildiğince basit ve acımasızca halletmeyi. Rakel'i üzme işini çabucak halledip kurtulmayı.

"Otelden ayrılıyorum. Seni birkaç dakika sonra arasam, olur mu?"

"Oleg'in avukatıyla görüşüğünü söylemek istedim sadece. Şey... Hans Christian ile yani."

"Norveç kronu" dedi delikanlı.

"Oleg seninle görüşmek istiyormuş Harry."

"Yapma!"

"Pardon? Harry, orada mısın?"

"Visa kabul ediyor musunuz?"

"ATM'den para çekerseniz daha ucuza gelir."

“Benimle görüşmek mi istiyormuş?”

“Öyle demiş. Bir an önce.”

“Bu mümkün değil Rakel.”

“Neden?”

“Çünkü...”

“Tollbugata’da sadece yüz metre yürürseniz, orada bir ATM var.”

“Çünkü?”

“Kartımı al, tamam mı?”

“Harry?”

“Birincisi, mümkün değil Rakel. Ziyaretçilerle görüşmesi yasak, beni de ikinci kez kabul etmezler.”

“Peki ya ikincisi?”

“Bunun anlamı yok bence Rakel. Belgeleri okudum. Bence...”

“Sence ne?”

“Bence Gusto Hanssen’i o vurdu Rakel.”

“Visa kabul etmiyoruz. Başka kredi kartınız var mı? MasterCard, American Express?”

“Hayır! Rakel?”

“Öyleyse dolar ve avro diyelim. Döviz kuru pek lehinize sayılmasa da kredi kartından iyidir.”

“Rakel? Rakel? Lanet olsun!”

“Bir şey mi oldu Herr Hole?”

“Telefonu kapadı. Bu yetmez mi?”

Skippergata'da durup yağmuru izledim. Kış bir türlü kalıcı olamamış, onun yerine bol bol yağmur yağmıştı. Gerçi talebi azaltmamıştı bu. Oleg, Irene ve ben tek bir günde, benim Odin ile Tutu için çalışırken bir haftada kazandığım parayı kazanıyorduk. Günde yaklaşık altı bin kron kazanıyordum. Merkezdeki bütün Arsenal tişörtlüleri saymıştım. İhtiyar Delikanlı haftada minimum iki milyondan fazla kazanıyor olmalıydı.

Oleg ile ben her gece, Andrey ile işimizi halletmeden önce parayı ve malları dikkatle sayıyorduk. Tek bir kron bile eksik olmuyordu. Değmezdi.

Oleg'e yüzde yüz güvenebiliyordum; hırsızlık yapmayı düşünecek kadar hayal gücü yoktu sanırım veya o kavramı anlamamıştı. Veya belki de tüm zihni ve kalbiyle Irene'ye odaklanmıştı. Irene etraftayken Oleg'in kuyruk sallamasını görmek neredeyse komikti. Irene'yse Oleg'in ona duyduğu hayranlığın farkında bile değildi. Çünkü Irene'nin gözü tek bir şeyi görüyordu.

Beni.

Bu ne canımı sıkıyor ne de beni sevindiriyordu; durum böyleydi sadece ve hep böyle olmuştu.

Irene'yi öyle iyi tanıyordum ki... Omo'yla yıkanmış gibi tertemiz minik kalbini nasıl küt küt attıracağımı, tatlı ağzını nasıl gülümseteceğimi ve –istediğim buysa– mavi gözlerinin dolu dolu olmasını nasıl sağlayabileceğimi biliyordum. Gitmesine izin verebilirdim, kapıyı açıp 'İşte kapı' diyebilirdim. Ama ben bir hırsızım ve hırsızlar paraya dönüş-

türebileceklerini düşündükleri hiçbir şeyi bedavaya elden çıkarmaz. Irene bana aitti ama haftada iki milyon kron, İhtiyar Delikanlı'ya aitti.

İnsan içkisine buz küpü niyetine kristal meth atınca ve Cubus'tan almadığı giysiler giyince, günde altı bin kron tuhaf bir şekilde buhar olup uçuveriyor. Bu yüzden hâlâ Irene'yle birlikte prova odasında kalıyordum; o bateri setinin arkasındaki şiltede uyuyordu. Ama idare ediyordu, uyuşturuculu sigaralara bile elini sürmüyordu, boktan vejetaryen yemekleri yiyordu ve lanet olası bir banka hesabı açmıştı. Oleg ise annesiyle kaldığından para içinde yüzüyor olsa gerekti. Uyuşturucuyu bırakmıştı, ders çalışıyordu, hatta Valle Hovin'de yüzme antrenmanlarına bile başlamıştı.

Skippergata'da öylece durup düşünürken ve zihinsel aritmetik yaparken, sağanakta bana yaklaşan birini gördüm. Gözlük camları buğuluydu, ince telli saç başına yapışmıştı. Üstünde şişman ve çirkin kızların erkek arkadaşlarına Noel hediyesi olarak aldığı türden, dört mevsimlik bir ceket vardı. Eh, bu adamın ya çirkin bir kız arkadaşı vardı ya da hiç yoktu. Bunu yürüyüşünden anlamıştım. Topallıyordu. Bunun için daha kibar bir isim bulmuşlardır herhalde, ama ben yumru ayak diyorum. Gerçi "spastik" ve "zenci" kelimelerini de kullanan biriyim.

Adam karşımda durdu.

Şimdi, mesele şu ki, eroin satın alan tiplere artık şaşırmaz olmuştum ama bu adam normal müşteriye hiç benzemiyordu.

"Bir gram..."

"Çeyreği üç yüz elli."

"...eroine ne verirsin?"

"Ne vermesi? Biz satıyoruz andaval."

"Biliyorum. Biraz araştırma yapıyorum da."

Ona baktım. Gazeteci miydi? Sosyal hizmet görevlisi mi? Veya belki de siyasetçiydi? Ben Odin ile Tutu için çalışırken, buna benzer bir herif gelip Belediye Meclisi'nde ve RUNO diye bir komitede olduğunu söylemiş, ardından da "Uyuşturucular ve Gençlik" konulu bir panele katılıp katılmayacağımı sormuştu. "Sokaktan sesler" duymak istiyorlarmış. Eğlencesine gitmiştim; Avrupa Uyuşturucu Karşısı Kentler

Birliği'nden ve uyuşturunusuz bir Avrupa'ya yönelik büyük bir uluslararası plandan bahsedip durmalarını dinlemiştim. Meşrubat ve çörek vermişlerdi; ağlayana kadar gülmüştüm. Ama paneli yöneten kadın tam milf idi, çakma sarışındı, yüzü erkek gibiydi, memeleri kocamandı ve kıdemli başçavuş gibi konuşuyordu. Memelerinden başka yerinde de estetik olup olmadığını merak ettim bir an. Panelden sonra yanıma geldi, Sosyal Hizmetler Müsteşarı'nın sekreteri olduğunu ve böyle şeyler hakkında daha fazla konuşmak istediğini söyledi; bir gün, "fırsatım olursa" evinde görüşüp görüşmeyeceğimizi sordu. Milfin m'si eksikmiş meğer. Kadın bir çiftlikte tek başına yaşıyordu; kapıyı açtığında altında dar jokey pantolonu vardı ve "o işi" ahırda yapmak istediğini söyledi. Cinsiyet değiştirmiş olması umurumda değildi. Ona taktıkları memeler gayet hoştu ve fırtınadaymış gibi sallanıyordu. Ama model uçak gibi uluyan bir kadını düzerken, iki metre ötede geviş getiren güçlü kuvvetli atların insanı yarı ilgili gözlerle seyretmesi tuhaf oluyor. Sonrasında kalçalarımın arasından saman toplamak zorunda kaldım ve kadından bin kron borç istedim. Görüşmeyi sürdürdük, ben günde altı bin kron kazanmaya başlayana dek; düzüşmelerimizin arasında, bir sekreterin oturup komisyonuna mektuplar yazmadığını, pratik siyasetle uğraştığını bana açıklayacak zamanı oluyordu. Şu an köle olsa da bir şeyleri değiştiren kişi olduğunu söyledi. Doğru insanlar bunu anladığında da komisyon üyesi olma sırasının ona geleceğini söyledi. Belediye Meclisi hakkında anlattıklarından anladığım kadarıyla, bütün politikacılar –en tepedekilerden en alttakilere dek– iki şey istiyor: Güç ve seks. Bu sırayla. İki parmağımı içine sokarken kulağına "kabine bakanı" diye fısıldadığımda, ta domuz ağılına kadar fışkırtmasını sağlayabiliyordum. Şaka yapmıyorum. Şimdi karşımda duran adamın yüzünde de aynı hastalıklı ve şiddetli arzuları görüyordum az çok.

"Yürü git."

"Patronun kim? Onunla konuşmak istiyorum."

Beni liderinize götür ha? Bu herif ya deliydi ya da bildiğın salaktı.

"Bas git."

Adam kımıldamadan öylece durdu (pantolonunun kalça kısmında

tuhaf bir kırıksıklık vardı) ve dört mevsimlik ceketinin cebinden bir şey çıkardı. İçinde beyaz toz olan bir plastik poşet... Orada aşağı yukarı yarım gram var gibiydi.

“Bu bir numune. Bunu patronuna götür. Gramını sekiz yüz kron-dan satıyorum. Dozuna dikkat edin... Bunu ona bölün. Öbür gün aynı saatte gelirim.”

Adam poşeti bana verdikten sonra dönüp sokakta topallayarak uzaklaştı.

Normalde poşeti en yakın çöp tenekesine atardım. Bu boku kendim için bile satamazdım; adıma leke sürmemem gerekiyordu. Ama o delinin gözlerindeki parıltıdan etkilenmişim. Bir şeyler bilir gibiydi. Bu yüzden, mesaimizin bitmesinden ve Andrey ile işimizi halletmemizden sonra, Oleg ve Irene’yle birlikte Eroin Parkı’na gittim. Orada, test pilotu olmak isteyen olup olmadığını sorduk. Bunu eskiden Tutu’yla birlikte yapardım. Şehre yeni mal gelince, en zor durumdaki keşlerin takıldığı yerlere giderdik; bunlar beleş olduğu sürece her şeyi denemeye hazır insanlardı... Zaten ölmeleri yakın olduğundan, uyuşturucu denerken ölmekten korkmazlardı.

Dördü gönüllü oldu, ama üstüne sekizde birlik gerçek eroin istediklerini söylediler. Ben bunun söz konusu olmadığını söyleyince, geride üç kişi kaldı. Onlara maldan verdim.

Keşlerden biri felç hastası gibi konuşarak “Bu yetmez!” diye bağırdı. Üstüne tatlı istiyorsa çenesini kapamasını söyledim.

Irene, Oleg ve ben oturup, kabuklu yaraların arasında damar aramalarını ve şaşılacak kadar ustaca hareketlerle kendilerine iğne yapmalarını seyrettik.

Biri “Ah, Tanrım” diye inledi.

Bir diğeri yüksek sesle “Ffff...” dedi.

Sonra sessizlik çöktü. Mutlak sessizlik. Uzaya gönderilen bir roketle tüm irtibatın kesilmesi gibiydi. Ama artık gerçeği biliyordum... Sırta kadem basmalarından önce gözlerinde beliren hazzı görmüştüm: Houston, bir sorunumuz yok. Yeryüzüne döndüklerinde, hava artık karmıştı. Tripleri beş saatten fazla, yani normal eroin tribinin iki mis-

li sürmüştü. Test paneli oybirliğiyle karara varmıştı. Hayatlarında öyle bir kafa yaşamamışlardı. Daha fazlasını istiyorlardı, poşette kalan malı, şimdi, lütfen; birden *Thriller* klibindeki zombiler gibi üstümüze yürümeye başladılar. Kahkahayı basarak kaçtık.

Yarım saat sonra, prova odasındaki şilteme oturduğumuzda, düşünmem gereken şeyler vardı. Kulağı kesik bir keş normalde bir seferde çeyrek gram sokak eroini kullanır; Oslo'nun en ağır bağımlılarıysa bu miktarın yarısıyla, sanki ilk kez kullanıyormuş gibi kafa yaşamışlardı! O adamın verdiği mal saftı. Ama neydi? Görünüşü ve kokusu eroine benziyordu, dokununca da eroin gibi geliyordu, ama öyle küçük bir dozla beş saat trip yaşanması mümkün müydü? Her halükârda, bir altın madeninin üstünde oturduğumu biliyordum. Malın gramı sekiz yüz krondur; katkılıdırarak miktarını üç kat artırıp, bin dört yüz krondan satabilirdim. Günde elli gram desen. Kemiksiz otuz bin cepte. Benim cebimde. Oleg ile Irene'nin ceplerinde.

Onlara bu iş teklifini yaptım. Rakamları açıkladım.

Birbirlerine baktılar. Beklediğim kadar hevesli görünmüyorlardı.

"Ama Dubai..." dedi Oleg.

Yalan söyledim... İhtiyar Delikanlı'ya kazık atmadığımız sürece tehlike olmayacağını söyledim. Önce gidip işi bıraktığımızı, İsa'yı filan bulduğumuzu söyleyecektik. Bir süre bekledikten sonra da ufaktan kendi işimizi yapmaya başlayacaktık.

Tekrar birbirlerine baktılar. Bakışlarında bir şey, daha önce dikkatimi çekmeyen bir şey olduğunu fark ettim birden.

Oleg duvara odaklanmaya çalışarak "Mesele şu ki..." dedi. "Irene'yle ben, biz..."

"Siz ne?"

İğne geçirilmiş bir solucan gibi kıvranmaya başladı, en sonunda da bakışlarıyla Irene'den yardım istedi.

"Oleg ile ben birlikte yaşamaya karar verdik" dedi Irene. "Böler'de ev tutmak için depozito parası biriktiriyoruz. Şey düşündük... Yaza kadar çalışırız, sonra da..."

"Sonra ne?"

“Sonra da okulu bitireceğiz” dedi Oleg. “Ve ders çalışmaya başlayacağız.”

“Hukuk fakültesi için” dedi Irene. “Oleg’in notları çok iyi.” Aptalca bir laf ettiğini düşündüğü zamanlardaki gibi gülümsedi, ama normalde solgun olan yanakları şimdi hazdan ısınmış ve kızarmıştı.

Benden gizli ilişki yaşıyorlardı demek! Bunu fark etmemeyi nasıl becermiştim?

“Hukuk fakültesi” diyerek, içinde hâlâ bir gramdan fazla mal bulunan poşeti açtım. “Jandarmaların başına geçmek isteyenler için değil midir?” ikisi de yanıt vermedi.

Mısır gevreği kaşığımla bulup uyluğuma sildim.

Oleg “Ne yapıyorsun?” diye sordu.

“Bunu kutlamak gerek” diyerek, tozu kaşığa döktüm. “Hem malı İhtiyar Delikanlı’ya tavsiye etmeden önce bizzat denemeliyiz.”

Irene rahatlamış bir sesle “Sorun yok yani, öyle mi?” diye bağırdı. “Aramızda bir şey değişmeyecek?”

“Elbette canım.” Çakmağı kaşığın bombeli ucunun altına getirdim. “Bu senin Irene.”

“Benim mi? Ama bence...”

“Hatırım için abla.” Başımı kaldırıp ona baktım ve gülümsedim. Bu gülümsememin panzehirine sahip olmadığını biliyordum. “Tek başına kullanmak sıkıcı oluyor, bilirsin. İnsan kendini yalnız hissediyor.”

Kaşıktaki eriyen toz fokurduyordu. Hidrofil pamuğum olmadığından, sigara filtresiyle süzmeyi düşündüm. Ama öyle temiz görünüyordu ki. Beyazdı, kıvamı bile mükemmeldi. Bu yüzden, soğusun diye birkaç dakika bekledikten sonra şırıngaya çektim.

Oleg “Gusto...” diye söze başladı.

“Dikkatli olalım da aşırı dozdan gitmeyelim; burada üç kişiye yetecek kadar var. Sen de davetlisin dostum. Ama belki de sadece seyretmek istiyorsundur?”

Başımı kaldırıp bakmama gerek yoktu. Onu çok iyi tanıyordum. Kalbi saftı, aşktan gözü kör olmuştu, Oslo fiyordunda on beş metrelik direklerden dalış yapmasını sağlayan cesaret zırhını kuşanmıştı.

“Tamam” diyerek kollarını sıyırmaya girdi. “Ben varım.”

Bu zırh onu denizin dibine batıracak ve fare gibi boğulmasına yol açacaktı.

Dan dan çalınan kapının gürültüsüne uyandım. Kafamın içinde kömür madeni işletilmişti sanki, tek gözümü açıp bakmaya da korkuyordum. Pencerelelere çivilenmiş tahtaların arasından gün ışığı sızıyordu. Irene şiltesinde yatıyordu, iki hoparlörün arasında da Oleg’in beyaz Puma Speed Cat ayakkabılarının durduğunu gördüm. Kapıyı çalan her kimse, artık tekmelemeye başlamıştı.

Kalkıp sendeleyerek kapıya giderken, grup elemanları prova yapacaklarını veya ekipman teslim edileceğini söyleyen bir mesaj attılar mı diye hatırlamaya çalıştım. Kapıyı aralarken, içgüdüsel olarak arkasına ayağımı dayadım. Faydası olmadı. Kapı sertçe itilince geriye savruldu ve bateri setinin üstüne sırtüstü düştüm. Epey gürültü koptu. Zil standlarını ve trampeti doğrulttuktan sonra başımı kaldırıp, sevgili üvey ağabeyim Stein’in suratına baktım.

“Sevgili” kelimesi iptal.

İrileşmişti... ama mohikan kesimli saç ve çakmaktaşına benzeyen, koyu, nefret dolu gözleri aynıydı. Ağzını açıp bir şeyler söylediğini gördüm, ama kulaklarım zil sesleri yüzünden cınlıyordu. Stein üstüme yürüyünce içgüdüsel olarak, yüzümü korumak için ellerimi kaidirdim. Ama yanımdan hışımla geçti ve bateri setini aşarak, şiltede yatan Irene’nin yanına gitti. Stein onu kolundan tutup çekerek ayağa kaldırıncaya, Irene hafif bir çığlık attı.

Stein kızı sımsıkı tutarken bir yandan da Irene’nin üç beş eşyasını sırt çantasına tikiştirdi. Onu kapıya doğru çekiştirmeye başladığında, Irene artık direnmeyi kesmişti.

“Stein...” diye söze başladım.

Kapıda durup bana soran gözlerle baktı, ama ekleyecek sözüm yoktu.

“Bu aileye yeterince zarar verdin” dedi.

Demir kapıyı resmen Bruce Lee gibi tekmeleyerek kapadı. Hava titreşti. Oleg hoparlörün arkasından başını kaldırıp bir şeyler söyledi, ama hâlâ sağırdım.

Sırtım şömineye dönük dururken, ısının tenimi karıncalandırdığını hissediyordum. Odayı sadece alevler ve lanet olası bir antika masa lambası aydınlatıyordu. Deri koltuğunda oturan İhtiyar Delikanlı, limuzinle Skippergata'dan getirdiğimiz adamı süzüyordu. Adamın üstünde hâlâ dört mevsimlik ceketi vardı. Arkasında duran Andrey, adamın gözlerindeki bağı çözüyordu.

İhtiyar Delikanlı "Eh" dedi. "Hakkında çok şey duyduğum bu malı temin eden sensin demek."

Adam gözlüğünü taktı ve kısık gözlerle odaya bakınarak "Evet" dedi.

"Mal nereden geliyor?"

"Ben malı satmak için buradayım, hakkında bilgi vermek için değil."

İhtiyar Delikanlı, baş ve işaretparmaklarıyla çenesini sıvazladı. "Bu durumda ilgilenmiyorum. Bu oyunda, çalıntı mal almanın sonu hep cesetlerdir. Cesetler de sorun çıkarır ve işleri kötü etkiler."

"Bu çalıntı mal değil."

"Tedarik kanalları hakkında epey bilgi sahibi biri olarak, bu malı daha önce kimsenin görmediğini söyleyebilirim. O yüzden tekrarlıyorum: Başımızın derde girmeyeceği konusunda güvence verilmedikçe hiçbir şey almam."

"Ben buraya gözlerim bağlı getirilmeye göz yumdum, çünkü gizliğin gerekli olduğunu biliyorum. Umarım sen de bana aynı duyarlılığı gösterirsin."

Adamın gözlük camları sıcak yüzünden buğulanmıştı, ama gözlüğünü çıkarmadı. Arabada, Andrey ile Peter onun üstünü ararlarken ben adamın gözlerine, vücut diline, sesine, ellerine dikkat etmiştim. Onda gördüğüm tek şey yalnızlık olmuştu. Şişman, çirkin bir kız arkadaş filan yoktu; bu adam ve muhteşem malı vardı sadece.

İhtiyar Delikanlı "Polis olabilirsin" dedi.

Adam ayağını göstererek "Böyleyken mi?" dedi.

"Dışarıdan mal getiriyorsan, niye adını daha önce duymadım?"

"Çünkü yeniyim. Sabıka kaydım yok ve polislerin de, bu piyasadan olanların da hiçbiri beni tanımıyor. Saygın denilen bir mesleğim var ve şimdiye kadar normal bir hayat sürdürdüm." Adam yüzünü ihtiyatla ekşitince, gülümsemeye çalıştığını anladım. "Anormal derecede normal bir hayat denebilir."

"Hımm." İhtiyar Delikanlı çenesini sıvazlayıp duruyordu. Sonra beni elimden tutup koltuğunun yanına çekti; onun yanında durup karşıdaki adama baktım.

"Ne düşünüyorum, biliyor musun Gusto? Bence bu malı kendi ürettiyor. Ne dersin?"

Düşündüm. "Olabilir" dedim.

"Bu iş için kimya biliminin Einstein'ı olmaya gerek yok, bilirsin Gusto. İnternette afyonu morfine ve ardından da eroine dönüştürmenin yolu ayrıntılarıyla tarif ediliyor. Diyelim eline on kilo ham afyon geçti. Kaynatma ekipmanı, buzdolabı, biraz metanol, bir de vantilatörle sekiz buçuk kilo eroin kristalin olur. Bunu katkılandırınca, bir virgül iki kilo sokak eroini elde edersin."

Dört mevsimlik ceketli adam öksürdü. "Başka şeyler de gerek."

İhtiyar Delikanlı "Bütün mesele afyon bulmak" dedi.

Adam başını iki yana salladı.

İhtiyar Delikanlı kolumun iç kısmını okşayarak "Aha" dedi. "Opiyat değil. Opioid."

Adam karşılık vermedi.

"Dediğini duydun mu Gusto?" İhtiyar Delikanlı, adamın yumru ayağını gösterdi. "Tamamen sentetik uyuşturucu ürettiyor. Doğadan veya Afganistan'dan yardım almaya ihtiyacı yok; basit kimya bilgilerini uygulayarak her şeyi mutfak masasında hallediyor. Tüm kontrol onda, kaçakçılık riskine de girmiyor. Elde ettiği mal da en az eroin kadar güçlü. Aramızda zeki biri var Gusto. Böyle bir girişimcilik ruhuna saygı duymak gerek."

"Saygı" diye mırıldandım.

"Ne kadar üretebilirsin?"

"Haftada iki kilo olabilir. Duruma bağlı."

İhtiyar Delikanlı "Hepsini alacağım" dedi.

"Hepsini mi?" Adamın monoton sesinde şaşkınlık yoktu.

"Evet, ürettiğin her şeyi. Sana bir iş teklifinde bulunabilir miyim, Herr...?"

"İbsen."

"İbsen mı?"

"Senin için sorun değilse."

"Kesinlikle değil. O da büyük bir sanatçıydı. Sana ortaklık teklif ediyorum, Herr Ibsen. Dikey entegrasyon. Piyasayı tekelimize alıp fiyatı belirleyeceğiz. Böylece ikimiz de daha çok kazanırız. Ne dersin?"

Ibsen başını iki yana salladı.

İhtiyar Delikanlı dudaksız ağızıyla gülümseyerek başını yana eğdi.

"Neden hayır, Herr Ibsen?"

Ufak tefek adamın dikelmesini seyrettim; onu dünyanın en sıkıcı insanı gibi gösteren, dört mevsimlik, bol ceketinin içinde irileşti sanki.

"Malın tekelini size verirsem, Herr..."

İhtiyar Delikanlı parmak uçlarını birbirine bastırdı. "Bana istediğin şekilde hitap edebilirsin, Herr Ibsen."

"Tek bir alıcıya bağımlı olmak istemiyorum, Herr Dubai. Fazla riskli. Hem öyle bir durumda fiyatları zorla düşürebilirsin. Öte yandan çok fazla alıcı da istemiyorum, çünkü alıcı sayısı arttıkça polisin beni saptaması ihtimali de artar. Sana geldim, çünkü görünmez biri olarak tanınıyorsun ama bir alıcı daha istiyorum. Los Lobos ile temas kurdum bile. Umarım bunu anlayışla karşılırsın."

İhtiyar Delikanlı kıs kıs güldü. "Dinle de öğren Gusto. Sırf eczacı değil, aynı zamanda işadamı. Tamam Herr Ibsen, anlaştık diyelim öyleyse."

"Fiyat..."

"İstedığın fiyatı kabul ediyorum. Bu işte pazarlıkla zaman harcanmayacağını öğreneceksin, Herr Ibsen. Hayat fazla kısa ve ölüm fazla yakın. İlk teslimat önümüzdeki salı yapılacak diyelim mi?"

İhtiyar Delikanlı odadan çıkarken, bana tutunmaya ihtiyacı varmış gibi yaptı. Tırnakları kol derimi sıyırdı.

“Malı ihraç etmeyi düşündün mü Herr Ibsen? Norveç’ten ayrılanların üstünde uyuşturucu aranmıyor, biliyorsun.”

Ibsen yanıt vermedi. Ama birden anladım onun ne istediğini. Yumru ayağının üstüne basarak, kalçası eğik halde durmasına bakarken anladım. Seyrelmiş saçının altında terden parlayan alnındaki yansımadan anladım. Gözlük camları artık buğulu değildi ve gözlerinde Skippergata’da gördüğüm parıltının aynısı vardı. Telafi, baba. Telafi istiyordu. Saygı, sevgi, takdir ve onaylanma gibi, parayla satın alınamayacağı iddia edilen şeylere sahip olamayışının telafisini istiyordu. Gerçi bunlar parayla satın alınabilir elbette. Değil mi baba? Hayat sana bir şeyler borçludur, ama bazen kendi tahsildarın olman gerekir. Bunun için cehennemde yanmamız gerekecekse de, cennette çok kişi olmayacak demektir. Değil mi baba?

Harry yol kenarında oturmuş, dışarı bakıyordu. Piste inip kalkan uçakları seyrediyordu.

On sekiz saat içinde Şangay’da olacaktı.

Şangay’ı seviyordu. Oranın yemeklerini, Huangpu Nehri boyunca yürüyerek Rıhtım’dan Peace Oteli’ne inmeyi, Old Jazz Bari’na gidip yaşlı caz müzisyenlerinin standart parçaları çalmasını dinlemeyi, 1949 Devrimi’nden beri orada oturup durmadan çaldıklarını düşünmeyi seviyordu. O şehri seviyordu. Halkının sahip olduklarıyla, sahip olmayıp umursamadıklarıyla birlikte.

Umursamama yeteneği. Harry bu muhteşem niteliğe doğuştan sahip olmasa da, son üç senedir pratiğini yapıyordu. Gerekecekti duvara kafa atmamanın.

Peki senin inancın ne kadar sarsılmaz? Sen de şüpheli değil misin?

On sekiz saat içinde Şangay’da olacaktı.

On sekiz saat içinde Şangay'da *olabilirdi*.

Lanet olsun.

Rakel ikinci çalışta açtı.

“Ne istiyorsun?”

“Bu sefer yüzüme kapama, tamam mı?”

“Buradayım.”

“Baksana, şu Nils Christian senin sözünü ne kadar dinler?”

“Hans Christian.”

“Pek de yasal denemeyecek bir dolap çevirmemde yardımcı olacak kadar abayı yaktı mı sana?”

Bütün gece yağmur yağmıştı ve Oslo Bölge Hapishanesi'nin önünde duran Harry yeni bir yaprak tabakasının parkı ıslak, sarı muşamba gibi kaplamış olduğunu görebiliyordu. Havali-manından dosdoğru Rakel'in evine gittikten sonra pek uyumamıştı. Hans Christian gelmiş ve fazla itiraz etmeyip gitmişti. Sonra Rakel ile Harry çay içip Oleg'den bahsetmişlerdi. Eski hayatlarından. Ama eskiden yaşayabilecekleri hayattan değil. Sabahın erken saatlerinde Rakel, Harry'nin Oleg'in odasında uyuyabileceğini söylemişti. Harry yatmadan önce Oleg'in bilgisayarını kullanarak, Gothenburg'deki Alvsborg Köprüsü'nün altında cesedi bulunan polis memuruyla ilgili eski gazete haberlerini arayıp bulmuştu. Okudukları Cato'nun anlattıklarıyla örtüşüyordu. Sansasyonculuğundan asla taviz vermeyen *Göteborgstidningen*'de yayımlanmış bir haberde de, cesedi bulunan adamın yakıcı, yani suçluların aleyhindeki kanıtları yok eden biri olduğunun söylendiği yazılıydı. Rakel, Harry'yi yalnızca iki saat önce, buharı tüten bir fincan kahveyle ve fısıldayarak uyandırmıştı. Rakel eskiden bunu hep yapardı, güne başlarken Harry ve Oleg ile fısıldayarak konuşurdu, rüyalar-dan gerçekliğe geçişi kolaylaştırmak istercesine.

Harry güvenlik kamerasına baktı, hafif vızıltıyı duyunca da kapıyı iterek açtı. Sonra çabucak içeri girdi. Evrak çantasını herkes görsün diye kaldırdı ve yara izsiz yanağını çevirirken, kimlik kartını tezgâha bıraktı.

Hapishane görevlisi kadın başını kaldırıp bakmadan, “Hans Christian Simonsen...” diye mırıldanarak önündeki listeye göz gezdirdi. “Burada, evet. Oleg Fauke’yle görüşmeye geldiniz.”

“Doğru” dedi Harry.

Bir başka görevli onu koridorlardan ve hapishanenin ortasındaki, üstü açık galeriden geçirdi. Sonbaharın ne kadar sıcak geçtiğinden bahsetti; her kapı açışında, iri anahtarlığındaki anahtarlar şıngırdıyordu. Rekreasyon salonundan geçtiler; Harry üzerinde iki raket ve açık bir kitap bulunan bir pinpon masası, ayrıca bir somun kepekli ekmek, bir ekmek bıçağı ve çeşitli reçel kavanozları bulunan ufak bir mutfak gördü. Ama içeride mahkûm yoktu.

Beyaz bir kapının önünde durdular, görevli kapıyı açtı.

“Hücre kapıları bu saatte açık oluyor sanıyordum” dedi Harry.

“Diğerleri açık, ama bu mahkûm 171’den yatıyor” dedi görevli. “Günde sadece bir saat çıkmasına izin var.”

“Diğerleri nerede peki?”

“Tanrı bilir. Belki televizyonda yine Hustler Kanalı’nı açmışlardır.”

Görevli onu içeri alınca, Harry kapı eşiğinde öylece durdu ve giderek daha uzaktan gelen ayak seslerinin kesilmesini bekledi. Hücre sıradandı. On metrekare. Yatak, dolap, masa ve sandalye, kitaplık, televizyon. Masada oturan Oleg şaşkınlıkla başını kaldırıp baktı.

“Benimle görüşmek istemişsin” dedi Harry.

“Bana ziyaretçi gelmesi yasak sanıyordum” dedi Oleg.

“Bu ziyaret değil. Avukatınla görüşüyorsun.”

“Avukatımla mı?”

Harry başıyla onayladı. Oleg’in durumu kavradığını gözlerinden anladı. *Zeki çocuk.*

“Nasıl?..”

“İşlediğin türden cinayetler, yüksek güvenlikli hapishane tutulmayı gerektirmiyor. Zor olmadı.” Harry evrak çantasını açtı ve beyaz Game Boy’u çıkarıp Oleg’e uzattı.

Oleg parmaklarını ekranda gezdirdi. “Bunu nereden buldun?”

Harry delikanlının ciddi yüzünde hafif bir gülümseme belirmediğini görür gibi oldu. “Pilli klasik model. Hong Kong’da buldum. Planım bir dahaki görüşmemizde seni Tetris’te hezimete uğratmaktı.”

“Asla!” Oleg güldü. “Tetris’te de, sualtı yüzmede de yene-mezsın beni.”

“Şu Frogner Lido’da yarıştığımız zamanı mı diyorsun? Mm. Hatırladığım kadarıyla sana bir metre fark atmıştım...”

“Hayır, bir metre *arkamdaydın!* Annem şahitti.”

Bir çuval inciri berbat etmemek için hiç kıvıldamadan oturan Harry, Oleg’in yüzündeki neşeyi görmenin verdiği mutluluğun tadını çıkardı.

“Benimle ne hakkında görüşmek istemiştin Oleg?”

Oleg’in yüzü tekrar karardı. Game Boy’u evirip çevirdi; başlatma düğmesini arar gibiydi.

“Hiç acele etme Oleg, ama genellikle baştan başlamak en kolaydır.”

Delikanlı başını kaldırıp Harry’ye baktı. “Sana güvenebilir miyim? Ne olursa olsun?”

Harry bir şey diyecek oldu, ama vazgeçti. Başıyla onaylamakla yetindi.

“Bana şey bulmalısın...”

Harry kalbine bıçak saplanıp döndürülmüş gibi hissetti. Oleg’in ne diyeceğini biliyordu.

“Burada sadece boy ve speed bulunuyor, ama kemana ihtiyacım var. Bana yardım edebilir misin Harry?”

“Beni bu yüzden mi çağırdın?”

“Ziyaretçi yasağını delmeyi başaran tek kişi sensin.” Oleg

ciddi, koyu gözleriyle Harry'ye baktı. Alt gözkapasının hafifçe seğirmesi, ne kadar çaresiz olduğunu gösterdi.

"Bunu yapamayacağımı biliyorsun Oleg."

"Tabii ki yapabilirsin!" Hücre duvarları arasında, Oleg'in sesi sert ve metalik geliyordu.

"Torbacılık yaptığın kişiler sana temin edemez mi?"

"Torbacılık mı?"

"Bana yalan söyleme!" Harry evrak çantasına sertçe vurdu. "Valle Hovin'deki kilitli dolabında Arsenal tişörtü buldum."

"Kapağını zorla mı?.."

"Bunu da buldum." Harry aile fotoğrafını masanın üstüne attı. "Fotoğraftaki kızın nerede olduğunu biliyor musun?"

"Kim?.."

"Irene Hanssen. Kız arkadaşın."

"Nereden?"

"Sizi Watchtower'da birlikte görmüşler. Dolapta da yaban çiçeği kokulu bir kazak ve iki kişilik uyuşturucu malzemeleri vardı. Zulânı paylaşmak evli olup aynı yatakta yatmaktan daha mahremdir, değil mi? Annen de seni şehirde gördüğünü, mutluluktan serseme dönmüş gibi göründüğünü söyledi. Teşhisim şu: Âşıksın."

Oleg'in âdemelması kalkıp indi.

"Eee?" dedi Harry.

"Yerini bilmiyorum! Tamam mı? Bir anda ortadan kayboldu. Belki yine ağabeyi götürmüştür. Belki bir yerlerde tedavi görüyordur. Belki de bir uçağa atlayıp bu boktan işlerden kaçmıştır."

"Veya belki de haberler o kadar iyi değildir" dedi Harry. "Onu en son ne zaman gördün?"

"Hatırlamıyorum."

"Saati saatine hatırlıyorsun."

Oleg gözlerini kapadı. "Yüz yirmi iki gün önce. Gusto me-selesinden çok önce... Yani bu işle ne alakası var?"

“Hepsi birbiriyle bağlantılı Oleg. Cinayet beyaz balina gibi dikkat çeker. Bir insanın ortadan kaybolması da öyle. Bir beyaz balınayı iki kez gördüysen, ikisi aynı balınadır. Dubai hakkında ne anlatabilirsin?”

“Birleşik Arap Emirlikleri’nin en büyük şehri, ama başkenti değil...”

“Neden onları koruyorsun Oleg? Bana söyleyemediğin ne?”

Game Boy’un başlatma düğmesini bulan Oleg düğmeye basarak cihazı öne arkaya salladı. Sonra arkadaki pil kapağını çıkardı, masanın yanındaki metal çöp kutusunu açtı, pilleri oraya attı, ardından da oyuncağı Harry’ye geri verdi.

“Bozuk.”

Harry, Game Boy’a baktıktan sonra cihazı cebine koydu.

“Bana keman getiremezsen, buradaki katkılandırılmış boku enjekte etmek zorunda kalırım. Fentanil ve eroinden bahsedildiğini duydun mu hiç?”

“Fentanil kullanmak, aşırı dozdan ölüme davetiye çıkarmaktır Oleg.”

“Evet. Ben ölünce anneme bunun *senin* suçun olduğunu söyleyebilirsin.”

Harry karşılık vermedi. Oleg’in zavalıca manipülasyon girişimi onu sinirlendirmemiş, delikanlıya sımsıkı sarılmak istemesine yol açmıştı.

Oleg’in bedeninde ve başının içinde verdiği mücadeleyi bilmek için, Harry’nin onun gözlerindeki yaşları görmesine gerek yoktu; delikanlının içini kemiren açlığı fiziksel olarak hissediyordu. Bunun ötesinde bir şey yoktu; ne ahlak, ne sevgi, ne hatırlar... Oleg’in aklından çıkmayan tek bir düşünce vardı: Uyuşturucu kafası, yükselmek, huzur. Harry bir keresinde eroin kullanmanın eşiğine gelmiş, ama şans eseri zihni açılınca teklifi geri çevirmişti. Belki de, bunu yapmasının sebebi alkolün hâlâ başaramadığı şeyi, yani onu öldürme işini eroinin başaracağına emin olmasıydı. Belki de

sebepten, bir kızın tek kullanışta bağımlı olduğunu, hayatında yaşadığı veya hayal ettiği hiçbir şeyin o hisse benzemediğini söylemesiydi. Belki de sebep, Harry'nin Oppsal'dan arkadaşının sırf toleransını sıfıra indirip, ilk kez kullandığı zaman ki kafasını tekrar yaşamak için tedavi görmesiydi. Bu arkadaş, üç yaşındaki oğlunun uyuşturucu aşısı izi görünce ağlamaya başladığını, çünkü her şeyi feda etmeye gönüllü olmasına yol açacak kadar yoğun bir uyuşturucu arzusu duyduğunu ve klinikten çıkıp dosdoğru Plata'ya gitmek istediğini söylemişti.

“Bir anlaşma yapalım” dedi Harry; sesinin boğuk çıktığının farkındaydı. “Sana istediğin şeyi getireyim, sen de bana bildiğin her şeyi anlat.”

“Harika!” dedi Oleg; Harry onun gözbebeklerinin büyüdüğü gününü gördü. Ağır eroin bağımlılarının beyinlerinin bazı kısımlarının henüz şırınganın iğnesi vücutlarına girmeden önce harekete geçtiğini, damarlarından birine eritilmiş toz zerk edilirken fiziksel olarak çoktan uyuşturucunun etkisini yaşamaya başladıklarını bir yerde okumuştur. Şimdi Oleg'in beyninin bu kısımlarının konuştuğunu ve “Harika!” dışında verecek karşılıkları olmadığını da biliyordu; bu karşılık ister yalan olsun, ister doğru.

“Ama sokaktan almak istemiyorum” dedi Harry. “Zulanda keman var mı?”

Oleg bir an tereddüt eder gibi oldu. “Zulamı gördün zaten.”

Harry bir eroin kullanıcısının hiçbir şeyi kutsal addetmediğinin doğru olmadığını bir kez daha hatırladı. Zula kutsaldı.

“Yapma Oleg. Başka kullanıcıların erişebileceği yerlerde uyuşturucu saklamazsın sen. Diğer zulan, yedeklerin nerede?”

“Tek bir tane var.”

“Senden bir şey çalacak değilim.”

“Başka zulam yok diyorum sana!”

Harry onun yalan söylediğini sesinden anladı. Ama bu

çok önemli değildi; sadece Oleg'in o zulada kemani olmadığını gösteriyordu muhtemelen.

Harry "Yarın tekrar gelirim" diyerek kalkıp kapıyı çaldı ve beklemeye başladı. Ama kimse gelmedi. Sonunda Harry kapı kolunu çevirdi. Kapı açıldı. Buranın yüksek güvenlikli bir hapisane olmadığı kesindi.

Harry geldiği yoldan döndü. Koridorda kimse yoktu, rekreasyon salonunda da... Harry burada yiyeceklerin hâlâ dışarıda durduğunu, ama ekmek bıçağının kaldırılmış olduğunu fark etti. Yürümeyi sürdürerek ünite kapısından galeriye geçerken, bu kapının açık olmasına da şaşırdı.

Kilitli kapılarla ancak resepsiyon odasında karşılaştı. Bunu camın ardındaki hapisane görevlisine söyleyince, kadın tek kaşını kaldırarak tepesindeki monitörlere göz attı. "Kimse buradan öteye gidemez zaten."

"Ben hariç umarım."

"Ha?"

"Hiç."

Harry parkta, Grönlandsleiret yönünde yaklaşık yüz metre yürümüşken bir şeyi fark etti. Boş odalar, açık kapılar, ekmek bıçağı. Harry donakaldı. Kalp atışları öyle hızlandı ki midesi bulandı. Bir kuşun şakıdığını duydu. Çim kokusu aldı. Sonra dönüp hapishaneye gerisingeri koştu. Korkudan ağzının kuruduğunu, kalbinin vücuduna adrenalin pompalandığını hissediyordu.

Keman, Oslo üstünde asteroid çarpması etkisi yaratmıştı. Oleg meteorid ile göktaşı ve her an kafamıza düşebilecek başka şeyler arasındaki farkı bana açıklamıştı ve bu seferki asteroid idi kesinlikle, dünyayı dümdüz edebilecek dev ve çirkin bir canavardı... Aman, ne demek istediğimi biliyorsun işte baba, gülme. Sabahtan akşama kadar, sekizde birlik, çeyreklik, tam ve beş gramlık mal satıyorduk. Şehir merkezinde dengeler değişmişti. Sonra fiyatı tekrar artırdık. Kuyruklar daha da uzadı. Sonra fiyatı tekrar artırdık. Kuyrukların uzunluğu değişmedi. Sonra fiyatı tekrar artırdık. Bu sefer kıyamet koptu.

Bir Kosovalı Arnavut çetesi, Borsa Binası'nın arkasında ekibimizi soydu. Erketesiz çalışan o iki Estonyalı erkek kardeşi beyzbol sopaları ve muştarlarla dövdüler. Paralarını ve uyuşturucularını alıp kalça kemiklerini kırdılar. İki gece sonra Prinsens Sokağı'nda, Andrey ile Peter'in günlük hasılatı almak için gelmelerinden on dakika önce, bir Vietnam çetesi saldırıya geçti. Arka bahçede, para adamıyla erketeyle çaktırmadan torbacıya saldırdılar. "Sırada ne var?" diye beklemeğe başladık biraz.

Bu soru iki gün sonra yanıtlandı.

Sabah erkenden kalkıp işe giden Oslolular kısık gözlü bir cesedin Sanner Köprüsü'ne halatla baş aşağı asılmış olduğunu gördüler, sonra da polis geldi. Adam akıl hastası gibi giydirilmişti (üstünde deli gömleği vardı), ağzına da bez tıkılmıştı. Ayak bileklerine bağlanmış halat tam adamın başını suyun yukarısında uzun süre tutmasına imkân vermeyecek uzunluktaydı. Adamın karın kasları bir noktada pes etmiş olmalıydı.

O akşam Oleg ile bana bir tabanca verildi. Tabanca Rus malıydı; Andrey bir tek Rus mallarına güvenirdi. Siyah Rus sigarası içer ve Rus malı cep telefonu kullanırdı (Şaka yapmıyorum baba. Gresso, Afrika karaağacından üretilen, pahalı, lüks bir telefon... Ama sugeçirmezdi anlaşılan, çalıştırıldığında da sinyal göndermiyordu, dolayısıyla polisler o telefonun izini süremiyordu), Rus tabancalarını da yere göğe koyamazdı. Andrey bu tabancanın markasının Odessa olduğunu, Stechkin'in ucuz bir versiyonu olduğunu açıkladı, bu iki marka hakkında herhangi bir şey biliyormuşuz gibi. Ama Odessa'nın özelliği resmen yayılım ateşi yapabilmesiydi. Şarjörü yirmi Makarov mermi alabiliyordu, kalibresi dokuza on sekiz milimetreydi, Andrey ile Peter ve bazı başkaları da bu silahtan kullanıyordu. Andrey bize bir kutu mermi verdi ve şarjörü takmayı, emniyet mandalını kapatıp açmayı ve o tuhaf, büyük ve kaba tabancayı kullanmayı öğretti. Karşımızdakini vurmak istiyorsak tabancayı sımsıkı tutup, hedeflediğimiz noktanın biraz aşağısına nişan almamız gerektiğini söyledi. Asla başa ateş etmememiz gerekiyordu, ki bunu tahmin etmiştik zaten... Gövdenin üst kısmındaki herhangi bir noktaya ateş etmeliydik. Yandaki küçük mandalı C'ye getirirsek tabanca yayılım ateşi yapardı; o zaman tetiği hafifçe çekmek, üç dört mermi sıkmak için yeterliydi. Ama Andrey vakaların onda dokuzunda sırf tabancayı göstermenin yeterli olduğu konusunda bizi temin etti. O gittikten sonra Oleg tabancanın bir Foo Fighters albümünün kapağındaki tabancaya benzediğini söyledi; kimseyi vurmayacağını ve tabancayı çöpe atmamız gerektiğini de söyledi. Ben de tabancayı benim alacağımı söyledim.

Gazeteler ortalığı ayağa kaldırdı. Çete savaşlarından, sokaklarda dökülen kanlardan, lanet olası LA'den filan avaz avaz bahsedip duruyorlardı. Muhalif siyasetçiler de suç politikasının, uyuşturucu politikasının ve Belediye Meclisi ile başkanının başarısızlığından dem vuruyordu. Merkez Partili bir kaçık, Oslo'nun başarısız bir şehir olduğunu ve ülkeyi rezil ettiğini, haritadan silinmesi gerektiğini söyledi. Polis Şefi eleştiri oklarının başlıca hedefi oldu, ama bildiğimiz gibi "balık baştan kokar" ve bir Somalilinin kabilesinden iki akrabasını Plata'da güpegündüz

vurup öldürmesinden sonra kimse tutuklanmayınca, Orgkrım'ın şefi istifasını verdi. Sosyal Hizmetler Müsteşarı –ki aynı zamanda Polis Komisyonu'nun başkanıydı– suçun, uyuşturucuların ve polisin temelde devletin sorumluluk alanında olduğunu, ama Osloluların sokaklarda güvenle yürüyebilmelerini sağlamayı kendisinin görev bildiğini söyledi. Eksik olmasın. Kadının arkasında da sekreteri duruyordu. Eski dostumun ta kendisiydi. M'siz milf. Gayet ciddi bir işkadını gibiydi. Gerçi ben ona bakınca, jokey pantolonu dizlerine inmiş, azgın bir kadın görüyordum sadece.

Bir gece Andrey erken geldi ve o günlük işimizin bittiğini, onunla birlikte Blindern'e gitmem gerektiğini söyledi.

İhtiyar Delikanlı'nın evinin önünden dosdoğru geçince, aklıma çok kötü düşünceler gelmeye başladı. Ama neyse ki Andrey komşu evin bahçesine saptı; bu ev de İhtiyar Delikanlı'nındı tabii. Andrey bana içeri kadar eşlik etti. Ev dışarıdan görüldüğü kadar boş değildi. Boyası dökülen duvarların ve çatlak pencere camlarının ardında, içerisi dayalı döşeliydi ve ısıtılıyordu. İhtiyar Delikanlı duvarları yerden tavana dek kitap raflarıyla kaplı bir odada oturuyordu; yerdeki büyük hoparlörlerde yüksek sesle klasik müzik çalıyordu. Odadaki diğer yegâne koltuğa oturdum, Andrey de kapıyı arkasından kapayarak gitti.

İhtiyar Delikanlı elini dizime koyarak "Benim için bir şey yapmanı istemeye karar verdim Gusto" dedi.

Kapalı kapıya göz attım.

İhtiyar Delikanlı ayağa kalkarak "Savaştayız" dedi. Raflara gidip kahverengi cildi lekeli, kalın bir kitap çıkardı. "Bu metin İsa'nın doğumundan altı yüzyıl önce yazıldı. Çince bilmediğimden Fransızca çevirisini aldım; bu çeviri iki yüzyıldan uzun zaman önce, Jean Joseph Marie Amiot adlı bir Cizvit tarafından yapıldı. Açık artırmada yüz doksan bin kron verip aldım. Savaşta düşmanı kandırmakla ilgili olan bu kitap, bu konuda en çok alıntı yapılan kitap aynı zamanda. Stalin, Hitler ve Bruce Lee'nin Kitabı Mukaddes'iydi. Ve biliyor musun?" O kitabı bırakıp başka bir kitap aldı. "Ben bunu yeğliyorum." Bu kitabı bana attı.

Parlak mavi ciltli bu ince kitap yepyenydi. İsmi okudum: *Yeni Başlayanlar İçin Satranç*.

İhtiyar Delikanlı "Altmış krona satılıyor" dedi. "Rok denen bir hamle yapacağız."

"Rok mu?"

"Şah ile kalenin savunma amaçlı olarak yerlerinin değiştirilmesine denir. Bir ittifak kuracağız."

"Bir kaleyle mi?"

"Belediye Meclisi kalesiyle."

Düşündüm.

İhtiyar Delikanlı "Belediye Meclisi" dedi. "Sosyal Hizmetler Müstehşarının Isabelle Sköyen diye bir sekreteri var; bu kadın fiili olarak şehrin uyuşturucu politikasını belirliyor. Bir haber kaynağımdan edindiğim bilgilere göre, bu kadın mükemmel. Zeki, becerikli ve son derece hırslı. Haber kaynağımın dediğine göre, sırf manşetlere düşebilecek bir yaşam tarzı olduğu için yükselmemiş. Eninde sonunda da manşetlere düşecek. Parti yapıyor, sözünü sakınmıyor ve Doğu Oslo ile Batı Oslo'da sevgilileri var."

"Gerçekten korkunç" dedim.

İhtiyar Delikanlı beni bakışlarıyla azarladıktan sonra söze devam etti: "Babası Merkez Parti sözcüsüydü, ama iç politikaya girmeye kalkınca kovdular. Kaynağımın dediğine göre, Isabelle hedefleri konusunda babasına çekmiş ve onu bu hedeflere ulaştırma ihtimali en yüksek parti Sosyalist Parti olduğundan, babasının küçük çiftçi partisinden ayrılmış. Kısacası Isabelle Sköyen tamamen kendi hedeflerini gözetken, her konuda esnek biri. Dahası, kendisi bekâr ve ailesinden kalan çiftliği yüzünden borç batağında yüzüyor."

Keman operasyonlarını yönetenlerden biriymişim gibi "Ne yapacağız peki?" diye sordum.

İhtiyar Delikanlı, bu sorum hoşuna gitmişçesine gülümsedi. "Onu tehdit edip pazarlık masasına getireceğiz, sonra da bizimle ortaklık kurmaya ikna edeceğiz. Tehdit işinden sen sorumlusun Gusto. Şimdi burada olmanın sebebi bu."

“Ben mi? Bir kadın politikacıyı mı tehdit edeceğim?”

“Kesinlikle. Cinsel ilişki yaşadığın bir kadın politikacı bu Gusto. Büyük sosyal problemleri olan bir ergene cinsel tacizde bulunmak için mevkisini ve statüsünü kullanan bir meclis çalışanı.”

Başta kulaklarıma inanamadım. Ta ki İhtiyar Delikanlı, ceket cebinden bir fotoğraf çıkarıp masaya, önüme bırakana dek. Fotoğraf karartma camlı bir arabanın içinden çekilmiş gibiydi. Tollbugata’da çekilmiş bu fotoğrafta, bir delikanlı bir Land Rover’a biniyordu. Aracın plakası görölüyordu. O delikanlı bendim. Araç da Isabelle Sköyen’e aitti.

Sırtımdan aşağı bir ürperti yayıldı. “Nasıl öğrendin?..”

“Gözümün bir süredir üstünde olduğunu söylemiştim. Senden istediğim şey, Isabelle Sköyen’i cep telefonundan araman (numarası sende vardır eminim) ve basın için hazırladığımız bu hikâyeyi ona anlatman. Sonra da üçümüz arasında yapılacak özel bir görüşme ayarlaman.”

Pencereye gidip kasvetli havaya baktı.

“Randevu defterinde sana ayıracağı bir boşluk olduğunu göreceksin.”

Harry, Hong Kong'da geçirdiği son üç yılda, hayatında hiç koşmadığı kadar çok koşmuştu. Hapishane girişiyle arasındaki yüz metreyi kat ettiği on üç saniye içinde beyni çeşitli senaryolar kurdu, ki hepsinin ortak noktası “çok geç kaldığı” düşüncesiydi.

Zili çaldı ve beklerken kendini tutmasa kapıyı sarsacaktı. Sonunda vızıltıyı duydu ve resepsiyon odasına koştu.

Görevli “Bir şey mi unuttunuz?” diye sordu.

“Evet” diyen Harry, kadının kilitli kapıyı açarak onu içeri almasını bekledi. “Alarm çal!” diye bağırdı ve evrak çantasını elinden atıp koşmaya başladı. “Oleg Fauke'nin hücresi.”

Boş galeride, boş koridorlarda ve fazla boş rekreasyon salonunda ayak sesleri yankılandı. Nefes nefese olmasa da, soluk sesleri başının içinde gürliyordu sanki.

Son koridordan çıkarken, Oleg'in çılgılığı ona ulaştı. Oleg'in hücre kapısı yarı açıktı ve oraya koşarkenki birkaç saniye içinde Harry kendini kâbustaymış gibi, çığ gelirken yeterince hızlı koşamıyormuş gibi hissetti.

Sonra içeri daldı ve manzaraya baktı.

Masa yana devrilmiş, sayfalar ve kitaplar yere saçılmıştı. Oleg hücrenin diğer ucunda, sırtını dolaba dayamış halde duruyordu. Siyah Slayer tişörtü kan içindeydi. Çöp tenekesinin metal kapağını önünde tutuyordu. Ağzı açıktı ve çığ-

lık atıp duruyordu. Harry bir GymTech atletin sırtını gördü; atletin yukarısında kalın ve terli bir boğa boynu, boynun yukarısında parlak bir kafa, onun da yukarısında havaya kaldırılmış ve ekmek bıçağı tutan bir el vardı. Bıçak çöp tenekesi kapağına vurunca, metale çarpan metalin sesi çınladı. Adam odadaki ışık değişimini fark etmiş olacak ki, sonraki anda arkasına dönüverdi. Başını eğip bıçağın ucunu aşağıdan Harry'ye doğru uzattı.

Öfkeyle “Defol!” diye fısıldadı.

Harry bıçağa bakma dürtüsüne direndi; bunun yerine adamın ayaklarına odaklandı. Adamın arkasındaki Oleg'in yere yattığını fark etti. Dövüş sanatları ustalarına kıyasla, saldırı hamleleri repertuarı esef verici ölçüde dardı. Sadece iki saldırı hamlesi biliyordu. Aynı zamanda sadece iki kural vardı. Bir: Kural yok. İki: Önce sen saldır. Harry sadece iki saldırı yöntemi öğrenmiş ve bunların pratiğini tekrar tekrar yapmış birinin hareketleriyle eyleme geçti. Harry bıçağa doğru yürüyünce, adam bıçağı savurabilmek için geri çekilmek zorunda kaldı. Adam kolunu kaldırdığındaysa, Harry sağ bacağını kaldırıp kalçasını eğmişti. Bıçak öne giderken, Harry'nin ayağı aşağı iniyordu. Harry adamın dizkapağının üst kısmına ayağıyla darbe indirdi. İnsan anatomisi o açıdan gelen bir darbeye karşı pek korunaklı olmadığından, adamın kuadriseps tendonu anında koptu ve –dizkapağı aşağıdaki kavalkemiğine baskı yapınca– diz eklemi bağlarıyla patella tendonu da koptu.

Adam acıyla haykırarak yere yığıldı. Adamın elleri diz kapağına giderken, bıçak yere düşüp tangırdadı. Dizkapağının yerinin tamamen değişmiş olduğunu fark edince gözleri fal taşı gibi açıldı.

Harry bıçağı tekmeleyerek uzaklaştırdıktan sonra, saldırıyı kendisine öğretilen şekilde tamamlamak için ayağını kaldırdı: Hasminin uyluk kaslarını ezecekti ve böylece öyle

şiddetli bir iç kanama başlayacaktı ki, adam ayağa kalkamayacaktı. Ama buna gerek olmadığını görünce ayağını indirdi.

Koşturma sesleri ve dışarıdan, koridordan gelen anahtar şingirtıları duydu.

Çılgık atan adamın üstünden geçerek Oleg'e yaklaşırken "Buraya gelin!" diye bağırdı.

Kapıdan gelen hızlı soluk sesleri duydu.

"Bu adamı çıkarın ve bir doktor bulun." Ardı arkası kesilmeyen çılgınlıkları bastırmak için bağırarak zorunda kalmıştı.

"Lanet olsun, ne..."

"Onu boşver şimdi; doktoru bul." Harry, Slayer tişörtünü yırtıp, kanların arasında yara izi aradı. "Doktor önce buraya gelsin. O adamın dizi sakatlandı, o kadar."

Harry kanlanmış ellerinin arasında Oleg'in yüzünü tutarken, çılgık atan adamın sürüklenerek uzaklaştırılmasını dinledi.

"Oleg? Orada mısınız? Oleg?"

Gözleri devrilen delikanlı, bir sözcüğü öyle alçak sesle fısıldadı ki Harry zor duydu. Göğsünün sıkıştığını hissetti.

"Merak etme Oleg. Cidden ihtiyacın olan herhangi bir organını bıçaklamamış."

"Harry..."

"Noel Arifesi de yaklaştı. Sana morfin verirler."

"Kapa çenenin Harry."

Harry çenesini kapadı. Oleg gözlerini açtı. Gözleri umutsuzca parlıyordu. Boğuk sesle olsa da artık gayet anlaşılır konuşuyordu.

"İşimi bitirmesine izin vermeliydin Harry."

"Ne diyorsun?"

"Bunu yapmama izin vermelisin."

"Neyi yapmana?"

Yanıt gelmedi.

"Neyi yapmana Oleg?"

Oleg elini kaldırıp Harry'nin başını arkadan çekerek indirdi ve "Bunu durduramazsın Harry" diye fısıldadı. "Oldu bitti. Akışına bırakmak gerek. Engel olursan, daha fazla insan ölür."

"Kim ölecekmiş?"

"Bu iş fazla büyük Harry. Seni yutar, herkesi yutar."

"Kim ölecekmiş? Kimi koruyorsun Oleg? Irene'yi mi?"

Oleg gözlerini kapadı. Dudakları çok az kımlıdıyordu. Sonra tamamen hareketsiz kaldı. Harry, Oleg'in on bir yaşındaymış da uzun bir günün ardından yeni uykuya dalmış gibi görüldüğünü düşündü. Sonra Oleg konuştu.

"Sen Harry. Seni öldürecekler."

Harry hapishaneden çıktığında, ambulanslar gelmişti bile. Harry eski zamanları düşündü. Şehrin eski halini. Kendisinin eski hayatını. Oleg'in bilgisayarını kullanırken, internette Sardines'e ve Russian Amcar Club'a da bakmıştı. İkisinin de dirildiğini gösteren bir belirtiye rastlamamıştı. Dirilişi ummak genellikle boşuna olabilir. Belki de hayat pek bir şey öğretmez insana, şu hariç: Geri dönüş yoktur.

Harry bir sigara yaktı; daha ilk nefesi çekmesinden önce, beyni kanına nikotin karışacak olmasını kutlamaya başlamıştı bile. O sesi duydu, o akşamın ve gecenin kalanı boyunca duyacağını bildiği sesi, Oleg'in hücrede neredeyse duyulmayacak kadar alçak sesle fısıldadığı o sözcüğü:

"Baba."

II

Anne fare metali yaladı. Metalden tuz tadı aldı. Buzdolabı birden canlanıp uğuldamaya başlayınca fare irkildi. Kilise çanları hâlâ çalıyordu. Farenin yuvaya girmesinin, henüz denemediği bir yolu vardı. Denemeye cesaret edememişti, çünkü girişi kapayan insan henüz ölmemişti. Ama fare, yavrularının tiz çığlıklarına dayanamıyordu. Bu yüzden denedi. İnsanın ceket kolunun içine daldı. Hafif duman kokusu aldı. Sigara veya ateş kokusu değil, başka bir şey. Giysilerde gaz formunda yer alan, ama yıkanınca çoğu çıkmış ve en alt ipliklerde tek tük molekülleri kalmış bir şey. Fare dirseğe yaklaştı, ama o kısım fazla dardı. Durup kulak kabarttı. Uzaklardan polis sireni sesi geliyordu.

Bir sürü kısacık an ve seçenek vardı baba. Önemsiz olduğunu düşündüklerim, gelip geçici dediklerim. Ama birikiyorlar. Sonra bir de bakıyorsun ki, seni alıp götüren bir ırmak olmuşlar. Seni gittiğin yere götüren. Ben de oraya gidiyordum. Lanet olası temmuzda. Hayır, oraya gitmiyordum! Başka bir yere gitmek istiyordum baba.

Ana binaya doğru saptığımızda, Isabelle Sköyen garaj yolunda, dar jokey pantolonlu bacaklarını açmış halde duruyordu.

İhtiyar Delikanlı "Andrey, sen burada bekle" dedi. "Peter, sen etrafı kolaçan et."

Limuzinden indiğimizde bizi ahır kokusu, sinek vızıltıları ve uzaklardan gelen inek çığıracağı sesleri karşıladı. Isabelle beni görmezden gelerek, kaskatı bir şekilde İhtiyar Delikanlı'nın elini sıktı ve bizi bir kahve içmeye, "bir" kelimesini özellikle vurgulayarak davet etti.

Koridorda en iyi soylardan gelen, en çok yarış kupası filan kazanmış atların fotoğrafları asılıydı. İhtiyar Delikanlı fotoğrafların önünden geçerken bir tanesini gösterdi, o atın safkan İngiliz olup olmadığını sordu ve hayvanın ince bacaklarıyla etkileyici göğsünü övdü. Attan mı yoksa Isabelle'den mi bahsediyordu anlamadım. Yine de bu taktiği işe yaradı. Isabelle'nin yüzü ve tavırları biraz yumuşadı.

İhtiyar Delikanlı "Salonda oturup konuşalım" dedi.

"Bence mutfağa geçelim" dedi Isabelle; sesi yine buz gibi olmuştu.

Oturduk ve Isabelle kahve demliğini masanın ortasına koydu.

İhtiyar Delikanlı pencereden dışarı bakarak "Bize sen koy Gusto" dedi. "Çiftliğin güzelmış, fru Sköyen."

"Burada 'fru' filan yok."

"Benim büyüdüğüm yerde, çiftlik işletebilen her kadına 'fru' derdik... İster dul olsun, ister boşanmış, ister hiç evlenmemiş. Saygı belirtisi olarak görülürdü."

İyice gülümseyerek Isabelle'ye döndü. Isabelle onun bakışlarına karşılık verdi. Birkaç saniyeliğine odaya öyle bir sessizlik çöktü ki, cama çarpıp durarak dışarı çıkmaya çalışan embesil sineğin sesi duyuluyordu bir tek.

"Teşekkürler" dedi Isabelle.

"Güzel. Şimdilik bu fotoğrafları unutalım, fru Sköyen."

Isabelle sandalyesinde dikeldi. Onunla yaptığım telefon konuşmasında, ikimizin fotoğraflarını basına gönderebileceğimizi söylediğimde, başta gülererek konuyu geçiştirmeye çalışmıştı. Cinsel açıdan faal ve bekâr bir kadın olarak, kendisinden genç bir adamla birlikte olduysa ne olmuştu yani? Birincisi, kendisi altı üstü bir müsteşarın sekreteriydi; ikincisi, burası Norveç'ti. İkiyüzlülük Amerikan başkanlık seçimlerinde başvurulan bir şeydi. O böyle deyince, ben de ettiğimiz tehdidi parlak renklerle, ustaca fırça darbeleriyle resmetmiştim. Bana para

verdiğini ve bunu kanıtlayabileceğimi söylemiştim. Para vererek başkalarıyla birlikte oluyordu, ama bir yandan da fahişelik ve uyuşturucular konusunda Sosyal Hizmetler'in basın sözcüsüydü, değil mi?

İki dakika sonra, görüşme zamanı ve yeri konusunda anlaşmıştık.

İhtiyar Delikanlı "Basın siyasetçilerin özel hayatını yeterince yazıyor zaten" dedi. "Biz onun yerine bir iş teklifini konuşalım, fru Sköyen. Şantaj değil, iki tarafın da lehine olabilecek iyi bir teklif. Anlaştık mı?"

Isabelle kaşlarını çattı. İhtiyar Delikanlı gülümsedi. "İş teklifi derken, para vermeyi kastetmiyorum elbette. Gerçi bu çiftliğin masrafları oluyordur. Ama para verilmesi rüşvet olur. Benim sana teklif ettiğim şey, tamamen siyasi bir alışveriş. Evet, gizli kapaklı bir iş bu ama Belediye Meclisi'nde her gün gizli kapaklı işler yapılır. Halkın iyiliği için, değil mi?"

Sköyen yine başıyla, ihtiyatla onayladı.

"Bu anlaşmanın aramızda kalması gerek, fru Sköyen. Temelde şehrin lehine olacak, ama siyasette yükselmek istiyorsan sana da avantaj sağlayabilir. Belediye Meclisi'nde başkan koltuğuna oturmanı epey çabuklaştırabilir. İç siyaseti boşver."

Isabelle kahve fincanını ağzına götürürken kalakaldı.

"Etik dışı bir şey yapmanı istemeyi aklımdan bile geçirmedim, fru Sköyen. Ortak çıkarlarımıza işaret etmek istiyorum, o kadar... doğru olduğunu düşündüğüm şeyleri yapmayı da sana bırakacağım."

"Ben *senin* doğru olduğunu düşündüğün şeyleri mi yapacağım?"

"Belediye Meclisi zor durumda. Geçen ayki talihsiz gelişmelerden önce bile, Yürütme Kurulu'nun hedefi Oslo'nun Avrupa'nın en çok eroin kullanılan şehirler listesinden çıkmasını sağlamaktı. Uyuşturucu satışını, gençler arasındaki bağımlılık oranını, hepsinden öte de aşırı dozdan ölenlerin sayısını azaltacaktınız. Şu an bu hiç mümkün görünmüyor. Değil mi fru Sköyen?"

Isabelle yanıt vermedi.

"Temizliğe dipten başlayıp yukarı çıkacak bir kahramana ihtiyaç var, ki bu bir kadın da olabilir."

Isabelle başını yavaşça sallayarak onayladı.

"Bu kadının yapması gereken şey, çeteleri ve kartelleri temizlemek."

Isabelle horgörüyle güldü. "Sağ ol, ama bu Avrupa'nın her şehrinde denendi zaten. Yeni çeteler yaban otları misali bitiveriyor. Talep olduğu sürece yeni satıcılar hep olacak."

İhtiyar Delikanlı "Kesinlikle" dedi. "Aynen yaban otları gibi. Çilek tarlan olduğunu görüyorum, fru Sköyen. Malç kullanıyor musun?"

"Evet, çilek yoncası."

İhtiyar Delikanlı "Bir malç önerebilirim" dedi. "Arsenal tişörtlü çilek yoncaları."

Isabelle ona baktı. Açgözlü beyninin azami hızda çalıştığını görebiliyordum. İhtiyar Delikanlı memnun olmuş gibiydi.

Kahvesinden bir yudum aldıktan sonra "Malç, yabancı otların bitmesini önlemek için dikilen ve büyümesine izin verilen bir yabancı otur Gustocuğum" dedi. "Çünkü çilek yoncası diğer seçeneklerden iyidir. Anlıyor musun?"

"Sanırım" dedim. "Yabancı otlar illa bitecekse, çileklere zarar vermeyen bir tür seçip ekmek mantıklı."

"Kesinlikle. Küçük benzetmemizde, Belediye Meclisi'nin daha temiz bir Oslo vizyonuna çilekler, tehlikeli eroin satan ve sokaklarda anarşi yaratan bütün çetelere de yabancı otlar diyebiliriz. Bizler ve ke-man da malçız."

"Yani?"

"Yanisi, önce yabancı otları ayıklaman gerekir. Sonra da çilek yoncasına hiç ilişmezsin."

Isabelle "Onu çilekler için çok daha iyi kılan ne peki?" diye sordu.

"Biz kimseyi vurmuyoruz. Dikkatli hareket ediyoruz. Sattığımız uyuşturucu aşırı dozdan ölüme sebep olmuyor. Çilek tarlasını tekelimize alırsak fiyatları epey artırabiliriz, böylece de yeni bağımlı olan gençlerin sayısı azalır. Toplam kârımızın azalacağını kabul etmek gerek. Daha az kullanıcı ve daha az satıcı olacak. Artık parklarımız ve şehir merkezindeki sokaklarımız keşlerle dolup taşmayacak. Kısacası Oslo hem turistler, hem siyasetçiler hem de seçmenler için çok hoş bir yer haline gelecek."

“Ben Sosyal Hizmetler Komitesi’nde değilim.”

“Henüz değilsin, fru Sköyen. Ama yabancı otları komiteler ayıkla-maz. Bu işin için bir sekreterleri var. Bütününü ele alındığında somut eylemleri teşkil eden bütün o küçük, gündelik kararların verilmesi için. Sen komitenin benimsediği politikaları uyguluyorsun doğal olarak ama polisle en çok dirsek teması olan, örneğin onlarla Kvadraturen’deki fa-aliyet ve girişimleri hakkında konuşan da sensin. Rolünü biraz daha ön plana çıkarman gerekecek tabii, ama bu konuda yetenekli gibisin. Oslo’da yürütülen uyuşturucu politikasıyla ilgili küçük bir röportaj, aşırı dozdan ölenlerle ilgili bir basın açıklaması. Böylece, başarı gerçeğe dö-nüştüğünde, basın ve partindekiler...” –İhtiyar Delikanlı, Komodo ejderi sırtışını takındı– “...pazarda bu yılın en büyük çileklerini üreten gururlu galibin arkasındaki beynin kime ait olduğunu bilecekler.”

Hiç kımıldamadan oturduk. Sinek şekerliğin farkına varınca, kaç-maya çalışmaktan vazgeçmişti.

“Bu konuşma asla olmadı” dedi Isabelle.

“Elbette.”

“Tanışmadık bile.”

“Maalesef öyle, fru Sköyen.”

“Peki bu... yabancı otları ayıklama işi nasıl yapılmalı sence?”

“Yardımcı olabiliriz. Bu piyasada rakipleri ortadan kaldırmak için polise ihbar etmek köklü bir gelenektir, biz de sana gerekli bilgileri ve-ririz. Sosyal Hizmetler Komitesi’ne Polis Komisyonu için önerilerde bu-lunacaksın doğal olarak, ama Emniyet Teşkilatı’nda bir adamının ol-ması gerekecek. Bu başarı öyküsüne dahil olmaktan kazançlı çıkacak biri olabilir. Bu kişi...”

“Şehrin iyiliğini gözetmekten sapmadan pragmatik olabilen, hırslı biri mi?” Isabelle Sköyen kadeh kaldırırcasına fincanını kaldırdı. “Gidip salonda oturalım mı?”

Sergey sıranın üstünde miskince yatarken, dövmeçi çizim-leri sessizce inceliyordu.

Sergey küçük dükkâna tam vaktinde geldiğinde, dövmeci bir delikanlının sırtına büyük bir ejderha dövmesi yapmakla meşguldü. Delikanlı dişlerini sıkarak öylece yatarken, belli ki annesi olan bir kadın onu rahatlatmaya çalışıyor ve dövmelelerin o kadar büyük olmasının şart olup olmadığını soruyordu. İş bitince kadın parayı ödemişti ve çıkarlarken delikanlıya artık Preben ile Kristoffer'ınkilerden bile daha havalı bir dövmesi olduğu için mutlu olup olmadığını sormuştu.

Dövmeci çizimlerden birini göstererek “Bu sırtına daha çok uyar” dedi.

Sergey “*Tupoy*” diye mırıldandı. Geri zekâlı.

“Ha?”

“Her şeyin aynen resimdeki gibi olması şart. Her seferinde söylemem mi gerekiyor?”

“Eee... şey, hepsini bugün yapamam.”

“Yapabilirsin, hepsini yapabilirsin. Ücretinin iki katını veririm.”

“Acil ha?”

Sergey başıyla hafifçe onaylayarak karşılık verdi. Andrey onu her gün arayıp bilgi vermişti. Dolayısıyla, bugün aradığında Sergey hazırlıklı değildi. Andrey'in söyleyeceklerine hazırlıklı değildi.

Gerekli iş cidden gerekli olmuştu.

Sergey bundan kaçınmasının yolunun olmadığını anlamıştı.

Hemen kendine itiraz etmişti: *Kaçınmak* mı? Kaçınmak isteyen kimdi?

Kaçmayı düşünmesinin sebebi Andrey'in onu uyarmasıydı belki de. Andrey o polisin, Oleg Fauke'yi öldürsün diye para verdikleri bir mahkûmu etkisiz hale getirmeyi başardığını söylemişti. Gerçi o mahkûm Norveçliydi ve daha önce kimseyi bıçakla öldürmemişti, ama yine de bu işin önceki kadar kolay olmayacağı belliydi. Onların torbacısı olan

delikanlıyı vurmak, bu şekilde öldürmek kolay olmuştı. Bu seferse Sergey'in o polise gizlice yaklaşması, uygun zamanı kollaması ve adamı gardının en düşük olduğu anda haklaması gerekecekti.

"Keyfini kaçırmak istemem, ama vücudundaki dövmele-
rin işçiliği pek kaliteli sayılmaz. Hatları belirsiz, mürekkep-
leri de kalitesiz. Biraz düzeltsek mi?"

Sergey yanıt vermedi. Bu herif kaliteli işçilik hakkında ne bilirdi ki? Hatların belirsiz olmasının sebebi hapis-
hane-
deki dövme-
cinin elektrikli tıraş makinesine bağladığı, ucu sivriltilmiş bir gitar telini iğne niyetine kullanması, mürek-
kebin de eritilmiş ayakkabı pençesine idrar katılmasıyla el-
de edilmesi-
ydi.

Sergey işaret ederek "Resim" dedi. "Şimdi!"

"Tabanca istediğine emin misin peki? Seçim senin, ama
tecrübelerime dayanarak şunu söyleyebilirim ki insanlar
şiddet sembolleri görünce rahatsız oluyor. Ben söyleyeyim
de, yine sen bilirsin."

Bu herifin Rus suçluların dövme-
leri hakkında hiçbir şey
bilmediği belliydi. Kedi figürünün Sergey'in hırsızlıktan hü-
küm giydiğini, iki kümbetli kilisenin de Sergey'in iki kez hü-
küm giydiğini gösterdiğini bilmiyordu. Sergey'in göğsündeki
yanık izlerinin, bir dövmeden kurtulmak için çıplak derisine
magnezyum tozu serpip ateşe vermesi sebebiyle oluştuğunu
bilmiyordu. O kadın cinsel organı dövmesi, Sergey'in ikin-
ci kez hapis yattığı sırada, bir kâğıt oyunundan sonra onun
kendilerine borçlu olduğunu düşünen Gürcü Kara Mısır çe-
tesi tarafından yapılmıştı.

Dövmeci, çizimdeki Makarov'un (Rus polislerinin kullandığı tabancanın) dövmesinin, Sergey İvanov'un bir polisi öldürdüğünü göstereceğini de bilmiyordu.

Hiçbir şey bilmiyordu ve bu iyiydi... Kataloglardan seçtik-
leri dövme-
lerinin mesaj filan verdiğini düşünen besili Nor-

veçli gençlere kelebek, Çin sembolleri ve rengârenk ejderha dövmeleri yapmayı sürdürmesi herkes için en iyisiydi.

Dövmeci “Eee, başlayalım mı?” diye sordu.

Sergey tereddütte kaldı. Dövmeci haklıydı, bu iş acildi. Ama neden bu kadar acildi? Neden Sergey o polis ölene kadar bekleyemezdi? Çünkü cinayetten sonra yakalanıp bir Norveç hapisanesine tıkılırsa, Rusya’dakilerin aksine bu hapisanelerde dövmeci bulunmadığından, ihtiyacı olan lanet olası dövmeyi yaptıramazdı.

Ama o sorunun bir başka yanıtı da vardı.

Sergey’in dövmeyi cinayetten önce yaptırtmasının sebebi içten içe korkması mıydı? O işi halledebileceğine emin olmayacak kadar korkuyor muydu? Bu dövmeyi şimdi yaptırmak zorunda olmasının sebebi, bütün köprüleri yakmak, vazgeçme ihtimalini tamamen ortadan kaldırarak kendini o cinayeti işlemeye *zorlamak* mıydı? Sibiryalı hiçbir *urka*, derisine kazınmış bir yalanla yaşayamazdı. Orası kesin-di. Hem Sergey haberi duyunca mutlu olmuştu, mutlu olduğunu *biliyordu*; bu düşünceler neyin nesiydi peki... Nereden geliyorlardı?

Nereden geldiklerini biliyordu.

Uyuşturucu satıcısı. Arsenal tişörtlü delikanlı.

Sergey’in rüyalarına girmeye başlamıştı.

“Evet, başlayalım” dedi Sergey.

“Doktorun dediğine göre, Oleg birkaç günde ayağa kalkarmış” dedi Rakel. Elinde bir fincan çayla buzdolabına yaslanmıştı.

“O zaman kimsenin ona ulaşamayacağı bir yere götürülmesi gerekecek” dedi Harry.

Rakel’in mutfak penceresinin önünde durmuş, şehre tepeden bakıyordu; ateşböceğini andıran arabalar, iş çıkışı trafiği yüzünden tıkanmış anayollarda ağır ağır ilerliyordu.

“Polisin tanıkları korumak için öyle yerleri vardır” dedi Rakel.

Histeriye kapılmamıştı. Oleg’in bıçaklı saldırıya uğradığını duyunca, haberi soğukkanlılıkla kabullenmişti. Sanki içten içe beklediği bir şeydi. Ama Harry onun yüzündeki öfkeyi görebiliyordu. Rakel savaşçı yüzünü takınmıştı.

Hans Christian Simonsen “Tutukluluk halinin sürmesi gerekecek, ama başka yere nakledilmesi için savcıyla konuşurum” dedi. Rakel onu arayınca hemen gelmişti ve mutfak masasında otururken, gömleğinin koltuk altlarında yuvarlak ter lekeleri vardı.

“Resmi kanallar dışında bir yerlerden bir şeyler öğrenebilir misin diye bak” dedi Harry.

Avukat “Ne demek istiyorsun?” diye sordu.

“Kapılar kilitli değildi, yani gardiyanlardan en az biri bu

işin içinde olmalı. Bu kişi ya da kişilerin kimliğini öğrenmediğimiz sürece, bu işte parmağı olabilecek herkesten şüphelenmeliyiz.”

“Biraz paranoyaklık yapmıyor musun?”

“Paranoya hayat kurtarır” dedi Harry. “Bu işi halledebilir misin Simonsen?”

“Elimden geleni yaparım. Oleg şimdi nerede peki?”

“Ulleval Hastanesi’nde; güvendiğim iki polisi başına nöbetçi diktim. Bir şey daha: Oleg’e saldıran kişi hastanede, ama taburcu olunca hakları kısıtlanacak.”

Simonsen “Mektup göndermesine ve ziyaretçilerle görüşmesine izin verilmemesini mi kastediyorsun?” diye sordu.

“Hı hı. Polise veya avukatına verdiği ifadede ne dediğini öğrenmemizi sağlayabilir misin?”

“Bu daha zor.” Simonsen başını kaşıdı.

Harry ceketini iliklerken “Ağzından tek kelime alamazlar herhalde, ama sen yine de bir dene” dedi.

Rakel onu kolundan tutarak “Nereye gidiyorsun?” diye sordu.

“Kaynağa” dedi Harry.

Saat akşamın sekiziydi ve dünyanın en kısa işgününün uygulandığı ülkenin başkentinde trafik azalalı epey oluyordu. Tollbugata’nın basamaklarının dibinde duran delikanlı 23 numaralı tişört giymişti. Arşavin. Delikanlı kapüşonunu başına geçirmişti, ayaklarında da beyaz Air Jordan spor ayakkabılar vardı. Ütülenmiş Girbaud kot pantolonu öyle kaskatıydı ki, boş haliyle bile dimdik durabilirdi. Delikanlı tam çete elemanı tarzı giyinmiş, Rick Ross’un son klibindeki giyim tarzını en ufak ayrıntısına dek taklit etmişti; Harry onun pantolonu indirilse altından bokser şort çıkacağını, bacaklarında da bıçak veya mermi izi bulunmasa da şiddeti öven en az bir dövme olduğunu tahmin etti.

Yürüyerek delikanlının yanına gitti.

“Keman, çeyrek.”

Delikanlı ellerini fermuarlı kapüşonlu svetsörtünün ceplerinden çıkarmadan Harry’ye tepeden bakarak, başıyla onayladı.

“Eee?” dedi Harry.

“Beklemen gerek *boraz*.” Delikanlı Pakistanlı şivesiyle konuşmuştu; Harry onun evinde, yüzde yüz Norveçli ailesinin yanında, annesinin yaptığı köfteleri yerken bu şiveyle konuşmadığını tahmin etti.

“Grup toplamını bekleyecek zamanım yok.”

“Sakin ol; çok sürmez.”

“Yüz kron fazladan veririm.”

Delikanlı, Harry’yi süzdü. Harry onun kendisi hakkında ne düşündüğünü aşağı yukarı biliyordu: Tesadüfen oradan geçen iş arkadaşları veya akrabaları tarafından görülmekten ödü kopan, düzenli olarak uyuşturucu kullanan, tuhaf takım elbiseli, çirkin bir işadamı. Resmen beni kazıkla diye yalvaran biri.

“Altı yüz” dedi delikanlı.

Harry iç geçirerek başıyla onayladı.

Delikanlı “*Idra*” diyerek yürümeye başladı.

Harry bu sözcüğün “Beni takip et” anlamına geldiğini varsaydı.

Köşeyi dönüp, açık kapıdan arka bahçeye girdiler. Torbacı zenciydi, muhtemelen Kuzey Afrikalıydı; bir ahşap palet yığınının yaslanmıştı. iPod ile müzik dinliyor, başını yukarı aşağı sallıyordu. Kulaklığın uçlarından biri, torbacının yanından sarkıyordu.

Arsenal tişörtlü Rick Ross “Çeyrek” dedi.

Torbacı derin cebinden çıkardığı bir şeyi, görölmesin diye avcunu aşağı dönük tutarak Harry’ye verdi. Harry kendisine verilen poşete baktı. Toz beyazdı, ama içinde siyah noktacıklar vardı.

Harry poşeti ceket cebine koyup “Bir sorum olacak” dedi.

Diğer ikisi kendilerini hazırladılar; Harry torbacının elinin arkasına gittiğini gördü. Adamın belinin arkasında küçük kalibreli bir tabanca olduğunu tahmin etti.

“Bu kızı gördünüz mü?” Harry, Hanssen ailesinin fotoğrafını kaldırdı.

Fotoğrafa baktılar ve başlarını iki yana salladılar.

“Kim bana ipucu verirse veya söylentileri anlatırsa, ona beş bin kron vereceğim.”

Bakıştılar. Harry bekledi. Sonra omuz silkip Harry’ye sırtlarını döndüler. Harry’nin o soruyu sormasına izin vermelerinin sebebi benzer durumları daha önce de yaşamış, Oslo’nun keşleri arasında kızlarını arayan babalar görmüş olmalarıydı belki. Ama sırf ödülü almak için yalan uyduracak kadar kalpsiz veya yaratıcı değildiler.

“Tamam” dedi Harry. “Ama Dubai’ye selamımı iletin ve ilgisini çekebilecek birtakım bilgilere sahip olduğumu söyleyin. Oleg ile ilgili bilgilere. Ona deyin ki, Leon Oteli’ne gelsin ve Harry’yi sorsun.”

Silah anında ortaya çıktı. Harry haklıydı; bu gerçekten de Cheetah serisi Beretta’ya benziyordu. Dokuz milimetre. Kısa namlulu, çirkin bir tabanca.

“*Baosj* musun?”

Kebap Norveççesi. Polis.

Harry ne zaman bir namlu ağzına baksa içinde kabaran bulantıyı bastırmaya çalışarak “Hayır” dedi.

“Yalan söylüyorsun. Sen keman kullanmıyorsun, sivil polissin.”

“Yalan söylemiyorum.”

Torbacı başıyla işaret verince Rick Ross, Harry’nin yanına gitti ve onun ceketinin kolunu sıyırdı. Harry bakışlarını tabancadan ayırmaya çalıştı. Hafif bir ıslık sesi duyuldu. Rick Ross “Görünüşe bakılırsa, bizim Norskie cidden kullanıcıymış” dedi.

Harry çakmak ateşiyle ısıttığı standart bir dikiş iğnesi kullanmıştı. Önkolunun dört beş yerinde açtığı derin kesikleri, daha kırmızı görünsünler diye amonyum sabunla ovalamıştı. Son olarak da dirsek damarını delmişti, derisinin altında etkileyici morluklar oluşacak şekilde kan toplansın diye.

Torbacı “Ben yine de yalan söylediğini düşünüyorum” diyerek bacaklarını açtı ve kabzayı iki eliyle tuttu.

“Niye ki? Baksana, cebinde de şırıngayla alüminyum folyo var.”

“Korkmuyor.”

“Nasıl yani? Adamın haline baksana!”

“Yeterince korkmuyor. Hey *baosj*, haydi, kendine iğne yap da görelim.”

“Sen kafayı mı yedin Rage?”

“Kapa çeneni!”

“Sakin ol. Neden böyle kızdın ki?”

“Rage onun ismini söylemenden hoşlanmadı bence” dedi Harry.

“Sen de kapa çeneni! Haydi, iğne yap! Ve kendi malını kullan.”

Harry daha önce hiç uyuşturucu eritmemiş veya zerk etmemişti, en azından ayık kafayla ama afyon hakkında bilgisi vardı ve ne yapması gerektiğini biliyordu: Maddeyi eritip sıvı hale getirerek şırıngaya çekecekti. Bu ne kadar zor olabilirdi ki? Çömelip folyoya toz döktü (tozun bir kısmı yere döküldü), sonra da parmağını yalayıp emdi ve diş etlerine sürüttü... Hevesli görünmeye çalışıyordu. Tozda acı bir tat vardı, tıpkı Harry’nin polisken tattığı diğer tozlarda olduğu gibi. Ama başka bir tat da vardı. Neredeyse fark edilmeyecek kadar hafif bir amonyum tadı. Hayır, amonyum değildi. Harry birden buldu. Bu koku ona çürük papaya kokusunu çağırıyordu. Çakmağı yaktı; biraz beceriksizce hareket etmesini, başına silah dayalı olmasına yoracaklarını umuyordu.

İki dakika sonra, şırıngayı hazırlamıştı.

Rick Ross havalı çete elemanı tavrına geri dönmüştü. Poz verircesine, kollarını dirseklerine kadar sıyırıp kavuşturmuş, bacaklarını açmış, başını geriye atmıştı.

“Patlat” diye emretti. Dönüp elini savunmacı bir tavırla kaldırdı. “Sen değil Rage!”

Harry o ikisine baktı. Rick Ross’un çıplak önkollarında iz yoktu, Rage de biraz fazla dikkatli görünüyordu. Harry iki kez sol yumruğunu omzuna doğru kaldırarak sıktı, önkoluna fiske vurdu ve iğneyi önerilen şekilde, otuz derece açıyla soktu. Bunun kendine iğne yapmayan birine profesyonelce görüneneğini umdu.

“Ahh” diye inledi.

İğnenin damarı da mı yoksa sadece deriyi mi deldiğini merak etmemelerini sağlayacak kadar profesyonelce.

Harry gözlerini devirdi ve dizlerinin bağı çözüldü.

Orgazm taklidine kanmalarını sağlayacak kadar profesyonelce.

“Dubai’ye söylemeyi unutmayın” diye fısıldadı.

Sonra sendeleyerek sokağa gitti ve yalpalayarak batıya, Kraliyet Sarayı’na doğru yürüdü.

Ancak Dronningens Sokağı’na varınca dikeldi.

Prisens Sokağı’nda, uyuşturucu gecikmiş etkisini gösterdi. Bir kısmı Harry’nin kanına karışmış ve kılcal damarların dolambaçlı yollarından geçerek beynine ulaşmıştı. Bir atar-damara doğrudan zerk edilmediğinden, etkisi çok azdı. Yine de Harry gözlerinin yaşardığını hissetti. Bir daha asla görmeyeceğini düşündüğü bir sevgilisiyle tekrar bir araya gelmiş gibi hissetti. Kulakları uhrevi bir müzikle değil, uhrevi bir ışıqla doldu. Bu uyuşturucuya keman demelerinin sebebini birden anladı.

Saat gecenin onuydu ve Orgkrım'de odaların ışıkları sö-nük, koridorlar da boştu. Ama Truls Berntsen'in odasında, bilgisayar ekranının mavi ışığı, ayaklarını masaya koymuş halde oturan polisi aydınlatıyordu. Truls, Man City'nin galibiyetine oynadığı bin beş yüz kronu kaybetmek üzereydi. Ama şimdi frikik kullanacaklardı. Tévez, on sekiz metreden.

Kapının açıldığını duyan Truls'ün sağ işaretparmağı Esc tuşuna kendiliğinden bastı. Ama çok geçti.

"İzlediğin o canlı yayının parası bütçemden çıkmıyordur umarım."

Mikael Bellman odadaki diğer koltuğa oturdu. Truls, Bellman'ın kariyer basamaklarını çıktıkça aksanının değiştiğini, Manglerud'da birlikte geçirdikleri çocukluklarındaki gibi konuşmaz olduğunu fark etmişti. Bellman köklerine ancak Truls ile konuştuğu bazı zamanlarda dönüyordu.

"Gazeteyi okudun mu?"

Truls başıyla onayladı. Okuyacak başka şey olmadığından, üçüncü sayfa haberlerini ve spor sayfalarını bitirdikten sonra gazeteyi okumayı sürdürmüştü. Meclis Sekreteri Isabelle Sköyen'e epey yer ayrıldığını görmüştü. O yaz *Verdens Gang*'da o kadınla ilgili, "Sokak Süpürücüsü" adlı bir tanıtım yazısı yayımlanmasından sonra, Sköyen'in galalarda ve sosyal etkinliklerde fotoğrafları çekilir olmuştu. Oslo sokaklarının temizlenmesinin mimarı olarak görülmeye başlanırken, bir yandan da politikaya atılıyordu. Her halükârda, kadının Yürütme Kurulu ilerleme kaydetmişti. Truls, Sköyen'in muhalefetin desteğini aldıkça, fotoğraflarda dekoltesinin daha da açıldığını, gülümsediği zamanlarda ağzının genişliğinin kalçalarının genişliğiyle boy ölçüşür hale geldiğini fark etmişti.

"Polis Komisyonu Başkanı'yla oldukça gayriresmi bir konuşma yaptım" dedi Bellman. "Beni Polis Şefliğine atayacak; doğrudan Adalet Bakanı'na bağlı olacağım."

Truls “Hay ben senin!” diye bağırdı. Tévez’in kullandığı frikikte top direğe çarpmıştı.

Bellman ayağa kalktı. “Bu arada, bilmek istersin diye düşündüm. Ulla’yla ben birkaç kişiyi gelecek cumartesi için evimize davet edeceğiz.”

Her zamanki gibi, Ulla’nın ismini duyunca Truls’ün kalbi sızladı.

“Yeni ev, yeni iş, bilirsin. Sen de terasımızın inşasına yardım etmiştin.”

Truls *Yardım mı?* diye düşündü. *O lanet olası şeyin tamamını ben inşa ettim.*

“Yani çok meşgul değilsen...” Bellman ekranı başıyla gösterdi. “Davetlisin.”

Truls ona teşekkür ederek daveti kabul etti. Çocukluklarından beri yaptığı gibi... O zamanlar da üçüncü kişiyi oynamayı, Mikael Bellman ile Ulla’nın bariz mutluluklarına tanık olmayı kabul ederdi. Onlarla, gerçek benliğini ve hislerini gizlemek zorunda kalacağı bir akşam daha geçirmeyi kabul etti.

“Bir şey daha” dedi Bellman. “Resepsiyondaki ziyaretçi kayıt defterinden bir adamın ismini silmeni söylemişim, hatırlıyor musun?”

Truls gözünü bile kırpmadan başıyla onayladı. Bellman onu arayarak, Tord Schultz diye birinin gelip kendisine uyuşturucu kaçakçılığıyla ilgili ihbarda bulunduğunu ve aralarında bir yakıcı olduğunu söylediğini anlatmıştı. Bellman adamın güvenliğinden endişe ettiği için isminin kayıt defterinden silinmesini istediğini söylemişti... Ne de olsa bu yakıcı, Emniyet Müdürlüğü’nde çalışan ve kayıt defterine bakabilecek biri olabilirdi.

“Onu defalarca aradım, ama açmadı. Biraz kaygılıyım. Güvenliğin o adamın ismini sildiğine ve başka kimsenin o ismi öğrenmediğine kesin emin misin?”

“Kesin eminim Polis Şefim” dedi Truls. Tekrar savunma-

ya çekilen City topu uzaklaştırdı. “Bu arada, havalimanındaki o sinir bozucu dedektiften haber var mı?”

“Hayır” dedi Bellman. “Tozun patates unu olduğunu kabullenmiş gibi görünüyor. Neden sordun?”

“Sadece merak ettim Polis Şefim. Evdeki ejderhaya saygılar.”

“Öyle demeysen sevinirim, tamam mı?”

Truls omuz silkti. “Karına sen öyle diyorsun.”

“Polis Şefim filan demeni kastediyorum. Resmîleşmesine daha birkaç hafta var.”

Operasyon müdürü iç geçirdi. Hava trafik kontrolörü arayıp, Bergen uçuşunun kaptan pilotun gelmemesi ve telefon etmemesi sebebiyle iptal edildiğini, bir an önce başka bir uçak kaldırmaları gerektiğini söylemişti.

“Schultz şimdi zor zamanlar yaşıyor” dedi müdür.

“Telefonunu da açmıyor” dedi kontrolör.

“Bundan korkuyordum. Boş zamanında tek başına uçuş yapıyor olabilir.”

“Yapıyormuş diye duydum. Ama bu onun boş zamanı değil. Az kalsın uçuşu iptal etmek zorunda kalacaktık.”

“Dediğim gibi, biraz zor bir dönemden geçiyor. Onunla konuşurum.”

“Hepimiz zor dönemlerden geçiyoruz Georg. Ayrıntılı rapor yazmam gerekecek, anlıyor musun?”

Operasyon müdürü duraksadı. Ama vazgeçti. “Elbette.”

Telefonu kapatmalarından sonra, operasyon müdürünün hafızasında bir görüntü canlandı. Bir ikindi vakti, barbekü, yaz. Campari, Budweiser ve bir stajyerin doğrudan Teksas’tan getirdiği dev biftekler. Operasyon müdürüyle Else’nin bir yatak odasına gizlice girmelerini kimse görmemişti. Else usulca inlemişti. Açık pencereden gelen seslerin,

oyun oynayan çocukların çığlıklarının, gelen uçakların gürlemelerinin ve tasasız kahkahaların arasında duyulmayacak kadar usulca. Gelip giden uçaklar. Tord'un patlattığı kahkahalar, bir başka klasik uçuş macerası. Ve Tord'un karısının hafif iniltileri.

“Keman mı aldın?”

Beate Lönn odasının köşesinde oturan Harry’ye hayretle baktı. Harry parlak sabah ışııyla aydınlanan sandalyeyi gölgeye çekip oturmuş ve Beate’nin uzattığı fincanı iki eliyle tutmuştu. Ceketini sandalyenin sırtına asmıştı; yüzü öyle terlemişti ki streç filmle kaplı gibiydi.

“Şey yapmadın değil mi?..”

“Deli misin?” Harry kaynar denebilecek kadar sıcak kahveyi höpürdeterek içti. “Alkoliklerin öyle şeylerle işi olmamalı.”

Beate “Güzel, yoksa epey acemice yapmışsın diyecektim” diyerek işaret etti.

Harry kendi önkoluna baktı. Takım elbisesi dışında, sadece üç külotu, bir çift yedek çorabı ve iki tişörtü vardı. İhtiyacı olan giysileri Oslo’dan almayı düşünmüştü, ama henüz boş zamanı olmamıştı. Bu sabah uyandığında da kendini akşamdan kalma gibi hissetmişti, öyle ki tuvalette sırf alışkanlıktan kusmasına ramak kalmıştı. Ete enjeksiyon yapmanın sonucunda derisi, Reagan yeniden seçildiğinde ABD’nin aldığı şekil ve rengin aynısıydı.

“Bunu benim için analiz etmeni istiyorum” dedi Harry.

“Neden?”

“Oleg’in üstünde bulduğunuz poşeti gösteren suç mahalli fotoğrafları sebebiyle.”

“Nasıl yani?”

“Fotoğraf makineleriniz muhteşem. Tozun bembeyaz olduğunu görebiliyorsun. Bu tozdaysa kahverengi zerreler var. Ne olduğunu bilmek istiyorum.”

Beate çekmecedен büyüteç alıp, Harry’nin *Adli Tıp Dergisi*’nin üstüne serptiği toza doğru eğildi.

“Haklısın” dedi. “Bizdeki numuneler beyazdı ama işin doğrusu son zamanlarda hiç uyuşturucu ele geçirilmedi, o yüzden bu ilginç. Hele geçen gün Gardermoen’dan bir polis dedektifinin arayıp benzer bir şey söylemesi, durumu daha da ilginç kılıyor.”

“Ne?”

“Bir pilotun el bagajında, içinde toz olan bir poşet bulmuşlar. Bu dedektif, o tozun patates unu olduğu sonucuna nasıl vardığımızı merak ediyordu. Tozdaki kahverengi zerreleri gözleriyle görmüş.”

“O pilotun keman kaçakçılığı yaptığını mı düşünüyor-muş?”

“Henüz sınırlarda el konulmuş keman olmadığından, o dedektif hayatında hiç keman görmemiştir herhalde. Beyaz eroine nadir rastlanır. Buraya gelenlerin çoğu kahverengidir, o dedektif de ikisinin karıştırıldığını düşündü herhalde. Bu arada o pilot gelmiyordu, gidiyordu.”

“Gidiyor muydu?”

“Evet.”

“Nereye?”

“Bangkok’a.”

“Bangkok’a patates unu mu götürüyordu?”

“Belki de oradaki Norveçli tanıdıklarına, balık köftesi için beyaz sos yapsınlar diye götürüyordu.” Beate gülümserken bir yandan da kendi espri yapma çabasından utanarak kızardı.

“Mm. O apayrı bir şey. Kısa süre önce, Gothenburg Limanı’nda cesedi bulunan bir sivil polisle ilgili bir haber oku-

dum. O adamın yakıcı olduğu söyleniyormuş. Oslo'da onun hakkında böyle söylentiler var mıydı?"

Beate başını iki yana salladı. "Hayır. Tam tersine. Kötü adamları yakalamaya kendini adanmış olmasıyla meşhurdu. Öldürülmesinden önce, büyük bir balık tuttuğundan ve onu tek başına sudan çıkarmak istediğinden bahsediyordu."

"Tek başına."

"Daha fazlasını söylemek istemiyordu; kendinden başkasına güvenmiyordu. Tanıdığın birine benziyor mu Harry?"

Harry gülümseyerek kalkıp ceketini giydi.

"Nereye gidiyorsun?"

"Eski bir dostu ziyarete."

"Eski dostların olduğunu bilmiyordum."

"Lafın gelişi işte. Kripos'un şefini aradım."

"Heimen'i mi?"

"Evet. Gusto'nun öldürülmeden önce cep telefonuyla konuştuğu kişilerin listesini verip veremeyeceğini sordum. Birincisi, bu çok çabuk kapanan bir dosya olduğundan ellerinde liste yokmuş. İkincisi, ellerinde liste olsa bile benim gibi, dur bakayım, ne demişti..." Harry gözlerini kapayıp parmaklarıyla saydı. "...işinden kovulmuş, alkolik, hain bir polise vermezlermiş."

"Dediğim gibi, eski dostların olduğunu bilmiyordum."

"O yüzden başka bir yeri denemem gerekecek."

"Tamam. Bu tozu bugün analiz ettiririm."

Harry kapıda durdu. "Son zamanlarda Gotenburgh ve Kopenhag'da kemana rastlandığını söylemiştin. Kemanın önce Oslo'da, sonra oralarda belirlediği anlamına mı geliyor bu?"

"Evet."

"Normalde tam tersi olmaz mı? Yeni uyuşturucular Kopenhag'dan kuzeye yayılmaz mı?"

"Muhtemelen haklısın. Neden sordun?"

"Henüz tam emin değilim. Pilotun adı neydi demiştin?"

“Dememiştim. Schultz. Tord. Başka bir şey?”

“Evet. O sivil polisin haklı olabileceęini dűřűndűn mű hię?”

“Haklı mı?”

“Çenesini kapalı tutup kimseye güvenmemekte? Bir yerlerde bir yakıcı olduğunu biliyordu belki de.”

Harry, Fornebu'deki Telenor Genel Merkezi'nin katedrali andıran büyük, havadar resepsiyon alanına baktı. On metre ilerideki masanın önünde iki kiři bekliyordu. Harry onlara geğiş kartı verildiğini ve bariyerlerde bekleyen, ziyaret etikleri kişilerin bu kartları aldığını gördű. Telenor prosedűrlerini sıkılaştırmıştı besbelli; Harry'nin Klaus Torkildsen'in odasına davetsizce girme planının iře yaramayacağı belliydi.

Harry durum değerlendirmesi yaptı.

Torkildsen'in onu görmek istemeyeceğini biliyordu. Sebep basitti: Torkildsen teşhircilik yaparken yakalanmış ve bunu amirinden gizli tutmayı başarmıştı, ama Harry yıllarca onun bu durumundan istifade etmişti. Bilgi istediğinde ona bazen yasaları çiğnemesine yol açacak kadar baskı yapmıştı. Fakat Harry polis kimlik kartının verdiği otoriteye artık sahip olmadığından, Torkildsen onu görmek bile istemezdi muhtemelen.

Asansörlere açılan dűrt kapının saęındaki, daha büyük kapı bir grup ziyaretçinin girmesi için açılmıřtı. Harry çabucak karar verdi. Kapıyı açık tutan Telenor temsilcisine doęru, ayaklarını sürűyerek yürűyen kalabalıęa hızlı adımlarla yaklařtı ve aralarına karıřtı. Yanındaki, Çinliye benzeyen ufak tefek adama dűndű.

“*Nin hao.*”

“Pardon?”

Harry ziyaretçinin geęiř kartında yazılı ismini gördű. Yukı Nakazava.

“Ah, Japon'sunuz.” Harry gülerek, ufak tefek adamın om-

zuna sanki eski dostlarmış gibi pat pat vurdu. Yuki Nakazava ürkekçe gülümseyerek karşılık verdi.

Harry elini adamın omzundan ayırmadan “Güzel bir gün” dedi.

“Evet” dedi Yuki. “Hangi şirkettensiniz?”

“Teliasonera” dedi Harry.

“Çok, çok güzel.”

Telenor görevlisinin önünden geçerlerken, Harry adamın onlara yaklaştığını göz ucuyla gördü ve görevlinin ne diyeceğini aşağı yukarı tahmin etti. Haklı çıktı.

“Üzgünüm efendim. Kartınız olmadan girmenize izin vermem.”

Yuki Nakazava adama şaşkınlıkla baktı.

Torkildsen’a yeni oda verilmişti. Harry açık plan ofiste bir kilometre kadar yürüdükten sonra nihayet bir cam kafesin içinde tanıdık, iriyarı birini gördü.

Dosdoğru içeri daldı.

Sırtı dönük halde oturan adam kulağına telefon yaslamıştı. Harry pencere camındaki tükürük izlerini gördü. “O lanet olası SW2 sunucusunu bir an önce çalıştır!”

Harry öksürdü.

Koltuk döndü. Klaus Torkildsen daha da şişmanlamıştı. Şaşılacak kadar zarif, özel kesim takım elbisesi, derisinin kat kat yağlarını kısmen gizlese de, sıradışı yüzüne yayılan dehşeti hiçbir şey gizleyemezdi. Bu yüzü sıradışı kılan şey, gözlerin, burnun ve ağzın o çehre okyanusunda bir araya gelip küçük bir ada oluşturmayı yeğlemiş olmalarıydı. Adamın bakışları Harry’nin yakasına indi.

“Yuki... Nakazava mı?”

“Klaus.” Harry gülümseyerek, onu kucaklamak için kollarını uzattı.

Torkildsen “Burada ne işin var yahu?” diye fısıldadı.

Harry kollarını indirdi. “Ben de seni gördüğüme sevindim.”

Masanın kenarına oturdu. Hep oturduğu yere. İşgal et ve daha yüksek bir arazi bul. Hükmetmenin basit ve etkili bir yolu. Torkildsen yutkundu; Harry adamın alnının boncuk boncuk terlemeye, parıldamaya başladığını gördü.

Torkildsen telefonu göstererek “Trondheim’daki mobil şebeke” diye homurdandı. “Sunucuyu geçen hafta hazırlayıp çalıştırmaları gerekiyordu. Artık kimseye güven olmuyor yahu. Zamanım yok. Ne istiyorsun?”

“Gusto Hanssen’in mayıs ayından itibaren cep telefonuyla konuştuğu kişilerin listesini.” Harry bir kalem kapıp o ismi sarı bir yapışkanlı not kâğıdına yazdı.

“Artık idari kadrodayım. Öyle işlere ben bakmıyorum.”

“Yine de benim için o numaraları bulabilirsin.”

“Yetkin var mı?”

“Olsa, sana geleceğime dosdoğru bir polis tanıdığımı giderdim.”

“Polis avukatınız neden buna onay vermedi peki?”

Eski Torkildsen bunu sormaya cesaret edemezdi. Sertleşmişti. Daha özgüvenliydi. Yeni terfi etmiş olması sebebiyle mi? Yoksa sebep başka bir şey miydi? Harry masada duran, sırtı dönük fotoğraf çerçevesini gördü. İnsanın hayatında birinin olduğunu kendine hatırlatmasına yarayan türden, özel bir fotoğraf. Dolayısıyla bu ya mesela köpek gibi bir evcil hayvanın ya da bir kadının fotoğrafı olsa gerekti. Hatta belki fotoğrafta bir çocuk da vardı. Bu kimin aklına gelirdi? Yaşlı teşhirci kendine bir kadın bulmuştu.

“Artık polis değilim” dedi Harry.

Torkildsen sırtıttı. “Ama hâlâ konuşmalar hakkında bilgi istiyorsun?”

“Çok bir şeye ihtiyacım yok... Sırf şu cep telefonuyla ilgili bilgi versen yeter.”

“Bunu neden yapayım? Böyle bilgiler verdiğim öğrenilirse işten kovulurum. Sisteme girdiğimi görmeleri de zor olmaz.”

Harry yanıt vermedi.

Torkildsen acı acı güldü. “Anlıyorum. Yine şu eski, korkakça numara, şantaj numarası. Sana bilgi vermezsem, kuralları çiğnemeyi reddedersem, hüküm giydiğimi iş arkadaşlarıma söyleyeceksin.”

“Hayır” dedi Harry. “Hayır, söylemeyeceğim. Senden bir iyilik istiyorum sadece Klaus. Bu şahsi bir mesele. Eski kız arkadaşımın oğlu, yapmadığı bir şey yüzünden müebbet yeme tehlikesiyle karşı karşıya.”

Torkildsen’in çifte gerdanının sarsıldığını ve oluşan et dalgasının adamın boynundan devasa gövdesine inerek dinildiğini gördü. Klaus Torkildsen’a ilk kez bugün ismiyle hitap ediyordu. Torkildsen ona baktı. Gözlerini kırıştırdı. Odaklandı. Alnındaki terler parıltıyordu; Harry adamın beynindeki hesap makinesinin toplama çıkarma yaptığını ve –nihayet– bir sonuca vardığını gördü. Torkildsen kollarını kaldırıp arkasına yaslanınca, koltuğu gıcırdadı.

“Kusura bakma Harry. Sana yardım etmek isterdim. Ama şu an öyle bir iyilik yapmaya durumum müsait değil. Umarım anlıyorsundur.”

Harry çenesini ovuşturarak “Elbette” dedi. “Gayet anlaşılır.”

Rahatladığı belli olan Torkildsen “Teşekkürler” dedi ve Harry’ye cam kafesin kapısına kadar eşlik ederek onu hayatından çıkarmak için, koltuğundan güçlkle doğrulmaya başladı.

“Evet” dedi Harry. “Bana o numaraları vermezsen, teşhirciliğini sadece iş arkadaşların değil karın da öğrenecek. Çocuğun var mı? Evet mi? Bir, iki?”

Torkildsen gerisingeri koltuğuna çöktü. Harry’ye hayretle bakakaldı. O eski, titreyen Klaus Torkildsen. “Sen... yapmayacağını söylemiştin...”

Harry omuz silkti. “Kusura bakma. Ama şu an öyle bir iyilik yapmaya durumum müsait değil.”

Gece vakti, saat onu on geçe Schröder Restoranı yarı doluydu.

“İşyerime gelmeni istemedim” dedi Beate. “Heimen aradı; bir telefon aramaları listesini soruyormuşsun, ayrıca beni görmeye geldiğini de duymuş. Gusto vakasına bulaşmamam konusunda beni uyardı.”

“Eh, buraya gelebilmen iyi” dedi Harry. Restoranın diğer ucunda bira servisi yapan Rita’yla göz göze geldi. İki parmağını kaldırdı. Rita başıyla onayladı. Harry buraya en son üç yıl önce gelmişti, ama Rita eski müdaviminin işaret dilini hâlâ anlıyordu: Alkoliğe kahve, arkadaşına da bira.

“Arkadaşın liste konusunda yardımcı oldu mu?”

“Epey yardımcı oldu.”

“Ne öğrendin peki?”

“Gusto son zamanlarında meteliğe kurşun atıyordu herhalde; hattı defalarca bloke edilmiş. Telefonunu çok kullanmamış, ama Oleg ile birkaç kısa konuşma yapmış. Üvey ablası Irene’yi sık sık aramış, ama ölümünden birkaç hafta önce hiç telefon konuşması yapmaz olmuşlar. Onun dışında, en çok Pizza Xpress’i aramış. Buradan çıkınca Rakel’e gidip Google’da diğer isimleri araştıracağım. Analiz hakkında neler söyleyebilirsiniz?”

“Satın aldığın madde, incelediğimiz ilk keman numunelerinin neredeyse tıpatıp aynısı. Ama kimyasal bileşimi çok az da olsa farklı. Bir de o kahverengi zerreler var.”

“Evet?”

“Aktif bir farmasötik bileşen değil. Şu bildiğin, hapların kaplandığı madde. Daha kolay yutulmaları veya tatlarının düzelmesi için, bilirsin.”

“Üreticisini bulmak mümkün mü?”

“Teoride evet. Ama araştırdığımda gördüm ki, ilaç üreticilerinin geneli kendi kaplama maddelerini üretiyor ve dünyada böyle binlerce üretici olsa gerek.”

“Yani oradan bir sonuç elde edemeyiz?”

“Kaplama maddesinden sonuç çıkmaz, evet” dedi Beate. “Ama bazı parçaların içinde hapın kalıntıları var hâlâ. Metadon imiş.”

Rita kahveyle bira getirdi. Harry’nin ona teşekkür etmesinden sonra gitti.

“Metadon sıvı halde ve şişeye satılır sanıyordum.”

“Metadon uyuşturucu bağımlılarının ilaç destekli tedavisinde kullanılır. Bu yüzden St. Olav’s Hastanesi’ni aradım. Opioid ve opiyatlar üstüne araştırma yapıyorlar; dediklerine göre, metadon hapları sadece ağrı kesici olarak kullanılmış.”

“Peki kemana katılır mıymış?”

“Modifiye metadonun keman üretiminde kullanılabileceğini söylediler, evet.”

“Bu sadece kemanın sıfırdan elde edilmediği anlamına geliyor; peki bize ne faydası var?”

Beate bira bardağını tuttu. “Bize faydası şu ki, metadon hapı üreticilerinin sayısı çok az. Bunlardan birinin de merkezi Oslo’da.”

“AB? Nycomed?”

“Radium Hastanesi. Kendi araştırma enstitüleri var ve şiddetli ağrıların tedavisinde kullanılması için bir metadon hapı üretmişler.”

“Kanser.”

Beate başıyla onayladı. Bir eli bardağı ağzına götürürken, diğer eli masada duran bir şeyi aldı.

“Radium Hastanesi’nden mi?”

Beate yine başıyla onayladı.

Harry hapı aldı. Hap yuvarlaktı, küçüktü ve kahverengi kaplamasının üstüne R harfi damgalanmıştı.

“Ne diyeceğim, biliyor musun Beate?”

“Hayır.”

“Bence Norveç yeni bir ihraç kalemi yarattı.”

Rakel “Norveç’te birilerinin keman üretip ihraç ettiğini mi söylemek istiyorsun?” diye sordu. Kollarını kavuşturarak Oleg’in odasının kapı çerçevesine yaslanmıştı.

Torkildsen’in verdiği listede yer alan, sıradaki isme bakan Harry “Bunun doğru olabileceğini gösteren en az birkaç husus var” dedi. “Birincisi, dalgalar Oslo’dan yayılıyor. Keman Oslo’da ortaya çıkmadan önce Interpol’de onu gören ya da duyan olmamış, İsveç ile Danimarka sokaklarında da yeni yeni satılmaya başlandı. İkincisi, bu maddenin içinde yer alan, toz haline getirilmiş metadon haplarının Norveç’te üretildiğine yemin edebilirim.” Harry arama tuşuna bastı. “Üçüncüsü, Gardermoen’da bir pilot üstünde keman olabilecek bir maddeyle yakalandı ama sonra o madde gizlice değiştirildi.”

“Değiştirildi mi?”

“Durum böyleyse, teşkilatta bir yakıcı var demektir. Mesele şu ki, bu pilot Bangkok’a gidiyordu; ülkeden ayrılıyordu.”

Harry, Rakel’in parfümünün hoş kokusunu alınca, onun kapının yanından ayrıldığını ve şimdi omzunun yanında durduğunu anladı. Karanlık odadaki tek ışık kaynağı bilgisayar ekranıydı.

“Vamp. Kim bu?” Rakel’in sesi, Harry’nin kulağının yanından gelmişti.

“Isabelle Sköyen. Belediye Meclisi’nden. Gusto’nun aradığı kişilerden biri. Daha doğrusu o Gusto’yu aramış.”

“Üstündeki kan bağışçısı tişörtü ona bir beden küçük, değil mi?”

“Kan bağışlamaya teşvik etmek bir siyasetçinin görevlerindendir herhalde.”

“Meclis sekreterleri siyasetçi sayılır mı ki?”

“Neyse işte, bu kadın kendi kanının AB Rh Negatif olduğunu ve kan bağışlamanın yurttaşlık görevi olduğunu söylüyor.”

“Nadir kan, evet. O fotoğrafa deminden beri bakmanın sebebi bu mu?”

Harry gülümsedi. “Bu sayfa epey ziyaret edilmiş. At yetiştiricisi. ‘Sokak Süpürücüsü.’”

“Bütün uyuşturucu çetelerini demir parmaklıklar ardına gönderen kişi olduğu söyleniyor.”

“Hepsini göndermemiş besbelli. Gusto’yla ne hakkında konuşmuş olabilir diye merak ediyorum.”

“Eh, bu kadın uyuşturucuya karşı mücadele veren Sosyal Hizmetler Komitesi’nin başkanı sonuçta; belki de genel bilgiler almak için Gusto’dan faydalanmıştır.”

“Gecenin bir buçuğunda mı?”

“Haydi ya!”

“Kendisine sorsam iyi olacak.”

“Evet, bunu istiyorsundur eminim.”

Harry yüzünü ona çevirdi. Rakel’in yüzü öyle yakındı ki, Harry ona odaklanmakta zorlandı.

“Duyduğumu düşündüğüm şeyi mi duyuyorum aşkım?”

Rakel hafifçe güldü. “Alakası yok. Bu kadın ucuz görünüyor.”

Harry yavaşça nefes aldı. Rakel kımıldamamıştı. Harry “Benim ucuzdan hoşlanmadığımı düşünmenin sebebi ne peki?” diye sordu.

“Sen niye fısıldıyorsun peki?” Rakel’in dudakları onunkilere öyle yaklaşmıştı ki, Rakel konuşurken Harry onun nefesini hissetti.

İki uzun saniye boyunca, odada bilgisayar fanının sesinden başka ses duyulmadı. Sonra Rakel birden doğruldu.

Harry'ye dalgın, uzak gözlerle baktı ve ellerini kendi yanaklarına, onları serinletmek istercesine bastırdı.

Harry arkasına yaslanıp gözlerini kapadı ve usulca küfretti. Rakel'in mutfakta tangır tungur bir şeyler yaptığını duydu. Birkaç kez derin nefes aldı. Az önce olan şeyin aslında olmadığına karar verdi. Düşüncelerini toplamaya çalıştı. Sonra devam etti.

Kalan isimleri Google'da aradı. Bazıları için çıkan sonuçlar on yıllıktı ve kayak müsabakaları, aile toplantıları gibi şeylerle ilgiliydi; bazıları içinse hiç sonuç çıkmıyordu. Bunlar artık var olmayan insanlardı, modern toplumun neredeyse herkesi aydınlatan projektör ışıklarından ayrılmışlardı, buldukları gölgeli kuytulara oturup uyuşturucu bekliyor veya hiçbir şey beklemiyorlardı.

Harry oturduğu yerden duvara, tepesinde dik dik saçları olan bir adamın posterine baktı. Fotoğrafın altında "Jónsi" yazılıydı. Harry bu adamın İzlandalı grup Sigur Rós'un elemanı olduğunu hatırlar gibi oldu. Hafif sesler ve ardı arkası kesilmeyen falsetto vokaller. Megadeth ile Slayer'dan epey farklıydı. Ama Oleg'in müzik zevki değişmiş olabilirdi tabii. Veya belki de başkasından etkilenmişti. Harry ellerini başının arkasına koyup sırtına yaslandı.

Irene Hanssen.

Harry arama listesinin uzunluğuna şaşırmıştı. Gusto'yla Irene hemen her gün telefonda konuşmuşlardı ve sonra bu konuşmalar birden kesilmişti. Gusto, Irene'yi aramaya çalışmamıştı bile. Sanki bozuşmuşlardı. Veya belki de Gusto, Irene'ye telefonla ulaşamayacağını biliyordu. Ama Gusto vurulmasından birkaç saat önce, Irene'nin sabit telefonunu aramıştı. Ve telefon açılmıştı. O konuşma bir dakika on iki saniye sürmüştü. Harry'nin bunu tuhaf bulmasının sebebi neydi? Geri giderek bu düşüncenin kaynağına inmeye çalıştı. Ama vazgeçmek zorunda kaldı. Sabit telefonu aradı. Kim-

se açmadı. Harry, Irene'nin cep telefonunu aramayı denedi. Bir ses bu hattın geçici olarak servis dışı olduğunu söyledi. Ödenmemiş faturalar yüzünden.

Para.

Başlatan da bitiren de paraydı. Uyuşturucular söz konusu olduğunda hep öyle olurdu zaten. Harry, Beate'nin söylediği ismi hatırlamaya çalıştı. El bagajında toz bulunduğu için tutuklanan pilotun ismini. Harry'nin polis hafızası hâlâ çalışıyordu. Rehber aramasına TORD SCHULTZ yazdı.

Bir cep telefonu numarası çıktı.

Harry, kalem aramak için Oleg'in masasının bir çekmeceğini açtı. *Masterful Dergisi*'ni kaldırıncı, plastik dosya içindeki bir gazete kupürü gözüne ilişti. Kendi yüzünün daha genç halini hemen tanıdı. Dosyayı çıkarıp diğer kupürlere göz attı. Hepsi de Harry'nin üstünde çalıştığı vakalarla ilgiliydi; Harry'nin adının geçtiği veya fotoğrafının olduğu kısımlar kesilip saklanmıştı. Bir psikoloji dergisinde yayımlanmış eski bir röportajı da vardı; o röportajda, seri katillerle ilgili soruları yanıtlamıştı; hatırladığı kadarıyla biraz sinirlenmişti. Çekmeceyi kapadı. Etrafa bakındı. Canı bir şeyleri kırıp dökmek istiyordu. Sonra bilgisayarı kapatıp valizini topladı ve koridora gidip ceketini giydi. Rakel geldi. Harry'nin yakasındaki görünmez bir toz zerresini temizledi.

"Çok tuhaf" dedi. "Seni çok uzun zamandır görmüyordum ve tam unutmaya başlamışken, işte yine buradasın."

"Evet" dedi Harry. "Bu iyi mi?"

Anlık bir gülümseme. "Bilmem. Hem iyi hem kötü. Anlıyor musun?"

Harry başıyla onaylayıp Rakel'i kendine çekti.

"Sen başıma gelen en kötü şeysin" dedi Rakel. "Ve en iyi şeysin. Şimdi bile, sırf burada olmakla bana diğer her şeyi unutturabiliyorsun. Hayır, bunun iyi olduğuna emin değilim."

“Biliyorum.”

Rakel valizi göstererek “O ne?” dedi.

“Leon Oteli’nde kalacağım.”

“Ama...”

“Yarın konuşuruz. İyi geceler Rakel.”

Harry onu alnından öpüp kapıyı açtı ve ılık sonbahar havasına çıktı.

Resepsiyondaki delikanlı tekrar kayıt formu doldurmasına gerek olmadığını söyledi ve Harry’ye daha önce kaldığı, 301 numaralı odayı önerdi. Harry bunda sorun olmadığını, ama kornişi tamir etmeleri gerektiğini söyledi.

Delikanlı “Yine mi kırıldı?” diye sordu. “Daha önce kalan adam yüzünden. Biraz asabiydi maalesef.” Oda anahtarını Harry’ye verdi. “O da polisti.”

“Orada mı yaşıyordu?”

“Evet, kalıcı olanlardandı. Ajandı, sizin tabirinizle sivil polisti.”

“Mm. *Sen* bildiğine göre, yeterince sivil olamamış demek ki.”

Delikanlı gülümsedi. “İzninizle depoda korniş var mı diye bakayım.” Gitti.

İsveç şivesiyle konuşan kalın bir ses “Bereli Adam sana çok benziyordu” dedi. Harry döndü.

Cato neredeyse lobi denebilecek kısımda, bir koltukta oturuyordu. Gergin görünüyor ve başını yavaşça iki yana sallıyordu. “Sana çok benziyordu Harry. Çok tutkuluydu. Çok sabırlıydı. Çok inatçıydı. Maalesef. Senin kadar uzun boylu değildi tabii, gözleri de griydi. Ama o gözler de polis gözleriydi ve tıpkı senin gibi onun da yalnızlığı gözlerinden okunuyordu. Ve senin öleceğin yerde öldü. Gitmeliydin Harry. O uçağa binmeliydin.” Uzun parmaklarıyla, anlaşılmaz bir hareket yaptı. Yüzü öyle kederliydi ki, Harry o ihtiyar adamın ağlayıp ağ-

lamayacağını merak etti bir an. Harry delikanlıya dönerken, Cato sallanarak ayağa kalktı.

“Söylediği doğru mu?”

Delikanlı “Ne doğru mu? Kimin söylediği?” diye sordu.

“Onun” diyen Harry, Cato’yu göstermek için döndü. Ama Cato gitmişti bile. Merdivenin yanından karanlığa karışmış olmalıydı.

“Sivil polis burada, odamda mı öldü?”

Delikanlı yanıt vermeden önce Harry’ye baktı. “Hayır, kayboldu. Opera Binası’nın önüne cesedi vurdu. Maalesef elimde korniş yok. Bu naylon ipi versem? Perdelerden geçi-rip korniş tutamaçlarına bağlayabilirsiniz.”

Harry başını yavaşça sallayarak onayladı.

Saat gecenin ikisiydi. Harry hâlâ uyanıktı ve son sigarasını içiyordu. Perdeler ve ince naylon ip yerde yatıyordu. Harry avlunun diğer tarafında, sessizce ve partnersiz vals yapan kadını görebiliyordu. Şehrin seslerini dinledi ve sigara dumanının kıvrılarak tavana yükselmesini seyretti. Dumanın rastlantısal gibi görünen bir şekilde, döne döne yükselişinden anlam çıkarmaya çalıştı.

İhtiyar Delikanlı'yla Isabelle'nin görüşmelerinden iki ay sonra temizlik başladı.

Önce Vietnamlılar tutuklandı. Gazeteler polisin aynı anda dokuz yere baskın yaptığını, beş eroin deposu keşfettiğini ve otuz altı Vietnamlıyı tutukladığını yazdı. Sonraki hafta, sıra Kosovalı Arnavutlara geldi. Polisler elit Delta askerlerinin desteğiyle Helsingør'deki, çeribaşının kimsenin bilmediğini sandığı bir daireye baskın yaptı. Sonra sıra Kuzey Afrikalılarla Litvanyalılara geldi. Orgkrim'in manken gibi yakışıklı, uzun kirpikli şefi gazetelere verdiği demeçte, anonim ihbarlar aldıklarını söyledi. Sonraki birkaç haftada sokaklardaki, kömür karası Somalililerden süt beyazı Norveçlilere dek bütün torbacılar tutuklandı. Ama tek birinin bile üstünde Arsenal tişörtü yoktu. Şimdiden daha rahat hareket edebilmeye başlamıştık, kuyruklar da uzuyordu. İhtiyar Delikanlı işsiz kalan torbacıların bir kısmını işe alsa da, pazarlıkta payına düşeni yaptı: Artık Oslo şehir merkezinde eroin alışverişine daha az rastlanır oldu. Kemandan çok daha fazla para kazandığımızdan, dışarıdan getirttiğimiz eroinin miktarını azalttık. Keman pahalı olduğundan morfine geçmeye çalışanlar oldu, ama kısa sürede geri geldiler.

Ibsen satış hızımıza yetişemiyordu.

Bir salı günü, saat yarımda elimizde mal kalmadı ve cep telefonu kullanmamız kesinlikle yasak olduğundan –İhtiyar Delikanlı, Oslo'yu lanet olası Baltimore sanıyordu– istasyona gidip bir telefon kulübесinden Rus malı Gresso'yu çaldırdım. Andrey meşgul olduğunu, ama elinden geleni yapacağını söyledi. Oleg, Irene ve ben Skippergata'nın

basamaklarına oturup, uzaklaşan müşterilere el sallayarak öylece ta-kıldık. Bir saat sonra, topallayarak bize doğru gelen birini gördüm. Ibsen'in ta kendisiydi. Öfkeden deliye dönmüştü. Bağıra çağıra küfre-di-yordu. Ta ki Irene'yi görene dek. O zaman birden sakinleşti ve uzlaş-macı bir tonla konuşmaya başladı. Peşimizden arka bahçeye geldi ve içinde yüz paket bulunan bir plastik torba verdi.

Pençeyi andıran elini uzatarak "Yirmi bin" dedi. "Şimdi ve nakit." Onu kenara çekip, bir daha elimizde mal kalmadığında onun evine ge-lebileceğimizi söyledim.

"Misafir istemiyorum" dedi.

"Poşetine iki yüzden fazla verebilirim" dedim.

Beni şüpheyle süzdü. "Kendi başına çalışmayı mı planlıyorsun? Patronun buna ne der?"

"Bu aramızda kalsın" dedim. "Çok satmayacağım. Eşe dosta on-yirmi poşet filan satarım."

Kahkahayı bastı.

"Kızı getiririm" dedim. "Adı Irene bu arada."

Gülmeyi kesti. Bana baktı. Yumru Ayak tekrar gülmeye çalıştı, ama beceremedi. Artık her şey gözlerinde iri harflerle yazılıydı. Yalnızlık. Açgözlülük. Nefret. Ve arzu. Lanet olası arzu.

"Cuma akşamı" dedi. "Sekizde. Cin içer mi?"

Başımla onayladım. Irene şimdiden sonra cin içecekti.

Adam adresi verdi.

İki gün sonra, İhtiyar Delikanlı beni öğle yemeğine davet etti. Bir an Ibsen'in beni ispiyonladığını düşündüm, çünkü yüz ifadesini hatırlı-yordum. Soğuk yemek salonundaki uzun masada oturduk ve Peter servis yaparken, İhtiyar Delikanlı yurtiçinden ve Amsterdam'dan eroin getirmeyi kestiğini, artık sadece birkaç pilotun yardımıyla Bangkok'tan getirdiğini söyledi. Rakamlardan bahsetti, anlayıp anlamadığımı kontrol etti ve yine o soruyu sordu: Kemandan uzak duruyor muy-dum? Yarı loşlukta öylece oturup bana baktıktan sonra Peter'i çağır-dı ve beni arabayla evime bırakmasını söyledi. Arabada Peter'e İhtiyar Delikanlı'nın iktidarsız olup olmadığını sormayı düşündüm.

Ibsen, Ekeberg’de, tipik bir bekâr evinde kalıyordu. Büyük plazma ekran, küçük buzdolabı ve çıplak duvarlar. Bizim için, ucuz cin ve gazı kaçmış tonik koydu; limon dilimi koymasa da üzer buz küpü ekledi. Irene bu performansı seyretti. Tatlı tatlı gülümseyerek konuşma işini bana bıraktı. Ibsen oturup aptalca sırtarak, Irene’ye yiyecekmiş gibi bakmaya başladı. Gerçi salyası akacağı zaman çenesini kapamayı beceriyordu. Lanet olası klasik müzik çaldı. Paketlerimi aldım ve on beş gün sonra tekrar uğramam konusunda anlaştık. Irene’yle gelecektim.

Sonra aşırı dozdan ölümlerin azaldığını gösteren ilk rapor açıklandı. Ama ilk kez keman kullanan kişilerin sadece birkaç hafta sonra, gözlerini dikip bakma ve tir tir titreme gibi yoksunluk semptomları sergileyerek kuyruk oldukları yazılmamıştı. Ellerinde buruşuk yüz kronluk banknotlarıyla dururken, kemana yine zam geldiğini öğrenince ağlıyorlardı.

Üçüncü ziyaretimizden sonra Ibsen beni kenara çekip, sonraki seferde Irene’nin tek başına gelmesini istediğini söyledi. Tamam dedim, ama bu durumda tanesi yüz krondan elli paket istediğimi söyledim. Başıyla onayladı.

Irene’yi ikna etmem biraz zor oldu; eski numaralarım ilk kez işe yaramadı. Sert davranmam gerekti. Bunun beklediğim fırsat olduğunu açıkladım. Beklediğimiz fırsat olduğunu. Prova odasında şiltede uymayı sürdürmek isteyip istemediğini sordum. Bunu istemediğini söyledi sonunda. Ama o işi yapmayı da istemiyordu... Ben de buna mecbur olmadığını, o yalnız ihtiyara iyi davranmasının yeterli olduğunu, o adamın ayağı yüzünden herhalde pek eğlenemediğini söyledim. Başıyla onayladı ve Oleg’e söylemeyeceğime söz vermem gerektiğini söyledi. Irene, Ibsen’in evine gitmek için çıktığında canım öyle sıkkındı ki, bir poşet kemanı katkılандırdım ve yarım kalmış bir kemanlı sigarayı içtim. Birinin beni sarsmasıyla uyandım. Irene şiltemin üstüne eğilmişti; öyle ağlıyordu ki gözyaşları yüzüme damlıyor ve gözlerimi yakıyordu. Ibsen’in kendisiyle birlikte olmaya çalıştığını, ama kaçmayı başardığını söyledi.

“Paketleri aldın mı?” diye sordum.

Bu yanlış soruydu besbelli. İyice ağlamaya başladı. Bunun üzerine, elimde her şeyi yoluna koyacak bir şey olduğunu söyledim. İğne hazırladım ve iri, yaşlı gözlerle bana bakan Irene'nin ince, beyaz derisinde mavi bir damar bularak iğneyi soktum. Plançere bastırırken, Irene'nin spazmlarını vücudumda hissettim. Ağzı sessiz bir orgazmla açıldı. Aldığı haz, gözlerine parlak bir perde indirdi.

Ibsen pis bir ihtiyar olabilirdi, ama iyi bir kimyagerdi.

Irene'yi yitirdiğimi de biliyordum. Paketleri sorduğumda yüzünün aldığı ifadeden anlamıştım. Aramızdaki şey bir daha asla eskisi gibi olamazdı. O gece Irene'nin her şeyi unutup rahatlamasını seyrederken, milyoner olma şansımı yitirdiğimi anladım.

İhtiyar Delikanlı milyonlar kazanmayı sürdürüyordu. Yine de daha fazlasını daha çabuk kazanmak istiyordu. Sanki bir an önce halletmesi gereken bir şey, yakında ödemesi gereken bir borcu vardı. Paraya ihtiyacı yok gibiydi; evi aynıydı, limuzini sık sık yıkansa da değiştirilmiyordu, hâlâ iki hizmetkârı vardı: Andrey ve Peter. Tek bir rakibimiz kalmıştı –Los Lobos–, onlar da sokakta satış işini büyütmüştü. Tutuklanmamış Vietnamlılarla Faslıları işe almışlardı ve bu kişiler sadece şehir merkezinde değil, Kongsvinger, Tromsø, Trondheim ve –söylendiğine göre– Helsinki'de de keman satıyordu. Odin ile Los Lobos, İhtiyar Delikanlı'dan daha çok kazanıyor olabilirlerdi ama pazarı birlikte paylaşıyor ve bölge savaşına girişmiyorlardı; ikisi de tonla para kazanıyordu. Kafası çalışan herhangi bir işadamı şimdiki lanet olası statükodan memnun olurdu.

Aydınlık, mavi gökyüzünde sadece iki bulut vardı.

Biri o salak şapkalı sivil polisti. Polise Arsenal tişörtlülere şimdilik pek ilişmemelerinin söylendiğini biliyorduk, ama Bereli Adam hâlâ milletin ağzını arıyordu. Diğeri de, Los Lobos'un Lillestrøm ile Drammen'da Oslo'dakinden ucuza keman satmaya başlamaları, bu yüzden de müşterilerin bir kısmının trenle oralara gitmesiydi.

Bir gün İhtiyar Delikanlı beni çağırıp bir polise mesaj iletmemi istedi. Adamın adının Truls Berntsen olduğunu ve bu işi gizlice halletmem gerektiğini söyledi. Bu iş için Andrey veya Peter'i kullanmamasının se-

bebini sorduğumda, polisi kendisine yöneltecek bir iz bırakmak istemediği yanıtını verdi. Prensiplerinden biriymiş bu. Hem onu ele verecek bilgilere sahip olsam bile, Peter ile Andrey dışında güvendiği tek kişi olduğumu söyledi. Evet, bana birçok açıdan güveniyordu gerçekten. *Uyuşturucu Baronu, Hırsız'a güveniyor*, diye düşündüm.

İhtiyar Delikanlı'nın mesajı şuydu: Odin ile, Lilleström ve Drammen hakkında konuşmak için buluşmak istiyordu. Perşembe akşamı yedide Kirkeveien, Majorstuen'daki McDonald's'ta buluşacaklardı. Birinci katın tamamını, özel bir çocuk partisi için kiralamışlardı. Balonlar, flamlar, kâğıt şapkalar ve lanet olası bir palyaço gözümde canlandı. Adam öldürecekmiş gibi bakan iriyarı ve muştalı motorcuları, iki buçuk metre boyunda ve beton gibi olan Kazak'ı, patates kızartması yerken gözlerini birbirinden ayırmayan Odin ile İhtiyar Delikanlı'yı görünce, palyaçonun yüzü taş kesiliyordu.

Truls Berntsen, Manglerud'da bir dairede tek başına yaşıyordu ama bir pazar sabahı erkenden zilini çaldığımda, evde kimse yoktu. Belli ki zil sesini duymuş olan komşusu verandadan başını uzatıp seslenerek, Truls'ün Mikael'in evinde olduğunu, teras inşa ettiklerini söyledi. Adamdan aldığım adrese giderken, Manglerud'un herhalde berbat bir yer olduğunu düşünüyordum. Burada herkes herkesi tanıyor-du besbelli.

Høyenhall'a daha önce de gitmiştim. Burası Manglerud'un Beverly Hills'idir. Kvaernerdalen, merkez ve Holmenkollen manzaralı, geniş arazili müstakil evler. Yolda durup aşağıya, inşaatının yarısı tamamlanmış bir eve baktım. Evin önünde, üstü çıplak adamlar ellerinde birer kutu birayla gülüşüyor ve belli ki teras olacak kısmı gösteriyorlardı. Birini hemen tanıdım. Yakışıklı, manken tipli, uzun kirpikli olanı. Orgkrim'in yeni yöneticisi. Adamlar beni görür görmez sustu. Sebepni biliyordum. Onlar polisti ve haydut kokusu almışlardı. Bu zor bir durumdu. Bunu İhtiyar Delikanlı'ya sormamış olsam da bu adamın Isabelle Skøyen'in Emniyet Teşkilatı'ndaki adamı olduğunu, o kadının İhtiyar Delikanlı'nın tavsiyesine uymuş olduğunu düşündüm.

Uzun kirpikli adam "Evet?" dedi. Vücudu da gayet formdaydı. Kar-

nı arnavutkaldırımı gibiydi. Oradan uzaklaşıp Berntsen'ı o gün daha sonra ziyaret etme şansım hâlâ vardı. Yaptığım şeyi neden yaptım bilmiyorum.

Yüksek ve net bir sesle "Truls Berntsen'a mesaj getirdim" dedim.

Diğerleri döndü ve birasını bırakıp badi badi yürüyerek yaklaşan bir adamı gösterdi. Adam diğerlerinin bizi duyamayacağı kadar yaklaşıp şana dek durmadı. Sarışındı; güçlü, çıkık çenesi eğik bir çekmece gibiydi. Küçük domuz gözleri nefret doluydu ve şüpheyle parlıyordu. Evcil hayvan olsa, sırf estetik sebepler yüzünden öldürülürdü.

"Kim olduğunu bilmiyorum, ama tahmin edebiliyorum ve böyle ziyaretler istemiyorum" diye fısıldadı. "Tamam mı?"

"Tamam."

"Çabuk, söyle."

Ona görüşme meselesini ve tarihini söyledim. Odin'in tüm çetesiyle geleceği uyarısında bulunduğunu da söyledim.

Berntsen "Başka türlüüne cesaret edemez zaten" diye homurdandı.

"Büyük bir at³ teslimatı aldığını öğrendik" dedim. Terastaki adamlar tekrar bira içiyordu, ama Orgkrim'in patronunun bize göz atıp durması gözümden kaçmadı. Alçak sesle konuşarak, her ayrıntıyı anlatmaya odaklandım. "Alnabru'daki kulüpte depolandı, ama birkaç gün içinde gönderilecek."

"Küçük bir baskın yapıp birkaç kişiyi tutuklayabiliriz." Berntsen tekrar homurdandı; bunun gülme tarzı olduğunu ancak o zaman fark ettim.

"Hepsi bu" diyerek, dönüp gittim.

Yolda henüz birkaç metre yürümüşken, birinin seslendiğini duydum. Kim olduğunu bilmek için dönüp bakmama gerek yoktu. O adamın bunu yapacağını gözlerine bakar bakmaz anlamıştım. Sonuçta uzmanlık alanım bu. Yanıma geldi; durdum.

"Kimsin?" diye sordu.

"Gusto." Gözlerimi daha iyi görebilsin diye saçımı geriye attım. "Ya sen?"

Bir an, zor bir soru sormuşum gibi, şaşkınlıkla bana baktı. Sonra hafifçe gülümseyerek yanıt verdi: "Mikael."

"Selam Mikael. Nerede spor yapıyorsun?"

Öksürdü. "Burada ne arıyorsun?"

"Dediğim gibi. Truls'e mesaj getirdim. Birandan bir yudum alabilir miyim?"

Yüzündeki tuhaf, beyaz lekeler birden parladı sanki. Tekrar konuştuğunda, sesi gergin ve öfkeliydi. "İşini halettiysen gitmeni tavsiye ederim."

Bakışlarına karşılık verdim. Hiddetle bakıyordu. Mikael Bellman öyle yakışıklıydı ki, elimi göğsüne koymak geldi içimden. Güneş altında ısınmış terli derisini parmak uçlarımda hissetmek istedim. Cüretkârlığının verdiği şokla kaslarının kendiliğinden gerilmesini. Baş ve işaretparmağımla sıktığım göğüs ucunun sertleşmesini. Sonra, adına leke sürülmesin diye bana yumruğu çaktığında duyacağım muhteşem acıyı. Mikael Bellman. Arzuyu hissettim. Lanet olası arzumu.

"Görüşürüz" dedim.

O gece aklıma geldi. Senin herhalde asla başaramadığın şeyi nasıl başaracağım. Başarsan beni terk etmezdin çünkü, değil mi? Bütünlüğümü nasıl kazanacağımı buldum. Nasıl insan olacağımı. Nasıl milyoner olacağımı.

Güneş fiyordu öyle ışılatıyordu ki, Harry taktığı kadın gözlüğünün ardında gözlerini kısmak zorunda kaldı.

Oslo'nun çehresi olan Björvika'ya yüz gerdirmeye operasyonu yapmakla yetinilmemiş, onun dümdüz ve sıkıcı göğsü olan fiyorda da silikon meme takılmıştı. Tjuvholmen denen bu silikon mucize pahalı görünüyordu. Pahalı fiyort manzaralı pahalı daireler, pahalı yat limanları, başka yerde bulunmayan şeylerin satıldığı küçük ve pahalı ama güzel dükkânlar, laminat parkeleri adını hiç duymadığınız ormanların ağaçlarından yapılmış pahalı galeriler, duvarlarında asılı tablolardan daha etkileyici galeriler. Fiyordun en ucundaki meme ucu, Oslo'nun dünyanın en pahalı şehri unvanını Tokyo'nun elinden almasına yol açan türden fiyatları olan bir restorandı.

Harry restorana girince, dostane bir şef garson onu selamladı.

Harry içeriye göz gezdirerek "Isabelle Sköyen'i arıyorum" dedi. Restoran çatı kirişlerine kadar, sıkış tıkış dolu gibiydi.

Garson bütün masaların haftalar önceden rezerve edildiğini ima eden hafif bir gülümsemeyle "Masanın hangi isme rezerve edildiğini biliyor musunuz?" diye sordu.

Harry, Belediye Meclisi binasındaki Sosyal Hizmetler Komitesi ofisini aradığında telefonu açan kadın, başta Isabelle Skö-

yen'in ögle yemeğine çıktığını söylemişti sadece. Ama Harry zaten bu yüzden aradığını, Continental'da oturup Sköyen'i beklediğini söyleyince sekreter dehşete kapılmış ve ögle yemeğinin Sjömagasinet'te yeneceğini ağzından kaçırmıştı!

"Hayır" dedi Harry. "Girip baksam olur mu?"

Garson duraksadı. Takım elbiseyi inceledi.

"Merak etme" dedi Harry. "Onu gördüm."

Garsonun son kararını vermesine fırsat tanımadan, uzun adımlarla yanından geçti.

Kadını internette gördüğü fotoğrafları sayesinde, yüzünden ve oturuşundan tanıdı. Sköyen yemek salonuna dönük şekilde, bar tezgâhına yaslanıp dirseklerini koymuştu. Herhalde birini bekliyordu, ama sahneye çıkmış gibi bir hali vardı daha çok. Harry masalardaki adamlara bakınca, muhtemelen her ikisinin de doğru olduğunu anladı. Kadının kaba hatlı, neredeyse erkeksi yüzü, balta gibi bir burunla ortadan ikiye ayrılmıştı. Yine de Isabelle Sköyen başka kadınların "zarafet" diyebileceği klasik bir cazibeye sahipti. Soğuk mavi irislerinin etrafı takımyıldızlarla bezeli, ağır makyajlı gözleri ona avcı, yırtıcı bir hayvan havası veriyordu. Saçıysa buna komik bir şekilde tezattı: Yeleği andıran sarı saçı, erkeksi yüzünün iki yanından, sevimli bir hava katacak şekilde dökülüyordu. Ama Isabelle Sköyen'in asıl göz alıcı tarafı vücuduydu.

Oldukça uzun boylu ve atletik yapılıydı; omuzları ve kalçaları genişti. Siyah taytı, iri uyluklarının kaslı olduğunu belli ediyordu. Harry kadının memelerinin ya takma olduğu, ya müthiş bir sutyenle desteklendiği ya da gerçekten etkileyici olduğu sonucuna vardı. Google araması yaparak, Sköyen'in Rygge'de bir çiftlikte at yetiştirdiğini, iki kez boşandığını (ikinci kocasının dört kez zengin olup üç kez iflas etmiş bir finansör olduğunu), kan bağışladığını ve bir siyasetçiye "korkağın teki" olmakla suçlaması yüzünden başının

belaya girdiğini, film ve tiyatro galalarında fotoğrafçılara seve seve poz verdiğini öğrenmişti. Kısacası: Isabelle Sköyen etki-leyici bir kadındı.

Harry onun görüş alanına girdi; salonun yarısını geçtiğinde, kadın hâlâ gözlerini ondan ayırmamıştı. Bakmaya hakkı olduğunu düşünür gibiydi. Harry ona yaklaşırken, arkasından en az on kişinin kendisine baktığının gayet farkındaydı.

“Isabelle Sköyen’sin” dedi.

Kadın bir an onu kale almayacakmış gibi görünse de, fikrini değiştirip başını yana eğdi. “Fahiş fiyatlı Oslo restoranlarının özelliği bu, değil mi? Herkes mühim birer şahsiyet. Eee?..” Harry’yi tepeden tırnağa incelerken “e”yi uzattı. “Sen kimsin?”

“Harry Hole.”

“Seni gözüm bir yerden ısıyor sanki. Televizyona çıktın mı hiç?”

“Yıllar önce. Bundan önce.” Harry yüzündeki yara izini gösterdi.

“Ah evet, sen o seri katili yakalayan polissin, değil mi?”

Harry bunu iki şekilde yanıtlayabilirdi. Dolaysız konuşmayı seçti.

“Evet.”

Kadın, Harry’nin omzunun üstünden çıkışa bakarak ilgisizce “Şimdi ne yapıyorsun peki?” diye sordu. Birkaç kez, kırmızı dudaklarını birbirine bastırarak gözlerini fal taşı gibi açtı. Isınıyordu. Önemli bir öğle yemeği olsa gerekti.

“Giysi ve ayakkabı satıyorum” dedi Harry.

“Tahmin ettim zaten. Takım elbisen güzelmış.”

“Senin de çizmelerin güzel. Rick Owens mı?”

Kadın ona baktı; Harry’yi yeniden keşfetmişti besbelli. Tam bir şey diyecekken, Harry’nin arkasında bir hareketlilik gördü. “Yemek yiyeceğim kişi gelmiş. Belki tekrar görüşürüz Harry.”

“Mm. Şimdi sohbet edebiliriz diye ummuştum.”

Kadın gülerek öne eğildi. “Girişkenliğin hoşuma gitti Harry. Ama saat on iki, cin gibi ayığım ve birlikte yemek yiyeceğim biri var zaten. İyi günler.”

Topuklu ayakkabılarını takırdatarak uzaklaştı.

“Gusto Hanssen sevgilin miydi?”

Harry bunu alçak sesle söylediğinde, Isabelle Sköyen üç metre uzaklaşmıştı bile. Yine de kaskatı kesildi; sanki Harry’nin sesi, topuklu ayakkabılarının gürültüsüne, insan seslerine ve Diana Krall’ın arka plandan gelen, şarkı söyleyen sesine karışmadan, doğrudan kadının kulaklarının içine ışınlanmıştı.

Sköyen döndü.

“Onu bir gecede dört kez aramışsın, sonuncu seferde ikiye yirmi altı kala.” Harry bir bar taburesine oturmuştu. Isabelle Sköyen üç metreyi gerisingeri kat etti. Harry’nin tepesine dikildi. Harry’nin aklına Kırmızı Başlıklı Kız ile Kurt’un hikâyesi geldi. Ve bu kadın Kırmızı Başlıklı Kız değildi.

Isabelle Sköyen “Harry, ne istiyorsun çocuğum?” diye sordu.

“Gusto Hanssen ile ilgili bildiğin her şeyi öğrenmek istiyorum.”

Kadının balta burnunun delikleri genişledi ve haşmetli memeleri yükseldi. Harry kadının cildinde, bant karikatürlerdeki gibi iri, siyah noktalar olduğunu fark etti.

“Bu şehirde uyuşturucu bağımlılarının hayatta kalmasını sağlamak isteyen az sayıda kişiden biri olmamın yanı sıra, Gusto Hanssen’i hatırlayan az sayıda kişiden biriyim aynı zamanda. Onu kaybettik ve bu üzücü. Cep numarası telefnumda kayıtlı olduğundan, onu birkaç kez aradım. Onu RU-NO Komitesi’nin bir toplantısına davet etmiştik. İsmi benzer olan yakın bir arkadaşım var ve bazen yanlış tuşa basıyorum. Böyle şeyler olabiliyor.”

“Onunla en son ne zaman görüştün?”

Kadın yüzünü daha da eğerek yaklaştırp “Beni iyi dinle, Harry Hole” diye fısıldadı; Hole’u üstüne basa basa söylemişti. “Seni doğru anladıysam polis değilsin, giysi ve ayakkabı işi yapan birisin. Seninle konuşmam için bir sebep göremiyorum.”

Harry sırtını bar tezgâhına yaslayarak “Mesele şu ki, ben biriyle konuşmaya can atıyorum” dedi. “Bu sen olmazsan bir gazeteci olacak. Onlar da ünlülerle ilgili skandallar hakkında filan konuşmaya pek heveslidir hep.”

Kadın “Ünlüler mi?” derken başını çevirip, Harry’ye değil, şef garsonun yanında duran takım elbiseli adama neşeyle gülümsedi; adam el sallayarak karşılık verdi. “Ben altı üstü meclis sekreteriyim Harry. Gazetelerde üç beş fotoğrafının çıkması, insanı ünlü yapmaz. Bak, sen ne çabuk unutuldun.”

“Gazetelerin seni yükselen bir yıldız olarak gördüğüne inanıyorum.”

“Buna gerçekten inanıyor musun? Olabilir, ama en kötü bulvar gazetelerinin bile somut delillere ihtiyacı vardır, sendeyse hiçbir şey yok. Altı üstü yanlış numarayı aradım; böyle...”

“...şeyler olabiliyor. Olamayacak olan şeyse...” Harry derin nefes aldı. Kadın haklıydı; Harry’nin elinde onun aleyhinde delil yoktu. Bu yüzden de, dolaysız yaklaşım iyi bir fikir değildi. “...AB Rh Negatif kanın aynı cinayet vakası soruşturmasında, iki ayrı yerde birden bulunması. O kan grubuna iki yüz kişide bir kişi sahiptir. Dolayısıyla da, adli tıp raporunda Gusto’nun tırnak altlarında bulunan kanın AB Rh Negatif olduğu söylendiğinde, gazeteler de senin o kan grubundan olduğunu yazdığında, yaşlanmaya yüz tutmuş bir dedektif arada bağlantı kurar ister istemez. Tek yapmam gereken şey, DNA testi yapılmasını istemek; o zaman, Gusto’nun ölmeden önce kimi tırmaladığını kesin olarak öğreniriz. Bu ilginçlik derecesi vasatın üstünde bir gazete manşeti gibi geliyor mu Sköyen?”

Meclis sekreteri, gözlerini kırpıştırıp duruyordu; ağzını gözkapaklarıyla harekete geçirmeye çalışır gibiydi.

Harry gözlerini kısıp yukarı bakarak “Söylesene, Veliâht Prens, Sosyalist Parti’de değil mi?” diye sordu. “Adı neydi demiştin?”

Isabelle Sköyen “Konusabiliriz” dedi. “Sonra. Ama çeneni kapalı tutacağına söz vermelisin.”

“Ne zaman ve nerede?”

“Numaranı ver, işten çıkınca seni arayayım.”

Dışarıda, fiyort ışıldıyor ve parıldıyordu. Harry güneş gözlüğünü taktı ve blöfünün tutmasını kutlamak için bir sigara yaktı. Limanın ucunda oturup çektiği her nefesin tadını çıkar-
dı ve ısrarla içini kemiren hisse dikkatini vermeyi reddederek, dünyanın en zengin işçi sınıfının iskeleye bağlı, anlamsızca pahalı oyuncaklarına odaklandı. Sonra izmariti söndürüp fiyorda tükürdü; listesinde yer alan sıradaki kişiyi ziyaret etmeye artık hazır-
dı.

Harry, Radium Hastanesi’ndeki kadın resepsiyoniste, randevusu olduğunu söyledi; kadın ona bir form verdi. Harry ismini ve telefon numarasını yazdı, ama “Şirket” kısmını boş bıraktı.

“Özel ziyaret mi?”

Harry başını iki yana salladı. Bunun iyi resepsiyonistlerin meslek alışkanlığı olduğunu biliyordu: Ortalığı kolaçan eder, gelip giden insanlar ve personel hakkında bilgi toplarlardı. Harry dedektif olduğu zamanlarda, bir organizasyondaki herkes hakkında bilgi toplamak istediğinde dosdoğru resepsiyoniste giderdi.

Kadın Harry’ye koridorun sonundaki odayı gösterdi. Harry oraya giderken, kapalı ofis kapılarının ve büyük odaların pencere camlarının önünden geçti. İçinde beyaz önlüklü insanlar bulunan bu odalarda, deney tüpleri ve stantlarıyla

dolu masaların yanı sıra, Harry'nin herhangi bir uyuşturucu bağımlısının El Dorado'yu bulmuş kadar sevineceği şeylerin yer aldığını tahmin ettiği, asma kilitli çelik dolaplar vardı.

Harry koridorun sonunda durdu ve ne olur ne olmaz düşüncesiyle, kapıyı çalmadan önce isim levhasını okudu: Stig Nybakk. Kapıyı bir kez çalmasının ardından, içeriden gür bir ses geldi: "Girin!"

Nybakk masasının ardında, kulağında telefonla ayakta duruyordu ama Harry'ye el salladı ve bir koltuğa oturmasını işaret etti. Üç kez "Evet", iki kez "Hayır", bir kez de "Daha neler!" dedikten sonra candan bir kahkaha atarak telefonu kapadı ve koltuğa her zamanki gibi yayılıp bacaklarını uzatmış Harry'ye parlak gözlerini dikti.

"Harry Hole. Herhalde beni hatırlamıyorsundur, ama ben seni hatırlıyorum."

"Öyle çok kişiyi tutukladım ki" dedi Harry.

Yine candan bir kahkaha. "Oppsal'da aynı okulda okumuştuk. Ben senden iki sınıf alttaydım."

"Küçük çocuklar büyük çocukları hatırlar."

"Bu doğru gerçekten. Ama açıkçası, seni okuldan hatırlamıyorum. Televizyona çıkmıştın ve biri bana Oppsal'da okuduğunu, Tresko'nun arkadaşı olduğunu söyledi."

"Mm." Harry özel hayattan bahsetmek istemediğini belli etmek için ayakkabılarının burunlarını inceledi.

"Eee, dedektif mi oldun? Şimdi hangi cinayeti soruşturuyorsun?"

Gerçeğe olabildiğince yakın bir şey söylemek isteyen Harry "Uyuşturucuyla bağlantılı bir ölümü soruşturuyorum" diye söze başladı. "Gönderdiğim maddeyi inceledin mi?"

"Evet." Nybakk ahizeyi tekrar kaldırıp bir numarayı tuşladı ve beklerken kulağının arkasını hararetle kaşıdı. "Martin, buraya gelebilir misin? Evet, testle ilgili."

Nybakk telefonu kapatınca, üç saniye sessizlik oldu.

Nybakk gülümsedi; Harry onun sessizliği bozmak için konuşma konusu aradığını biliyordu. Bir şey demedi. Nybakk öksürdü. “Çakıllı yolun yanındaki sarı evde oturuyordunuz. Ben tepenin zirvesindeki kırmızı evde büyüdüm. Nybakk ailesini bilir misin?”

Harry “Evet” diye yalan söyledi; çocukluğunu ne kadar az hatırladığını kendine bir kez daha göstermişti.

“O ev hâlâ sizin mi?”

Harry bacak bacak üstüne attı. Bu Martin denen kişinin gelmesinden önce kalkıp gidemeyeceğini biliyordu. “Babam birkaç yıl önce öldü. Evin satılması biraz uzun sürdü, ama...”

“Hayaletler.”

“Pardon?”

“Satmadan önce hayaletlerin çıkmasına izin vermek önemlidir, değil mi? Annem geçen sene öldü, ama ev hâlâ boş. Evli misin? Çocuk var mı?”

Harry başını iki yana salladı. Ve topu sahanın diğer yarısına gönderdi. “Ama görüyorum ki sen evlisin.”

“Ha?”

“O yüzük.” Harry adamın elini başıyla gösterdi. “Bende de aynısından vardı.”

Nybakk yüzüklü elini kaldırıp gülümsedi. “Artık yok mu? Ayrıldınız mı?”

Harry içinden küfretti. İnsanların çene çalması şart mıydı? Ayrılmak? Tabii ki ayrılmışlardı. Harry sevdiği insandan ayrı kalmıştı. Sevdiklerinden. Öksürdü.

“İşte geldin” dedi Nybakk.

Harry döndü. Mavi laboratuvar önlüklü, iki büklüm biri kapıdan Harry’ye kısık gözlerle bakıyordu. Soluk, neredeyse kar beyazı, yüksek alnına uzun, siyah kâkülü sarkmıştı. Gözleri çukura kaçmıştı. Harry onun gelişini duymamıştı bile.

“Bu Martin Pran. En iyi bilim insanlarımızdan biridir” dedi Nybakk.

Harry *Bu Notre-Dame'ın Kamburu*, diye düşündü.

“Eee Martin?” dedi Nybakk.

“Keman dediğiniz şey eroin değil, Levorphanol’a benzer bir ilaç aslında.”

Harry bu ismi not aldı. “O nedir?”

Nybakk “Oldukça güçlü bir opioid” diye araya girdi. “Müthiş bir ağrıkesicidir. Morfinden altı ila sekiz kat etkilidir. Eroinden üç kat güçlüdür.”

“Cidden mi?”

“Cidden” dedi Nybakk. “Etki süresi de morfininkinin iki katıdır. Sekiz ila on iki saat. Tam anestezi için, sadece üç gram Levorphanol yeterlidir. İğneyle zerk edilirse de bunun yarısı.”

“Mm. Tehlikeli gibi.”

“Çok da tehlikeli değil aslında. Saf opioidler az miktarda alındığında ölüme yol açmaz. Ölüme yol açan en temel şey bağımlılıktır.”

“Evet. Eroin bağımlıları sinek gibi ölür.”

“Evet, ama iki temel sebepten. Birincisi, eroinin başka maddelerle karıştırılması onu iyice zehirli hale getirir. Örneğin eroinle kokainin karıştırılmasıyla...”

“Hız topu elde edilir” dedi Harry. “John Belushi...”

“Huzur içinde yatsın. En sık rastlanan ikinci ölüm sebebi de eroinin solunumu engellemesidir. Aşırı doz, solunumun durmasına yol açar. Vücudun toleransı arttıkça, daha büyük dozları kaldırabilir. Ama Levorphanol’un ilginç tarafı şu... Solunumu o kadar engellemiyor. Değil mi Martin?”

Kambur gözlerini kaldırmadan başıyla onayladı.

Harry, Pran’ı seyrederek “Mm” dedi. “Eroinden güçlü, etki süresi daha uzun, aşırı dozdan ölüme yol açma ihtimali de daha düşük. Tam keşlerin hayalini kurduğu türden bir madde deseneze.”

Kambur “Bağımlılık” diye mırıldandı. “Ve fiyat.”

“Pardon?”

Nybakk iç geçirerek “Hastalarda görüyoruz” dedi. “Bir anda bağımlı oluveriyorlar.” Parmaklarını şıklattı. “Ama kanser hastalarında bu sorun değil. Bir çizelgede belirtilen ağrı kesicileri, belirtilen dozlarda veriyoruz. Hedef acıyı geçirmeye çalışmak değil engellemek. Levorphanol’un üretimi ve itihali de pahalı. Sokaklarda görmememizin sebebi bu olabilir.”

“Bu Levorphanol değil.”

Harry ile Nybakk dönüp Martin Pran’a baktılar.

“Modifiye edilmiş.” Pran başını kaldırdı. Harry adamın gözlerinin bir ışık düğmesine basılmışçasına parladığını görür gibi oldu.

Nybakk “Nasıl?” diye sordu.

“Bunu öğrenmek zaman alacak, ama klor moleküllerinden biri flor molekülüyle değiştirilmiş gibi görünüyor. Üretimi o kadar da pahalı olmayabilir.”

“Tanrım” dedi Nybakk. “Dreser boyutunda bir şeyden mi bahsediyoruz?”

Pran neredeyse fark edilmeyecek kadar hafifçe gülümseyerek “Olabilir” dedi.

Nybakk “Ulu Tanrım!” diye bağırarak başının arkasını iki eliyle, şevkle kaşdı. “Bir dâhinin eserinden bahsediyoruz öyleyse. Ama belki de tekrarlanamayacak bir şeydir.”

“Maalesef konuştuklarınızı anlamıyorum arkadaşlar” dedi Harry.

“Ah, kusura bakma” dedi Nybakk. “Heinrich Dreser. 1897’de aspirini keşfetti. Sonrasında diasetilmorfini modifiye etmekle uğraştı. Çok şeye gerek yok, birkaç molekülün yerini değiştirince bir bakıyorsun, insan vücudundaki diğer reseptörlere tutunuveriyor. Dreser on bir gün sonra yeni bir ilaç keşfetti. Keşfettiği şey, ta 1913’e kadar öksürük ilacı olarak satıldı.”

“Keşfettiği şeyin ismi neydi?”

“Cesur bir kadını çağrıştıracak, esprili bir isim seçti.”

“*Heroin*” dedi Harry.

“Doğru.”

Harry, Pran’a dönerek “Peki ya üstünü kaplayan madde?” diye sordu.

Kambur sert bir sesle “Kaplama maddesi” dedi. “Ona ne olmuş ki?” Harry’ye dönük dursa da gözleri başka yere, duvara çevriliydi. Harry, kaçış yolu arayan bir hayvan gibi, diye düşündü. Veya dosdoğru gözlerinin içine bakan yaratığın hiyerarşik meydan okumasını kabul etmek istemeyen bir sürü hayvanı. Veya toplum içinde normalden biraz fazla çekingen olan bir insan sadece. Ama Harry’nin dikkatini çeken bir şey daha vardı adamın eğri duruşunda.

“Eh” dedi Harry. “Adli Tıp’ın dediğine göre, kemandaki kahverengi tozlar bir hapın kaplamasının ince ince kazınmasıyla elde edilmiş. Ve bu kaplama maddesi sizin burada, Radium Hastanesi’nde ürettiğiniz metadon haplarında kullanılan kaplama maddesinin aynısı.”

Pran sert bir sesle “Eee?” dedi.

“Keman burada, Norveç’te, metadon haplarınıza erişimi olan biri tarafından üretiliyor olabilir mi?”

Stig Nybakk ile Martin Pran bakıştılar.

“Bugünlerde başka hastanelere de metadon hapi veriyoruz, yani bir sürü kişi ulaşabiliyor” dedi Nybakk. “Ama keman, üst düzey kimya bilgisi gerektiren bir madde.” Dudaklarını titreterek nefes verdi. “Sen ne düşünüyorsun Pran? Norveç’teki bilimsel çevrelerde, böyle bir madde keşfedebilecek düzeyde bilim insanlarımız var mı?”

Pran başını iki yana salladı.

Harry “Peki tesadüfen keşfedilmiş olabilir mi?” diye sordu.

Pran omuz silkti. “Brahms’ın *Ein Deutsches Requiem*’i tesadüfen bestelemiş olması da mümkün tabii.”

Odaya sessizlik çöktü. Nybakk’ın bile ekleyecek sözü yok gibiydi.

Harry “Eh” diyerek ayağa kalktı.

Nybakk masanın ardından Harry'ye elini uzatarak "Umarım bu anlattıklarımızın biraz olsun faydası olmuştur" dedi. "Tresko'ya selam söyle. Hâlâ geceleri Hafslund Energy'de çalışıyor, parmağını şehrin elektrik düğmesinin üstünde tutuyordur herhalde?"

"Onun gibi bir şey."

"Gün ışığını sevmiyor mu?"

"Sorunları sevmiyor."

Nybakk hafifçe gülümsedi.

Harry binadan çıkmak üzere yürürken iki kez durdu. İlkinde, o günlüğüne ışıkları kapatılmış boş laboratuvarı incelemek için. İkincisinde de, isim levhasında Martin Pran'ın adı yazılı olan kapının önünde. Kapının altından ışık geliyordu. Harry kapı koluna dikkatle bastırdı. Kapı kilitliydi.

Kiralık arabaya biner binmez, Harry'nin ilk işi cep telefonunu kontrol etmek oldu. Beate Lönn'ün aradığını gördü, ama Isabelle Sköyen'den hâlâ ses yoktu. Ulleval Stadyumu'na vardığında, şehirden çıkmak için kötü bir zaman seçtiğini fark etti. Dünyanın en kısa çalışma saatlerine sahip ülkesinin vatandaşları evlerine gidiyordu. Harry'nin Karihaugen'a ulaşması elli dakika sürdü.

Sergey arabasında oturmuş, direksiyonda parmaklarıyla tempo tutuyordu. Teoride işyeri, iş çıkışı trafiğinin sağında yer alıyordu ama akşam vardiyasında çalıştığında, şehirden ayrılan araçların yol açtığı trafiğe takılırdı. Karihaugen'a doğru yavaş yavaş giden araçlar giderek soğuyan lavları andırıyordu. Sergey, Google'da o polisi araştırmıştı. Eski haberlere tıklamıştı. Cinayet vakalarına. O polis, Avustralya'da bir seri katili öldürmüştü. Bu Sergey'in dikkatini çekmişti, çünkü tam da o sabah Animal Planet'ta Avustralya yapımı bir belgesel izlemişti. Belgesel baştan sona, Kuzey Böl-

gesi'ndeki krokodillerin ne kadar zeki olduğuuyla, avlarının alışkanlıklarını öğrenmeleriyle ilgiliydi. O çalırlıklarda kamp kuran insanlar sabahları uyanınca genellikle su almak için, bir nehir kolu boyunca uzanan yoldan giderlerdi. Bu yolda, suda uzanmış onları izleyen krokodillere karşı güvende olurlardı. İkinci gece de kalırlarsa, ertesi gün aynı şey tekrarlanırdı. Üçüncü gece de kalırlarsa, o yoldan bir kez daha geçerlerdi ama bu kez krokodil görmezlerdi. Ta ki hayvan çalırların arasından fırlayıp avını suyun içine sürükleyene dek.

Polis internetteki fotoğraflarında rahatsız gibiydi. Fotoğrafının çekilmesinden hoşlanmıyordu sanki. Seyredilmekten de.

Telefon çaldı. Arayan Andrey idi. Lafı hiç dolandırmadan konuya girdi.

“Leon Otelinde kalıyor.”

Güney Sibiryalı ağzıyla normalde makineli tüfek gibi, sert ve kesik kesik konuşulurdu ama Andrey bu ağızla yumuşak ve akıcı bir şekilde konuşurdu. Adresi iki kez, ağır ağır ve tane tane söyledi; Sergey adresi ezberledi.

Hevesli gibi konuşmaya çalışarak “Güzel” dedi. “Oda numarasını sorarak bulurum. Odası koridorun sonunda değilse, orada beklerim. Böylece, odasından çıkıp da merdivenlere veya asansöre doğru yürüdüğünde sırtı bana dönük olur.”

“Hayır Sergey.”

“Hayır mı?”

“Otelde olmaz. Leon’da bize karşı hazır olacak.”

Sergey şaşkınlıkla irkildi. “Hazır derken?”

Sergey şerit değiştirip bir kiralık arabanın arkasına geçerken, Andrey o polisin iki torbacıyla temas kurarak *atamanı* Leon Oteline davet ettiğini açıkladı. *Ataman*, Sergey’in o işi başka yerde halletmesini net bir dille emretmişti.

“Nerede?”

“Otelin önündeki sokakta onu bekle.”

“İyi de, işi nerede *halledeyim*?”

“Sen seç” dedi Andrey. “Şahsen benim favorim pusudur.”

“Pusu mu?”

“Pusudan şaşma Sergey. Ve bir şey daha...”

“Evet?”

“O adam istemediğimiz yerlere burnunu sokmaya başladı. Yani bu iş acil bir hal alıyor.”

“Bu... ne demek yani?”

“*Ataman* diyor ki, gerektiği kadar beklemeliymişsin, ama daha fazla değil. Yarındansa bugün. Öbür gündendense yarın. Anlıyor musun?”

Telefonu kapadıklarında trafik hâlâ sıkıştı. Sergey hayatında hiç kendini böylesine yapayalnız hissetmemişti.

İş çıkışı trafiği doruk noktasındaydı. Arkadaki araç kuyruğu da ta Berger’a, neredeyse Skedsmo Kavşağı’na kadar uzanıyordu. Bir saattir arabada oturan Harry bütün radyo kanallarını denedikten sonra, sırf protesto olsun diye NRK Classical’da karar kılmıştı. Yirmi dakika sonra Gardermoen Sapağı’nı gördü. Gün içinde Tord Schultz’u ondan fazla kez aramasına karşın, ona ulaşamamıştı. Harry sonunda havalimanında Schultz’un iş arkadaşını bulmuştu; adam Tord’un nerede olabileceği konusunda hiçbir fikri olmadığını ve onun uçuş yapmadığı zamanlarda genellikle evinde oturduğunu söylemişti. Harry’nin internette bulduğu adresi de doğrulamıştı.

Harry doğru yerde olduğunu yol işaretinden anladığında, karanlık çöküyordu. Yeni asfaltlanmış yolun iki yanında dizili, ayakkabı kutusunu andıran, birbirinin aynısı evlerin arasından ağır ağır geçti. Numaralarının okunabileceği kadar aydınlık evler sayesinde, Tord Schultz’un evini buldu. Ev zifiri karanlıktı.

Harry arabayı park etti. Yukarı baktı. Karanlık gökyüzünde gümüşü bir şey, avcı kuş misali sessiz bir uçak belirdi. Ça-

tılardan ışıklar geçti ve Harry'nin ardında gözden kaybolan uçak, gürültüsünü gelinlik kuyruğu gibi peşinden çekti.

Harry ön kapıya gitti, yüzünü cam panele yaslayarak zili çaldı. Bekledi. Tekrar zili çaldı. Bir dakika bekledi.

Sonra paneli tekmeyle kırdı.

Elini içeri sokup sürgüyü buldu ve kapıyı açtı.

Cam kırıklarının üstünden geçerek oturma odasına girdi.

İlk dikkatini çeken şey, içerisinin karanlığı oldu; bu oda normalden fazla, hatta zifiri karanlıktı. Harry perdelerin kapalı olduğunu fark etti. Finnmark'taki askeri kampta geceyarısı güneşine karşı kullanılan türden kalın, ışık geçirmez perdelerdi bunlar.

Harry'nin dikkatini çeken ikinci şey, yalnız olmadığı hissiydi. Bu hisse genellikle oldukça somut algısal izlenimlerin eşlik ettiğini tecrübelerinden bildiğinden, bunların ne olduğuna odaklandı ve kendi doğal tepkisini bastırdı: Nabızı hızlanmıştı ve geldiği yoldan dönme ihtiyacı duyuyordu. Kulak kabarttı ama tek duyabildiği bir yerlerde, muhtemelen yan odada çalışan bir saatin sesiydi. Havayı kokladı. Havada keskin, bayat bir kokunun yanı sıra başka bir şeyin belli belirsiz ama tanıdık kokusu da vardı. Harry gözlerini kapadı. Normalde onları gelmelerinden önce görebilirdi. Yıllar geçtikçe, onları kovmak için çeşitli yöntemler bulmuştu. Ama şimdi, sürgüyü çekmesine fırsat kalmadan başına üşüştüler. Hayaletler. Burada suç mahalli kokusu vardı.

Gözlerini açınca kamaştılar. Işık oturma odası zemininden geçti. Sonra uçak sesi geldi, bir an sonraysa oda tekrar karanlığa gömüldü. Ama Harry görmüştü. Ve hızlanan nabzını yavaşlatması, dışarı çıkma dürtüsünü bastırması artık mümkün değildi.

Gördüğü şey Kınkanatlı'ydı. *Zjuk*. Havada, yüzünün önünde asılı duruyordu.

Adamın yüzü feci haldeydi.

Oturma odasının ışığını açmış olan Harry cesede bakıyordu.

Cesedin sağ kulağı parke zemine çivilenmişti, yüzünde de altı tane siyah ve kanlı krater vardı. Harry'nin cinayet silahını aramasına gerek yoktu; silah yüzünün önünde asılı duruyordu. Kirişe bağlanmış bir ipin ucunda tuğla vardı. Tuğladan çıkmış altı çivi kanlıydı.

Harry çömelip elini uzattı. Odanın sıcaklığına karşın, ceset soğuktu ve kesinlikle katılaşmıştı. Ölüm lekeleri için de aynı şey geçerliydi; yerçekiminin etkisi ve kan basıncının yokluğu, kanın vücudun en alt kısımlarında toplanmasına ve kolların alt tarafının hafifçe kızarmasına yol açmıştı. Harry'nin tahminince, bu adam öleli on iki saatten fazla olmuştu. Beyaz, ütülü gömleği yukarı sıyrılmış olduğundan karnının bir kısmı açıktaydı. Cesedin karnında, bakterilerin onu yemeye başladığını gösteren yeşilimsi ton yoktu; bu ziyafet genellikle kırk sekiz saat sonra başlar ve karından yayılırdı.

Adamın üstünde gömleğin yanı sıra gevşetilmiş bir kravat, siyah takım pantolonu ve cilalı ayakkabılar da vardı. Harry, sanki dosdoğru cenazeden veya kıyafet zorunluluğu olan bir işten gelmiş, diye düşündü.

Cep telefonunu çıkardı ve Özel Harekât Odası'nı veya Suç

Masası'nı doğrudan arayıp aramamakta kararsız kaldı. Özel Harekât Odası'nın numarasını tuşlarken etrafa bakındı. İçeri zorla girildiğini gösteren bir iz veya bu odada mücadele yaşandığını gösteren bir kanıt görmemişti. Tuğla ve ceset hariç kanıt yoktu; Harry, Suç Mahalli Ekibi'nin geldiğinde hiçbir şey bulamayacağını biliyordu. Ne parmak izi, ne ayakka-bı izi ne de DNA. Dedektifler de bir şey bulamayacaktı; herhangi bir şey görmüş komşular, civardaki petrol istasyonlarının güvenlik kayıtlarında tanıdık yüzler, Schultz'un telefon hattından yaptığı veya ona yapılan aramalarda bir ipucu bulamayacaklardı. Hiçbir şey. Harry telefonun açılmasını beklerken mutfığa girdi. İçgüdüsel olarak dikkatli yürüyor ve hiçbir şeye dokunmamaya çalışıyordu. Mutfak masasındaki tabakta duran, yarısı yenmiş salamlı sandviç gözüne ilişti. Sandalyenin sırtında, cesedin pantolonuna uyan bir takım ceket asılıydı. Harry ceketin ceplerini araştırınca dört yüz kron, ziyaretçi kartı, tren bileti ve havalimanı kimlik kartı buldu. Tord Schultz. Fotoğrafta profesyonelce gülümseyen yüz, Harry'nin oturma odasında gördüğü yüz kalıntılarını andırıyordu.

“Santral.”

“Burada bir ceset var. Adres...”

Ziyaretçi kartı Harry'nin dikkatini çekti.

“Evet?”

Bu kartta tanıdık bir şey vardı.

“Alo?”

Harry ziyaretçi kartını aldı. En üstte OSLO POLITIDISTRIKT yazısı vardı. Altında da TORD SCHULTZ ismi ve bir tarih yazılıydı. Adam iki gün önce bir emniyet müdürlüğüne veya karakola gitmişti. Şimdi de ölüydü.

“Alo?”

Harry telefonu kapadı.

Oturdu.

Düşündü.

Doksan dakika boyunca evi araştırdı. Sonra parmak izi bırakmış olabileceği her yeri sildi ve saç telleri dökülmesin diye başına geçirip lastik bantla tutturduğu plastik torbayı çıkardı. Bir cinayet mahalline giren bütün dedektiflerle diğer memurların parmak izlerini ve DNA'larını kaydettirmeleri yerleşik bir kuraldı. Harry ipucu bıraktıysa, polisler Harry Hole'un orada bulunduğunu beş dakikada öğrenirdi. Harry'nin çabalarının meyveleri, üç küçük paket kokain ve kaçak olduğunu tahmin ettiği dört şişe içkiydi. Bunlar dışındada, tam da tahmin ettiği gibi, hiçbir şey bulamamıştı.

Kapıyı kapadı ve arabasına binip uzaklaştı.

Oslo Politidistrikt.

Lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun.

Şehir merkezine varınca park etti ve öylece oturup ön camdan dışarı baktı. Sonra Beate'yi aradı.

"Selam Harry."

"İki şey. Senden bir kıyak istiyorum. Bir de bu vakayla bağlantılı olarak bir adamın daha öldürüldüğünü anonim olarak ihbar etmek istiyorum."

"Ben de yeni öğrendim."

Harry şaşkınlıkla "Haberin var yani?" dedi. "*Zjuk* yöntemiyle öldürülmüş. Rusçada 'kınkanatlı' demek."

"Neden bahsediyorsun?"

"Tuğladan."

"Ne tuğlası?"

Harry derin bir nefes aldı. "*Sen* neden bahsediyorsun?"

"Gojke Tošić'ten."

"O kim?"

"Oleg'e saldıran adam."

"Eee?"

“Hücresinde ölü bulundu.”

Harry kendisine doğru gelen bir çift farın ışıklarına dos-doğru baktı. “Nasıl?..”

“Şu an araştırıyorlar. Görünüşe bakılırsa kendini asmış.”

“Asmış değil asılmıştır. Pilotu da öldürmüşler.”

“Ne?”

“Tord Schultz, Gardermoen’daki evinin oturma odasında, yerde yatıyor.”

Beate iki saniye sonra karşılık verdi. “Özel Harekât Odası’na haber veririm.”

“Tamam.”

“İkincisi neydi?”

“Ne?”

“Benden bir kıyak istediğini söyledin?”

“Ah, evet.” Harry ziyaretçi kartını cebinden çıkardı. “Emniyet Müdürlüğü’nün ziyaretçi kayıt defterini kontrol edebilir misin? Tord Schultz’un iki gün önce kimi görmeye gittiğine bak.”

Tekrar sessizlik.

“Beate?”

“Bunun bulaşmak isteyeceğim bir iş olduğuna emin misin Harry?”

“Bunun bulaşmak istemeyeceğin bir iş olduğuna eminim.”

“Gıcık.”

Harry telefonu kapadı.

Harry aracını Kvadraturen’in altındaki çok katlı otoparka bırakıp Leon Oteli’ne doğru yürüdü. Bir barın önünden geçerken açık kapıdan duyduğu müzik (Nirvana’nın davetkâr “Come As You Are”ı), şehre geldiği akşamı hatırlattı. Bara girdiğini ancak kendini bağırsak gibi kıvrımlı bir odada, tezgâhın önünde bulunca fark etti.

Üç müşteri, bar taburelerinde iki büküm oturuyordu. Bir aydır içiyorlarmış ve kimse onları durdurmamış gibi bir havaları vardı. İçeride cesetlerin ve yaşlı, hasta insanların kokusu alınıyordu. Barmen bir tirbuşona geçirilmiş şişe mantarını yavaşça çıkarırken Harry'ye *Bir an önce siparişini ver, yoksa cehenneme git* dercesine baktı. Kalın boynunda iki büyük Gotik karakterli bir dövme vardı: YE.

“Ne vereyim?” diye bağırarak, Harry'nin arkadaş olarak gelmesini isteyen Kurt Cobain'in sesini bastırmayı başardı.

Harry birden kurumuş olan dudaklarını ıslattı. Barmenin dönen ellerine baktı. Tirbuşon en basit türdendi; güçlü ve eğitilmiş bir el tarafından kullanılması gerekse de, birkaç kez çevirdikten sonra mantarı hızla çekmek yeterliydi. Mantar tam ortasından delinmişti. Ama burası şarap barı değildi. Başka ne satıyorlardı peki? Harry barmenin arkasındaki aynada kendi çarpılmış görüntüsünü gördü. Yaralı yüzünü. Ama gördüğü sadece kendi yüzü değildi; hepsinin, bütün hayaletlerin yüzleri oradaydı. Tord Schultz da aralarına katılan en son hayaletti. Ayna rafındaki şişelere göz gezdiren Harry, ısı güdümlü füze misali hedefini buldu. Eski düşmanını. Jim Beam'i.

Kurt Cobain'in tabancası yoktu.

Harry öksürdü. Sadece bir bardak.

Tabancası yoktu.

Sipariş verdi.

Barmen öne eğilerek “Ha?” diye bağırdı.

“Jim Beam.”

Tabanca yok.

“Cin ne?”

Harry yutkundü. Cobain “memoria” sözcüğünü tekrarlıyordu. Harry daha önce bu şarkıyı yüz kez dinlemiş olsa da, hep Cobain'in “The more” ve ardından başka bir şeyler dediğini sandığını fark etti.

*In memoriam.*⁴ Harry bunu nerede görmüştü? Bir mezar taşında mı?

Aynada bir hareket gördü. Tam o anda cebindeki telefon titreşmeye başladı.

Barmen tirbuşonu tezgâha bırakarak “Cin ne?” diye bağırdı.

Harry cep telefonunu çıkardı. Ekranı baktı. R. Telefonu açtı.

“Selam Rakel.”

“Harry?”

Arkasında bir başka hareket.

“Gürültüden başka bir şey duyamıyorum Harry. Neredesin?”

Harry dönüp telaşlı adımlarla çıkışa doğru yürüdü. Dışarının egzoz dumanlı ama daha taze havasını içine çekti.

Rakel “Ne yapıyorsun?” diye sordu.

“Sola mı yoksa sağa mı dönsem diye düşünüyorum” dedi Harry. “Ya sen?”

“Yatağa gidiyorum. Ayık mısın?”

“Ne?”

“Dediğimi duydun. Ben de seni duyabiliyorum. Stresli olduğunda fark ederim. Bulunduğun yer de bar gibiydi.”

Harry bir Camel paketi çıkardı. Sonra da paketin dibine vurarak bir sigara aldı. Elinin titrediğini gördü. “Aradığın iyi oldu Rakel.”

“Harry?”

Harry sigarasını yaktı. “Evet?”

“Hans Christian, Oleg’in gizli bir yerde gözaltında tutulmasını ayarladı. Östland’da, ama tam yerini kimse bilmiyor.”

“Fena değil.”

“O iyi bir adam Harry.”

“Bundan şüphem yok.”

“Harry?”

“Buradayım.”

“Sahte kanıtlar yerleştirebilirsek. Cinayeti üstlenirsem. Bana yardım eder misin?”

Harry derin bir nefes aldı. “Hayır.”

“Neden?”

Harry’nin arkasındaki kapı açıldı. Ama Harry dışarı çıkan birinin ayak seslerini duymadı.

“Seni otelden ararım. Tamam mı?”

Telefonu kapatıp sokakta arkasına bakmadan, uzun adımlarla yürüdü.

Sergey adamın sokağın karşısına koşar adım geçmesini seyretti.

Adamın Leon Oteli’ne girmesini seyretti.

Öylesine yaklaşmıştı ki. Öyle yaklaşmıştı ki. Önce barda, şimdi de burada, sokakta.

Sergey’in eli cebindeki bıçağın geyik boynuzu sapını sıkıyordu hâlâ. Bıçağın namlusu dışarıdaydı ve astarı kesiyordu. Sergey iki kez, öne çıkıp sol eliyle adamı saçından kavramanın ve boğazını hilal şeklinde kesmenin eşiğine gelmişti. Evet, polis düşündüğünden daha uzun boyluydu, ama bu sorun olmazdı.

Hiçbir şey sorun olmazdı. Sergey nabızı yavaşladıkça soğukkanlılığını geri kazandığını hissediyordu. Yitirdiği soğukkanlılığını, kapıldığı dehşetin bastırdığı soğukkanlılığını. Ve bir kez daha ileriye baktığını, işini halletmeye ve daha şimdiden anlatılan öyküyle bütünleşmeye odaklandığını hissediyordu.

Çünkü burası o yerd, pusu yeri. Sergey polisin şişelere bakan gözlerini görmüştü. Sergey’in babası da hapisha-

neden eve döndüğünde öyle bakardı. Sergey nehir kolundaki krokodildi, o adamın bir şey içmek için eninde sonunda aynı yoldan geçeceğini ve kendisinin tek yapması gerekenin beklemek olduğunu bilen krokodildi.

301 numaralı odada, yatakta yatan Harry tavana duman üflüyor ve Rakel'in telefondan gelen sesini dinliyordu.

"Sahte kanıt yerleştirmekten daha kötü şeyler yaptığını biliyorum" dedi Rakel. "Bunu niye reddediyorsun peki? Sevdiğin biri için neden yapmayasın ki?"

"Beyaz şarap içiyorsun" dedi Harry.

"Kırmızı şarap olmadığını nereden biliyorsun?"

"Konuşma tarzından."

"Eee, bana yardım etmemenin sebebini açıkla haydi."

"Açıklayabilir miyim?"

"Evet Harry."

Harry izmariti komodindeki boş kahve fincanında söndürdü. "Hukuku çiğneyen, işinden kovulmuş, eski bir polis memuru olsam da hukukun bir anlamı olduğunu düşünüyorum. Bu tuhaf geliyor mu?"

"Devam et."

"Hukuk, uçurumun kenarına diktiğimiz çittir. Hukuku çiğneyen herkes çiti kırar. Bizim de çiti onarmamız gerekir. Suçlu cezasını çekmelidir."

"Hayır, *birisi* cezayı çekmelidir. Cinayetin kabul edilemez olduğunu topluma göstermek için birisinin cezalandırılması gerekir. Herhangi bir günah keçisi, çiti onarabilir."

"Kavramları cımbızla çekerek, hukuku işine geldiği gibi yorumluyorsun. Sen bir avukatsın. Bu söylediklerinin yanlış olduğunu biliyorsun."

"Ben bir anneyim, avukatlıksa mesleğim. Peki ya sen Harry? Polis misin? Öyle mi oldun? Karınca yuvasında köle

misin, başkalarının fikirlerine göre yaşayan biri misin? Robot musun? Böyle biri mi oldun?”

“Mm.”

“Cevabın var mı?”

“Eh, Oslo’ya neden geldim sanıyorsun?”

Rakel duraksadı.

“Harry?”

“Evet?”

“Üzgünüm.”

“Ağlama.”

“Biliyorum. Üzgünüm.”

“Üzgünüm deme.”

“İyi geceler Harry. Ben...”

“İyi geceler.”

Harry uyandı. Bir ses duymuştu. Koridorda koşarkenki ayak seslerini ve çıgın gürültüsünü bastıran bir ses. Kol saatine baktı. 01:34. Pencere çerçevesine yaslı duran kırık korniş, lale silueti oluşturuyordu. Harry kalkıp pencereye gitti ve aşağıdaki avluya göz attı. Devrilmiş bir çöp tenekesi hâlâ tangırdayarak yuvarlanıyordu. Harry alnını cama dayadı.

Truls sabahın erken saatlerinde Emniyet Müdürlüğü'ne doğru yürürken, işe gidenlerin oluşturduğu trafik Grönlandsleiret yönünde ağır ağır akıyordu. Truls tuhaf lombozlu kapılara varmadan hemen önce, ıhlamur ağacındaki kırmızı afişi gördü. Bunun üzerine, geldiği yoldan sakince döndü. Araçların yavaş yavaş ilerlediği Oslo Sokağı'ndan geçerek mezarlığa girdi.

Mezarlık bu vakitte hep olduğu gibi tenhaydı. En azından ortalıkta sağlardan eser yoktu. Truls, A.C. Rud'ın mezar taşının önünde durdu. Mezar taşında yazı olmadığına göre, bugün ödeme günüydü.

Truls çömelip taşın yanındaki toprağı kazdı. Kahverengi zarfı tutup çıkardı. Onu oracıkta açıp içindeki paraları sayma dürtüsüne karşı koyarak zarfı ceket cebine tıktırdı. Tam kalkacakken birden gözetlendiği hissine kapılınca birkaç saniye daha, A.C. Rud'ı ve hayatın geçiciliği gibi saçma sapan şeyleri düşünürcesine, çömelme pozisyonunda kaldı.

“Olduğun yerde kal Berntsen.”

Truls'un üstüne bir gölge düşmüştü. Ve beraberinde soğuğu getirmişti, güneş bir bulutun ardına gizlenmiş gibi. Serbest düşüşte olduğu hissine kapılan Truls Berntsen'in midesi ağzına geldi. Böyle olacaktı demek. Foyasının meydana çıkması.

“Bu kez sana farklı bir iş vereceğiz.”

Truls ayaklarının altında tekrar yeryüzünü hissetti. O ses. Hafif şiveli. Oydu. Truls yan tarafına göz attı. İki mezar taşı ötede, dua edercesine başını eğmiş, ayakta duran kişiyi gördü.

“Oleg Fauke’yi nerede tuttuklarını bulmalısın. Önüne bak!”

Truls önündeki taş a baktı.

“Denedim” dedi. “Ama nereye götürüldüğü hiçbir kayıta yazmıyor. En azından, ulaşabildiğim kayıtlarda yazmıyor. Konuştuklarım arasında hiç kimse de o herifle ilgili bir şey duymamış; tahminimce ismini değiştirdiler.”

“Bilenlerle konuş. Savunma avukatıyla konuş. Simonsen ile.”

“Annesiyle konuşsam? O illa ki...”

“Kadınları karıştırmak yok!” Bu sözcükler kırbaç gibi inmişti. Mezarlıkta başkaları olsa, bu sözü mutlaka duyarlardı. Ses daha sakın bir tonla konuştu: “Savunma avukatını dene. Bu işe yaramazsa...”

Çöken sessizlikte Berntsen ağaç tepelerinin arasından esen rüzgârın uğultusunu duydu. Evet, rüzgâr esiyor olmalıydı; ortalığın bir anda soğumasının sebebi buydu.

Ses “...Chris Reddy diye bir adam var” diye devam etti. “Sokaklarda Adidas olarak tanınır. İşi...”

“Speed. Adidas’ın anlamı amfet...”

“Kapa çenenin Berntsen. Sadece dinle.”

Truls çenesini kapadı. Ve dinledi. Ne zaman benzer bir sesle çenesini kapaması söylense yaptığı gibi. Kirli çamaşırları araştırmasını söylediklerinde hep yaptığı gibi dinledi. Yapmasını söyledikleri...

Ses bir adres verdi.

“Adidas’ın Gusto Hanssen’i vurmakla övündüğü kulağına çalındı. Bu yüzden onu sorguya çekmek için gözaltına ala-

caksın. O da her şeyi itiraf edecek. Ayrıntılar üstünde anlaşılmayı size bırakıyorum; ifadesi yüzde yüz inandırıcı olmalı. Ama önce Simonsen'ı konuşturmaya çalış. Anladın mı?"

"Evet, ama Adidas neden..."

"Nedeni senin sorunun değil Berntsen. Senin aklındaki tek soru 'ne kadar' sorusu olmalı."

Truls Berntsen yutkundü. Ve yutkunmayı sürdürdü. Pislikleri araştırıyordu. Ve pislik yiyordu. "Ne kadar?"

"İşte böyle, evet. Altmış bin."

"Yüz bin."

Karşılık gelmedi.

"Orada mısın?"

Amasabah trafiğinin fısıltısından başka ses duyulmuyordu.

Berntsen hiç kımıldamadan oturdu. Yan tarafına göz attı. Orada kimse yoktu. Berntsen güneşin tekrar ısıtmaya başladığını hissetti. Altmış bin de iyiydi. Gerçekten.

Harry sabahın onunda Sköyen Çiftliği'nin ana binasının önüne park ettiğinde, yerde hâlâ sis vardı. Basamaklarda gülümseyerek duran Isabelle Sköyen siyah jokey pantolonunun kalçasına, ufak binici sopasıyla pat pat vuruyordu. Harry arabadan inerken, kadının çizmelerinin çakılları ezdiğini duydu.

"Günaydın Harry. Atlar hakkında ne bilirsin?"

Harry araba kapısını sertçe kapadı. "Onlar yüzünden epey para kaybettim desem faydası olur mu?"

"Sen de bahisçisin yani?"

"Sen de derken?"

"Ben de biraz dedektiflik yaptım. Başarılarınla kötü davranışların birbirini götürüyormuş. En azından iş arkadaşlarının iddiası bu. Hong Kong'da para kaybettin mi?"

"Happy Valley Hipodromu'nda. Tek kez oldu."

Kadın alçak, kırmızı bir binaya doğru yürümeye başladı; Harry ona yetişmek için adımlarını hızlandırmak zorunda kaldı. “Hiç ata bindin mi Harry?”

“Dedemin Andalsnes’te güçlü kuvvetli, yaşlı bir atı vardı.”

“Tecrübeli bir binicisin yani.”

“Ata da bir kez bindim. Dedem ‘Atlar oyuncak değildir’ derdi. Zevk için ata binmenin iş hayvanlarına saygısızlık olduğunu söylerdi.”

Kadın iki dar deri eyer asılı, ahşap bir stantın önünde durdu. “Atlarımın tek biri bile hayatında at arabası veya saban görmedi ve görmeyecek de. Ben eyer takarken sen de şuraya git bence...” Çiftlik evini gösterdi. “Holdeki gardıropta eski kocama ait, uygun giysiler bulursun. Zarif takım elbisenin mahvolmasını istemeyiz, değil mi?”

Harry gardıropta, üstüne tam olan bir kazak ve kot pantolon buldu. Ama eski kocanın ayakları daha küçük olsa gerek, çünkü Harry ayakkabıların hiçbirini giyemedi; arka tarafta, Norveç Ordusu için üretilen bir çift kullanılmış spor ayakkabısı bulana dek.

Isabelle iri bir doru atın burnuna pat pat vurarak “Bu Medusa” dedi. “Danimarka’dan gelme bir Oldenburger. Engel atlama için mükemmel bir cinstir. On yaşında ve sürünün başı. Bu da Balder; kısırlaştırılmış, beş yaşında bir at olduğundan Medusa’yı takip edecek.”

Balder’ın dizginlerini Harry’ye verdikten sonra Medusa’nın sırtına çıktı.

Harry sol ayağını sol üzengiye geçirerek kendini yukarı çekip eyere oturdu. At emir beklemeden, hızlı adımlarla Medusa’nın peşinden yürümeye başladı.

Harry aslında birden fazla kez ata binmişti, ama bu seferki dedesinin savaş gemisi gibi sarsılmaz yaşlı beygirine benzemiyordu. Harry eyerde dengesini korumak zorunda kalıyor, dizlerini sırtın gibi atın yanlarına bastırınca da hayva-

nın kaburgalarını ve kaslarının hareketini hissedebiliyordu. Medusa tarladan geçen yolda hızlanınca Balder'ın da çok az hızlanması bile Harry'nin bacaklarının arasında Formula One'da yarışabilecek bir hayvan varmış gibi hissetmesine yol açtı. Tarlanın sonunda, tepeye çıkarak ormanda gözden kaybolan bir patıkaya girdiler. Harry patikanın bir ağacın ardında çatallandığı yerde Balder'ı sola yönlendirmeye çalıştı, ama at ona aldırmadan sağa giderek Medusa'nın toynak izlerini takip etti.

"Aygırlar sürü lideri olur sanıyordum" dedi Harry.

Isabelle omzunun üstünden "Normalde öyledir" dedi. "Ama tamamen karakterle ilgili. Güçlü, hırslı ve zeki bir kısarak isterse hepsine üstün gelebilir."

"Ve sen istiyorsun."

Isabelle Sköyen güldü. "Elbette. Bir şeyi istiyorsan rekabete hazır olman gerekir. Politika tamamen güç elde etmekle ilgilidir."

"Rekabeti seviyor musun peki?"

Harry önündeki kadının omuz silktiğini gördü. "Rekabet sağlıklıdır. Kararları en güçlü ve en iyilerin verdiği anlamına gelir, bu da bütün sürünün yararınadır."

"İstedığı aygırla çiftleşebiliyor mu?"

Isabelle yanıt vermedi. Harry onu seyretti. Kadının sırtı fidan gibiydi, hafifçe iki yana hareket eden sıkı kalçaları da ata masaj yapıyordu sanki. Bir kayrana vardılar. Güneş parlıyordu ve aşağılarında uzanan kırsal bölgede yer yer sisler salınıyordu.

Isabelle Sköyen atından inerek "Dinlenmelerine izin verelim" dedi. Atları bir ağaca bağlamalarından sonra Isabelle yere uzandı ve Harry'ye aynı şeyi yapmasını işaret etti. Harry kadının yanına oturup güneş gözlüğünü düzelitti.

Isabelle "O erkek gözlüğü mü?" diye takıldı.

Harry "Güneşten koruyor" diyerek bir paket sigara çıkardı.

“Bunu severim.”

“Neyi seversin?”

“Erkekliklerine güvenen erkekleri severim.”

Harry ona baktı. Kadın dirseklerinin üstünde uzanmış ve bluzunun bir düğmesini açmıştı. Harry güneş gözlüğünün camlarının yeterince koyu olduğunu umdu. Isabelle gülümsedi.

Harry “Eee, Gusto hakkında ne anlatabilirsin?” diye sordu.

“Samimi erkekleri severim” dedi kadın. İyice gülümsedi.

Sonbaharda son uçuşunu yapan kahverengi bir yusufçuk vızıldayarak geçti. Harry kadının gözlerinde gördüğü şeyi sevmemişti. Geldiğinden beri gördüğü şeyi. Haz beklentisi. Kariyerini tehdit edebilecek bir skandalla karşı karşıya olan birinde normalde görülmesi gereken kaygı ve rahatsızlıktan sa eser yoktu.

“Sahteliği sevmem” dedi kadın. “Mesela blöf yapılmasını.”

Mavi maskaralı gözleri zaferle parlıyordu.

“Polis bir tanıdığım var, anlarsın ya. Bana efsanevi dedektif Harry Hole ile ilgili biraz bir şeyler anlatmakla kalmayıp, Gusto Hanssen vakasıyla ilgili kan analizi yapıldığını da söyleyebildi. Numune tahrip olmuş anlaşılan. Tırnakların altında benim grubumdan bir kan bulunmamış. Blöf yapıyordun Harry.”

Harry sigara yaktı. Ne yanakları kızarmıştı ne de kulakları. Yüzünün kızarması için fazla yaşlanıp yaşlanmadığını merak etti.

“Mm. Gusto’yla yalnızca birkaç masum konuşma yaptıysan, kanı teste göndereceğimi söylediğimde neden o kadar korktun peki?”

Isabelle kıkırdadı. “Korktuğumu kim söyledi? Belki de buraya gelmeni istedim sadece. Doğanın tadını çıkarmanı filan.”

Yüzünün kızarması için fazla yaşlanmadığını anlayan Harry uzanıp masmavi gökyüzüne duman üfledi. Gözleri-

ni kapadı ve Isabelle Sköyen ile yatmamak için iyi sebepler bulmaya çalıştı. Birçok sebep vardı.

Kadın “Sorun ne?” diye sordu. “Ben sadece doğal ihtiyaçlara sahip, yetişkin bir bekâr kadın olduğumu söylüyorum, o kadar. Bu ciddi olmadığımı anlamına gelmiyor. Mesela Gusto gibi, kendimle eşit görmediğim biriyle asla ilişki yaşamam.” Harry kadının sesinin daha yakından geldiğini fark etti. “Ama uzun boylu, yetişkin bir adamla...” Isabelle sıcak elini Harry’nin karnına koydu.

Harry usulca “Gusto’yla sen şimdi yattığımız yerde mi yattınız?” diye sordu.

“Ne?”

Harry kıvrılarak dirseklerinin üstünde doğrulup, mavi spor ayakkabılarını başıyla gösterdi. “Gardırobun 42 numara erkek ayakkabılarıyla dolu. 45 numara olan bir tek bu kayak gibi ayakkabılar vardı.”

“Ne olmuş yani? 45 numara ayakkabı giyen erkek misafirlerim olmadı diyemem.” Kadının eli öne arkaya okşuyordu.

“Bu spor ayakkabılar bir süre önce Silahlı Kuvvetler için üretilmişti, model değişikliğine gidilince de elde kalan ayakkabılar hayır kurumları tarafından muhtaçlara dağıtıldı. Biz polisler bunlara keş ayakkabısı deriz, çünkü Kurtuluş Ordusu tarafından Watchtower’da dağıtılırlar. Buradaki mesele, 45 numara ayakkabı giyen alelade bir misafirin ayakkabılarını bırakıp gitmiş olmasının sebebi elbette. Akla ilk gelen yanıt şu: Muhtemelen yeni bir çift ayakkabı edindiği için.”

Isabelle Sköyen’in eli hareket etmeyi kesti. Bunun üzerine Harry söze devam etti.

“Suç mahallinin fotoğrafını gördüm. Gusto öldüğünde üstünde ucuz bir pantolon, ama çok pahalı ayakkabılar vardı. Yanılmıyorsam Alberto Fasciani. Bonkörce bir armağan. O ayakkabılar için kaç para verdin? Beş bin mi?”

“Neden bahsettiğini bilmiyorum.” Isabelle elini çekti.

Harry kendi ereksiyonuna hoşnutsuzlukla baktı; onun daha şimdiden, ödünç pantolonunun iç kısmına yaslandığını hissediyordu. Ayaklarını uzattı.

“Astarları arabaya bıraktım. Ayak terinin DNA testi için mükemmel olduğunu biliyor muydun? Mikroskopik deri kalıntıları da buluruz muhtemelen. Oslo’da da Alberto Fasciani satan çok fazla mağaza olmasa gerek. Bir, bilemedin iki, değil mi? Neyse, kredi kartı hesabınla karşılaştırma yapmak basit iş.”

Isabelle Sköyen ayağa kalkmıştı. Uzaklara bakıyordu.

“Çiftlikleri görebiliyor musun?” diye sordu. “Güzel değil-ler mi? İşlenmiş arazilere bayılırım. Ormanlardan da nefret ederim. Ekilmiş olanlar hariç. Kaostan nefret ederim.”

Harry kadını profilden inceledi. O balta burun kesinlikle tehlikeli görünüyordu.

“Bana Gusto Hanssen’i anlat.”

Isabelle omuz silkti. “Neden? Sen meselenin neredeyse tamamını çözmüşsün besbelli.”

“Seni kimin sorguya çekmesini istersin? Benim mi, yoksa *Verdens Gang*’ın mı?”

Isabelle kısa bir kahkaha attı. “Gusto genç ve yakışıklıydı. Öyle aygırların görünüşü güzel, ama genleri belirsiz olur. Üvey babasının dediğine göre Gusto’nun biyolojik babası bir suçlu, annesi de uyuşturucu bağımlısıymış. Bizzat yetiştirilecek bir at değildi, ama binmesi eğlenceliydi, eğer...” Derin nefes aldı. “Buraya geliyordu ve seks yapıyorduk. Arada sırada ona para veriyordum. Başkalarıyla da görüşüyordu; aramızda özel bir şey yoktu.”

“Başkalarıyla görüşmesi seni kıskandırıyor muydu?”

“Ne kıskanması?” Isabelle başını iki yana salladı. “Seks beni asla kıskandırmaz. Ben de başkalarıyla görüşüyordum. Bir süre sonra da özel biriyle görüşmeye başladım. O zaman Gusto’yu bıraktım. Belki de o çoktan beni bırakmıştı. Zaten

artık cep harçlığına ihtiyacı yok gibiydi. Ama sonra tekrar benimle temas kurdu. Baş belası haline geldi. Para sorunu vardı sanırım. Uyuşturucu sorunu da vardı.”

“Nasıl biriydi?”

“Bencil, güvenilmez, büyüleyici. Özgüvenli bir piçti.”

“Ne istiyordu peki?”

“Ben psikolog gibi mi görünüyorum Harry?”

“Hayır.”

“Hayır. İnsanlar o kadar ilgimi çekmiyor.”

“Sahi mi?”

Isabelle Sköyen başını iki yana salladı. Uzaklara baktı. Gözleri parıltıydı.

“Gusto yalnızdı” dedi.

“Nereden biliyorsun?”

“Yalnızlık nedir bilirim, tamam mı? Ayrıca kendinden epey nefret ediyordu.”

“Hem özgüvenliydi hem de kendinden nefret ediyordu, öyle mi?”

“Bu çelişkili değil. Neler başarabileceğini bilirsin, ama bu kendini başkalarının sevebileceği biri olarak gördüğün anlamına gelmez.”

“Sebebi nedir peki?”

“Dedim ya, psikolog değilim.”

“Doğru, haklısın.”

Harry bekledi.

Kadın genzini temizledi.

“Ailesi onu evlatlık vermişti. Bu bir çocuğu nasıl etkiler sence? Takındığı bütün o tavırların ve sert görünüşünün ardında, çok da değerli olmadığını düşünen biri vardı. Ondan vazgeçenler kadar değersiz olduğunu düşünen biri. Bu basit bir mantık değil mi, Herr Pabucumun Polisi?”

Harry ona baktı. Başıyla onayladı. Bakışlarının kadını rahatsız ettiğini fark etti. Ama kendisinden beklendiği ba-

riz olan soruyu sormadı: *Senin öykün ne?* Bu kadın takındığı maskenin ardında ne kadar yalnızdı ve kendinden ne kadar nefret ediyordu?

“Peki ya Oleg? Onunla görüştün mü?”

“Cinayetten tutuklananla mı? Hiç görüşmedim. Ama Gusto, Oleg’den birkaç kez bahsetti; en iyi arkadaşı olduğunu söyledi. O Gusto’nun tek arkadaşıydı sanırım.”

“Peki ya Irene?”

“Gusto ondan da bahsetti. Onu ablası gibi gördüğünü söyledi.”

“*Zaten* ablasıydı.”

“Kan bağları yoktu Harry. Bu asla aynı şey değildir.”

“Değil midir?”

“İnsanlar naiftir; bencillikten uzak bir şekilde sevebileceklerini sanırlar. Oysa bütün mesele, seninkine olabildiğince yakın genleri aktarabilmektir. Ben at yetiştirirken bunu her gün görüyorum, inan. Ve evet, insanlar atlar gibidir. Bizler sürü hayvanlarıyız. Bir baba biyolojik oğlunu, bir erkek kardeş de biyolojik ablasını korur. Herhangi bir ihtilafta, içgüdüsel olarak bize en çok benzeyenlerin tarafını tutarız. Ormanda olduğunu düşün; bir köşeyi dönüyorsun ve birden karşına senin gibi giyinmiş, beyaz bir adam çıkıyor. Bu adamın savaş boyalı, yarı çıplak bir zenci adamla dövüştüğünü görüyorsun. İkisinin de bıçağı var ve ölümüne dövüşüyorlar. Sen tabancalıydın. İlk dürtün ne olur? Zenci adamı kurtarmak için beyaz adamı vurmak mı? Bu olmaz, değil mi?”

“Mm. Kanıtın ne peki?”

“Kanıt şu ki, sadakatimiz biyoloji tarafından belirlenir. Merkezden yayılan çemberler tarafından ki bu merkez kendimiz ve genlerimizdir.”

“Yani genlerini korumak için o ikisinden birini vurursun, öyle mi?”

“Hiç düşünmeden.”

“İşini sağlama almak için ikisini birden vurmayı düşünmez misin peki?”

Isabelle ona baktı. “Ne demek istiyorsun?”

“Gusto’nun öldürüldüğü gece ne yapıyordun?”

“Ne?” Isabelle güneş yüzünden bir gözünü kısarak Harry’ye gülümsedi. “Gusto’yu öldürdüğümünden mi şüpheleniyorsun Harry? Ve şu... Oleg’i öldürmek istediğimden mi?”

“Sadece yanıt ver bana.”

“Nerede olduğumu hatırlıyorum, çünkü cinayeti gazete-de okurken aklımdaydı. Narkotik Masası temsilcileriyle toplantıdaydım. Güvenilir tanıklar olsalar gerek. İsimlerini ister misin?”

Harry başını iki yana salladı.

“Başka bir şey?”

“Şey, şu Dubai. Onun hakkında ne biliyorsun?”

“Dubai... hımm. Herkes kadar az şey biliyorum. Bir şeyler söyleniyor, ama polisin ilerleme kaydettiği yok. Tipik bir durum; kanunsuzlukların ardındaki profesyoneller bir şekilde paçayı sıyrır.” Harry kadının gözbebeklerinin irileşip irileşmediğine, yanaklarının kızarıp kızarmadığına baktı. Isabelle Sköyen yalan söylüyorsa, iyi bir yalancıydı.

“Soruyorum, çünkü Dubai ve birkaç küçük çete hariç sokakları uyuşturucu satıcılarından arındırdın.”

“Ben değil Harry. Ben Sosyal Hizmetler Komitesi’nin emirlerine ve Belediye Meclisi’nin güttüğü politikalara uyan bir meclis sekreteriyim, o kadar. Sokakları temizlemek dediğin şey de sadece polisin işi.”

“Mm. Norveç küçük bir masal diyarı. Ama ben son birkaç seneyi gerçek dünyada geçirdim Sköyen. Ve gerçek dünyayı iki tip insan yönlendiriyor. Güç isteyenler ve para isteyenler. Bunlardan birincisi mevki sahibi olmak, ikincisiyse hayattan haz almak istiyor. İstedikleri şeyi elde etmek için birbirleriyle uzlaşmakta kullandıkları paraya da rüşvet deniyor.”

“Yapacak işlerim var Hole. Lafı nereye getirmeye çalışıyorsun?”

“Başkalarının belli ki yeterince cesur veya hayal gücü kuvvetli olmadıklarından getiremedikleri bir yere. Bir şehirde uzun süre yaşarsan, genellikle durumu iyi bildiğin bir ayrıntılar mozaigi olarak görürsün. Şehre dönen ve ayrıntıları bilmeyen biriye sadece büyük resmi görür. Resimde de, Oslo’daki durumun iki grubun, yani pazarda tekel kurmuş uyuşturucu satıcılarının ve sokakları temizlemekle tanınan siyasetçilerin işine geldiği görülüyor.”

“Rüşvet aldığımı mı söylüyorsun?”

“Alıyor musun?”

Harry kadının gözlerinin öfkeyle parladığını gördü. Isabelle’nin gerçekten öfkeye kapıldığı belliydi. Harry bunun haklı birinin mi yoksa kapana kısılmış birinin mi öfkesi olduğunu merak etti yalnızca. Sonra Isabelle birden güldü. Şaşılacak şekilde neşeli, bir genç kız gülüşüydü bu.

“Senden hoşlandım Harry.” Isabelle ayağa kalktı. “Erkekleri tanırım; iş sıkıya binince kaçarlar. Ama sen bir istisna olabilirsin.”

“Eh, en azından gizlim saklım yok.”

“Gerçek hayat çağırıyor canım.”

Harry dönünce, uzun boylu Isabelle Sköyen’in atlara doğru yürüdüğünü gördü.

Onun peşinden gitti. Ayağını üzengiye geçirdi. Balder’ın sırtına çıktı. Başını kaldırınca Isabelle’yle göz göze geldi. O sert, güzel, heykel gibi yüzün ortasında, hafif ve şuh bir gülümseme vardı. Isabelle dudaklarını büzerek öpücük gönderdi. Müstehcen bir emme sesi çıkardıktan sonra Medusa’yı iki ayağıyla topukladı. Devasa hayvan öne atılırken kadının sırtı sarsıldı.

Balder da bir anda harekete geçti, ama Harry sımsıkı tutunmayı başardı.

Isabelle yine önden gidiyordu ve Medusa'nın toynaklarının sıçrattığı çamurlar yağıyordu. Sonra kısarak hızlandı ve Harry bir köşenin ardında gözden kaybolan Isabelle'nin atkuyruğu saçının dik durduğunu gördü. Dedesinden öğrendiği şekilde dizginleri daha yukarıdan, fazla sıkmadan tuttu. Patika öyle dardı ki Harry dallara çarpıyordu, ama eyerin üstünde iyice öne eğilip dizlerini atın gövdesine sıkıca bastırdı. Duramayacağını bildiğinden ayaklarını üzengilerde, başını da eğik tutmaya odaklandı. Görüş alanının kenarlarından geçip giden ağaçları sarı kırmızı şeritler şeklinde görüyordu. Eyerin üstünde kendiliğinden doğrularak, ağırlığını dizlerine ve üzengilere verdi. Altındaki atın kasları dalgalanıyor ve kabarıp alçalıyordu. Bir boğa yılanının üstünde oturduğu hissine kapıldı. Şimdi, yeri döven toynakların gökgürültüsünü andıran sesinin eşlik ettiği bir çeşit ritim tutturmuşlardı. Dehşet hissi, saplantı hissiyle yarışıyordu. Patika düzleşti ve Harry elli metre ilerilerinde Medusa'yla Isabelle'yi gördü. Bir an o görüntü dondurulmuş gibi oldu; sanki atla binicisi durmuşlardı ve toprağın yukarısında salınıyorlardı. Sonra Medusa dörtnala koşmaya devam etti. Harry gerçeği ancak bir saniye daha geçince fark etti.

Değerli bir saniyeydi bu.

Harry'nin Polis Akademisi'nde okuduğu bilimsel raporlara göre, insan beyni felaketler karşısında birkaç saniyede muazzam miktarda veriyi işlemeye çalışırdı. Bu bazı polislerin donakalmasına yol açarken bazılarının da zaman yavaşlıyormuş, hayat gözlerinin önünden ağır ağır geçiyormuş gibi hissetmelerine yol açardı ve bu kişiler duruma dair, şaşılacak kadar çok gözlemde bulunup değerlendirme yapabiliirdi. Örneğin Harry saatte neredeyse yetmiş kilometre hızla giderek yirmi metre kat ettiklerini, Medusa'nın şimdi üstünden atladığı uçuruma yalnızca otuz metre ve doksan saniye kaldığını hesapladı.

Uçurumun ne kadar geniş olduğunu göremediğini fark etti.

Medusa'nın deneyimli bir engel atlama binicisi tarafından sürülen eğitimli ve yetişkin bir engel atlama atı olduğunu, Balder'ınsa daha genç ve küçük olmasının yanı sıra sırtında doksan kiloluk bir acemi taşıdığını.

Balder'ın sürü hayvanı olduğunu ve Isabelle Sköyen'in elbette ki bunu bildiğini.

Durmak için artık çok geç olduğunu.

Harry dizginleri tutan ellerini gevşetip Balder'ı topukladı. Hayvanın son bir kez hızlandığını hissetti. Sonra her şey durdu. Ritmik takırtılar kesildi. Havada salınıyorlardı. Harry çok aşağılarındaki bir ağacın tepesini ve bir dereyi gördü. Sonra öne doğru düşerek, başını atın boynuna çarptı. Düşüyorlardı.

Sen de hırsız mıydın baba? Bunu soruyorum, çünkü ben milyoner olacağımı hep biliyordum. Prensibim sadece buna değdiğinde hırsızlık yapmak olduğundan, sabırlıydım ve bekledim. Ve bekledim. Öyle çok bekledim ki nihayet fırsat karşıma çıktığında, bunun kesinlikle hak ettiğimi düşündüm.

Planım dâhice olduğu kadar basitti de. Odin'in motosiklet çetesi McDonald's'ta İhtiyar Delikanlı'yla görüşürken, Oleg ile ben onların Al-nabru'daki eroin deposunun bir kısmını soyacaktık. Birincisi, Odin bütün adamlarını yanına alacağından kulüp binasında kimse olmayacaktı. İkincisi, Odin McDonald's'ta tutuklanacağından, soyulduğunu asla öğrenmeyecekti. Hatta sanık kürsüsünde otururken, baskında daha az eroin ele geçirilmesini sağladığımız için Oleg ile bana teşekkür edecekti. Tek sorun polis ve İhtiyar Delikanlı olacaktı. Polis birilerinin onlardan önce davranıp malı kaçırdığını anlarsa ve bu İhtiyar Delikanlı'nın kulağına giderse, işte o zaman hapı yutardık. Bu sorunu İhtiyar Delikanlı'nın öğrettiği şekilde çözdüm: Rok, stratejik ortaklık. Dosdoğru Mangle-rud'daki apartmana gittim. Truls Berntsen bu kez evdeydi.

Ben meseleyi açıklarken, bana şüpheli gözlerle baktı ama kaygılanmadım. Çünkü gözlerinde görmüştüm. Açgözlülüğü. İntikam almak isteyen ve umutsuzluğun, yalnızlığın ve hincin ilacını parayla satın alabileceklerine inananlardandı. Adalet diye bir şeyin varlığına inanmakla kalmayıp onun bir çeşit tüketim malı olduğunu düşünenlerdendi. Polisin keşfedeceği izlerimizin ortadan kaldırılması ve bulacakları her

şeyin yakılması için uzmanlığına ihtiyacımız olduğunu açıkladım. Şüpheli oklarının başkalarına yöneltilmesinin bile gerekebileceğini söyledim. Depodaki yirmi kilonun beşini alacağımızı söylediğimde gözlerinin parladığını gördüm. Bizim payımıza ikişer kilo, Oleg'in payına da bir kilo düşeceğini söyledim. Payının piyasa değerini hesaplamasını, bir virgül iki milyonu ikiyle çarparak iki virgül dört milyon sonucuna ulaşmasını seyrettim.

"Meseleyi bu Oleg'den başka kimseye açmadın mı peki?" diye sordu.

"Yemin ederim."

"Silahınız var mı?"

"Bir Odessa'mız var."

"Ha?"

"Stechkin'in H&M versiyonu."

"Tamam. İçeri zorla girildiğini gösteren izler olmazsa dedektifler malın miktarına kafa yormaz muhtemelen, ama sen Odin'in peşinize düşmesinden korkuyorsun herhalde?"

"Hayır, Odin umurumda değil" dedim. "Patronumdan korkuyorum. Orada ne kadar eroin bulunduğunu gramına kadar bildiğini biliyorum, nereden bildiği konusunda hiçbir fikrim olmasa da."

"Yarisını istiyorum" dedi. "Sen ve Boris gerisini paylaşırsınız."

"Oleg."

"Hafızamın kötü olmasına sevin. Ayrıca bu işler karşılıklıdır. Seni bulmam yarım gün sürer, mahvetmem de hiç zor olmaz." Mahvetmekten bahsederken "h" harfini sevgiyle uzattı.

Soygunu nasıl gizleyeceğimizi Oleg buldu. Çözüm öyle basit ve barizdi ki, aklıma gelmemiş olmasına şaşırdım.

"Çaldığımız miktarın yerine patates unu koyarız. Polis raporuna, el koydukları malın saflık derecesi değil, kaç kilo olduğu yazılacak değil mi?"

Dediğim gibi, plan basit olduğu kadar dâhiceydi de.

Odin ile İhtiyar Delikanlı'nın McDonald's'ta doğumgünü partisi düzenleyip kemanın Drammen ile Lilleström'deki satış fiyatını konuşacakları gece Berntsen, Oleg ve ben Alnabru'daki motosiklet kulübü binası-

nın çitinin dış tarafında, karanlıkta duruyorduk. Berntsen dizginleri ele almıştı; başımıza naylon çorap geçirmiş, siyah ceket giymiş ve siyah eldiven takmıştı. Sırt çantalarımızda altıpatlarlar, matkap, tornavida, levye ve plastik torbalar içinde toplam altı kilo patates unu vardı. Oleg ile ben, Los Lobos'un nerelere güvenlik kamerası yerleştirdiğini söylemiştik; çiti aşılıp soldaki duvara koşarken, kör noktadan hiç ayrılmadık. Aşağıdaki E6'nın yoğun trafiğinin gürültüsü sayesinde istediğimiz kadar ses çıkarabileceğimizi biliyorduk; Berntsen duvarı delerken, Oleg ile ben gözcülük yaptık. Stein'in GTA oyununun müziklerinden olan "Been Caught Stealing"⁵ mırıldandığımda, Oleg bu şarkının Jane's Addiction⁶ diye bir gruba ait olduğunu söyledi ve o grubu hatırladım, çünkü ismi güzeldi, şarkılarından güzeldi aslında. Oleg ile ben tanıdık bir yerdeydik ve kulüp binasının tasarımı basitti: Büyük bir oturma alanından ibaretti. Ama akıllılık edip bütün pencereleri tahta çakarak kapamış olduklarından, planımız gözetleme deliği açmaktı. Böylece kulüp binasına girmeden önce, boş olduğuna emin olacaktık. Berntsen bunda diretmişti; Odin'in sokak değeri yirmi beş milyon olan yirmi kilo eroini korumasız bırakacağına inanmayı reddetmişti. Biz Odin'i daha iyi tanısak da ısrar etmedik. Güvenlik her şeyden önce gelir.

Hırıldayarak duran matkabı elinde tutan Berntsen "İşte oldu" dedi.

Gözümü deliğe dayadım. Hiçbir şey göremiyordum. Ya biri ışığı kapamıştı ya da diğer tarafa kadar delik açamamıştık. Matkabı silen Berntsen'a döndüm. Parmağını kaldırarak "Bu ne biçim yalıtım yahu?" dedi. Parmağına yumurta sarısını ve lanet olası kılları andıran bir şeyler bulaşmıştı.

İki metre yürüyüp yeni bir delik açtık. Delikten baktım. Bizim güzel kulüp binasının içi işte oradaydı. Aynı deri koltuklar, aynı bar tezgahı ve Yılın Playboy Güzeli Karen McDougal'ın modifiye bir motosikletin yukarısına asılmış aynı fotoğrafı. Kadınların mı yoksa motosikletlerin mi onları daha çok tahrik ettiğini bilmiyordum.

5. Hırsızlık Yaparken Yakalandım. (ç.n.)

6. Jane'in Bağlılığı (ç.n.)

"Kimse yok" dedim.

Arka kapıda bir sürü sürgü ve kilit vardı.

"Tek kilit var dedin sanıyordum!" dedi Berntsen.

"Öyleydi" dedim. "Odin biraz paranoyaklaşmış besbelli."

Planımız kilidi matkapla çıkarmak, giderken de yerine vidalamaktı; içeri zorla girildiği anlaşılmazın diye. Ama bu hâlâ mümkün olsa da, hesapladığımız kadar erken halledemeyecektik. İşe koyulduk.

Yirmi dakika sonra Oleg saatine baktı ve acele etmemiz gerektiğini söyledi. Baskının tam olarak ne zaman yapılacağını bilmiyorduk, tutuklamaların ardından yapılacağını biliyorduk sadece. Tutuklamaların da bir an önce yapılması gerekiyordu çünkü Odin, İhtiyar Delikanlı'nın gelmeyeceğini anlayınca orada kalmak istemeyecekti.

İzlerimizi silmeye yarım saat, yani hesapladığımızdan üç kat fazla zaman harcadık. Altıpatlarlarımızı çıkarıp naylon çoraplarımızı yüzümüze indirdik ve içeri girdik; önce Berntsen girdi. Girdiğimiz anda lanet olası bir SWAT timi üyesiymiş gibi tek dizinin üstüne çökerek altıpatlarını iki eliyle öne uzattı.

Batı duvarının dibindeki sandalyede bir adam oturuyordu. Odin, Tutu'yu bekçi olarak bırakmıştı. Tutu'nun kucığında, kısa namlulu bir pompalı tüfek duruyordu. Ama bekçi gözleri kapalı, ağzı açık ve başı duvara yaslı halde, öylece oturuyordu. Tutu'nun horlarken bile kekelediği söylenirdi, ama şimdi bebek gibi mişıl mişıl uyuyordu.

Berntsen ayağa kalkıp tabancasını öne uzatarak, parmak uçlarına basa basa Tutu'ya doğru yürüdü. Oleg ile ben de parmak uçlarımıza basarak onu takip ettik.

Oleg bana "Tek bir delik var" diye fısıldadı.

"Ne?" diye fısıldayarak karşılık verdim.

Ama sonra fark ettim.

Matkapla açılan son deliği görebiliyordum. Ondan yola çıkarak, ilkinin yerini saptadım.

"Hassiktir" diye fısıldadım. Oysa artık fısıldamaya gerek olmadığını anlamıştım.

Berntsen, Tutu'ya ulaşmıştı. Onu dürttü. Tutu sandalyeden yana

yuvarlanıp yere düştü. Betonda yüzükoyun yatıyordu; başının arkasındaki yuvarlak deliği görebiliyorduk.

"Matkabın ucu bu tarafa ulaşmış, evet" dedi Berntsen. Parmağını duvardaki deliğe soktu.

Oleg'e "İşe bak" diye fısıldadım. "Bunun olma ihtimali ne ki?"

Ama yanıt vermedi. Kusmak ile ağlamak arasında kararsız kalmışçasına cesede bakıyordu.

"Gusto, biz ne yaptık?" dedi sonunda.

Neden bilmiyorum ama gülmeye başladım. Kendimi tutmam imkânsızdı. Alt çenesi epey çıkık polisin son derece havalı bir şekilde belden dönmesi, Oleg'in çorap sebebiyle basıklaşmış yüzündeki umutsuzluk ve sahiden beyni olduğu anlaşılan Tutu'nun açık ağzı. Haykıra haykıra güldüm. Sonunda tokadı yiyince gözümün önünde yıldızlar uçtu.

Berntsen avcunu ovuşturarak "Kendine gelmezsen bir tane daha geliyor" dedi.

"Teşekkürler" dedim ve samimiydim. "Uyuşturucuyu bulalım."

"Önce şu matkapla delinen adamı ne yapacağımıza karar vermemiz gerek" dedi Berntsen.

"Çok geç" dedim. "İçeri girdiğimizi artık anlarlar zaten."

Oleg boğuk, ağlamaklı, iniltili bir sesle "Tutu'yu arabaya koyup kilitleri de tekrar takarsak anlamazlar" dedi. "Uyuşturucunun bir kısmının eksik olduğunu fark ederlerse, Tutu'nun alıp kaçtığını düşünürler."

Berntsen, Oleg'e bakarak başıyla onay verdi. "Ortağın zekiymiş hanım evladı. Haydi, işe koyulalım."

"Önce uyuşturucu" dedim.

"Önce Matkap Adam" dedi Berntsen.

"Uyuşturucu" diye tekrarlardım.

"Matkap Adam."

"Bu akşam milyoner olmak niyetindeyim pelikan."

Berntsen elini kaldırdı. "Matkap Adam."

"Kapayın çenenizi!" Konuşan Oleg idi. Ona bakakaldık.

"Mantiken çok basit. Polis gelmeden Tutu'yu bagaja koymazsak,

hem uyuşturucuyu hem de özgürlüğümüzü yitiririz. Bagaja Tutu'yu koyar ama uyuşturucuyu koymazsak, sadece parayı yitiririz."

Berntsen bana döndü. "Boris benimle hemfikir gibi görünüyor hanım evladı. İkiye karşı bir."

"Tamam" dedim. "Siz cesedi taşıyın, ben de uyuşturucuyu ararım."

"Olmaz" dedi Berntsen. "Biz cesedi taşıyacağız, sen de bıraktığımız izleri sileceksin." Bar tezgâhının yanındaki, duvardaki lavaboyu gösterdi.

Oleg ile Berntsen, Tutu'yu birer bacağından tutup kapıya doğru sürüklerlerken (ceset ardında ince, kanlı bir iz bırakıyordu) ben de bir kovaya su doldurdum. Karen McDougal'ın şuh bakışları altında önce duvardaki, sonra da yerdeki beyin parçalarını ve kanları sildim. Tam işimi bitirmişken ve uyuşturucuyu aramaya başlamak üzereyken, E6'ya açılan kapıdan bir ses geldiğini duydum. Sesin kaynağının başka bir yere gittiğine kendimi ikna etmeye çalıştım. Sesin giderek daha yakından gelmesi, hayal gücümün bir oyunu olabilirdi. Polis sirenleri.

Bar tezgâhını, ofisi ve tuvaleti araştırdım. Oda basitti, ikinci katı veya bodrumu yoktu, içinde yirmi kilo at saklanacak çok fazla yer yoktu. Sonra alet kutusu gözüme ilişti. Kutunun asma kilidi. Daha önce yoktu.

Oleg kapıdan seslenerek bir şeyler söyledi.

"Levyeyi ver!" diye bağırarak karşılık verdim.

"Hemen çıkmalıyız! Yoldan geliyorlar!"

"Levye!"

"Haydi Gusto!"

Orada olduğunu biliyordum. Yirmi beş milyon kron önümde, boksan bir ahşap kutunun içinde duruyordu. Kilidi tekmelemeye başladım.

"Ateş ederim Gusto."

Oleg'e döndüm. Lanet olası Odessa'yı bana doğrultmuştu. Gerçi beni o mesafeden vurabileceğini sanmıyordum, on metreden fazla ötedeydi ama bana silah doğrultmasına şaşırmıştım.

Ağlamaklı bir sesle "Seni yakalarlarsa bizi de yakalarlar!" diye bağırdı.

"Yapma ama!"

Kilide tekrar vurdum. Siren sesleri giderek yükseliyordu. Ama siren sesleri olduklarından daha yakından geliyormuş gibi olur hep.

Duvardan, yukarımdan kırbaç sesini andıran bir ses geldi. Dönüp kapıya bakınca kanım dondu. Berntsen'di. Elinde dumanı tüten bir polis altıpatlılarıyla kapıda duruyordu.

"Bir dahaki sefere ıskalamam" dedi soğukkanlılıkla.

Kutuyu son bir kez tekmeledim. Sonra da kaçtım.

Çiti aşıp da çorapları çıkarır çıkarmaz karşımızda polis farları belir-di. Rahat bir havayla onlara doğru yürüdük.

Yanımızdan hızla geçip saparak kulüp binasının önünde durdular.

Tepeye çıkmayı, Berntsen'in arabasını park ettiği yere doğru yürü-meyi sürdürdük. Arabaya binip uzaklaştık. Kulüp binasının önünden geçerken dönüp, arka koltukta oturan Oleg'e baktım. Gelip geçen ma-vi ışıklar, Oleg'in ağlamaktan ve dar çorap yüzünden kızarmış yüzünü aydınlatıyordu. Son derece bitkin görünüyordu; karanlığa bakarken, ölmeye hazır gibiydi.

Hiçbirimiz tek kelime etmedik, ta ki Berntsen arabayı Sinsen'daki bir otobüs durağına park edene dek.

"İşi bok ettin hanım evladı" dedi.

"Kilitleri bilemezdim" dedim.

"Buna ön hazırlık denir" dedi Berntsen. "Mekânı incellersin. Tanı-dık geliyor mu? Kilidi çıkarılmış, açık bir kapı bulacağız."

"Bulacağız" derken polisleri kastettiğini anladım. Tuhaf biriydi.

Oleg burnunu çekerek "Kilitle sürgüleri aldım" dedi. "Tutu siren seslerini duyunca, kapıyı asma kilitle kilitlemeye bile zaman bulama-dan kaçmış gibi görünecek. Kapı kilidi de son bir sene içinde yapılan herhangi bir soygunda çıkarılmış olabilir, değil mi?"

Berntsen aynadan Oleg'e baktı. "Arkadaşını dinle de bir şeyler öğ-ren hanım evladı. Aslında öğrenme. Oslo'nun daha fazla zeki hırsıza ihtiyacı yok."

"Evet" dedim. "Gerçi arkada cesetle bir otobüs durağının çift sarı şeridine park etmek de çok zekice bir fikir olmayabilir."

"Katılıyorum" dedi Berntsen. "Haydi, inin öyleyse."

"Ceset..."

"Matkap Adam'ı ben hallederim."

"Nereye?.."

"Seni ilgilendirmez. Çıkın!"

Çıktık ve Berntsen'ın Saab'ının uzaklaşmasını seyrettik.

"Artık o heriften uzak durmalıyız" dedim.

"Neden?"

"Adam öldürdü Oleg. Bütün fiziksel kanıtları ortadan kaldırması gerek. Önce cesedi saklayacak bir yer bulması gerekiyor. Ama sonra..."

"Görgü tanıklarını ortadan kaldırması gerekecek."

Başımla onayladım. Kendimi epey depresif hissediyordum. Sonra iyimser düşünmeye çalıştım: "Tutu'yu saklayacak iyi bir yer biliyormuş gibi konuştu, değil mi?"

"O parayı Irene'yle Bergen'e taşınmakta kullanacaktım" dedi Oleg. Ona baktım.

"Orada, üniversitede hukuk okuyacağım. Irene şimdi Trondheim'da, Stein'in yanında kalıyor. Gidip onu benimle gelmeye ikna etmeyi düşünüyordum."

Otobüsle şehre gittik. Oleg'in boş bakışlarına daha fazla dayanamadım; bir şeyle dolmaları gerekiyordu.

"Haydi ama" dedim.

Prova odasında ona iğne hazırlarken, bana sabırsızca baktığını gördüm; sanki o işi bizzat yapmak istiyor, beceriksiz olduğumu düşünüyordu. Kolunu sıvadığında, bunun sebebini anladım. Ön kolu iğne delikleriyle kaplıydı.

"Irene dönene kadar sadece" dedi.

"Kendi zulan da var mı?" diye sordum.

Başını iki yana salladı. "Malım çalındı."

O gece ona zula yeri seçmeyi ve zula hazırlamayı öğrettim.

Truls Berntsen çok katlı otoparkta beklemeye başlayalı bir saatten fazla olmuşken, Bach & Simonsen Firması'nın avu-

katlarına ayrıldığını gösteren bir tabelası bulunan boş park yerine nihayet bir araç saptı. Truls buranın en uygun yer olduğuna kanaat getirmişti; burada geçirdiği bir saatte, otoparkın bu kısmına sadece iki araba gelmişti ve etrafta güvenlik kamerası yoktu. Truls aracın plaka numarasının, AUTOSYS'ten bulduğu numarayla aynı olduğunu gördü. Hans Christian Simonsen yataktan geç kalkıyordu herhalde. Veya belki de uyumamış, bir kadınla birlikte olmuştu. Araçtan inen sarışın adamın kâkülü, Truls'ün çocukluğunda Batı Oslolu hanım evlatları arasında moda olan türdendi.

Truls Berntsen güneş gözlüğünü takıp ellerini ceket ceplerine soktu ve Avusturya malı, yarı otomatik Steyr'ın kabzasını sıktı. Avukatın eline gereksiz yere ipucu geçmesin diye, standart polis altıpatlarını yanına almamıştı. Bir tehdit en çok, hızlı ve agresif bir şekilde edildiğinde etkili olur. Kurbanın canını ve uzuvlarını kurtarmaktan başka bir şey düşünmeye zamanı olmazsa, istediğiniz şeyi hemen elde edersiniz.

Truls'ün kanında köpürtme tozu vardı sanki; kulakları hem tıslıyor hem de tıpkı kasıkları ve boğazı gibi zonkluyordu. Olacakları gözünde canlandırdı. Tabanca Simonsen'in yüzüne öyle yakın olacaktı ki, adam sadece namluyu hatırlayacaktı. "Oleg Fauke nerede? Cevap ver; çabuk ol ve doğruyu söyle, yoksa seni hemen şimdi öldürürüm." Cevap. Sonra: "Birilerini uyarırsan veya bu konuşmadan bahsedersen, geri gelip seni öldürürüz. Anladın mı?" Evet. Veya adam sersemlemiş bir halde başını sallayarak onaylayacaktı. Belki kendini tutamayıp altına işeyecekti. Truls bunu düşününce gülümsedi. Adımlarını hızlandırdı. Zonklama hissi karnına yayılmıştı.

"Simonsen!"

Avukat başını kaldırıp baktı. Birden yüzü aydınlandı. "Hey, selam! Berntsen. Truls Berntsen, değil mi?"

Truls'ün ceket cebindeki sağ eli donakaldı. Yüzü de asıl-

mış olsa gerekti, çünkü Simonsen kahkahayı bastı. “Yüz hafızam iyidir Berntsen. Sen ve amirin Mikael Bellman, Heider Müzesi’ndeki yolsuzluk vakasını soruşturmuştunuz. Ben sanık vekiliydim. Maalesef davayı siz kazanmıştınız.”

Simonsen tekrar güldü. Tam bir Batı Oslolu gibi, neşeyle ve naifçe gülüyordu. Herkesin herkese karşı iyi niyet beslediği, bunun sonuçlarını göze alabilecek kadar zengin olduğu bir yerde büyümüş insanların gülüşü. Truls bu dünyadaki tüm Simonsenlerden nefret ediyordu.

“Yardımcı olabileceğim bir şey var mı Berntsen?”

“Ben...” Truls Berntsen söyleyecek söz bulmaya çalıştı. Ama bu konuda iyi değildi, ne yapacağına yüz yüzeyle kararmakta... Neyle yüz yüzeyle? Ağzı daha iyi laf yapan insanlarla mı? Alnabru’da sorun çıkmamıştı; o zaman karşısında iki delikanlı vardı ve dizginleri ele almıştı. Ama Simonsen takım elbiseliydi, eğitimliydi, farklı bir konuşma tarzı vardı, kendini üstün görüyordu ve... *Ah, lanet olsun!*

“Merhaba demek istedim sadece.”

Simonsen soru tonlaması ve ifadesiyle “Merhaba?” dedi.

Berntsen kendini gülümsemeye zorlayarak “Merhaba” dedi. “O davayı kaybetmeniz kötü oldu. Bir dahaki sefere de siz bizi yenersiniz.”

Öncekinden hızlı adımlarla çıkışa yöneldi. Sırtında Simonsen’in bakışlarını hissediyordu. Çamur kaz, pislik ye. Topunun canı cehennemeydi.

Savunma avukatını dene; bu işe yaramazsa Chris Reddy diye bir adam var... Herkes onu Adidas olarak tanır.

Speed satıcısı. Truls tutuklama sırasında şiddet kullanmak için bir bahanesi olacağını umdu.

Harry ışığa, yüzeye doğru yüzdü. Işık giderek güçlendi. Sonra Harry yüzeye çıktı. Gözlerini açtı. Ve dosdoğru gökyü-

züne baktı. Sırtüstü yatıyordu. Görüş alanına bir şey girdi. Bir at başı. Ve bir tane daha.

Harry elini gözlerine siper etti. At sırtında birini gördü, ama ılık gözlerini kamaştırıyordu.

Ses çok uzaklardan geldi.

“Daha önce ata bindiğini söylemiştin diye hatırlıyorum Harry.”

Harry olanları tüm ayrıntılarıyla hatırlayınca inleyerek güçlkle ayağa kalktı. Balder uçuşunun üstünden sıçrayıp diğer tarafa ön bacaklarıyla inmişti ve öne savrulurken atın boynuna çarpan Harry, ayakları üzengilerden çıkınca yana doğru kayarken dizginlere sımsıkı tutunmuştu. Balder’ı kendisiyle birlikte aşağı çektiğini, ama yarım tonluk atı üstüne düşmesin diye tekmelediğini hayal meyal anımsıyordu.

Omurgası kırılmış gibi ağrısa da, hâlâ tek parça halinde gibiydi.

“Dedemin yaşlı atı kanyonların üstünden atlamazdı” dedi.

“Kanyonlar mı?” Isabelle Sköyen ona Balder’ın dizginlerini uzatırken güldü. “Altı üstü beş metrelik, küçük bir yarık yahu. Ben *atsız* bile daha uzağa sıçrayabilirim. Bu kadar ürkek olduğumu bilmiyordum Harry. Çiftliğe kadar yarışalım mı?” Medusa’nın sırtında Isabelle Sköyen ile açık araziye doğru dörtnala inmesini seyrederek Harry, Balder’ın burnuna pat pat vurarak “Balder, ‘rahvan gitmek’ nedir, bilir misin?” diye sordu.

Harry, E6’da bir benzin istasyonuna uğrayıp kahve aldı. Arabaya dönünce aynaya baktı. Isabelle ona alnındaki sıyrık için yara bandı vermiş, Opera Binası’nda yapılacak *Don Giovanni* prömiyerinde kendisine eşlik etme fırsatını sunmuş (“...topuklu giydiğimde, çıkmak için boyu çenemden yukarısına gelen birini bulmam imkânsız oluyor... gazetelerde kötü

duruyor...)” ve sımsıkı sarılarak vedalaşmıştı. Harry cep telefonunu çıkardı ve yeni mesajı okuduktan sonra o numarayayı aradı.

Beate “Nerelerdeydin?” diye sordu.

“Biraz saha çalışması yaptım” dedi Harry.

“Gardermoen’daki suç mahallinde işimize yarayacak pek bir şey yoktu. Adamlarım orayı adamakıllı inceledi. Bir şey bulamadılar. Öğrendiğimiz tek şey çivilerin on altı milimetrelilik ekstra büyük başlı standart çelik çiviler olduğu, tuğlanın da muhtemelen Oslo’da 1800’lerin sonunda inşa edilmiş bir binaya ait olduğu.”

“Ya?”

“Harçta domuz kanı ve at kılı bulduk. Eskiden, çok tanınmış, Oslolu bir tuğla örme ustası harca bunları katardı; o harç şehir merkezindeki apartmanlarda epey kullanıldı. Herhangi bir şeyle harç yapabilirsin.”

“Mm.”

“Yani ondan da bir şey çıkmadı.”

“Ondan da’ derken?”

“Bahsettiğin şu ziyaret. Adam Emniyet Müdürlüğü’ne değil başka bir yere gitmişti herhalde, çünkü Tord Schultz ismi kaydedilmemiş. Ziyaretçi kartında sadece Oslo Politidistrikt yazıyor; bazı karakollarda da benzer kartlar kullanılır.”

“Tamam. Teşekkürler.”

Harry ceplerini karıştırdı, ta ki aradığı şeyleri bulana dek. Tord Schultz’un ziyaretçi kartı. Ve kendisinininki, Oslo’daki ilk gününde Hagen’i Suç Masası’nda ziyarete gittiğinde verilen kart. Ikisini ön panelin üstüne yan yana koydu. Onları inceledi. Birtakım sonuçlara vardıktan sonra onları tekrar cebine koydu. Anahtarı çevirdi, burnundan nefes aldı, hâlâ at kokusu aldığına emin olunca da Höyenhall’da oturan eski bir rakibini ziyaret etmeye karar verdi.

Saat beş civarı yağmur başladı, Harry saat altıda büyük evin zilini çaldığında da Höyenhall'un göğü Noel gecesi gibi kararmıştı. Evin yeni olduğunu gösteren, her türden emare vardı; garajın yanında hâlâ inşaat malzemelerinin kalıntıları yığın halinde duruyordu. Ayrıca Harry basamakların altında boya kutuları ve yalıtım maddesi ambalajları gördü.

Dekoratif işlemeli camın ardında bir siluetin hareket ettiğini fark edince, ense tüylerinin diken diken olduğunu hissetti.

Sonra kapı hızla, sertçe, kimseden korkusu olmayan birinin hareketleriyle açıldı. Yine de adam, Harry'yi görünce kaskatı kesildi.

"İyi akşamlar Bellman" dedi Harry.

"Harry Hole. Eh, şunu söylemeliyim ki..."

"Neyi söyleyeceksin?"

Bellman kıkırdadı. "Seni burada, kapımda görünce şaşırdım. Adresimi nereden buldun?"

"Herkes maymunu bilir, ama maymun kimseyi bilmez. Diğer ülkelerin çoğunda, Organize Suç Masası şeflerinin koruması olur, bunu biliyor muydun? Bir şeyi bölmüyorum ya?"

Bellman çenesini kaşıyarak "Kesinlikle hayır" dedi. "Seni içeri davet etsem mi, etmesem mi bilemiyorum."

"Eh, burada, dışarıda hava yağmurlu" dedi Harry. "Hem iyi niyetle geldim."

Bellman "Sen o kelimenin anlamını bilmiyorsun" diyerek kapıyı açtı. "Ayaklarını sil."

Mikael Bellman önden giderek Harry'yi holden, kule şeklinde yığılmış karton kolilerin yanından ve henüz beyaz eşya bulunmayan mutfaktan geçirip oturma odasına götürdü. Bu ev Harry'nin Batı Oslo'da gördüğü bazı evler kadar lüks olmasa da sağlamdı ve bir aileye yetecek kadar genişti. Kvaerner Vadisi'ni, Oslo Merkez Garı'nı ve şehir merkezini içeren manzara da muhteşemdi. Harry bunu fark etti.

"Arsa neredeyse evin kendisi kadar pahalıya patladı" dedi Bellman. "İçerisi dağınık, kusura bakma. Yeni taşındık. Önümüzdeki hafta, yeni eve taşınma partisi vereceğiz."

Harry ıslak ceketini çıkarırken "Beni davet etmeyi unuttun mu yoksa?" dedi.

Bellman gülümsedi. "Sana şimdi içki ikram edebilirim. Mesela..."

Harry de gülümsedi ve "İçki içmiyorum" dedi.

Bellman hiç pişmanlık belirtisi göstermeden "Ah, lanet olsun... İnsan ne çabuk unutuyor" dedi. "Bir yerlerde sandalye var mı diye bak, ben de cezveyle iki fincan bulabilir miyim diye bakayım."

On dakika sonra, terasa bakan, güzel manzaralı pencerelerin önünde oturuyorlardı. Harry lafı dolandırmadan konuya girdi. Mikael Bellman hiç sözünü kesmeden onu dinledi, Harry'nin adamın ona inanmadığını gözlerinden anladığı zamanlarda bile. Harry sözünü bitirince, Bellman duyduklarını özetledi.

"Yani o pilotun, Tord Schultz'un yurtdışına keman kaçırma çalıştığını düşünüyorsun. Schultz'un tutuklandıktan sonra, polis kimlikli bir yakıcının kemanın yerine patates unu koyması sebebiyle serbest bırakıldığını. Serbest bırakıldıktan sonra da, muhtemelen onun polise gittiğini öğrenen ve bildiklerini anlatmasından korkan patronu tarafından, evinde öldürüldüğünü."

"Mm."

“Sana göre Schultz’un Emniyet Müdürlüğü’ne gittiğinin kanıtı da üzerinde Oslo Politidistrikt yazan bir ziyaretçi kartına sahip olması, öyle mi?”

“O kartı, Hagen’i ziyarete gittiğimde verilen kartla karşılaştırdım. H’lerin orta çizgisi ikisinde de silik. Kesinlikle aynı yazıcıdan çıktı alınmış.”

“Schultz’un ziyaretçi kartını nasıl ele geçirdiğini sormayacağım, ama oraya normal bir iş için gitmediğini nereden biliyorsun? Belki de patates unu meselesini açıklamak, ona inandığımızı emin olmak istiyordu.”

“Çünkü ismi ziyaretçi defterinden silinmiş. Demek ki bu ziyaretin gizli tutulması önemliydi.”

Mikael Bellman iç geçirdi. “Hep düşündüğüm gibi Harry. Birbirimize karşı değil, birlikte çalışmalıydık. Kripos’u severdin.”

“Neden bahsediyorsun?”

“Başka bir şey söylemeden önce senden bir kıyak istemeliyim. Şimdi söyleyeceklerimden lütfen kimseye bahsetme.”

“Tamam.”

“Bu vaka yüzünden, utandırıcı bir duruma düştüm. Schultz’un ziyaret ettiği kişi bendim. Ve kesinlikle haklısın; sahiden de bildiklerini bana anlatmak istiyordu. Başka şeylerin yanı sıra, uzun süredir şüphelendiğim bir şeyi de söyledi: Aramızda bir yakıcı olduğunu. Bunun Emniyet Müdürlüğü’nde, Orgkrım vakalarına yakın çalışan biri olduğuna inanıyorum. Schultz’a amirimle konuşacağımı, evinde beklemesini söyledim. Yakıcı işkillenmesin diye dikkatli adım atmam gerekiyordu. Ama ihtiyatlılık çoğu zaman işleri yavaşlatır. Emekliye ayrılacak Polis Şefi’yle konuştum, ama bu işi halletmenin yolunu bulmayı bana bıraktı.”

“Neden?”

“Dediğim gibi, emekliye ayrılacak. Rüşvetçi bir polisle ilgili bir davayı veda hediyesi olarak almak istemiyor.”

“Ben gidene kadar kol kırılır, yen içinde kalır dedi yani?”

Bellman kahve fincanının içine baktı. “Büyük ihtimalle yeni Polis Şefi ben olacağım Harry.”

“Sen mi?”

“Göreve boktan bir vakayla başlamamın fena olmayacağına düşünmüştür herhalde. Mesele şu ki, tetiği çekmekte geç kaldım. Fazla düşündüm. Yakıcının kimliğini oracıkta Schultz’tan öğrenebilirdik. Ama o zaman diğerlerinin hepsi saklanırdı. Schultz’a gizli mikrofon taksak ve önce peşinde olduğumuz diğerlerini elimize düşürse daha iyi olmaz mı diye düşündüm. Kim bilir, belki Oslo’daki şimdiki Büyük Patron’u bile ele geçirebiliriz diye düşündüm.”

“Dubai.”

Bellman başıyla onayladı. “Mesele şuydu: Emniyet Müdürlüğü’nde kime güvenebilir, kime güvenemezdik? Birkaç memuru iyice araştırdıktan sonra daha yeni seçmiştim; sonra bir anonim ihbar geldi...”

“Tord Schultz ölü bulunmuştu” dedi Harry.

Bellman şaşkınlık ve dikkatle ona baktı.

“Şimdi de sorunun şu ki, yaptığın hata duyulursa, Polis Şefi olarak atanman tehlikeye girebilir” dedi Harry.

“Eh, o da var” dedi Bellman. “Ama en büyük kaygım o değil. Sorun şu ki, Schultz’un bana söylediklerinin hiçbirisi mahkemede kullanılamaz. Mesafe kaydetmiş değiliz. Schultz’un hücresinde ziyaret eden ve uyuşturucuyu unla değiştirmiş olabilecek, polis olduğu iddia edilen o adam...”

“Evet?”

“Kendini polis olarak tanıtmış. Gardermoen’daki dedektif, adamın adının Thomas gibi bir şey olduğunu söylüyor. Emniyet Müdürlüğümüzde beş Thomas var. Bu arada, hiçbirisi Orgkrım’de çalışmıyor. Bizim Thomasların fotoğraflarını gönderdim, ama o dedektif hiçbirini tanımadı. Yani bu yakıncı, polis bile olmayabilir.”

"Mm. Sahte polis kimlikli biri yani. Veya daha büyük ihtimalle, benim gibi biri, eski polis."

"Neden?"

Harry omuz silkti. "Polisi polis kandırır."

Ön kapıdan tıkırtı geldi.

Bellman "Canım!" diye seslendi. "Buradayız."

Oturma odasının kapısı açıldı ve otuzlu yaşlarda bir kadının sevimli, bronzlaşmış yüzü belirdi. Sarı saçı tepeden, atkuyruğu şeklinde toplanmıştı; Harry onu Tiger Woods'un eski karısına benzetti.

"Çocukları anneme bıraktım. Geliyor musun bal peteğim?"

Bellman öksürdü. "Misafirimiz var."

Kadın başını yana eğdi. "Görüyorum balım."

Bellman, Harry'ye bezgince, *Elden ne gelir?* dercesine baktı.

Kadın "Merhaba" diyerek, Harry'yi muzip bir ifadeyle süzdü. "Babayla benim kamyonundan bir koli daha taşımamız gerek. İstersen?.."

Harry "Bel fıtığım var, ayrıca birden evimi özlemeye başladım" diye mırıldanarak kahvesini bitirdi ve ayağa fırladı.

Dışarıda, sundurmada Bellman ile birlikte dururken "Bir şey daha" dedi. "Radium Hastanesi'ne gittiğimi söylemiştim ya?"

"Evet?"

"Orada bir adam var, bir bilim insanı. Martin Pran. Bu sadece bir sezi ama onu benim için araştırabilir misin?"

"Senin için mi?"

"Kusura bakma, eski alışkanlık. Polis için. Vatan için. İnsanlık için."

"Sezi mi?"

"Bu vakayla ilgili sunabileceğim tek şey bu. Öğrendiklerini bana söyleyebilirsen..."

"Bir düşünürüm."

"Sağ ol Mikael." Adama ismiyle hitap etmek tuhaf gelmiş-

ti. Harry bunu daha önce yapıp yapmadığını merak etti. Mikael kapıyı yağmurlu havaya açınca, içeri soğuk rüzgâr esti.

“Delikanlı için üzuldüm” dedi Bellman.

“Hangisi için?”

“İkisi için de.”

“Mm.”

“Biliyor musun? Gusto Hanssen ile tanışmıştım. Buraya gelmişti.”

“Buraya mı?”

“Evet. Acayip yakışıklı bir gençti. Hani şu...” Bellman uygun sözcükleri aradı. Vazgeçti. “Çocukken Elvis’e âşık mıydın? Amerikalılar buna *man crush* der.”

Harry cebinden bir paket sigara çıkararak “Şey” dedi. “Hayır.”

Mikael Bellman’ın beyaz pigment lekelerinin hafifçe kızardığını gördüğüne yemin edebilirdi.

“O delikanlının yüzü onunki gibiydi. Karizması da.”

“Buraya neden geldi ki?”

“Bir polisle konuşmak için. İş arkadaşlarım bana yardım ediyordu. Sırf polis maaşıyla geçinince birçok şeyi kendin yapmak zorunda kalıyorsun, bilirsin.”

“Kiminle konuştu?”

“Kiminle mi?” Bellman, Harry’ye baktı ama başka bir şeye, eskiden gördüğü bir şeye odaklanmıştı. “Hatırlamıyorum. O keşler uyuşturucu almak için bin kron karşılığında birilerini ihbar etmeye hazırdır hep. İyi geceler Harry.”

Harry, Kvadraturen’de yürüyordu. Sokağın ilerisinde bir karavan, zenci bir fahişenin yanında durdu. Kapı açıldı ve üç delikanlı –taş çatlasın yirmi yaşındaydılar– dışarı atladı. Biri video kaydı yaparken, ikincisi kadına döndü. Kadın başını iki yana salladı. YouPorn’da yayınlanacak bir grup seks

pornosunda oynamak istemiyordu muhtemelen. Onun geldiği yerde de internet vardı. Ailesi, akrabaları. Ailesine gönderdiği parayı garsonluk yaparak kazandığını sanıyorlardı belki de. Veya belki de öyle sanmıyor ve soru sormamayı yeğliyorlardı. Harry yaklaşırken, delikanlılardan biri kadının önüne, asfalta tükürüp tiz bir sarhoş sesiyle “Seni ucuz zenci kaltak” dedi.

Harry bezgince bakan kadınla göz göze geldi. İkisi de bir tanıdıklarını görmüşçesine baş selamı verdiler. Diğer iki delikanlı, Harry’yi fark edince dikeldiler. İriyarı, iyi beslenmiş delikanlılar. Elma yanaklıydılar, spor salonuna gittikleri pazılarından belliydi, belki bir sene kickboks veya karate yapmışlardı.

Harry adımlarını yavaşlatmadan “İyi akşamlar, güzel insanlar” diyerek gülümsedi.

Sonra geçip gitti ve karavanın kapısının kapandığını, motorunun çalıştığını duydu.

Yine o hep çalan şarkıydı. “Come As You Are.” Davet.

Harry yavaşladı. Bir anlığına.

Sonra tekrar hızlanarak, arkasına bakmadan yürümeyi sürdürdü.

Ertesi sabah, cep telefonunun çalmasıyla uyandı. Yatakta doğrulup oturdu, perdesiz pencereden gelen gün ışığına kısık gözlerle baktı, sandalyede asılı ceketine elini uzattı ve telefonu bulana dek ceplerini karıştırdı.

“Konuş.”

“Ben Rakel.” Rakel heyecandan nefes nefeseydi. “Oleg’i serbest bıraktılar. O serbest Harry!”

Harry otel odasının ortasında dururken sabah ışığına boğulmuştu. Sağ kulağını kapatan telefon hariç çıplaktı. Avlunun karşısındaki odada oturan bir kadın onu uykulu gözlerle seyrediyordu; bir dilim ekmeği yavaşça çiğnerken başını yana eğmişti.

“Hans Christian’a ancak on beş dakika önce, işe gittiğinde söylemişler” dedi Rakel. “Oleg’i dün akşama doğru serbest bırakmışlar. Başka biri Gusto Hanssen’i öldürdüğünü itiraf etmiş. Bu harika değil mi Harry?”

Harry *Sahiden öyle*, diye düşündü. Bu harikaydı. İnanılmayacak kadar.

“Kim itiraf etmiş?”

“Adidas lakaplı, Chris Reddy diye biri. Bir uyuşturucu bağımlısı. Gusto’yu, ona amfetamin parası borcu olduğu için öldürmüş.”

“Oleg şimdi nerede?”

“Bilmiyoruz. Biz de haberi yeni öğrendik.”

“Düşün Rakel! Nerede olabilir?” Harry’nin sesi istediğinden sert çıkmıştı.

“Şey sorun ne ki?”

“İtiraf. Sorun itiraf Rakel.”

“Ne olmuş ki?”

“Anlamıyor musun? O itiraf yalan!”

“Hayır, hayır, hayır. Hans Christian ayrıntılı ve gayet inandırıcı olduğunu söylüyor. Oleg’i çabucak serbest bırakmalarının sebebi bu zaten.”

“Bu Adidas, Gusto’dan alacağı olduğu için onu vurduğunu söylemiş. Yani gözünü kırpmadan cinayet işleyen, soğukkanlı bir katil. Durup dururken vicdan azabına kapılmış ve suçunu itiraf etmeye karar vermiş, öyle mi?”

“Ama yanlış kişinin hüküm giymek üzere olduğunu görünce...”

“Boşversene! Çaresiz bir uyuşturucu bağımlısının aklında tek bir şey olur: Uyuşturucu kullanmak. İçlerinde vicdana yer kalmaz, inan bana. Demek ki bu Adidas öyle çaresizmiş ki uygun bir ödeme karşılığında bir cinayeti üstlenmeyi kabul etmiş, baş zanlının serbest bırakılmasından sonra da ifadesini geri çekecek. Ortadaki planı görmüyor musun? Kedi kafesteki kuşa ulaşamayacağını bilirse...”

Ağlamaya başlayan Rakel “Yeter!” diye haykırdı.

Ama Harry susmadı. “...kuşun kafesten çıkması gerektiğini de bilir.”

Rakel’in ağladığını duydu. Onun da muhtemelen içten içe şüphelendiği şeyi dile getirdiğini biliyordu.

“İçimi rahatlatacak bir şeyler söyleyemez misin Harry?”

Harry yanıt vermedi.

Rakel “Artık korkmak istemiyorum” diye fısıldadı.

Harry derin nefes aldı. “Şimdiye kadar her şeyin üstesinden geldik, bunun da üstesinden geleceğiz Rakel.”

Telefonu kapadı. Birden bir şeyi fark etti. Mükemmel bir yalancı olmuştu.

Karşı taraftaki, penceredeki kadın üç parmağını kullanarak ona miskinçe el salladı.

Harry elini yüzünde gezdirdi.

Şimdi bütün mesele, Oleg’i önce kimin bulacağıydı. Harry mi, yoksa onlar mı?

Düşün.

Oleg dün öğleden sonra, Östland'da bir yerde serbest bırakılmıştı. Keman isteyen bir uyuşturucu bağımlısı. Zulasında uyuşturucu yoksa dosdoğru Oslo'daki Plata'ya gitmiş olmalıydı. Hausmanns Sokağı'ndaki daireye giremezdi, çünkü cinayet mahallinin kapısı hâlâ kilitliydi. Parası ve arkadaşları yoktu. Nerede uyuyabilirdi peki? Urtegata'da mı? Hayır, Oleg orada görüleceğini ve söylentilerin yayılacağını biliyordu.

Oleg'in gitmiş olabileceği tek bir yer vardı.

Harry kol saatine göz attı. Kuş uçmadan önce oraya gitmesi hayati önem taşıyordu.

Valle Hovin Stadyumu, Harry'nin son gelişindeki kadar ıssızdı. Soyunma odalarının bulunduğu kısma sapınca ilk gördüğü şey, sokak seviyesindeki pencere camlarından birinin kırılmış olduğuydu. İçeri göz attı. Yerde cam kırıkları saçılıydı. Bunu görünce, uzun adımlarla kapıya gitti ve hâlâ kendisinde olan anahtarla açıp içeri girdi.

Sanki bir yük treni çarptı ona.

Harry üstünde bir şeyle yerde debelenirken nefes almaya çalıştı. Üstündeki şey pis kokuyordu, ıslaktı, çaresizdi. Harry kıvrılarak uzaklaşıp onun elinden kurtulmaya çabaladı. Vurarak karşılık verme refleksine engel oldu; bunun yerine bir kolu, bir eli tutup geriye büktü. Saldırganın yüzünü bu sayede yere dayarken, güçlükle dizlerinin üstünde doğruldu.

"Ah! Hassiktir! Bırak!"

"Benim. Ben Harry'yim Oleg."

Oleg'i bıraktı ve ayağa kalkmasına yardım ettikten sonra, onu soyunma odasındaki sıraya oturttu.

Delikanlı korkunç görünüyordu. Solgundu. Bir deri bir kemikti. Gözleri pörtlemişti. Diş ameliyatıyla dışkı kokula-

rının tarifsiz, berbat karışımını yayıyordu. Ama uyuşturucu kullanmamıştı.

“Şey sandım...” dedi Oleg.

“Beni onlardan biri sandın.”

Oleg yüzünü elleriyle örttü.

“Haydi” dedi Harry. “Dışarı çıkalım.”

Tribüne gittiler. Çatlak beton zemin loş ışıqla aydınlanırken oturdular. Harry burada oturup Oleg’in buzda kaymasını, çelik bıçakların şarkı söyledikten sonra tekrar buzu kesmesini, projektör ışıklarının başta deniz yeşiliyken sonradan süt beyazına dönüşen yüzeydeki yansımalarını seyrettiği tüm zamanları hatırladı.

Birbirlerine yakın oturuyorlardı, tribünde izdiham varmış gibi.

Harry bir süre Oleg’in soluk seslerini dinledikten sonra söze başladı.

“Kim onlar Oleg? Bana güvenmelisin. Seni ben bulabildiğime göre onlar da bulabilir.”

“Sen nasıl buldun peki?”

“Tümdengelim denen yöntemle.”

“Ne olduğunu biliyorum. İmkânsız ele, geriye kalana bak.”

“Buraya ne zaman geldin?”

Oleg omuz silkti. “Dün gece bir ara. Dokuz civarı.”

“Serbest bırakılınca neden anneni aramadın? Şu an burada bulunmanın çok tehlikeli olduğunu biliyorsun.”

“Beni bir yerlere götürüp gizlerdi, o kadar. Şu Nils Christian ile birlikte.”

“Hans Christian. Seni bulacaklar, biliyorsun.”

Oleg ellerine baktı.

“Oslo’ya uyuşturucu için gelirsin diye düşünmüştüm” dedi Harry. “Ama temizsin.”

“Bir haftadan fazladır öyleyim.”

“Neden?”

Oleg yanıt vermedi.

“Sebep o mu? Irene mi?”

Oleg aşağıdaki beton zemine baktı; kendini orada görebiliyordu sanki. Tek ayak üstünde kayarken buz pateni ayakkabısının çıkardığı tiz, ezgili sesi duyabiliyordu. Başını yavaşça sallayarak onayladı. “Onu bulmaya çalışan tek kişi benim. Benden başka kimsesi yok.”

Harry bir şey demedi.

“Annemden çaldığım mücevher kutusu...”

“Evet?”

“Uyuşturucu için sattım. Ona aldığın yüzük hariç.”

“Yüzüğü neden satmadın peki?”

Oleg gülümsedi. “Birincisi, pek değerli değil.”

“Ne?” Harry yüzünde dehşetle doğruldu. “Yoksa dolandırıldım mı?”

Oleg güldü. “Dışı altın sarısı, ama kazıyınca altı siyah. Bakır asetat. Ağır olsun diye biraz da kurşun katılmış.”

“Neden aldın öyleyse?”

“Annem artık takmıyordu. O yüzden Irene’ye vermek istedim.”

“Bakır, kurşun ve altın rengi boya.”

Oleg omuz silkti. “Irene’ye vermem doğru olur gibi geldi. Sen o yüzüğü annemin parmağına taktığında onun ne kadar mutlu olduğunu hatırlıyorum.”

“Başka ne hatırlıyorsun?”

“Pazar günüydü. Vestkanttorget’teydik. Güneş batarken, hışırdayan sonbahar yapraklarına basa basa yürüyorduk. Sen ve annem gülümsüyor, bir şeye gülüyordunuz. Elini tutmak istedim. Ama artık küçük çocuk değildim tabii. O yüzüğü temizlik malzemeleri satılan bir tezgâhtan aldın.”

“Bütün bunları hatırlayabiliyor musun?”

“Evet. Ve düşündüm ki, Irene annemin yarısı kadar bile mutlu olsa...”

“Oldu mu?”

Oleg, Harry’ye baktı. Gözlerini kırıştırdı. “Hatırlamıyorum. Ona verdiğimde kafamız iyiydi herhalde.”

Harry yutkundu.

“Irene onun elinde” dedi Oleg.

“Kimin?”

“Dubai’nin. Irene onun elinde. Konuşmayayım diye onu rehin tutuyor.”

Harry bakınca, Oleg başını eğdi.

“Bu yüzden hiçbir şey anlatmadım.”

“Buna *emin* misin? Konuşursan Irene’nin başına kötü şeyler geleceğini söyleyerek seni tehdit mi ettiler?”

“Tehdit etmelerine gerek yok. Aptal olmadığımı biliyorlar. Hem Irene’yi de susturmaları gerekiyor. O ellerinde Harry.”

Harry pozisyon değiştirdi. Önemli yarışlardan önce tam da böyle oturduklarını hatırladı. Başlarını eğerek, sessizce, bir çeşit toplu odaklanma halinde oturdurlardı. Oleg asla tavsiye istemezdi. Harry’nin de verecek tavsiyesi olmazdı zaten. Ama Oleg orada öylece oturmayı severdi.

Harry öksürdü. Bu Oleg’in yarışı değildi.

“Irene’yi kurtarma şansımızın olması için, Dubai’yi bulmama yardım etmen gerek” dedi Harry.

Oleg, Harry’ye baktı. Ellerini uyluklarının altına sokup ayaklarını kımıldattı. Eskiden yaptığı gibi. Sonra başıyla onayladı.

“Cinayetten başla” dedi Harry. “Hiç acele etme.”

Oleg birkaç saniyeliğine gözlerini kapadı. Sonra açtı.

“Kafam iyiydi. Hausmanns Sokağı’nın arkasındaki yerimizde keman kullanmıştım. Orası daha güvenliydi. Dairede kullanmaya kalksam, harman olan bazıları malı çalmak için üstüme saldırabilirdi. Anlıyor musun?”

Harry başıyla onayladı.

“Merdivenleri çıkınca ilk gördüğüm şey, karşı ofisin kapı-

sı oldu. Kırılmıştı. Yine. Önemsemedim. Oturma odamıza girince Gusto'yu gördüm. Ve kar maskeli bir adamı. Gusto'ya tabanca doğrultmuştu. Uyuşturucudan mı bilmiyorum, ama bunun bir soygun olmadığını anladım. Gusto öldürülecekti. Bu yüzden, içgüdüsel olarak tepki verdim. Adamın tabancalı eline atıldım. Ama çok geç kaldım ve bir el ateş etmeyi başardı. Yere düştüm ve tekrar başımı kaldırıp baktığımda, Gusto'nun yanında yatıyordum ve kafama silah dayanmıştı. Adam tek kelime etmiyordu ve öleceğime emindim.” Oleg susup derin nefes aldı. “Ama kararsız kalmış gibiydi. Sonra parmağını yanlmasına boğazının üstünden geçirdi; bu olanları anlatırsam ne olacağını söylüyordu.”

Harry başıyla onayladı.

“Mesajı tekrarladı; anladığımı belli ettim. Sonra gitti. Gusto yaralı bir domuz gibi kan kaybediyordu; acilen yardıma ihtiyacı olduğunu biliyordum. Ama kımıldamaya cesaret edemiyordum; tabancalı adamın hâlâ dışarıda olduğuna emindim, çünkü merdivenleri indiğini duymamıştım. Beni görürse fikrini değiştirip vurabilir diye düşündüm.”

Oleg ayaklarını durmadan indirip kaldırıyordu.

“Gusto'nun nabzını ölçmeye ve onunla konuşmaya çalıştım; yardım getireceğimi söyledim. Ama karşılık vermedi. Sonra nabzını hissetmez oldum. Orada durmaya da daha fazla katlanamadım. Kaçtım.” Oleg sırtı ağırcasına dikeldi ve ellerini kavuşturup başının arkasına koydu. Tekrar konuştuğunda sesi daha kalındı. “Kafam bir milyondur; doğru dürüst düşünemiyordum. Nehre indim. Yüzmeyi düşündüm. Belki şansım vardır da boğulurum diye düşündüm. Sonra siren sesleri duydum. Sonra geldiler. O adamın boğazının üstünden geçirdiği parmağını düşünabiliyordum sadece. Bir de çenemi kapalı tutmam gerektiğini. Çünkü onları tanıyorum, nasıl insanlar olduklarını biliyorum, yaptıkları şeyleri anlatmalarını duydum.”

“Ne yapıyorlar ki?”

“İnsanın en zayıf noktasına saldırıyorlar. Başta annem için korktum.”

“Oysa Irene’yi kaçırmaları daha kolaydı” dedi Harry. “Bir kızın bir süreliğine sokaklardan kaybolmasına kimse tepki göstermez.”

Oleg, Harry’ye baktı. Yutkundu. “Yani bana inanıyor musun?”

Harry omuz silkti. “Sen söz konusu olduğunda kendimi kandırmam kolay oluyor Oleg. Herhalde şey yüzünden... insan... bilirsin.”

Oleg’in gözleri doldu. “Ama... ama öyle inanılmaz ki. Bütün kanıtlar...”

“Bütün taşlar yerine oturuyor” dedi Harry. “Kolundaki barut izinin sebebi, öne atılmış olman. Üzerinde Gusto’nun kanının olmasının sebebi de onun nabzını tutmuş olman. O esnada onda da kendi parmak izlerini bıraktın. Katili kimse- nin görmemesinin sebebi, ateş ettikten sonra ofise girip pencereden çıkmış ve nehre bakan yangın merdiveninden inmiş olması. Merdivenlerden gelen ayak sesleri duymamanın sebebi de bu.”

Oleg düşünceli gözlerini Harry’nin göğsündeki bir noktaya dikmişti. “Ama Gusto neden öldürüldü? Ve onu kim öldürdü?”

“Bilmiyorum. Ama onu öldüren kişi tanıdığın biri bence.”

“Tanıdığım biri mi?”

“Evet. Konuşmak yerine el hareketleri yapmasının sebebi bu. Onu sesinden tanımayasın diye. Kar maskesi de, uyuşturucu dünyasındaki başkalarının da onu tanımasından korktuğunu gösteriyor. Burada kalanların çoğunun daha önce gördüğü biri olabilir.”

“Beni neden öldürmedi peki?”

“Hiçbir fikrim yok.”

“Anlamıyorum. Daha sonra, hapishanede beni öldürmeye çalıştılar. Oysa tek kelime etmemiştim.”

“Belki de katile, görgü tanıkları olursa ne yapacağı konusunda ayrıntılı talimat verilmemişti. Tereddüte kapıldı. Onu daha önce birçok kez gördüysen, vücut şekli ve dilinden tanıyabilirdin. Öte yandan, kafan öyle iyiydi ki çoğu şeyi algılamıyordun muhtemelen.”

“Uyuşturucu hayatımı mı kurtardı yani?” Oleg ürkekçe gülmüseddi.

“Evet. Ama o adam olanları sonradan anlattığında, patronu bu kararını onaylamamış olabilir. Ama artık çok geçti. Bu yüzden, olanları polise anlatmayasın diye Irene’yi kacırdılar.”

“Irene ellerinde olduğu sürece çenemi kapalı tutacağımı biliyorlardı. Neden beni öldürmek istediler ki?”

“Ben çıkageldim” dedi Harry.

“Sen mi?”

“Evet. Oslo’ya geldiğimi, uçağım iner inmez öğrenmişlerdir. Seni konuşturabileceğimi biliyorlardı. Irene’nin ellerinde olması yetmezdi. Bu yüzden Dubai hapishanede susturulman için emir verdi.”

Oleg başını yavaşça sallayarak onayladı.

“Dubai’den bahset” dedi Harry.

“Onunla hiç tanışmadım. Ama evine bir kez gittim galiba.”

“Evi nerede?”

“Bilmiyorum. Adamları Gusto’yla beni arabaya bindirip bir eve götürdüler, ama gözlerim bağlıydı.”

“Oranın Dubai’nin evi olduğuna emin misin?”

“Gusto öyle dedi. Ayrıca o ev içinde ikamet ediliyormuş gibi kokuyordu. Sesler de orası mobilyalı, halılı ve perdeli bir evmiş gibi çıkıyordu; bilmem anlata...”

“Anladım. Devam et.”

“Mahzene indirildik ve gözlerim çözüldü. Yerde bir erkek

cesedi yatıyordu. Onlara yamuk yapmaya kalkanlara bunu yaptıklarını söylediler. İyi bak dediler. Sonra Alnabru'da olanları onlara anlatmak zorunda kaldık. Polis geldiğinde kapının kilitli olmamasının sebebini. Tutu'nun ortadan kaybolmasının sebebini de."

"Alnabru mu?"

"Ona geleceğim."

"Tamam. Bu adam nasıl öldürülmüştü?"

"Nasıl yani?"

"Yüzünde bıçak yarası var mıydı? Yoksa vurulmuş muydu?"

"Şey, o adamın ölüm sebebini ancak Peter onun karnına basınca anladım. Adamın ağız kenarlarından sular aktı."

Harry dudaklarını ıslattı. "O ölü adam kimdi, biliyor musun?"

"Evet. Bizim oralarda takılan bir sivil polisti. Beresi yüzünden ona Bereli Adam derdik."

"Mm."

"Harry?"

"Evet?"

Oleg ayaklarını beton zemine çılınca vuruyordu. "Dubai hakkında çok şey bilmiyorum. Gusto bile ondan bahsetmezdi. Ama şunu biliyorum ki, onu enselemeye çalışırsan ölürsün."

III

Fare mutfakta sabırsızca dolanıyordu. İnsanın kalbi atıyordu, ama sesi giderek hafifliyordu. Fare tekrar ayakkabının yanında durdu. Ayakkabının derisini ısırdı. Yumuşak ama kalın, sağlam deriyi. Tekrar cesedin üstünde koştu. Giysiler ayakkabılardan daha yoğun kokuyordu; ter, yiyecek ve kan kokuyordu. Adam –fare onun erkek olduğunu kokusundan anlamıştı– aynı pozisyonda yatıyordu, kımıldamamıştı, hâlâ girişi kapatıyordu. Fare onun karnını tırmaladı. En kısa yolun bu olduğunu biliyordu. Hafif kalp atışları. Fare birazdan işe koyulabilecekti.

Mesele yaşamaktan vazgeçmenin gerekmesi değil baba. Mesele boktan şeylere son vermek için ölmenin gerekmesi. Daha iyi bir yol olmalı. Sen de öyle düşünmüyor musun? Sanki insanın üstüne üstüne gelen bu lanet olası soğuk karanlık yerine ışığa acı çekmeden göç etmek. Biri Makarov'un mermilerine biraz opiyat sürmeliydi kesinlikle. Rufus için, o uyuz köpek için yaptığım şeyi yapmalıydı... Benim için Öfori'ye tek yönlü bilet satın almalıydı, iyi yolculuklar dilemeliydi, Tanrı aşkına! Ama bu boktan dünyada iyi olan her şey ya reçeteyle satılıyor, ya tükenmiş oluyor ya da öyle pahalı oluyor ki tadına bakmak için ruhunu satman gerekiyor. Hayat senin paranın yetmeyeceği bir restorant. Bu yüzden, mönüdeki en pahalı şeyi sipariş ver (nasılsa sonun belli, değil mi?), böylece en azından bir lokma yiyebilirsin.

Tamam, sızlanmayı keseceğim baba. O yüzden şimdi gitme, gerisi-

ni duymadın. Gerisi iyi. Nerede kalmıştık? Evet, Alnabru soygunundan sadece birkaç gün sonra Peter ile Andrey, Oleg ile beni almaya geldiler. Oleg'in gözlerini atkıyla bağlayıp bizi arabaya bindirdiler ve İhtiyar Delikanlı'nın evine götürüp mahzene indirdiler. Oraya ilk kez geliyordum. Uzun ve dar bir koridordan geçirildik; tavanı öyle alçaktı ki başımızı eğmek zorunda kaldık. Omuzlarımız duvarlara sürtünüyordu. Sonra buranın mahzen değil yeraltı tüneli olduğunu çaktım. Belki de kaçış tüneliydi. Bereli Adam'a faydası olmamıştı. O boğulmuş bir fare gibi görünüyordu. Eh, boğulmuş bir fareydi *gerçekten*.

Sonra Oleg'i arabaya geri götürdüler, ben de İhtiyar Delikanlı'nın yanına götürüldüm. Beni karşısındaki sandalyeye oturttu; aramızda sehpa yoktu.

"Siz ikiniz orada mıydınız?" diye sordu.

Gözlerinin içine baktım. "Alnabru'da olup olmadığımızı soruyorsan, cevabım hayır."

Beni sessizce inceledi.

"Benim gibisin" dedi sonunda. "Yalan söyleyip söylemediğini anlamak imkânsız."

Buna yemin etmem, ama gülümsediğini görür gibi oldum.

"Eee, aşağıdakinin kim olduğunu anladın mı Gusto?"

"Sivil polisti. Bereli Adam."

"Doğru. Neden peki?"

"Bilmiyorum."

"Tahmin et."

Bu herif önceki hayatında berbat bir öğretmendi herhalde, diye düşündüm. Ama buna boşverip yanıt verdim: "Bir şey çalmıştı."

İhtiyar Delikanlı başını iki yana salladı. "Burada oturduğumu öğrenmişti. Arama emri çıkarmak için bir gerekçesi olmadığını biliyordu. Los Lobos'un tutuklanmasından ve geçenlerde Alnabru'daki malın ele geçirilmesinden sonra, ne olacağını anlamıştı; argümanları ne kadar inandırıcı olursa olsun..." İhtiyar Delikanlı sırtıttı. "Onu uyardık; bu yeterli olur diye düşündük."

"Ya?"

“Onun gibi polisler sahte kimliklerine bel bağlar. Gerçek kimlikleri keşfedilemez sanırlar. Ailelerinin kimliği. Ama gerekli şifrelere sahipsen, polis arşivlerinde her şeyi bulabilirsin. Mesela Orgkrım’de adamın varsa da o şifreleri elde edebilirsin. Onu nasıl uyardık peki?”

Hiç düşünmeden yanıtladım: “Çocuklarını mı öldürdünüz?”

İhtiyar Delikanlı’nın yüzü karardı. “Bizler canavar değiliz Gusto.”

“Özür dilerim.”

“Hem onun çocuğu yoktu.” İhtiyar Delikanlı kıs kıs güldü. “Ama ablası vardı. Veya belki de üvey ablasıydı sadece.”

Başımınla onayladım. İhtiyar Delikanlı’nın yalan söyleyip söylemediğini anlamak imkânsızdı.

“Ablana tecavüz ederiz, sonra da öldürüp onu acılarından kurtarıyoruz dedik. Ama o adamı yanlış tanımışım. Akrobalarını düşünmek yerine saldırıya geçti. Tamamen tek başına, ama gözü dönmüş bir şekilde saldırdı. Dün gece buraya girmeyi başardı. Buna hazırlıklı değildik. Bu ablasını çok seviyordu herhalde. Silahlıydı. Mahzene indim. Peşimden geldi. Sonra da öldü.” Başını yana eğdi. “Nasıl öldü?”

“Ağzından su sızıyordu. Boğuldu mu?”

“Doğru. Ama nerede boğuldu?”

“Buraya bir gölden filan mı getirildi?”

“Hayır. Bu eve girdi ve öldü. Eee?”

“Öyleyse bilmiyorum...”

“Düşün!” Bu sözcük kırbaç gibi şaklamıştı. “Sağ kalmak istiyorsan düşünmemelisin, görebildiklerinden yola çıkarak sonuçlara varabilmelisin. Gerçek hayat budur.”

“Tamam, tamam.” Düşünmeye çalıştım. “Mahzen aslında mahzen değil, bir tünel.”

İhtiyar Delikanlı kollarını kavuşturdu. “Eee?”

“Bu mülkün dışına çıkacak kadar uzun. Bir tarlaya açılıyordur elbette.”

“Ama?”

“Ama yandaki evin de sana ait olduğunu söylemiştin, yani muhtemelen oraya açılıyor.”

İhtiyar Delikanlı tatminle gülümsedi. "O tünelin ne kadar eski olduğunu tahmin et."

"Epey eski. Duvarları yosun tutmuş, yeşil olmuş."

"Alg. Direniş hareketinin bu eve düzenlediği dört başarısız saldırıdan sonra Gestapo tünel yaptırdı. Tünelin varlığını gizli tutmayı başardılar. Reinhard ögleden sonra eve gelince, herkesin görebileceği şekilde ön kapıdan buraya giriyordu. Işıkları yaktıktan sonra da tünelden geçip yandaki gerçek evine gidiyor, orada oturduğu sanılan Alman teğmeni de buraya gönderiyordu. Bu teğmen Gestapo amirinin üniformasının aynısını giyerek bu evin içinde, özellikle de pencerelerin yakınında dolanıyordu."

"Sahte hedefti."

"Doğru."

"Bunu bana neden anlatıyorsun?"

"Çünkü gerçek hayatın nasıl olduğunu bilmeni istiyorum Gusto. Bu ülkedeki çoğu insanın ondan haberi yok. Gerçek hayatta sağ kalmanın bedelinin ne kadar yüksek olduğunu bilmiyorlar. Ama sana bütün bunları anlatıyorum, çünkü sana güvendiğimi hatırlamanı istiyorum."

Söyledikleri çok önemliymiş gibi bana baktı. Anlar gibi yaptım; eve gitmek istiyordum. Bunu görebiliyordu belki.

"Seni görmek güzeldi Gusto. Andrey sizi geri götürür."

Araba üniversitenin önünden geçerken, kampüste öğrenci konseri gibi bir şey düzenlendiğini fark ettim. Açık hava sahnesinde çalan bir rock grubunun sert gitar seslerini duyuyorduk. Genç insanlar Blinderveien'dan akın akın bize doğru geliyorlardı. Mutlu, beklentili yüzler; onlara bir şey, bir gelecek filan vaat edilmişti sanki.

Hâlâ gözleri bağlı olan Oleg "O ne?" diye sordu.

"Gerçek olmayan hayat" dedim.

Harry "Nasıl boğulduğunu hakkında hiçbir fikrin yok mu peki?" diye sordu.

"Hayır" dedi Oleg. Artık ayaklarıyla daha hızlı tempo tutuyordu; bütün vücudu sarsılıyordu.

“Tamam, gözlerin bağlıydı ama oraya gidiş gelişine dair hatırlayabildiğin her şeyi anlat bana. Bütün sesleri. Mesela arabadan inince tren veya tramvay sesi duydun mu?”

“Hayır, ama oraya vardığımızda yağmur yağıyordu. O yüzden, yağmur sesinden başka bir şey duymadım.”

“Sağanak mıydı, çiseliyor muydu?”

“Çiseliyordu. Arabadan inerken hayal meyal fark ettim. Ama sesini duydum.”

“Peki yağmurun çiselemesine karşın o kadar ses çıkarmasının sebebi yapraklar olabilir mi?”

“Olabilir.”

“Ön kapıya giderken ayakların neye basıyordu? Asfalta mı? Yassı kaldırım taşlarına mı? Çimlere mi?”

“Çakıllara. Galiba. Evet, gıcırtilarını duyuyordum. Peter’in yerini bu sayede anlıyordum. En ağırları olduğundan en çok o gıcırtı çıkarıyordu.”

“Güzel. Yürüyerek kapıya gittin, değil mi?”

“Evet.”

“Kaç adımda?”

Oleg inledi.

“Tamam” dedi Harry. “Kapıya vardığında hâlâ yağmur yağıyor muydu?”

“Evet, elbette.”

“Yani saçına yağıyor muydu?”

“Evet.”

“Ev sundurmalı değildi demek ki.”

“Oslo’daki sundurmasız evleri araştırmayı mı planlıyorsun?”

“Eh, Oslo’nun farklı kısımları farklı zamanlarda inşa edildi ve bazı ortak yönleri var.”

“Civarında tramvay bulunmayan kereste evler, çakıllı yollar ve girişinin üstü kapalı olmayan basamaklı kapılar hangi döneme ait peki?”

“Başmüfettiş gibi konuştun.” Harry umduğu gülümseme ya da kakhahayı elde edemedi. “Çıkarken yakından gelen sesler fark ettin mi?”

“Nasıl sesler?”

“Mesela yaya geçidindeki uyarıların sesleri gibi.”

“Hayır, öyle sesler duymadım. Ama müzik sesi vardı.”

“Kayıt mıydı, canlı mı?”

“Canlıydı galiba. Ziller netti. Rüzgârda ara ara gitar sesleri de duyuluyordu.”

“Canlıya benziyor. İyi hatırladın.”

“Hatırlamamın tek sebebi şu ki, senin şarkılarından birini çalıyorlardı.”

“*Benim* şarkılarım mı?”

“Senin albümlerinden birinden. Hatırlıyorum, çünkü Gusto bunun gerçek olmayan hayat olduğunu söyledi. Ben de herhalde bilinçsiz bir düşünce zinciri sebebiyle öyle dediğini düşündüm. Hemen önce şarkıda söylenen dizeyi duymuş olmalı.”

“Hangi dizeyi?”

“Bir rüyayla ilgili bir şeyler. Unuttum, ama o şarkıyı hep çalardın.”

“Haydi Oleg, bu önemli.”

Oleg, Harry’ye baktı. Ayaklarıyla tempo tutmayı kesti. Gözlerini kapadı ve bir ezgi mırıldanmaya çalıştı. “*It’s just a dreamy Gonzales...*”⁷ Gözlerini açtı; yüzü kızarmıştı. “Bunun gibi bir şey.”

Harry ezgiyi kendi kendine mırıldandı. Ve başını iki yana salladı.

“Kusura bakma, emin değilim. Sadece birkaç saniye duydum” dedi Oleg.

Harry “Sorun değil” diyerek delikanlının omzuna pat pat vurdu. “O halde, Alnabru’da olanları anlat.”

Oleg tekrar ayağıyla tempo tutmaya başladı. Her seferinde yanaklarını şişirerek iki derin nefes aldı; başlangıç çizgisinde çömelirken böyle yapmayı öğrenmişti. Sonra konuştu.

Sonrasında Harry uzun süre öylece oturup ensesini ovuşturdu. “Matkapla adam öldürdünüz yani?”

“Biz değil. Bir polis öldürdü.”

“O polisin ismini bilmiyorsun. Görev yerini de.”

“Evet, Gusto’da o da bu konuda dikkatliydiler. Gusto bilmememin en iyisi olduğunu söyledi.”

“Cesede ne olduğu konusunda da hiçbir fikrin yok, öyle mi?”

“Evet. Beni ihbar edecek misin?”

“Hayır.” Harry sigara paketini alıp ters çevirerek bir sigara çıkardı.

Oleg “Bir tane alabilir miyim?” diye sordu.

“Kusura bakma evlat. Sağlığın için kötü.”

“Ama...”

“Bir şartla. Hans Christian’ın seni saklamasına izin vereceksin, Irene’yi bulma işini de bana bırakacaksın.”

Oleg stadyumun arkasındaki tepede yükselen apartmanlara baktı. Balkonlardan askılı saksılar sarkıyordu. Harry, Oleg’i profilden inceledi. Oleg’in sıksa boynundaki âdemelması inip kalkıyordu.

“Anlaştık” dedi Oleg.

“Güzel.” Harry ona bir sigara uzattı ve hem Oleg’inkini hem de kendi sigarasını yaktı.

“Metal parmağı şimdi anladım” dedi Oleg. “Sigara içebilmen için.”

“Hı hı” diyen Harry, sigarasını titanyum proteziyle işaretparmağının arasında tutarken Rakel’in numarasını seçti. Hans Christian’ın numarasını istemesine gerek kalmadı, çünkü avukat Rakel’in yanındaydı. Hans Christian hemen geleceğini söyledi.

Oleg birden üşümüşçesine iki büklüm oldu. “Beni nerede saklayacak?”

“Bilmiyorum, bilmek de istemiyorum.”

“Neden?”

“Testislerim çok hassastır. *Araba aküsü* dendiğini duydum mu bülbül gibi öterim.”

Oleg güldü. Çok az da olsa gülmüştü. “Buna inanmıyorum. Konuşmaktansa ölmeyi yeğlersin.”

Harry delikanlıyı süzdü. Sırf o hafif gülümsemeyi görmek için bütün gün espri yapabiliirdi.

“Benden hep yüksek beklentilerin oldu Oleg. Fazla yüksek. Ben de hep beni olduğumdan daha iyi biri olarak görmeni istedim.”

Oleg başını eğip ellerine baktı. “Bütün çocuklar babalarını kahraman olarak görmez mi?”

“Belki. Beni sıkıyı görünce kaçan, tabanları yağlayan biri olarak görmeni de istemedim. Ama olan oldu artık. Söylemek istediğim şeydi ki, yanında durup sana destek olmasam da, bu benim için önemli olmadığını anlamına gelmiyor. İstedığımız hayatı yaşayamayız. Bizler... bazı şeylerin tutsağıyız. Kişiliğimizin.”

Oleg çenesini kaldırdı. “Uyuşturucunun filan.”

“O da var.”

Birlikte sigaralarından nefes çektiler. Dumanların sert rüzgârda salınarak engin, bulutsuz, mavi gökyüzüne doğru yükselmesini seyrettiler. Harry nikotinin delikanlının duyduğu arzuyu bastıramayacağını biliyordu, ama nikotin en azından dikkat dağıtırdı. Sonraki birkaç dakika içinde önemli olan buydu.

“Harry?”

“Evet?”

“Neden geri gelmedin?”

Harry yanıt vermeden önce sigarasından bir nefes daha

çekti. “Çünkü annen senin ve onun için iyi olmadığını düşünüyordu. Haklıydı da.”

Uzaklara bakarken sigara içmeyi sürdürdü. Şu an Oleg’e bakmasını delikanlının istemediğini biliyordu. On sekiz yaşındaki delikanlılar ağlamalarının seyredilmesinden hoşlanmaz. Oleg, Harry’nin kolunu onun omzuna atıp bir şeyler söylemesini de istemiyordu. Harry’nin onun yanında olmasını istiyordu. Yanından ayrılmamasını. Yaklaşan yarışı onunla birlikte düşünmesini.

Arabanın yaklaştığını duyunca tribünden inip otoparka girdiler. Harry, Hans Christian’ın arabadan fırlamaya davranan Rakel’in koluna elini koyduğunu gördü.

Oleg, Harry’ye dönüp göğsünü şişirdi, başparmağını onun başparmağına doladı ve omzuyla onun sağ omzunu dürttü. Ama Harry onun bu kadar kolay kurtulmasına izin vermedi; Oleg’i kendine çekip sarıldı. Kulağına “Kazan” diye fısıldadı.

Irene Hanssen’in bilinen son adresi ailesinin eviydi. Grefsen’daki bu ev yarı müstakildi. Ot bürümüş küçük bahçede elmasız elma ağaçları ve bir salıncak vardı.

Harry’nin yirmi yaşlarında olduğunu tahmin ettiği genç bir adam kapıyı açtı. Yüzü tanıdıktı; Harry’nin polis beyni, veritabanını saniyenin onda biri kadar süre boyunca taramınca iki sonuç buldu.

“Adım Harry Hole. Sen de Stein Hanssen olabilir misin?”

“Evet?”

Genç adamın yüzünde masumiyetin yanı sıra, hem iyi hem de kötü şeyler yaşamış ama hâlâ dünyaya karşı kâh fazla açık, kâh fazla kısıtlayıcı bir şekilde kapalı ve ihtiyatlı olan birinin gerginliği vardı.

“Seni bir fotoğraftan tanıdım. Oleg Fauke’nin arkadaşıyım.”

Harry, Stein Hanssen'in gri gözlerinde bir tepki aradı, ama bulamadı.

"Onun serbest bırakıldığını duymuş olabilirsin? Başka biri, senin üvey kardeşini öldürdüğünü itiraf etti."

Stein Hanssen başını iki yana salladı. Yüzü hâlâ neredeyse ifadesizdi.

"Beneskopolisim. Kızkardeşin Irene'yi bulmaya çalışıyorum."

"Neden?"

"Onun iyi olduğuna emin olmak istiyorum. Oleg'e söz verdim."

"Aman ne güzel. Oleg ona uyuşturucu vermeye devam et sin diye mi?"

Harry ağırlığını diğer bacağına aktardı. "Oleg uyuşturucuyu bıraktı. Bu zordur, belki bilirsin. Ama Oleg, Irene'yi bulmaya çalışmak istediğinden artık uyuşturucu kullanmıyor. Onu seviyor Stein. Bense Irene'yi sırf Oleg için değil, hepimiz için bulmaya çalışmak istiyorum. İnsanları bulma konusunda da oldukça iyi olduğum söylenir."

Stein Hanssen, Harry'ye baktı. Duraksadı. Sonra kapıyı açtı.

Harry onun peşinden oturma odasına girdi. İçerisi derli topluydu, güzel döşenmişti ve hiç kullanılmıyor gibiydi.

"Ailen..."

"Artık burada oturmuyorlar. Ben de ancak Trondheim'da olmadığım zamanlarda burada kalıyorum."

Stein 'r'leri dikkat çekici bir şekilde titrek telaffuz ediyordu; bu telaffuz tarzı bir zamanlar, dadı tutabilecek kadar zengin Sörlandlı aileler arasında statü sembolü olarak görüldü. Harry sebebini bilmesede de *'R'leri öyle telaffuz eden birinin sesini hatırlamak kolay olur*, diye düşündü.

Hiç kullanılmamış gibi görünen piyanonun üstünde bir fotoğraf duruyordu. Yedi sekiz yıl önce çekilmiş olsa gerekti. Fotoğrafta Irene'yle Gusto'nun daha genç ve ufak tefek halleri vardı; o giysilerini ve saçlarını şimdi görseler utançtan yerin dibine girerlerdi herhalde. Stein geride, ciddi bir ifa-

deyle duruyordu. Anne kollarını kavuşturmuştu ve küçümseyici, neredeyse alaycı bir şekilde gülümsüyordu. Harry babanın gülümsemesine bakınca, bu aile fotoğrafının çekilmesinin onun fikri olduğunu düşündü. En azından, bunu gerçekten istemiş gibi görünen tek kişi oydu.

“Ailen bu mu?”

“Buydu. Boşandılar. Babam Danimarka’ya göç etti. Kaçtı demek daha doğru olur herhalde. Annem hastanede. Diğerleri de... Eh, diğerlerini biliyorsun besbelli.”

Harry başıyla onayladı. Biri ölmüştü. Biri de ortadan kaybolmuştu. Bir aile için büyük kayıplar.

Harry derin koltuklardan birine, davet beklemeden oturdu. “Irene’yi bulmama faydası olacak ne söyleyebilirsiniz?”

“Hiçbir fikrim yok.”

Harry gülümsedi. “Dene.”

“Irene bana anlatmadığı bir şey yaşadktan sonra Trondheim’a taşındı. Ama yaşadığı şeyin Gusto’yla ilgili olduğuna eminim. Gusto’yu idolleştiriyordu, onun için her şeyi yapardı. Gusto arada sırada yanağına pat pat vuruyor diye, onun kendisini umursadığını sanıyordu. Ama birkaç ay sonra arayıp, Oslo’ya dönmek zorunda olduğunu söyledi. Sebebini söylemeyi reddetti. Aradan dört ay geçti; o zamandan beri onu ne gördüm ne de ondan haber aldım. İki haftadan uzun zaman boyunca ona ulaşamayınca polise gittim ve Irene’nin kayıp olduğunu bildirdim. Beni kale alıp biraz soruşturma yaptılar, ama sonuç çıkmadı. Evsiz bir uyuşturucu bağımlısı, kimsenin umurunda değil.”

Harry “Teorilerin var mı?” diye sordu.

“Hayır. Ama özgür iradesiyle gitmedi. Kafasına esince gidenlerden değildir o, bazılarının aksine.”

Harry onun kimi kastettiğini bilmesede de, kendisine laf sokuşturulmuş gibi irkildi.

Stein Hanssen ön kolunda kabuk bağlamış yarayı kaşıdı.

“Siz hepiniz onda ne görüyorsunuz? Kızınızı mı? Kızlarınıza *sahip olabileceğinizi* mi düşünüyorsunuz?”

Harry ona şaşkınlıkla baktı. “Siz derken? Ne demek istiyorsun?”

“Ona bakarken ağzınızın suyu akan siz moruklar. Sırf on dört yaşında bir Lolita gibi görünüyor diye.”

Harry gardırop kapağındaki fotoğrafı anımsadı. Stein Hanssen doğru açıdan bakıyordu. Bu düşünce, Harry’nin zihninde kök saldı. Yanılıyor olabilir. Irene bu vakayla alakasız bir suçun kurbanı olabilir.

“Trondheim’da okudun. Bilim ve Teknoloji Üniversitesi’nde mi?”

“Evet.”

“Bölümün neydi?”

“Bilgi teknolojisi.”

“Mm. Oleg de okumak istiyordu. Onu tanıyor musun?”

Stein başını iki yana salladı.

“Onunla hiç konuşmadın mı?”

“Birbirimizi birkaç kez görmüşüzdür illa ki. Çok kısa görüşmeler denebilir.”

Harry, Stein’in ön kolunu inceledi. Bu meslek alışkanlığıydı. Ama orada yara kabuğu dışında iz yoktu. Elbette yoktu; Stein Hanssen zorlukların üstesinden gelen, sağ kalmaya odaklı biriydi. Harry ayağa kalktı.

“Neyse, kardeşin için üzuldüm.”

“Üvey kardeşim.”

“Mm. Cep numaranı alabilir miyim? Bir şey çıkarsa diye.”

“Ne gibi?”

Bakıştılar. Açıklanmasına gerek olmayan, dile getirilmesi dayanılmaz olan yanıt aralarında asılı duruyordu. Yara kabuğu sıyrılmıştı ve Stein’in eline doğru, ince bir çizgi halinde kan akıyordu.

Harry dışarı çıkıp basamakları inerken Stein Hanssen

“Faydalı olabilecek bir şey biliyorum” dedi. “Onu aramayı planladığın yerler. Urtegata. Mötestedet Kafe. Parklar. Panسیونlar. Keş evleri. Kırmızı Fener Sokağı. Hepsini boşver. Ben baktım.”

Harry başıyla onayladı. Güneş gözlüğünü taktı. “Cep telefonunu açık tut, tamam mı?”

Harry öğle yemeği için Lorry Kafe’ye gitti, ama basamakları çıkarken birden canı bira çekince kapıdan döndü. Oranın yerine, kütüphanenin karşısında yeni açılan mekâna gitti. Müşterilere çabucak göz attıktan sonra çıktı ve sonunda Pla’ya gidip Tayland usulü *tapa* söyledi.

“İçecek? Singha?⁸”

“Hayır.”

“Tiger?⁹”

“Sizde sadece bira mı var?”

İmayı anlayan garson su getirdi.

Harry kral karides ve tavuk yedi, ama Tayland usulü sosisi reddetti. Sonra Rakel’in evini aradı ve kendisinin yıllar boyunca Holmenkollen’a getirip orada bıraktığı CD’leri karıştırmasını istedi. Bazılarını sırf zevk için, bazılarını da diğerlerini dinlemenin kefareti olarak dinlemek istiyordu. Elvis Costello, Miles Davis, Led Zeppelin, Count Basie, Jayhawks, Muddy Waters. Kimseyi kurtarmamışlardı.

Rakel hiç de alaycı görünmeyen bir şekilde “Harry’nin müziği” dediği albümleri ayrı bir rafta tutardı.

“Hepsinin ismini okumanı istiyorum” dedi Harry.

“Şaka mı yapıyorsun?”

“Sonra açıklarım.”

“Tamam. İlki Aztec Camera.”

8. Tayland birası. (ç.n.)

9. Singapur birası. (ç.n.)

“Onları...”

“Evet, alfabetik sıraladım.” Rakel utanmış gibiydi.

“Bunu delikanlılar yapar.”

“Bunu Harry yapar. Bunlar da senin CD’lerin. Artık okuyabilir miyim?”

Yirmi dakika sonra, W’lere varıp Wilco’ya geldiklerinde, Harry hâlâ herhangi bir bağlantı kurmamıştı. Rakel iç geçirirse de devam etti.

“When You Wake Up Feeling Old’.”

“Mm. Hayır.”

“Summerteeth’.”

“Mm. Sıradaki.”

“In A Future Age’.”

“Dur!”

Rakel durdu.

Harry gülmeye başladı.

Rakel “Bu komik miydi?” diye sordu.

“Summerteeth’in nakaratı. Şöyledir... *It’s just a dream he keeps having.*”¹⁰

“Çok da güzel değilmiş Harry.”

“Hayır, güzel! Yani orijinali güzel. Öyle güzel ki Oleg için defalarca çaldım. Ama o ‘*It’s just a dreamy Gonzales*’ diye anlıyordu.” Harry tekrar güldü. Ve şarkı söylemeye başladı: “*It’s just a dreamy Gonz...*”

“Lütfen Harry.”

“Tamam. Oleg’in bilgisayarına girip internette benim için bir şey arayabilir misin?”

“Ne?”

“Google’da Wilco’yu arat ve ana sayfalarını bul. Bu yıl Oslo’da konser vermişler mi diye bak. Vermişlerse, tam olarak nerede verdiklerini öğren.”

Rakel altı dakika sonra geri geldi.

“Tek bir kez.” Harry’ye yeri söyledi.

“Sağ ol” dedi Harry.

“Sesin yine öyle.”

“Nasıl?”

“Heyecanlı. Ergen sesi.”

Saat dörtte, iç karartıcı, çelik grisi bulutlar Oslo fiyordunun tepesine düşman armadası misali geldi. Sköyen’den Frogner Parkı’na sapan Harry, Thorvald Erichsens Veî’ye park etti. Bellman’ın cep telefonunu üç kez çaldırdıktan sonra, açan olmayınca Emniyet Müdürlüğü’nü aramış ve Bellman’ın oğluya Oslo Tenis Kulübü’nde antrenman yapmak için erken çıktığını öğrenmişti.

Bulutları seyretti. Sonra içeri girip OTK’nın tesislerine göz gezdirdi.

Muhteşem bir kulüp binası, sentetik kortlar, sert zeminli kortlar, ortada tribünlü bir kort bile vardı. Ama on iki korttan yalnızca ikisi kullanılıyordu. Norveç’te futbol oynanır ve kayak yapılırdı. Tenis oyuncusuyum deyince insanlar fısıldaşır ve şüpheyile bakardı.

Harry, Bellman’ı bir sentetik kortta buldu. Bellman bir sepetten aldığı topları, raketiyle yavaşça vurarak, el arkası çapraz vuruş çalışır gibi görünen bir oğlan çocuğuna gönderiyordu; çocuğun ne çalıştığını anlamak güçtü, çünkü topları sağa sola gönderip duruyordu.

Harry, Bellman’ın arkasındaki kapıdan korta girip adamın yanında durdu. Sigara paketini çıkarırken “Zorlanıyor gibi” dedi.

Mikael Bellman yaptığı işe ara vermeden ve gözlerini delikanlıdan ayırmadan “Harry” dedi. “Yavaş yavaş öğreniyor.”

“Sana benziyor. Yoksa?..”

“Oğlum. Filip. On yaşında.”

“Zaman su gibi akıyor. Yetenekli mi?”

“Biraz babasına çekmiş, ama umudum var. Motive edilmesi, zorlanması gerekiyor sadece.”

“Bu artık yasal değil sanıyordum.”

“Çocuklarımız için en iyisini isteriz Harry, ama onlara istemeden zarar da verebiliriz. Ayaklarını kımıldat Filip!”

“Martin Pran hakkında bir şey buldun mu?”

“Pran mı?”

“Radium Hastanesi’ndeki kambur, tuhaf tip.”

“Ha, evet, şu sezi meselesi. Evet ve hayır. Yani evet, araştırdım. Ve hayır, sabıkası yok. Tertemiz.”

“Mm. Başka bir şey istemeyi düşünüyordum.”

“Diz çök! Neymiş bu?”

“Gusto Hanssen’in tırnak altlarında kan olup olmadığının saptanması için yeniden test yapma izni.”

Bellman gözlerini oğlundan ayırıp Harry’ye baktı; onun ciddi olup olmadığını anlamaya çalıştığı belliydi.

“Gayet inandırıcı bir itirafta bulunuldu Harry. Öyle bir iznin verilmeyeceğine eminim diyebilirim.”

“Gusto’nun tırnak altlarında kan vardı. O numune test edilemeden kayboldu.”

“Olur böyle şeyler.”

“Çok nadiren.”

“Peki o kimin kanıydı sence?”

“Bilmiyorum.”

“Bilmiyor musun?”

“Evet. Ama ilk numunenin ortadan kaldırılması, birisi için tehlikeli olduğunu gösteriyor.”

“Mesela şu itirafta bulunan torbacı. Adidas mıydı?”

“Gerçek adı: Chris Reddy.”

“Neyse. Oleg Fauke serbest bırakıldığına göre senin bu vakayla alakalı kalmadı, değil mi?”

“Neyse, el arkası vuruş için iki elini kullanması gerekmiyor mu?”

“Tenisten anlar mısın?”

“Televizyonda biraz izlemişliğim var.”

“Tek elli el arkası vuruşlar karakteri geliştirir.”

“O kanın cinayetle alakası olup olmadığını bile bilmiyorum. Belki de birisi Gusto’yla bir ilgisi olduğunun ortaya çıkmasından korkuyordur?”

“Kim mesela?”

“Dubai olabilir. Gusto’yu Adidas’ın öldürdüğünü de sanmıyorum.”

“Neden?”

“Yılların torbacısı durup dururken itirafta bulunuyor?”

“Ne demek istediğini anlıyorum” dedi Bellman. “Ama sonuçta ortada bir itiraf var. Gayet de inandırıcı.”

Yanlışıklıkla üstüne gönderilen bir toptan eğilerek kurtulan Harry “Zaten altı üstü bir uyuşturucu cinayeti” dedi. “Elinde de yeterince dosya var.”

Bellman iç geçirdi. “Durumumuz her zamanki gibi Harry. Kaynaklarımız yetersiz olduğundan, zaten çözüldüğünü düşündüğümüz vakalara öncelik veremiyoruz.”

“Çözüldüğünü düşündüğünüz ha? *Gerçekten* çözmek önemli değil mi peki?”

“Bir amir olarak, ortada iyi kötü bir çözüm varsa kabul etmek durumundayım.”

“Tamam, sana iki vakanın çözümünü teklif edeyim öyleyse. Sen de karşılığında bir evi bulmama yardım edeceksin.”

Bellman toplara vurmaya kesti. “Ne?”

“Alnabru’da işlenen bir cinayet. Tutu adlı bir motosikletçi. Bir kaynağımdan öğrendiğime göre, kafasına matkap sokulmuş.”

“Bu kaynak mahkemede tanıklık etmeye razı mı peki?”

“Olabilir.”

“Peki ya ikincisi?”

“Opera Binası’nın orada kıyıya vuran sivil polis. Aynı kaynak o adamın cesedini Dubai’nin mahzeninde, yerde görmüş.”

Bellman tek gözünü kıstı. Pigment lekeleri kızardı; Harry onu kaplana benzettii.

“Baba!”

“Soyunma odasına gidip su şişesini doldur Filip.”

“Soyunma odasının kapısı kilitli baba!”

“Şifresi ne?”

“Kralın doğduğu yıl, ama hatırlamıyorum...”

“Hatırla ve susuzluğunu dindir Filip.”

Çocuk ayaklarını sürüyerek, kollarını iki yanından sallandırarak kapıdan çıktı.

“Ne istiyorsun Harry?”

“Bir ekibin Frederikkeplassen’daki üniversiteyi merkez alarak, çevresindeki bir kilometre yarıçaplı bölgeyi taramasını istiyorum. Şu tasvire uyan bütün müstakil evlerin listesini istiyorum.” Harry, Bellman’a bir sayfa uzattı.

“Frederikkeplassen’da ne oldu ki?”

“Bir konser sadece.”

Daha fazlasını öğrenemeyeceğini anlayan Bellman sayfaya bakıp yüksek sesle okudu: “Uzun bir çakıllı bahçe yoluna ve kışın yaprak döken ağaçlara sahip, ön kapısı basamaklı, girişi tentesiz, eski bir ahşap ev’ mi? Bu tasvir Blindern’deki evlerin yarısına uyuyor. Neyin peşindesin?”

Harry sigara yaktı. “Bir fare yuvasının. Bir kartal yuvasının.”

“Bulursak ne olacak peki?”

“Senin ve adamlarının bir şeyler yapabilmek için arama iznine ihtiyacınız var, benim gibi normal bir sivilse bir sonbahar akşamı yolunu kaybedip en yakın eve sığınmak zorunda kalabilir.”

“Tamam, elimden geleni yaparım. Ama bu Dubai’yi yaka-

lamayı neden bu kadar çok istediğini söyle önce.”

Harry omuz silkti. “Mesleki deformasyon olabilir. Listeyi alınca aşağıdaki e-posta adresine gönder. O zaman senin için neler yapabileceğime bakarız.”

Harry, Filip su getirmeden dönüp arabaya yürürken bir topa raket çerçevesiyle vurulduğunu ve alçak sesle küfredildiğini duydu.

Arabasına binerken uzaklardan, bulut armadasından top gürlemeleri geldi; hava gece gibi karanlıktı. Harry motoru çalıştırıp Hans Christian Simonsen’a telefon etti.

“Ben Harry. Şimdilerde mezara saygısızlığın cezası ne?”

“Eee, dört ila altı yıl tahminimce.”

“Bu riske girmeye hazır mısın?”

Kısa bir duraksama. Sonra: “Ne için?”

“Gusto’yu öldüren kişiyi yakalamak için. Belki Oleg’in peşindeki kişiyi de.”

“Ya istemezsem?”

Çok kısa bir duraksama. “Tamam, ben varım.”

“Pekâlâ, Gusto’nun nereye gömüldüğünü öğren ve kürekler, cep feneri, tırnak makası ve iki tornavida bul. İşin yarın gece halledeceğiz.”

Harry arabayla Solli Meydanı’ndan geçerken yağmur başladı. Çatılara, sokaklara ve Kvadraturen’de, barın açık kapısının karşısında duran adamın üstüne yağdı.

Resepsiyondaki delikanlı içeri giren Harry’ye ters ters baktı.

“Şemsiye ödünç almak ister misiniz?”

Harry fırça gibi saçını ovuşturarak etrafa su damlacıkları sıçratırken “Otelinizin tavanı akıyorsa hayır” dedi. “Bana mesaj var mı?”

Delikanlı espri yapılmış gibi güldü.

Harry merdivenlerden ikinci kata çıkarken, aşağıdan gelen ayak sesleri duyar gibi olunca durdu. Kulak kabarttı. Sessizlik. Ya duyduğu kendi ayak sesleriydi ya da diğer kişi de durmuştu.

Harry yavaşça yürüdü. Koridorda hızlanıp anahtarı kilide soktu ve kapıyı açtı. Karanlık odaya göz gezdirdi ve avlunun karşısındaki aydınlık odaya, o kadının odasına baktı. Orada kimse yoktu. Orada da, burada da kimse yoktu.

Harry ışığı açtı.

Işık yanınca, Harry pencerede kendi yansımasını gördü. Ve arkasında duran birini. Aynı anda, ağır bir elin omzunu sıktığını hissetti.

Harry *Ancak bir hayalet bu kadar hızlı ve sessiz olabilir,* diye düşünerek arkasına döndü, ama çok geç kaldığını biliyordu.

“Onları gördüm. Bir keresinde. Gözüm açıldı resmen.”

Cato’nun iri, kirli eli hâlâ Harry’nin omzundaydı.

Harry kendi iniltisini duydu ve akciğerlerinin kaburgalarının iç tarafına baskı yaptığını hissetti.

“Kimleri?”

“Uyuşturucu satan biriyle konuşuyordum. Adı Biken idi ve deri köpek tasmaı takmııı. Korktuğu için bana gelmiıı. Polis onu eroin bulundurmaktan içeri alınca, Bereli Adam’a Dubai’nin adresini vermiıı. Bereli Adam mahkemede tanıklık yaparsa korunacağına ve affedileceğine söz vermiıı. Ben orada dururken, siyah bir arabayla geldiler. Siyah takım elbiseler, siyah eldivenler. O adam yaıııydı. Yüzü geniıı. Beyaz bir aborijin gibiydi.”

“Kim?”

“Onu gördüm, ama orada değildi. Hayalet gibiydi. Biken onu görünce kımıldamadı, kaçmaya veya direnmeye çalışmadı. Onu alıp götürdüler. Onlar gidince, bütün bunlar rüyaymıı gibi hissettim.”

“Bunu neden daha önce söylemedin?”

“Çünkü korkağım. Sigaran var mı?”

Harry ona paketi verince, Cato koltuğa çöktü.

“Bir hayaletin peşindesin ve bu işe karıımak istemiyorum.”

“Ama?”

Cato omuz silkti ve elini uzattı. Harry ona çakmağı verdi.

“Ben yaşı, bir ayağı çukurda bir adamım. Kaybedecek bir şeyim yok.”

“Ölüyor musun?”

Cato sigarasını yaktı. “Akut değil belki, ama hepimiz ölüyoruz Harry. Ben sana yardım etmek istiyorum sadece.”

“Nasıl?”

“Bilmiyorum. Planların neler?”

“Sana güvenebilir miyim?”

“Tanrım, hayır. Bana güvenemezsin. Ama ben şamanım. Kendimi görünmez de kılabilirim. Kimseye çaktırmadan gelip gidebilirim.”

Harry çenesini ovuşturdu. “Neden?”

“Nedenini söyledim.”

“Tekrar soruyorum.”

Cato, Harry’ye başta sitemle baktı. Bu işe yaramayınca da sinirle, derin derin iç geçirdi. “Belki bir zamanlar benim de bir oğlum vardı. Ona yeterince iyi davranmadım. Belki de bu yeni bir fırsat. Yeni fırsatlara inanmaz mısın Harry?”

Harry yaşlı adamı süzdü. Cato’nun yüzündeki kırıksıklıklar karanlıkta daha da derin, vadi gibi, bıçak yarası gibi görünüyordu. Harry elini uzatınca, Cato sigara paketini gönulsüzce cebinden çıkarıp geri verdi.

“Sağ ol Cato. Sana ihtiyacım olursa söylerim. Ama şimdi yapacağım şey, Dubai’yi Gusto’nun ölümüyle ilişkilendirmek. O noktadan sonra da izler beni dosdoğru polis teşkilatındaki yakıcıya ve sivil polisin Dubai’nin evinde boğularak öldürülmesine götürecektir.”

Cato başını yavaşça iki yana salladı. “Senin saf ve cesur bir yüreğin var Harry. Belki cennete gidersin.”

Harry dudaklarının arasına sigara aldı. “Yani bir tür mutlu son olacak diyorsun.”

“Bunu kutlamak gerek. Sana içki teklifinde bulunabilir miyim Harry Hole?”

“Hesabı kim ödeyecek?”

“Ben tabii ki. Parayı bana verirsen. Jim’ine merhaba diyebilirsin, ben de Johnnie’me merhaba derim.”

“Yürü git.”

“Haydi ama. Jim aslında iyi adamdır.”

“İyi geceler. İyi uykular.”

“İyi geceler. Ama fazla iyi uyuma; ne olur ne olmaz...”

“İyi geceler.”

Hep oradaydı, ama Harry onu bastırabilmişti. Şimdiye dek, Cato’nun teklifine dek. Bu yeterli olmuştu; artık Harry’nin içindeki arzuyu göz ardı edebilmesi imkânsızdı. Keman kulanması arzuyu harekete geçirmiş, köpekleri bir kez daha serbest bırakmıştı. Şimdi de uluyor ve tırmalıyor, boğuk boğuk havlayarak Harry’nin bağırsaklarını kemiriyorlardı. Yatağa uzanıp gözlerini kapayan Harry uykunun gelip onu götürmesi umuduyla yağmuru dinledi.

Uykusu gelmedi.

Cep telefonunda iki harf ile kaydettiği bir numara vardı. AA. Adsız Alkolikler. Harry birçok kritik noktada, AA üyesi ve sponsoru Trygve’den destek almıştı. Üç yıl. Neden şimdi, kazanacak öyle çok şey varken ve ayık olması her zamankinden de gerekiyken içkiye başlasındı ki? Delilikti bu. Harry dışarıdan bir çılgılık geldiğini duydu. Çılgılığı bir kahkaha takip etti.

Harry on biri on gece kalkıp dışarı çıktı. Sokağın karşı tarafındaki açık kapıya doğru yürürken, başına yağan yağmuru doğru dürüst fark etmedi bile. Ardından gelen ayak seslerini de bu kez duymadı, çünkü işitme kanallarına Kurt Cobain’in sesi dolmuştu. Müzik onu kucaklar gibiydi; içeri girip bar tezgâhının önündeki bir tabureye oturdu ve barmene seslendi.

“Vis... ki. Jim... Beam.”

Barmen tezgâhı silmeyi kesip, elindeki bezi tirbuşonun yanına bıraktı ve aynalı raftan şişeyi aldı. Viski koydu. Bardağı tezgâha bıraktı. Harry kollarını bardağın iki yanına koyup, o kahverengimsi altın sarısı içkiye baktı. O an başka hiçbir şey yoktu.

Nirvana, Oleg, Rakel, Gusto, Dubai yoktu. Tord Schultz'un yüzü de. İçeri girip ardından kapıyı kapayarak sokak gü-rültüsünü hafifleten siluet de. Harry'nin arkasındaki hareket de. Bıçak açılırken yayların çıkardığı melodik ses de. Harry'nin bir metre arkasında, bacakları açık halde ve ellerini aşağıda tutarak duran Sergey İvanov'un hızlı solukları da.

Sergey adamın sırtına baktı. Adamın iki kolu da tezgâhın üstündeydi. Bundan iyisi can sağlığıydı. Vakit gelmişti. Sergey'in kalbi küt küt atıyordu. Çılgınca atan kalbi vücuduna taze kan pompalıyordu, tıpkı ilk kez kokpitten eroin paketleri aldığı zamanki gibi. Korkusundan eser kalmamıştı. Çünkü artık biliyordu, canlı olduğunu biliyordu. Canlıydı ve karşısındaki adamı öldürmek üzereydi. Onun canını *alıp* kendi canına katacaktı. Bunun düşüncesi bile aletini sertleştirdi; sanki daha şimdiden düşmanının kalbini yemişti. Şimdi. Hareketler. Sergey derin nefes alıp öne çıktı ve sol elini Harry'nin başının üstüne koydu. Onu kutsarcasına. Onu vaf-tiz edecekmiş gibi.

Sergey Ivanov tutamadı. Bir türlü tutamadı. Adamın kafa derisiyle saç lanet olası yağmurda ıslanmıştı ve o kısa, diken diken saç telleri Sergey'in parmaklarının arasından kayarak, adamın başını geriye doğru çekmesini engelledi. Sergey sol elini tekrar, hızla öne uzatıp adamı alnından tutarak başını kendine doğru çekerken bıçağı onun boğazına dayadı. Adamın vücudu kasıldı. Sergey bıçağı kullanarak, temas edişini hissederek deriyi kesti. İşte! Başparmağına sıcak kan fışkırdı. Beklediği kadar derin bir yara açamasa da, üç kalp atışı sonra iş hallolmuş olacaktı. Fıskıran kanı görmek için gözlerini kaldırıp aynaya baktı. Sergilenen dişleri ve altlarındaki yaradan gömleğe akan kanı gördü. Ve adamın gözlerini. O ifadeyi —o soğuk, öfkeli yırtıcı hayvan bakışını— görünce, işin henüz hallolmadığını anladı.

Harry başındaki eli hissedince, durumu içgüdüsel olarak anlamıştı. Bunun sarhoş bir müşteri veya eski bir tanıdık değil, onlardan olduğunu anlamıştı. Elin kaymasıyla saniyenin onda biri kadar zaman kazanan Harry aynaya bakınca çelik parıltısı gördü. Çeliğin nereye gittiğini biliyordu. Sonra el onu alnından tutup geriye çekti. Boğazıyla bıçağın arasına elini koyması için çok geç olduğundan, Harry bar ayaklığına

basarak ayağa kalktı ve doğrulurken çenesini göğsüne dayadı. Bıçak derisini yararken acı hissetmedi, ta ki çene kemiğinin etrafındaki hassas zar kesilene dek.

Sonra aynada diğer adamla göz göze geldi. Adam Harry'nin başını geriye, kendi başına doğru çekerek poz veren iki arkadaşmış gibi görünmelerine yol açıyordu. Harry bıçağın çenesine ve göğsüne dayandığını, iki boyun arterinden birini kesmeye çalıştığını hissetti ve birkaç saniye içinde başarılı olacağını anladı.

Sergey kolunu adamın alnına tamamen dolayıp var gücüyle çekti. Adamın başını geriye çekerken, bıçağın çeneyle boynun arasına nihayet girdiğini aynadan gördü. Çelik bıçak boğaza dayandıktan sonra sağa, boyun arterine, *arteria carotise* doğru hareket etti. *Lanet olsun!* Adam sağ elini kaldırıp bıçak ile arter arasına parmağını koymayı başarmıştı. Ama Sergey ustura gibi keskin bıçağın bir parmağı koparabileceğini biliyordu. Bütün mesele yeterince baskı uygulamaktı. Sergey çekti. Çekti.

Harry bıçağın baskısını hissetse de, onun parmağı kesemeyeceğini biliyordu. Ağırlığına oranla en dayanıklı metal. Titanyumu (ister Hong Kong'da üretilmiş olsun, ister başka bir yerde) hiçbir şey kesemezdi. Ama adam güçlüydü ve bıçağın kesmediğini kısa sürede fark edecekti.

Harry serbest elini öne uzatıp içkisini devirdi ve bir şeye rastgeldi.

T şeklinde bir tirbuşondu bu. En basit türdendi; sarmal şeklinde burgusu kısıydı. Harry tirbuşonu, burgusu baş ve işaretparmaklarının arasından geçecek şekilde gövdesinden tuttu. Bıçağın protezin üstünden kaydığını hissedince pani-

ğe kapıldı. Gözlerini indirip aynaya bakmaya zorladı. Hedef saptamak için. Elini yana kaldırıp geriye, başının arkasına doğru saplama hareketi yaptı.

Tirbuşonun burgusunun ucu boyun derisini delince adamın kasıldığını hissetti. Ama bu zararsız, yüzeysel yara adamı durdurmadı. Bıçağı sola kaydırmaya başlamıştı. Harry odaklandı. Tirbuşon kullanmak için güçlü ve eğitimli bir el gerekirdi. Ama burgunun tıpayı iyice girmesi için sadece birkaç kez çevrilmesi yeterliydi. Harry iki kez çevirdi. Burgunun etin içine kaydığını hissetti. Delerek girdiğini. Hafif bir direnç hissetti. Yemek borusu. Harry çekti.

Tamamen dolu bir şarap fıçısının yan tıpasını çıkarmak gibiydi.

İlk kalp atışıyla birlikte sağa doğru kan fışkırdığında Sergey İvanov'un bilinci tamamen yerindeydi ve her şeyi aynadan gördü. Beyni olanları algılayıp analiz ederek bir sonuca vardı: Boğazını kesmeye çalıştığı adam tirbuşonla onun atardamarını delmişti, ardından da tirbuşonu çekip onun boyundan çıkarmıştı ve şimdi Sergey'e can veren kanı oradan, kalp atışıyla birlikte fışkırıyordu. İkinci kalp atışıyla birlikte bilincini yitirmeden önce üç şey düşündü.

Amcasının güvenini boşa çıkarmıştı.

Sevgili Sibiry'a'sını bir daha asla göremeyecekti.

Yalan bir dövmeyle gömülecekti.

Üçüncü kalp atışıyla birlikte yere yığıldı. Şarkı bittiğinde, Sergey İvanov ölmüştü.

Harry tabureden kalktı. Çenesindeki kesiği aynadan gördü. Ama bu en kötüsü değildi; boğazında da derin kesikler vardı ve bunlardan akan kan, yakasının rengini tamamen değiştirmişti bile.

Bardaki diğer üç müşteri gitmişti. Harry yerde yatan adama baktı. Adamın boynundaki delikten hâlâ kan aksa da, artık fışkırmıyordu. Yani adamın kalbi durmuştu ve onu hayata döndürmeye çalışmak boşunaydı. Hem yaşasa bile, onu kimin gönderdiğini hayatta söylemezdi. Harry bunu biliyordu. Çünkü gömleğin yukarisından çıkmış dövmeleeri görmüştü. O sembollerini bilmese de Rusça olduklarını biliyordu. Kara Mısırlı olabilirdi. Bunlar mesela, ayna rafına yaslı duran ve şok yüzünden gözbebekleri neredeyse aklarını tamamen kaplayacak kadar irileşip kararmış görünen barmeninkiler gibi olan tipik Batı dövmeleerinden farklıydı. Nirvana'nın şarkısı bitmişti ve çıt çıkmıyordu. Harry devrilmiş viski bardağına baktı.

"Ortalık berbat oldu, kusura bakma" dedi.

Sonra tezgâhtaki bezi alıp daha önce kollarını koyduğu kısımları, ardından da bardağı sildi ve tirbuşonu, gövdesini silip geri bıraktı. Tezgâhta ve yerde kendi kanının bulunmadığına emin oldu. Sonra cesedin üstüne eğilip onun kanlı elini ve bıçağın uzun fildişi sapıyla ince namlusunu sildi. Bu silah —çünkü silahtı ve başka işe yaramazdı— Harry'nin hayatında tuttuğu en ağır bıçağıydı. Ağzı Japon suşi bıçakları gibi keskindi. Harry duraksadı. Sonra onu katladı, namlunun yerine otururken hafifçe tıkırdadığını duydu, emniyet mandalını kapadı ve bıçağı ceket cebine bıraktı.

Bezi kullanarak cüzdanından yirmi dolarlık banknot çıkarırken "Hesabı dolarla ödesem olur mu?" diye sordu. "ABD ulusal parası diyor."

Barmen bir şey söylemek istemiş ama konuşma yetisini yitirmiş gibi, hafifçe inledi.

Harry tam giderken durdu. Dönüp ayna rafındaki şişeye baktı. Dudaklarını tekrar ıslattı. Bir an hiç kımıldamadan, olduğu yerde kaldı. Sonra titrer gibi oldu ve çıkıp gitti.

Saġanak altında sokaġın karşısına geçti. Nerede kaldığını biliyorlardı. Onu takip etmiş olababilirlerdi elbette, ama resepsiyondaki delikanlının söylemiş olması da mümkündü. Veya yakıcı, otel kayıt defterlerinin rutin olarak incelenmesi kisvesi altında onun ismini arayıp bulmuş olabılırdı. Harry arka avludan geçerse, kimseye fark ettirmeden odasına ulaşabilirdi.

Avlu kapısı kilitliydi. Harry küfretti.

Otele girdiğinde, resepsiyonda kimse yoktu.

Merdivenlerin ve koridorun açık mavi linolyumunda, Mors alfabetesini andıran kırmızı noktalar bıraktı.

Odasına girince, komodinden dikiş setini alıp banyoya girdi, soyundu ve lavaboya eğildi; lavabo kısa sürede kan içinde kaldı. Harry bir el havlusunu ıslatıp çenesiyle boynunu sildi, ama boynundaki yaralar az sonra tekrar kanla doldu. Soğuk, beyaz ışıktaki yün ipliği iğne deliğinden geçirmeyi başardı ve iğneyi boynundaki yaranın beyaz kenarlarından, önce alttan, sonra da üstten geçirdi. Yarayı bu şekilde dikerken ara ara durup kanı sildi. İşi neredeyse bitmek üzereyken iplik koptu. Harry küfrederek ipliğin uçlarını çıkardı ve iğneye tekrar iplik geçirerek yarayı ikinci kez dikti. Sonra çenesindeki yarayı dikti; bu daha kolay oldu. Üst gövdesindeki kanı sildi ve valizinden temiz bir gömlek aldı. Sonra yatağa oturdu. Baş dönüyordu. Ama acelesi vardı; çok uzakta olduklarını sanmıyordu. Sağ olduğunu öğrenmelerinden önce, hemen şimdi harekete geçmeliydi. Hans Christian Simonsen'ı aradı ve adamın dördüncü çalışta telefonu açıp uykulu bir sesle "Hans Christan" dediğini duydu.

"Harry. Gusto'nun mezarı nerede?"

"Vestre Mezarlığı'nda."

"Alet edevatı hazırladın mı?"

"Evet."

"Bu gece yapacağız. Bir saat sonra doğu yakasında, patikada buluşalım."

“*Şimdi* mi?”

“Evet. Yara bandı da getir.”

“Yara bandı mı?”

“Beceriksiz bir berberin eline düştüm, o kadar. Altmış dakika sonra, tamam mı?”

Kısa bir duraksama. İç çekiş. Sonra da: “Tamam.”

Harry telefonu kapamak üzereyken, başka birinin uykulu sesini duyar gibi oldu. Ama giyindiğinde, yanlış duyduğuna kendini ikna etmişti bile.

Harry yegâne sokak lambasının altında duruyordu. Yirmi dakikadır bekliyordu; sonunda Hans Christian patikayı koşarak çıkıp geldi. Siyah eşofman giymişti.

Nefes nefese “Monolittveien’a park ettim” dedi. “Keten takım elbiseyle mezar soymak âdetten midir?”

Harry başını kaldırınca Hans Christian’ın gözleri fal taşı gibi açıldı. “Ulu Tanrım, bu halin ne böyle? O berber...”

“Kesinlikle tavsiye etmiyorum” dedi Harry. “Haydi gel, ışıktan uzaklaşalım.”

Karanlığa girdiklerinde Harry durdu. “Yara bantları?”

“Al.”

Harry boynuyla çenesindeki dikişlere özenle yara bandı yapıştırırken, Hans Christian arkalarındaki tepenin ışıksız evlerini inceledi.

Harry “Rahat ol... kimse bizi göremez” diyerek küreklerden birini alıp yola koyuldu. Onu koşar adım takip eden Hans Christian bir el feneri çıkarıp yaktı.

“Şimdi bizi görebilirler” dedi Harry.

Hans Christian el fenerini kapadı.

Savaşın anısına yapılmış korudan ve Britanyalı denizcilerin mezarlarının arasından geçerek, çakıllı yollarda yürümeyi sürdürdüler. Harry ölümün büyük eşitleyici olmadığını düşündü; Batı Oslo mezarlığındaki mezar taşları, şehrin doğusundakilere kıyasla daha büyük ve parlaktı. Her adım-

larında çakıllar gıcırdıyordu ve yürüyüşleri hızlandıkça, sonunda bu ses kesintisiz hale geldi.

Çingenenin mezarının önünde durdular.

Hans Christian “Soldan ikinci” diye fısıldadı ve çizdiği haritayı loş ay ışığında evirip çevirerek daha iyi görmeye çalıştı.

Harry arkalarındaki karanlığa baktı.

Hans Christian “Bir şey mi oldu?” diye fısıldadı.

“Ayak sesleri duyar gibi oldum. Biz durunca kesildiler.”

Harry havayı koklarcasına başını kaldırdı.

“Yankı” dedi. “Haydi, gel.”

İki dakika sonra gösterişsiz, siyah bir mezar taşının önünde duruyorlardı. Harry el fenerini mezar taşına iyice yaklaştırdıktan sonra açtı. Taşa kazınmış harfler altın sarısına boyanmıştı.

Gusto Hanssen

14.03.1992 – 12.07.2011

Huzur İçinde Yat

Harry hemen “Bingo” diye fısıldadı.

Hans Christian “Peki biz nasıl...” diye söze başladı, ama Harry’nin küreğinin yumuşak toprağa daldığını duyunca sustu. Kendi küreğini kapıp işe koyuldu.

Harry’nin küreği sert bir şeye çarptığında saat üç buçuktu ve ay bir bulutun ardındaydı.

On beş dakika sonra, beyaz tabut artık ortadaydı.

Birer tornavida alıp tabutun üstünde diz çöktüler ve kapağın altı vidasını çıkarmaya giriştiler.

“İkimiz birden üstündeyken kapak açılmaz” dedi Harry. “Birimizin yukarı çıkması gerek, diğeri tabutu açabilsin diye. Gönüllü var mı?”

Hans Christian şimdiden beline kadar yukarı tırmanmıştı bile.

Harry bir ayağını tabutun yanına koyup diğeri de top-

rak duvara dayadı ve kapağı altından tuttu. Çekerken, alışkanlık sebebiyle ağzından nefes almaya başladı. Tabuttan yükselen ısıyı aşağı bakmadan önce fark etti. Çürüme sürecinde enerji üretildiğini biliyordu, ama duyduğu ses ense tüylerini diken diken etti.

Kımıldayan sinek larvalarının hışırtısı. Harry kapağı di-ziyle iterek tabutu açtı.

“Buraya ışık tut” dedi.

Cesedin ağzıyla burnunun içinde ve etrafında hareket eden beyaz larvalar ışıldadı. Önce gözleri yendiğinden, cesedin gözkapakları çökmüştü.

Hans Christian’ın kusma seslerine aldırmayan Harry analitik zihnini harekete geçirdi: Cesedin yüzü solgundu ve kararmıştı... Gusto Hanssen olup olmadığını anlamak imkânsızdı; fakat saç rengi ve yüz şekli benziyordu.

Ama Harry’nin dikkatini çeken bir şey nefesini kesti.

Gusto kanıyordu.

Beyaz kefende kırmızı güller büyüyordu, kan gülleri yayılıyordu.

Harry bu kanların kendisine ait olduğunu ancak iki saniye sonra fark etti. Boynunu tuttu. Parmakları kan içinde kaldı. Dikişleri patlamıştı.

“Tişörtün” dedi Harry.

“Ne?”

“Biraz sargıya ihtiyacım var.”

Harry bir fermuarın hızla açıldığını duydu, birkaç saniye sonra da yukarıdan ışığın içine bir tişört düştü. Harry tişörtü kapınca logoyu fark etti. Parasız Hukuk Danışmanlığı. *Tanrım, bir idealist.* Harry tişörtü boynuna doladı; ne faydası olacağını bilmese de, şimdilik elinden gelen buydu. Sonra Gusto’nun üstüne eğildi ve kefeni iki eliyle tutup yırtarak açtı. Kararmış ve biraz şişmiş cesedin göğsündeki kurşun deliklerinden larvalar sürünerek çıkıyordu.

Harry yara izlerinin rapordaki tasvirlerle uyduğunu gördü.
“Makası ver.”

“Makas.”

“Tırnak makası.”

Hans Christian “Lanet olsun!” diyerek öksürdü. “Getirmeyi unuttum. Belki arabada vardır. Gidip...”

Harry “Gerek yok” diyerek, cebindeki uzun sustalı bıçağı çıkardı. Emniyet mandalını açıp düğmeye bastı. Bıçak öyle sertçe, öyle ürkütücü bir güçle açıldı ki sapı titreşti. Harry bıçağın mükemmel dengesini hissedebiliyordu.

Hans Christian “Bir şey duyuyorum” dedi.

“Bir Slipknot şarkısı” dedi Harry. “Pulse of the Maggots.”¹¹ Şarkıyı usulca mırıldanıyordu.

“Onu demiyorum yahu. Biri geliyor!”

“Feneri cesedi aydınlatacak şekilde bırak ve kaç git” diyen Harry, Gusto’nun ellerini kaldırdı ve sağ elinin tırnaklarını inceledi.

“Ama sen...”

“Kaç git” dedi Harry. “Hemen.”

Harry uzaklaşan Hans Christian’ın ayak seslerini duymaz oldu. Gusto’nun ortaparmak tırnağı daha kısa kesilmişti. Harry başparmağı ve ortaparmak inceledi. Sakince konuştu: “Cenaze şirketindenim. Biraz mesai yapıyoruz.”

Sonra mezarın kenarında durmuş, tepeden kendisine bakan, üniformalı, oldukça genç bekçiye doğru yüzünü kaldırdı.

“Ailesi manikürden pek memnun kalmadı da.”

Bekçi “Çık dışarı!” diye emretti; sesi çok az titremiştii sadece.

Harry “Neden?” diyerek, ceket cebinden küçük bir plastik poşet aldı ve üçüncü tırnağın altına getirip, tırnağı azimle kesti. Bıçak tırnağı tereyağıymış gibi kesiyordu. Gerçekten muhteşem bir aletti. “Buraya izinsiz girenlere kaba kuvvet

uygulamanın yasak olması senin için talihsiz bir durum.”

Harry bıçağın ucunu kullanarak, kısa tırnağın altındaki kan lekelerini kazıdı.

“Bu yasağı çiğnersen işinden atılırsın, Polis Akademisi’ne giremezsin, büyük bir tabanca taşıyıp birilerini nefsi müdafaayla vurmaya da izin vermezler.”

Harry dikkatini başparmağa yöneltti.

“Talimatlara uy, Emniyet Teşkilatı’nı arayıp yetişkin bir polisle konuş. Şansın varsa yarım saatte burada olurlar. Ama gerçekçi olursak, muhtemelen yarın mesai saati başlayana kadar beklememiz gerekir. İşte oldu!”

Harry poşetleri kapatıp ceket cebine koydu, tabutun kapağını kapadı ve mezardan çıktı. Takım elbisesini temizledi ve eğilip kürekle el fenerini aldı.

Dönüp şapele giren bir arabanın far ışıklarını gördü.

Güvenli bir mesafeye dek gerileyen genç bekçi “Aslında hemen geliyoruz dediler” dedi. “Vurulan adamın mezarı dedim, anlarsın ya. Kimsin sen?”

Harry el fenerini kapayınca ortalık zifiri karanlık oldu.

“Desteklemen gereken kişiyim.”

Sonra Harry koşmaya başladı. Doğuya, geldikleri yola doğru koşarak şapelden uzaklaştı.

Frogner Parkı’ndaki bir lambaya ait olduğunu varsaydığı parlak bir ışığa bakarak, nerede olduğunu anlamaya çalıştı. Parka ulaşabilirse, şimdiki formda haliyle peşindekilerin çoğundan kaçabileceğini biliyordu. Tek kaygısı yanlarında köpek olmasıydı. Köpeklerden nefret ederdi. Mezar taşlarına çarpmamak ve çiçek demetlerine basmamak için çakıllı patikalarından gitmesi en iyisiydi, ama çakıl sesleri peşinde olabilecek kişileri duymasını güçleştiriyordu. Harry savaş anıtına varınca çimenliğe geçti. Arkasından gelen, takip edildiğini gösteren sesler duymuyordu. Ama sonra gördü. Ağaç tepelerinde gezinen titrek huzmeyi. Birisi el feneriyle Harry’yi takip ediyordu.

Harry patıkaya girip parka yöneldi. Boynunun acısını umursamamaya, rahat ve randımanlı bir şekilde koşmaya, tekniğe ve solunuma odaklanmaya çalıştı. Kurtulacağını söyledi kendine. Dikili Taş'a doğru koştu; tepeden geçen, lambalarla aydınlanan patıkada onu göreceklerini ve parkın doğu tarafındaki ana girişe doğru gidiyormuş gibi görüneceğini biliyordu.

Tepenin diğer tarafına geçip de peşindekilerin görüş alanından çıkana dek bekledikten sonra güneybatıya, Madserud Caddesi'ne yöneldi. Adrenalin sayesinde yola devam edebiliyordu, ama kaslarına kramp girmeye başladığını hissediyordu. Bir an her şey kararınca, bilincini yitirdiğini düşündü. Ama sonra bilinci geri geldi ve birden midesi bulandı, ardından da başı fırl fırl döndü. Aşağı baktı. Ceket yeninin altından sızan kan, parmaklarının arasından damlıyordu; dedesinin evinde ekmek dilimlerine sürülen çilek reçeli gibiydi. Harry hedefine ulaşmayı başaramayacaktı.

Boynunu uzattı. Tepenin zirvesindeki lambanın ışığından geçen birini gördü. İriyarı bir adamdı bu, ama hafif adımlarla koşuyordu. Dar siyah giysiler. Polis üniforması değildi. Delta'dan olabilir miydi? Gecenin köründe bu kadar çabuk gelmeleri mümkün müydü? Sırf birisi bir mezarı kazıyor diye?

Harry yalpalasa da dengesini korumayı başardı. Bu haldeyken kimseden kaçabilme umudu yoktu. Saklanacak yer bulmalıydı.

Madserud Caddesi'ndeki evlerden birini gözüne kestirdi. Patikadan ayrıldı, çimenli bir yokuşu koşarak indi (düşmemek için kollarını açmak zorunda kaldı) ve devam ederek asfalt yoldan geçip, alçak kazıklı çitin üstünden atladı; hiç duraksamadan elma ağaçlarının arasından geçerek evin arka tarafına ulaşp köşesinden saptı. Sonra uzun, ıslak çimlerin üstüne kendini attı. Derin bir nefes aldı, midesinin kasıldığı-

nı hissedince de kusmaya hazırlandı. Kulak kabartırken, nefes almaya odaklandı.

Ses yoktu.

Ama buraya gelmeleri an meselesiydi. Ayrıca Harry'nin boynunun doğru dürüst bandajlanması gerekiyordu. Ayağa kalkıp evin terasına doğru yürüdü. Kapı penceresinden içeri baktı. Karanlık bir oturma odası.

Harry camı tekmeyle kırıp, elini içeri uzattı. Sevgili, naif Norveç. Anahtar kapıdaydı. Harry usulca loşluğa girdi.

Nefesini tuttu. Yatak odaları birinci kattaydı muhtemelen.

Harry bir masa lambasını açtı.

Pelüş örtülü koltuklar. Sehpalı televizyon. Ansiklopedi. Aile fotoğraflarıyla kaplı bir masa. Örgü işleri. Demek ki burada oturanlar yaşlıydı. Yaşlıların uykusu da ağır olurdu. Yoksa hafif mi olurdu?

Harry mutfağı bulup ışığı açtı. Çekmeceleri karıştırdı. Çatal bıçaklar, bezler. Çocukluğunda öyle şeylerin genellikle nerede tutulduğunu hatırlamaya çalıştı. Alttan ikinci çekmeceyi açtı. İşte oradaydı. Standart bant, koli bandı, gaffer bant. Harry gaffer bandı kaptı ve iki kapıyı açtıktan sonra banyoyu buldu. Ceketıyla gömleğini çıkarıp başını düşün altına soktu ve duş fiskeyesini boynuna tuttu. Beyaz emayenin üstünden akan suyun hemen kızarmasını seyretti. Sonra tişörtle kurulandı ve yaranın kenarlarını sıkıp, gümüşü bandı boynuna birkaç kez doladı. Bandın fazla sıkı olup olmadığını kontrol etti. Sonuçta beynine biraz kan gitmesi gerekiyordu. Gömleğini giydi. Tekrar başı döndü. Küvetin kenarına oturdu.

Bir hareket fark etti. Başını kaldırdı.

Kapıda duran yaşlı, solgun yüzlü kadın fal taşı gibi açılmış, korku dolu gözlerle ona bakıyordu. Kadın geceliğinin üstüne kırmızı bir kapitone bornoz geçirmişti. Her hareketinde bornozun kumaşı tuhaf bir şekilde, elektriklenirmiş gi-

bi parlıyordu. Harry o bornozun artık üretilmeyen, yasaklanmış, kanserojen bir materyalden, asbest gibi bir şeyden yapıldığını tahmin etti.

“Ben polisim” dedi Harry. Öksürdü. “Eski polisim. Ve şu an biraz zor durumdayım.”

Kadın bir şey demeden öylece durdu.

“Kırılan camın parasını ödeyeceğim tabii.” Harry banyo zemininde yatan ceketini alıp cüzdanını çıkardı. Lavaboya birkaç banknot bıraktı. “Hong Kong dolarları. İsimleri pek güven vermese de geçerlidirler.”

Gülümserken, buruşuk yanakların birinden akan gözyaşını gördü.

“Ah, yapma” dedi Harry; paniğe kapıldığını, işlerin çığırından çıkmaya başladığını, kontrolünü yitirdiğini hissediyordu. “Korkma. Gerçekten sana bir şey yapmayacağım. Hemen şimdi gidiyorum, tamam mı?”

Kolunu ceket koluna güçlkle sokup kadına doğru yürüdü. Kadın ayaklarını sürüyerek, ufak adımlarla geriledi ama gözünü Harry’den ayırmadı. Harry ellerini kaldırarak teras kapısına doğru koştu.

“Sağ ol” dedi. “Ve kusura bakma.”

Sonra kapıyı iterek açıp terasa çıktı.

Patlama sesinin o kadar yüksek olması, ağır kalibreli bir silah kullanıldığını gösteriyordu. Ardından gelen mermi sesi bunu doğruladı. Harry dizlerinin üstüne çökerken, sonraki mermi onun yanındaki bahçe sandalyesinin sırtını parçaladı.

Epey ağır kalibreli bir silahtı.

Harry oturma odasına gerisingeri daldı.

“Yerde kal!” diye bağırırken, oturma odası penceresinin camı parçalandı. Parke zemine, televizyona ve aile fotoğraflarıyla kaplı masaya yağan cam kırıkları şingırdadı.

Harry iki büklüm koşarak oturma odasından ve holden geçip ön kapıya gitti. Kapıyı açtı. Sokak lambasının altında-

ki siyah limuzinin açık kapısından çıkmış namludan fişkırان alevi gördü. Yüzüne bir şey batmış gibi acı hissetti ve yüksek, tiz, delici bir metalik ses duydu. Kendiliğinden dönünce, duvardaki kapı ziline parçalanmış olduğunu gördü. İri, beyaz ahşap kıymıkları dışarı dönüktü.

Harry geri çekildi. Yere yattı.

Polisler bu kadar ağır kalibreli silah kullanmazdı. Harry yokuştan aşağı koştuğunu gördüğü iriyarı silueti düşündü. O kişi polis değildi.

“Yanağınızda bir şey var...”

Konuşan kadındı; takılı kalmış zilin tiz sesini bastırmak için bağırarak zorunda kalmıştı. Harry’nin arkasında, holün sonunda duruyordu. Harry yanağını parmaklarıyla yokladı. Yanağına ahşap kıymık saplanmıştı. Harry kıymığı çekip çıkardı. Kıymığın yara izli yanağına saplanması şans olduğunu düşünecek zamanı oldu: Bu yeni iz, piyasa değerini çok düşürmezdi herhalde. Sonra bir başka patlama sesi koptu. Bu kez mutfak penceresinin camı parçalandı. Böyle giderse, Harry’nin Hong Kong dolarları zararı karşılamaya yetmeyecekti.

Zil sesinin yanı sıra, uzaklardan gelen siren sesleri duyuyordu. Başını kaldırdı. Holden ve oturma odasından bakınca, civar evlerin ışıklarının yanmış olduğunu gördü. Sokak Noel ağacı gibi aydınlanmıştı. Harry hangi tarafa giderse gitsin, aydınlıkta hareket eden bir hedef olacaktı. İki seçeneği vardı: Ya vurulacak ya da tutuklanacaktı. Hayır, bu bile bir seçenek değildi. Siren seslerini onlar da duymuştu ve zamanlarının azaldığını biliyorlardı. Harry ateşle karşılık vermediğinden, silahsız olduğunu varsaymış olmalıydılar. Peşinden geleceklerdi. Kaçmalıydı. Cep telefonunu çıkardı. *Lanet olsun...* Neden onun numarasını T kısmına kaydetme zahmetine girmemişti ki? Kişi listesi dolmuş sayılmazdı.

“Bilinmeyen numaralar servisinin numarası kaçtı?” diye seslendi.

“Bilinmeyen... numaralar... servisinin mi?”

“Evet.”

“Şey.” Kadın düşünceli bir edayla parmağını ağzına soktu ve ahşap bir sandalyeye otururken kırmızı asbest bornozunu altına tıktırdı. “1880 var. Ama 1881’dekiler daha kibar bence. Öbürleri kadar hızlı ve stresli konuşmuyorlar. Acele etmiyorlar ve bazen sohbet...”

Genizsi bir ses, Harry’nin kulağına “Bilinmeyen numaralar servisi 1880” dedi.

“Asbjörn Treschow” dedi Harry. “*C* ve *h* ile.”

“Kayıtlarımızda Oppsal, Oslo’dan Asbjörn Berthold Treschow var; bir de Asbjö...”

“Bu o! Cep numarasını verebilir misiniz?”

Sonsuzluk kadar uzun gelen üç saniyeden sonra tanıdık, huysuz bir ses konuştu.

“İstemiyorum.”

“Tresko?”

Yanıt gelmedi; uzun bir sessizlik oldu. Harry şişman arkadaşının şaşkın yüzünü hayal etti.

“Harry? Uzun zaman...”

“İşte misin?”

“Evet.” *E*’yi uzatarak söylemesi, Tresko’nun işkillendiğini gösteriyordu. Kimse Tresko’yu sebepsiz yere aramazdı.

“Acil yardıma ihtiyacım var.”

“Evet, vardır herhalde. Borç aldığın yüz kron ne olacak peki? Şey demiştin...”

“Frogner Parkı / Madserud Caddesi bölgesinin elektriğini kesmene ihtiyacım var.”

“Neye ihtiyacın var?”

“Burada, polis olarak acil bir durumla karşı karşıyayız. Tabancalı bir herif delirdi. Karanlıkta gizlenmemiz gerek. Hâlâ Montebello’daki trafo merkezinde misin?”

Tekrar duraksama.

“Henüz evet... Peki sen hâlâ polis misin?”

“Elbette. Tresko, bu cidden çok acil bir durum.”

“Umurumda değil. Dediğini yapmaya yetkim yok. Henmo’yla konuşman gerek, o da...”

Harry “O uyuyor ve zamanımız yok!” diye bağırdı. Tam o sırada bir başka silah sesi koptu ve mutfaktaki bir dolaba mermi isabet etti. Raftaki tabaklar şangırdayarak yere düşüp kırıldı.

Tresko “O neydi yahu?” diye sordu.

“Ne olabilir sence? İki seçeneğin var: Ya kırk saniyelik karartmanın ya da bir yığın cesedin sorumluluğunu üstleneceksin.”

Hattın diğer ucunda birkaç saniye sessizlik oldu. Sonra Tresko ağır ağır konuştu:

“İlginç bir durum, ha Harry? Şimdi ben burada oturuyorum ve dizginler benim elimde. Buna hayatta inanmazdın ha?”

Harry derin bir nefes aldı. Terastan bir gölgenin geçtiğini gördü. “Evet Tresko. İnanmazdım. Peki sen...”

“Sen ve Öystein bir yerlere gelebileceğime asla inanmadınız, değil mi?”

“Evet, o konuda cidden yanıldık.”

“Peki lütfen demeye ne der...”

Harry “Şu lanet olası elektriği kes!” diye bağırdı. Ve çevir sesini duydu. Ayağa kalkıp yaşlı kadını koltuk altına aldı ve yarı sürükleyerek banyoya soktu. “Burada kal” diye fısıldayıp kapıyı arkasından kapadı ve açık ön kapıya koştu. Işığa dalarken, kendini mermi yağmuruna hazırladı.

Sonra her şey karardı.

Öyle karardı ki, Harry döşeme taşlarının üstüne düşüp öne doğru yuvarlanırken, öldüğünü sandı bir an. Sonra Asbjörn “Tresko” Treschow’un düğmeyi çevirdiğini veya tuşa bastığını (trafo merkezinde o işi nasıl yapıyor idiyse) anladı. Kırk saniyesi olduğunu da.

Harry koşarak zifiri karanlığa körlemesine daldı. Kazıklı çiti güçlkle aştı ve ayaklarının altında asfaltı hissedince koştu. Bağırışların ve siren seslerinin giderek daha yakından geldiğini duyuyordu. Ama bir arabanın çalıştırılan güçlü motorunun homurtusunu da duydu. Sağ taraftan ayrılmadı; yolu, oradan ayrılmayacak kadar görebiliyordu. Frogner Parkı'nın güneyindeydi. Başarma ihtimali vardı. Karartılmış müstakil evlerin önünden, ağaçların arasından, ormandan geçti. Mahallede hâlâ elektrik yoktu. Motor sesi giderek daha yakından geliyordu. Harry sağa sapıp, tenis kortlarının yanındaki otoparka girdi. Çakılların arasındaki bir su birikintisine basınca az kalsın kayıp düşecekti, ama sendeleyerek yola devam etti. Görünecek kadar ılık yansıtan yegâne şeyler, tel örgünün ardındaki tenis kortlarının beyaz tebeşirle çizilmiş çizgileriydi. Harry OTK kulüp binasının silüetini gördü. İki far huzmesi ortalığı tararken, Harry soyunma odası kapısının önündeki duvara koşup diğer tarafa balıklama daldı. Betona düşünce yana yuvarlandı. Yumuşak iniş yapmış olmasına karşın başı döndü.

Fare gibi, kımıldamadan durup bekledi.

Bir şey duymadı.

Karanlık gece göğüne baktı.

Ansızın yanan bir ılık gözlerini kamaştırdı.

Çatının altındaki dış lamba. Elektrik gelmişti.

Harry iki dakika boyunca yatıp siren seslerini dinledi. Kulüp binasının önündeki yoldan arabalar gelip geçti. Arama ekipleri. Bölge şimdiden kuşatılmıştı muhtemelen. Birazdan köpekleri getirirlerdi.

Harry kaçıp gidemeyeceğine göre, binaya girmesi gerekecekti.

Ayağa kalkıp duvarın üstünden baktı.

Kapının yanındaki, kırmızı ışıklı ve tuş takımlı kutuyu gördü.

Kralın doğduğu yıl. Hangi yıl olduğunu Tanrı bilirdi.

Bir magazin dergisinde gördüğü bir fotoğrafı gözünde canlandıran Harry 1941'i denedi. Bip sesi gelince, kapı kolunu çevirdi. Kapı kilitliydi. *Bir saniye...* Ailesi 1940'ta Londra'ya gittiğinde, kral yeni doğmamış mıydı? Yoksa 1939'da mıydı? Belki de kral biraz daha yaşlıydı. Harry sadece üç deneme hakkı olmasından korkuyordu. 1938. Kapı kolunu çevirdi. Lanet olsun. 1937? Yeşil ışık. Kapı açıldı.

Uslulca içeri giren Harry kapının ardından kapandığını duydu.

Sessizlik. Güvendeydi.

Işığı açtı.

Soyunma odası. Dar ahşap sıralar. Demir dolaplar.

Harry ne kadar bitkin olduğunu ancak şimdi fark etti. Burada şafağa dek, avlanılması emri iptal edilene dek kalabilirdi. Soyunma odasına göz gezdirdi. Aynalı lavabo. Dört duş. Tuvalet. Harry odanın ucundaki ağır ahşap kapıyı açtı.

Sauna.

Harry içeri girip kapıyı arkasından kapadı. Ahşap kokusu. Soğuk sobanın yanındaki geniş sıralardan birine uzandı. Gözlerini kapadı.

Üç kişiydiler. Bir koridorda el ele koşuyorlardı; Harry çığ geldiğinde birbirlerinden ayrılmamak için sımsıkı tutmalarını gerektiğini haykırdı. Arkalarından gelen karın önce uğultusunu, sonra da gürlemesini duydu. Sonra oradaydı, beyaz karanlık, siyah kaos. Harry olabildiğince sıkı tutsa da, diğerlerinin ellerinin kendi ellerinden kayıp gittiğini hissetti.

İrkilerek uyandı. Kol saatine bakınca, üç saat uyumuş olduğunu anladı. Nefesini tutmuşçasına, uzun uzun, hırıltılı bir şekilde soluk verdi. Vücudu epey hırpalanmış ve morarmış gibi geliyordu. Boynu sızlıyordu. Baş ağrıyordu. Terliyordu da. Öyle ter içindeydi ki takım elbisesinde koyu lekeler oluşmuştu. Sebebini bilmek için dönüp bakmasına gerek yoktu. Soba. Biri sauna sobasını çalıştırmıştı.

Harry ayağa kalkıp sendeleyerek soyunma odasına girdi. Sıralarda giysiler yatıyordu; Harry dışarıdan gelen sesleri, raket telleriyle vurulan topların sesini duyuyordu. Tenisten sonra saunaya girmek istiyorlardı.

Harry lavaboya gitti. Aynada kendine baktı. Kırmızı gözler, şişkin ve kırmızı yüz. Gülünç bir kolye gibi görünen gümüşü gaffer bant; bandın kenarı Harry'nin yumuşak derisine batıyordu. Harry yüzünü yıkayıp sabah güneşine çıktı.

Emekliler gibi bronz tenli ve cılız bacaklı üç adam oyunu kesip Harry'ye baktılar. İçlerinden biri gözlüğünü düzeltti.

“Çiftler maçı yapacağız, ama bir kişi eksik genç adam. İçinden geliyorsa?..”

Harry dosdoğru ileriye baktı ve sakın konuşmaya odaklandı.

“Kusura bakmayın arkadaşlar. Bende tenisçi dirseği var.”

Sköyen’e doğru yürürken, adamların bakışlarını ensesinde hissetti. Buralarda bir otobüs olsa gerekti.

Truls Berntsen birim şefinin kapısını çaldı.

“Gel!”

Bellman kulağında telefonla ayakta durmaktaydı. Mikael sakın görünse de, Truls buna kanmayacak kadar iyi tanıyordu onu. Bellman elini bakımlı saçında gezdirip duruyor, biraz hızlı konuşuyor ve odaklandığını belli eden bir şekilde kaş çatıyordu.

Telefonu kapadı.

Truls, Bellman’a buharı tüten bir fincan kahve uzatırken “Stresli bir sabah mı?” diye sordu.

Birim şefi fincana şaşkınlıkla baksa da onu aldı.

Bellman telefonu başıyla göstererek “Polis Şefi” dedi. “Gazeteler onu Madserud Caddesi’ndeki yaşlı kadın yüzünden sıkıştırıyormuş. Kadının evi kurşun yağmuruna tutuldu, Polis Şefi de benden açıklama istiyor.”

“Ne dedin peki?”

“Vestre Mezarlığı bekçisi, birilerinin Gusto Hanssen’in mezarını kazdığını bize haber verince Özel Harekât Odası bir devriye arabası gönderdi. Araba olay yerine vardığında suçlular kaçmıştı, ama sonra Madserud Caddesi civarında silahlı çatışma çıktı. Kadın şokta; evine giren kişinin iki buçuk metre boyunda, yüzü yara izli, kıbar bir genç adam olduğunu söylüyor sadece.”

“Bu silahlı çatışma, mezarın kazılmasıyla bağlantılı mı sence?”

Bellman başıyla onayladı. “Kadının oturma odasının zeminindeki çamurların mezarlıktan geldiği kesin. Dolayısıyla Polis Şefi bu meselenin uyuşturucuyla ilgili olup olmadığını, bunun çeteler arasındaki bir başka hesaplaşma olup olmadığını merak ediyor. Durumu kontrol altına alıp almadığını filan.” Bellman pencereye gidip, dar burnunun kemerini başparmağıyla okşadı.

Truls kahvesinden ihtiyatla bir yudum alarak “Beni çağırmanın sebebi bu mu?” diye sordu.

Sırtı Truls’e dönük duran Bellman “Hayır” dedi. “Şu anonim ihbar aldığımız gece kafamı kurcalıyor. Bütün Los Lobos çetesinin McDonald’s’ta olacağı söylenmişti hani. Sen onları tutuklayanlar arasında yoktun, değil mi?”

Berntsen öksürerek “Evet” dedi. “Gelemedim. O gece hastaydım.”

Bellman dönmeden “Geçen seferki hastalığının aynısı mıydı?” diye sordu.

“Ha?”

“Bazı memurlar geldiklerinde motosiklet kulübü binası kapısının kilitli olmamasına şaşırdılar. Odin’in dediğine göre orada nöbet tutan o Tutu denen adamın kaçmayı başara bilmesine de şaşırdılar. Geldiğimizi kimse biliyor olamazdı. Değil mi?”

“Bildığım kadarıyla, bizden başka bilen yoktu” dedi Truls.

Pencereden bakmayı sürdüren Bellman topuklarının üstünde sallandı. Ellerini belinin arkasına koydu. Arkaya sallandı. Ve öne sallandı.

Truls üstdudağını sildi. Terlediğinin belli olmadığını umdu. “Başka bir şey?”

Bellman sallanmayı sürdürüyordu. Öne arkaya. Bir şeyin ardını görmeye çalışan, ama boyu fazla kısa olduğu için göremeyen bir çocuk gibi.

“Hepsi buydu Truls. Ve teşekkürler... kahve için.”

Truls kendi odasına dönünce pencereye gitti. Bellman'ın herhalde görmüş olduğu şeyi gördü. Kırmızı afiş bir ağaçtan sarkıyordu.

Saat on ikide, Schröder Restoranı'nın önündeki kaldırımda, her zamanki otuz kişi Rita'nın kapıyı açmasını beklemekteydi.

Rita, Harry'yi görünce "Aaaa" dedi.

"Sakin ol, bira istemiyorum, kahvaltı istiyorum sadece" dedi Harry. "Bir de kıyak istiyorum."

Rita kapıyı onun için açarken "Boynunu kastetmiştim" dedi. "Mosmor olmuş. Şu ne peki?"

"Gaffer bant" dedi Harry.

Rita başıyla onayladı ve sipariş almaya gitti. Schröder Restoranı'nın prensibi, herkesin kendi hayatını kendine saklamasıydı.

Harry her zamanki, pencere önündeki köşe masasına oturup Beate Lönn'ü aradı.

Telesekreter çıktı. Harry bip sesini bekledi.

"Ben Harry. Yaşlı bir kadına rastladım ve biraz kötü bir izlenim bırakmış olabilirim, bu yüzden bir süre karakollara filan pek yaklaşmasam iyi olur diye düşünüyorum. Buraya, Schröder Restoranı'na iki paket numune bırakıyorum. Bizzat gelip Rita'yı sor. Senden istediğim bir kıyak daha var. Bellman, Blindern'de adres toplamaya başladı. Ekiplerin çıkardığı listeler Orgkrim'e gönderilmeden önce, listelerin kopyasını mümkünse kimseye çaktırmadan almanı istiyorum."

Harry telefonu kapadı. Sonra Rakel'i aradı. Yine telesekreter.

"Selam, ben Harry. Üstüme olacak temiz giysilere ihtiyacım var ve senin evinde... şey zamanından kalma giysile-

rim duruyor. Kaliteyi bir tık artırıp Plaza'da oda tutacağım, o yüzden eve gelince giysilerimi taksiyle oraya gönderebilirsen çok..." Harry, Rakel'i gülümsetme ihtimali olan bir kelime bulmaya çalıştığını fark etti. "Şahane", "süper" veya "çıl-gın" gibi bir kelime. Ama bulamadı ve beylik bir şekilde "...iyi olur" demekle yetindi.

Harry, Hans Christian'ı ararken Rita kahve ve sahanda yumurta getirdi. Harry'ye ters ters baktı. Schröder Restoranı'nda bilgisayar, masa oyunu ve cep telefonu yasaktı; pek dillendirilmeyen bir kuraldı bu. Burası içki (tercihen bira) içilecek, yemek yenecek, sohbet edilecek veya susup gazete okunacak bir mekândı. Kitap okumanın yasak olup olmadığı muğlaktı muhtemelen.

Harry telefon konuşmasının sadece birkaç saniye süreceğini işaret edince, Rita başını yüce gönüllülükle sallayarak onayladı.

Hans Christian hem rahatlamış, hem dehşet içinde gibiydi. "Harry? Ulu Tanrım. Her şey yolunda mı?"

"Bir ile on arasında bir derecelendirme yaparsam..."

"Evet?"

"Madserud Caddesi'nde ateş edildiğini duydun mu?"

"Ah, Tanrım! O sen miydin?"

"Silahın var mı, Hans Christian?"

Harry adamın yutkunduğunu duyar gibi oldu.

"Silaha mı ihtiyacım var Harry?"

"Senin yok. Benim var."

"Harry..."

"Sadece meşru müdafaa için. Ne olur ne olmaz diye."

Hans Christian duraksadı. "Babadan kalma, eski bir av tüfeğim var. Geyik avlamak için."

"Gayet iyi. Onu kırk beş dakika içinde alıp, paket yapıp Schröder Restoranı'na gönderebilir misin?"

"Deneyebilirim. Ne... ne yapacaksın?"

Harry tezgâhın ardındaki Rita'nın azarlayıcı bakışlarına karşılık vererek "Kahvaltı yapacağım" dedi.

Truls Berntsen, Gamlebyen Mezarlığı'na giderken, normalde mezarlığa girdiği kapının önüne park edilmiş siyah bir limuzin gördü. O yaklaşırken yolcu kapısı açıldı ve bir adam indi. Siyah takım elbiseliydi ve boyu iki metreden epey uzun olsa gerekti. Çenesi güçlüydü, kâkülleri alına yapışmıştı ve Truls'ün hep Samiler, Finlandiyalılar ve Ruslarla özdeşleştirdiği, belli belirsiz bir Asyalı havasına sahipti. Ceketi ısmarlama olmalıydı, ama yine de omuz kısımları fazla dardı.

Adam kenara çekilip, Truls'ün onun yerini almasını, yolcu koltuğuna oturmasını işaret etti.

Truls durdu. Bunlar Dubai'nin adamlarıysa, doğrudan temas kurulmaması kuralını beklenmedik bir şekilde çiğniyorlardı. Truls etrafa bakındı. Görünürde kimse yoktu.

Duraksadı.

Yakıcıdan kurtulmak isteseler tam da bu şekilde davranırlardı.

Truls devasa adama baktı. Adamın yüz ifadesinden bir şey anlamak olanaksızdı; Truls onun güneş gözlüğü takma zahmetine girmiş olmasının iyiye mi yoksa kötüye mi alamet olduğuna karar veremedi.

Dönüp kaçabilirdi elbette. Ama sonra ne olacaktı?

Truls kendi kendine "Q5" diye mırıldandı.

O arabaya biner binmez kapı kapandı. İçerisi tuhaf bir şekilde karanlıktı, karartma camlar yüzündendi herhalde. Klima da sıradışı ölçüde etkili olsa gerekti, çünkü içeride hava sıcaklığı sıfırın birkaç derece altında gibiydi. Sürücü koltuğunda, yüzü kurda benzeyen bir adam oturuyordu. O da siyah takım elbiseliydi. Kâkülleri alına yapışmıştı. Muhtemelen Rus'tu.

Truls'ün arkasından bir ses "Gelebilmene sevindim" de-

di. Truls'ün dönmesine gerek yoktu. O şive. Oydu. Dubai. Kimsenin gerçek kimliğini bilmediği adam. *Başka* kimsenin. Ama Truls'ün onun adını ve yüzünü bilmesi ne işine yarayacaktı ki? Hem yemek yenilen kaba tükürülmezdi.

“Bizim için birini ele geçirmeni istiyoruz.”

“Ele geçirmek derken?”

“Yakalamanı. Ve bize teslim etmeni. Gerisine karışma.”

“Dedim ya, Oleg Fauke'nin yerini bilmiyorum.”

“Oleg Fauke'den bahsetmiyorum Berntsen. Harry Hole'dan bahsediyorum.”

Truls Berntsen kulaklarına inanamadı. “Harry Hole mu?”

“Kim olduğunu bilmiyor musun?”

“Tabii ki biliyorum. Suç Masası'ndaydı. Zırdeliydi. Ayyaş-tı. Birkaç vaka çözmüşlüğü var. Şimdi bu şehirde mi?”

“Leon Otelinde, 301 numaralı odada kalıyor. Onu bu gece tam on ikide oradan alıp getir.”

“Oradan nasıl *alacağım* peki?”

“Tutukla. Bayılt. Tekneni göstermek istediğini söyle. Ne istersen yap, yeter ki onu Kongen'daki marinaya getir. Gerisini biz hallederiz. Elli bin.”

Gerisini. Dubai, Harry Hole'u öldürmekten bahsediyordu. Cinayetden bahsediyordu. Bir *polisi* öldürmekten.

Truls hayır demek için ağzını açtı, ama arka koltuktan gelen ses daha hızlı davrandı.

“Avro.”

Vereceği “Hayır” cevabı beyniyle ses tellerinin arasına, batan gemi misali çökünce ağzı açılan Truls Berntsen öylece kalakaldı. O cevabı vermek yerine, duyduğunu düşündüğü (ama buna inanmakta zorlanıyordu) sözcükleri tekrarladı.

“Elli bin *avro* mu?”

“Eee?”

Truls kol saatine baktı. On bir saatten biraz fazla zamanı vardı. Öksürdü.

“Gece yarısı odasında olacağını nereden biliyorsun?”

“Çünkü geleceğimizi biliyor.”

“Ha? Geleceğinizi *bilmiyor*, söylemek istediğin buydu, değil mi?”

Truls’ün arkasından gülme sesi geldi. Bir ahşap teknenin motorunun sesi gibiydi. Hoh hoh.

Harry saat dörtte, Radisson Plaza'nın on sekizinci katında, düşün altında duruyordu. Gaffer banttan sargının sıcak suda açılmayacağını umuyordu; bant en azından acısını kısa süreliğine de olsa azaltıyordu. Ona 1937 numaralı oda verilmişti; anahtarı alırken aklından düşünceler geçmişti. Kralın doğum yılı, Koestler, eşzamanlılık gibi şeyler. Harry buna inanmazdı. İnsan zihninin bağlantılar görme yetisine inanırdı. İnsanlar olmayan bağlantıları bile görürdü. Harry bu yüzden, dedektifken hep şüpheli olmuştu. Şüphelenmiş ve araştırmış, şüphelenmiş ve araştırmıştı hep. Bağlantılar gördüğü zamanlarda, zanlının suçluluğundan şüphe etmişti. Ve tam tersi.

Harry telefonun çaldığını duydu. Duyulabilir ama fazla yüksek olmayan, hoş bir sestir bu. Pahalı bir otelin sesiydi. Harry duşu kapatıp yatağa gitti. Ahizeyi kaldırdı.

“Burada bir hanımefendi var” dedi resepsiyonist. “Rakel Fauske... Özür dilerim. *Fauke*'ymiş. Size bir şey vermek istiyormuş.”

“Asansör anahtarı verip yukarı gönder” dedi Harry. Gardirop ta asılı takım elbisesine baktı. Takım elbisesi iki dünya savaşı görmüş gibiydi. Harry kapıyı açtı ve beline birkaç metrelik bir havlu doladı. Yatağa oturup kulak kabarttı. Asansör kapısının açıldığını, ardından da Rakel'in ayak ses-

lerini duydu. Onun ayak seslerini hâlâ tanıyabiliyordu. Tiz ses çıkaran, oldukça sağlam ama kısa adımlar, Rakel hep dar etek giymiş gibi. Harry bir an gözlerini kapadı; tekrar açtığına, Rakel karşısında duruyordu.

Rakel gülümseyerek “Selam çıplak adam” dedi ve elindeki torbaları yere atıp yatağa, Harry’nin yanına oturdu. “Bunu?” Gaffer bandı parmaklarıyla okşadı.

“Emprovize bir yara bandı sadece” dedi Harry. “Bizzat gelmene gerek yoktu.”

“Biliyorum” dedi Rakel. “Ama giysilerinin hiçbirini bulaamadım. Amsterdam’a taşınırken kaybolmuş olmalılar.”

Harry *Herhalde atmıştır*, diye düşündü. Bunun için Rakel’i suçlayamazdı.

“Ama sonra Hans Christian ile konuştum; bir gardırop dolusu giymediği giysisi varmış. Tam senin tarzın denemez, ama bedenleriniz yakın sayılır.”

Rakel torbayı açtı ve Harry’nin dehşet dolu bakışları altında bir Lacoste gömlek, ütülenmiş dört külot, buruşuk bir Armani kot pantolon, V yaka bir süveter, bir Timberland ceket, polo oyuncusu logosu taşıyan iki gömlek, hatta yumuşak derili kahverengi ayakkabılar bile çıkardı.

Rakel giysileri gardıroba yerleştirmeye başlayınca, Harry kalkıp bu işi devraldı. Onu yandan seyreden Rakel, bir tu-tam saçını kulak arkası yaparken gülümsedi.

“Şu takım elbise resmen paramparça olmadan yeni kıyafet almayacaktın. Değil mi?”

Harry elbise askılarıyla uğraşırken “Şey” dedi. Giysiler tanıdık olmasa da hoş, hafif, bildik bir koku yayıyordu. “Yeni bir gömlek ve belki pantolon almayı düşündüğümü itiraf etmeliyim.”

“Temiz külodun yok mu?”

Harry ona baktı. “Temizden kastını söyle.”

“Harry!” Rakel gülererek Harry’nin omzuna şaplak vurdu.

Harry gülümsedi. Rakel'in eli onun omzunda kaldı.

"Yanıyorsun" dedi Rakel. "Resmen yanıyorsun. Şu sözde yara bandının altındaki her neyse, enfeksiyon kapmadığına emin misin?"

Harry başını iki yana salladı. Yaranın iltihaplandığını zonklamasından anlamıştı. Ama Suç Masası'nda yıllarca çalışmış biri olarak, başka bir şey de biliyordu. Polisler Nirvana Bar'ın barmeniyle müşterilerinin ifadesini almıştı ve bıçaklı adamı öldüren kişinin çenesiyle boynunda derin yaralar açıldığını biliyorlardı. Şehirdeki bütün doktorları uyarılmış ve acil servisleri gözetliyor olmalıydılar. Ve şimdi tutuklanmanın sırası değildi.

Harry'nin omzunu okşayan Rakel elini onun boynuna kadar çıkarıp indirdi. Harry'nin göğsüne dek. Harry kalp atışlarını herhalde Rakel'in hissettiğini, Rakel'in fazla iyi olduğu için artık üretilmeyen Pioneer televizyonlar gibi olduğunu düşündü; o televizyonların kalitesi, verdikleri görüntüdeki siyahların koyuluğundan anlaşılırdı.

Harry pencereyi biraz aralamayı başarmıştı; otel yönetimi intiharlarla uğraşmak istemiyordu. İş çıkışı trafiğini, arada sırada çalınan kornaları on sekizinci kattan bile duyuyorlardı; başka bir yerde de (belki başka bir odada) müstehcen bir yaz şarkısı fazla geç çalınıyordu.

Harry "Bunu istediğine emin misin?" diye sordu; sesinin boğukluğunu gidermek için öksürmeye çalışmamıştı. Öylece durdular; Rakel'in eli Harry'nin omzundaydı, gözlerini de onun gözlerine dikmişti. Odaklanmış bir tango partneri gibi.

Rakel başıyla onayladı.

Karanlıktaki siyahlık öyle kozmik ve yoğundu ki, insanı içine çekiyordu. Harry, Rakel'in ayağını kaldırıp kapıyı kapadığını fark etmedi bile. Kapının çok usulca kapandığını duydu sadece; pahalı bir otelin sesiydi bu; öpücük gibiydi.

Sevişirlerken Harry yalnızca karanlığı ve hoş kokuyu dü-

şündü. Rakel'in saçının, kaşlarının ve gözlerinin karalığını. Ve markasını hiç sormadığı parfümün hoş kokusunu. Oysa o parfümü bir tek Rakel kullanırdı ve kıyafetlerine sinen kokusu, Harry'nin gardıropta onlarla yan yana asılı duran giysilerine de geçerdi. O koku şimdi buradaki gardıroptaydı. Çünkü diğer adam da giysilerini Rakel'in gardırobuna asmıştı. Ve Rakel o giysileri orada bulmuştu, adamın evinde değil; hatta belki de fikir o adamdan çıkmamıştı bile. Belki de Rakel giysileri ona sormadan gardıroptan alıp buraya getirmişti. Ama Harry bir şey demedi. Çünkü Rakel'i ödünç aldığı, hepsinin bu olduğunu biliyordu. Şu anlığına Rakel'e sahipti ve ya bununla yetinecek ya da Rakel'le hiçbir şey yaşamayacaktı. Bu yüzden dilini tuttu. Rakel'le her zamanki gibi tutkuyla ve tadını çıkara çıkara sevişti. Onun doyumsuzluğundan veya sabırsızlığından etkilenmemeye özen gösterse de bunu öyle yavaş bir şehvetle yaptı ki Rakel kâh ona sövmeye, kâh inlemeye başladı. Mesele Harry'nin Rakel'in böyle sevişmeyi istediğini düşünmesi değildi; böyle sevişmeyi kendisi istiyordu. Çünkü Rakel'i ödünç almıştı. Elinde sadece bu birkaç saat vardı.

Rakel orgazm olduğunda kaskatı kesilince ve Harry'ye o paradoksal ifadeyle, haksızlığa uğramış birinin ifadesiyle bakınca, birlikte geçirdikleri onca gecenin anılarının canlanması Harry'yi ağlatacaktı neredeyse.

Sonrasında bir sigarayı paylaştılar.

Harry nefes çektikten sonra sigarayı Rakel'e verirken "Birlikte olduğunuzu neden söylemedin?" diye sordu.

"Çünkü birlikte değiliz. Buna... geçici bir çözüm denebilir." Rakel başını iki yana salladı. "Bilmiyorum. Artık hiçbir şey bilmiyorum. Her şeyden ve herkesten uzak durmalıyım."

"O iyi bir adam."

"Mesele de bu ya. İyi bir adama ihtiyacım var, öyleyse neden iyi bir adam istemiyorum? Neden bizim için en iyisi-

nin ne olduğunu bildiğimiz halde böyle mantıksız davranabiliyoruz?”

“İnsanoğlu sapkın ve hasarlı bir tür” dedi Harry. “Çaresi de yok, teselli var sadece.”

Rakel ona sokuldu. “İşte senin bu sarsılmaz iyimserliğini seviyorum.”

“Mutluluk saçmayı görev biliyorum aşkım.”

“Harry?”

“Mm.”

“Eski hayatımıza dönmek mümkün mü sence? Bizim için?”

Harry gözlerini kapadı. Kalp atışlarını dinledi. Hem kendisinin hem de Rakel’in.

“Dönmek mümkün değil, hayır.” Harry, Rakel’e döndü. “Ama hâlâ bir geleceğimiz olabileceğini düşünüyorsan...”

“Sen ciddi misin?”

“Altı üstü sevişme sonrası muhabbeti yapıyoruz, değil mi?”

“Salak.” Rakel onu yanağından öptü, sigarayı verdi ve ayağa kalktı. Giyindi.

“Benim evde üst katta kalabilirsin, biliyorsun.”

Harry başını iki yana salladı. “Şimdi böylesi en iyisi.”

“Seni sevdiğimi unutma” dedi Rakel. “Bunu sakın unutma. Ne olursa olsun. Söz mü?”

Harry başıyla onayladı. Gözlerini kapadı. Kapı tekrar usulca kapandı. Sonra Harry gözlerini açtı. Kol saatine baktı.

Şimdi böylesi en iyisi.

Başka ne yapabilirdi ki? Rakel ile birlikte Holmenkollen’a dönüp, izini süren Dubai’yi oraya mı yönlendirseydi? Kardan Adam meselesinde olduğu gibi, Rakel’i bu mücadeleye mi buluştursaydı? Çünkü artık anlıyordu, daha ilk günden itibaren onu takip etmişlerdi. Dubai’ye torbacıları aracılığıyla mesaj göndermesi gereksiz olmuştu. Onları bulmasından önce onu bulacaklardı. Sonra da Oleg’i bulacaklardı.

Yani sahip olduğu tek avantaj, mekânı seçebilmesiydi.

Suç mahallini. Seçmişti de. Seçtiği mekân Plaza değildi; bu-
raya biraz dinlenmek, birkaç saat uyuyup kendini toplamak
için gelmişti. Seçtiği mekân Leon Oteli'ydi.

Hagen ile konuşmayı düşünmüştü. Veya Bellman ile. Du-
rumu onlara açıklamayı düşünmüştü. Ama bunu yaparsa,
onu tutuklamaktan başka seçenekleri olmazdı. Gerçi şimdi
bile, Kvadraturen'deki barmenin, Vestre Mezarlığı'ndaki gü-
venlik görevlisinin ve Madserud Caddesi'ndeki yaşlı kadının
verdikleri eşkallerin aynı kişiye ait olduğunu polisin fark et-
mesi an meselesiydi. Bir doksan iki boyunda, keten takım el-
biseli, yüzünün bir tarafı yara izli, çenesiyle boynu sargılı bir
adam. Yakında Harry Hole için tutuklama emri çıkarırlardı.
Dolayısıyla zaman azdı.

Harry inleyerek kalkıp gardırobu açtı.

Ütülü külotlardan birini ve polo oyuncusu logolu bir göm-
lek giydi. Armani pantolonu giyip giymemekte kararsız kal-
dı. Usulca küfrederek başını iki yana salladı ve kendi takım
elbisesini giydi.

Sonra şapka rafında duran tenis çantasını aldı. Hans
Christian tüfeği ancak bu çantaya sığdırabildiğini söylemişti.

Harry çantayı omzuna atıp dışarı çıktı. Kapı arkasından,
yumuşak bir öpücükle kapandı.

Tahtın tam olarak nasıl el değiştirdiğini bilmek mümkün mü, emin değilim. Kemanın tam olarak ne zaman zirveye yerleştiğini ve biz ona hkmedecekken bize hükmettiğini.... Her şey ters gitmişti; Ibsen ile yapmaya çalıştığım anlaşma, Alnabru soygunu. Oleg de depresif Rus suratiyle ortalarda dolanıp Irene’siz yaşamanın anlamı olmadığından yakınıyordu. Üç hafta sonra, kazancımızdan fazlasını uyuşturucuya harcar olduk; kafamız iyiiken çalışıyor ve işlerin tepetaklak olmak üzere olduğunu biliyorduk. Ama o zaman bile bu tekrar uyuşturucu kullanmak kadar önemli gelmiyordu. Klişe gibi geliyor, sahiden de klişe, kesinlikle öyle. Öyle lanet bir şekilde basit ve öyle mutlak bir şekilde imkânsız ki. Hayatımda hiçbir insanı sevmediğimi, yani gerçekten sevmediğimi gönül rahatlığıyla söyleyebilirim sanırım. Ama kema-na şıktım ve bunun çaresi yoktu. Oleg bir süre kemanı kırık kalbinin acısını geçirmek için, ağrıkesici niyetine kullandı. Bense olağan sebep için kullandım. Mutlu olmak için. Ciddiyim: Sadece mutlu olmak için. Yiyip içmekten, seksten, uyumaktan, nefes almaktan o kadar haz almıyordum.

İşte bu yüzden, o olaylı geceden sonra bir akşam Andrey beni kenara çekip de İhtiyar Delikanlı’nın kaygılandığını söyleyince şaşırmadım.

“Ben iyiyim” dedim.

Andrey, İhtiyar Delikanlı’nın sözlerini net bir dille aktardı: şimdiden sonra kendime çekidüzen vermezsem zorla tedaviye gnderilecektim.

Güldüm. Bu işin sağlık programları gibi yan haklar sunduğunu fark

etmemiş olduğumu söyledim. Oleg ile ben parasız diş tedavisi de yap-
tırabilecek ve emekli maaşı alacak mıydık?

“Oleg hayır.”

Andrey’in ne demek istediğini gözlerinden az çok anladım.

Henüz alışkanlığı bırakmak niyetinde değildim. Oleg de değildi. Bu yüzden, söylenenleri umursamadık ve ertesi akşam kafamız bir milyondur; malımızın yarısını sattık, yarısını da yanımıza alıp bir ara-
ba çalarak Kristiansand’a gittik. Sinatra’nın lanet olası “I Got Plenty of
Nothing”¹² şarkısı bangır bangır çalıyordu, ki doğrudur, lanet olası bir
ehliyetimiz bile yoktu. Sonunda Oleg de şarkıya eşlik etmeye başla-
dı, ama bunu sırf Sinatra’yla *bendenizin* seslerimizi bastırmak için yap-
tığını iddia etti. Güldük ve ılık bira içtik; eski günlerdeki gibiydi. Ernst
Otelinde kaldık, ki isminin düşündüğü kadar sıkıcı değil, ama re-
sepsiyon masasına gidip de torbacıların nerede takıldığını sorduğu-
muzda aval aval baktılar. Oleg şehir festivalinden bahsetti; gerzeğin
teki guru olmaya öyle hevesliydi ki, fazla ünlü ve dolayısıyla pahalı
müzik gruplarıyla anlaşmıştı. Yine de şehrin Hristiyan halkı, on sekiz
ila yirmi beş yaş arasındakilerin yarısının festival yüzünden uyuşturu-
cu satın aldığını iddia ediyordu. Fakat müşteri bulamadık; karanlık bir
akşamüstü yaya bölgesinde dolandık, ama ortalıkta bir –bir!– sarhoş
adam ve Ten Sing Korosu’nun on dört üyesi vardı... İsa’yla tanışmak is-
teyip istemediğimizi sordular.

“Keman istiyorsa evet” dedim.

Ama istemiyordu anlaşılan, dolayısıyla otel odamıza döndük ve
uyumadan önce son bir kez keman kullandık. Neden bilmem ama o
otelde epey kaldık. Kafamız iyiyken Sinatra şarkıları söylemek dışında
bir şey yapmıyorduk. Bir gece uyandığımda, Oleg tepemde duruyor-
du. Kucağında lanet olası bir köpek vardı. Fren sesi duyunca pence-
reden baktığını ve sokakta yatan bu köpeği gördüğünü söyledi. Biraz
göz gezdirdim. Köpeğin durumu iyi görünmüyordu. Omurgasının kırıl-
dığında hemfikir olduk. Köpek uyuz olmuştu ve birçok yeri kızarmıştı.
Zavalılık dayak yemişti, ya sahibinden ya da başka köpeklerden, kim

bilir? Ama kaygısız görünüyordu. Kahverengi gözleriyle, sorunu halledeceğime inanmış gibi sakince bakıyordu bana. Bu yüzden denedim. Ona yiyecek içecek verdim, başını okşadım ve o hayvanla konuştum. Oleg onu veterinerine götürmemiz gerektiğini söyledi, ama ne yapacaklarını biliyordum, o yüzden köpeği otel odasında tuttuk, yatağa yatırdık ve kapıya RAHATSIZ ETMEYİN yazısı astık. Sırayla nöbet tutuyor, hayvanın nefes alıp almadığını kontrol ediyorduk. Yatarken ateşi gidecek şekilde yükseldi ve nabızı zayıfladı. Üçüncü gün ona isim verdim. Rufus. Neden olmasını ki? Ölecekse, en azından bir isminin olması iyiydi.

“Acı çekiyor” dedi Oleg. “Veteriner onu iğneyle uyutarak öldürür. Hiç canı yanmaz.”

“Kimse Rufus’a ucuz uyuşturucu zerk etmeyecek” diyerek şırınga ya fiske vurdum.

“Delirdin mi sen?” dedi Oleg. “O kemanın değeri iki bin kron.”

Belki öyleydi. Her halükârda, Rufus bu lanet olası dünyayı business class’ta seyahat ederek terk etti.

Dönüş yolculuğunda havanın bulutlu olduğunu hatırlıyorum. Neyse. Sinatra çalmadık, şarkı söylemedik.

Oslo’ya döndüğümüzde, Oleg’in olabileceklerden ödü kopuyordu. Bense tuhaf bir şekilde gayet sakindim. İhtiyar Delikanlı’nın bize işmeyeceğini biliyordum sanki. Dibe vurmaya doğru yol alan iki zararsız keştik. Beş parasızdık, işsizdik, bir süre sonra kemanımız da bitti. Oleg “junkie” kelimesinin yüz yıldan eski olduğunu ve ilk eroin bağımlılarının uyuşturucu almak için Philadelphia limanından “junk”, yani hurda metal çalıp satmalarından türediğini öğrenmişti. Oleg ile ben tam da bunu yaptık. Björsvika’daki limanın civarında bulunan inşaatlara gizlice girip ne bulursak çaldık. Özellikle bakır ve alet edevat iyi para ediyordu. Bakırları Kalbakken’daki bir hurdacıya, alet edevatı da Litvanyalı birkaç esnafa satıyorduk.

Ama pastadan pay almak isteyenler çoğaldıkça tel örgüler yükseldi ve gece bekçilerinin sayısı arttı, polisler sahneye girince de alıcılar toz oldu. O yüzden öylece oturduk; duyduğumuz ihtiyaç bizi gözü dönmüşçe, dur durak bilmeden kırbaçlayan bir köle efendisi gibiydi. Par-

lak bir fikir, bir *Endlösung*¹³ bulmam gerekeceğini biliyordum. Bu yüzden buldum.

Oleg'e bir şey demedim tabii.

Yapacağım konuşmaya bütün gün hazırlandım. Sonra onu aradım.

Irene antrenmandan yeni dönmüştü. Sesimi duyunca neredeyse sevindi sanki. Bir saat hiç durmadan konuştum. Sözümü bitirdiğimde, Irene ağlıyordu.

Ertesi akşam Oslo Merkez Garı'na gittim ve peronda dururken, Trondheim treni tıngır mıngır geldi.

Irene bana sarılırken hüngür hüngür ağlıyordu.

Öyle gençti ki. Öyle şefkatliydi ki. Öyle değerliydi ki.

Dediğim gibi, asla kimseyi gerçekten sevmedim. Ama Irene'ye duyduğum his sevgiye yakın olsa gerek, çünkü neredeyse ben de ağlayacaktım.

Harry karanlıkta bir yerlerde on bir kez çalan kilise çanının sesinin 301 numaralı odanın hafif aralık penceresinden geldiğini duydu. Çenesiyle boğazının ağrımalarının bir avantajı vardı: Uyanık kalmasını sağlıyordu. Yataktan kalkıp koltuğa oturdu ve koltuğun sırtını duvara, pencerenin yanına dayadı; böylece şimdi, kucağında tüfikle kapıya dönüktü.

Resepsiyona uğrayıp odasındaki yanmış ampulün yerine güçlü ışık veren bir ampul ve kapı süpürgeliğinden çıkmış birkaç çiviye çakmak için çekiç istemişti. Bu işleri bizzat halledeceğini söylemişti. Sonra dışarıdaki koridorun zayıf ışık veren ampulünü değiştirmiş ve çekici kullanarak kapı süpürgeliğini çıkarmıştı.

Geldiklerinde gölgelerini kapının altındaki boşluktan, oturduğu yerden görebilecekti.

Bir sigara daha yaktı. Tüfeği gözden geçirdi. Paketi bitirdi. Dışarının karanlığında kilise çanı on iki kez çaldı.

Telefon çaldı. Arayan Beate idi. Blindern semtini araştıran devriye polislerinin hazırladığı beş listeden dördünün kopyasının kendisine verildiğini söyledi.

“Son devriye arabasında görevli polisler hazırladıkları listeyi Orgkrım’e teslim etmiş bile” dedi.

“Sağ ol” dedi Harry. “Schröder Restoranı’na gidip Rita’dan paketleri aldın mı?”

“Evet, aldım. Patolojiye buna öncelik vermelerini söyledim. Şu an o kanı analiz ediyorlar.”

Beate duraksadı.

Harry “Eee?” diye sordu.

“Ne eesi?”

“Bu ses tonunu bilirim Beate. Başka bir şey de var.”

“DNA tesleri birkaç saatten fazla sürer Harry. Kesin...”

“...sonuç almamız günler sürebilir.”

“Evet, yani henüz tamamlanmış değil.”

“Ne kadar kaldı peki?” Harry koridordan gelen ayak sesleri duydu.

“Şey, hiç örtüşme olmama ihtimali en az yüzde beş.”

“DNA arşivinde, sana verilen ara DNA profiliyle örtüşen bir profil buldunuz, değil mi?”

“Tamamlanmamış testleri ancak seçenekleri *elemekte* kullanırsınız.”

“Kiminkiyle örtüşüyor?”

“Henüz bir şey söylemek istemi...”

“Haydi ama.”

“Hayır. Ama Gusto’nun kanı olmadığını söyleyebilirim.”

“Ve?”

“Oleg’in de değil. Tamam mı?”

“Kesinlikle tamam” diyen Harry, nefesini tutmuş olduğunu fark etti birden.

Kapının altında bir gölge.

“Harry?”

Harry telefonu kapadı. Tüfeği kapıya doğrulttu. Bekledi. Kapı tık tık diye çalındı. Harry bekledi. Kulak kabarttı. Gölge kıımılamadı. Harry ateş edilmesi ihtimaline karşı atış alanının dışında kalarak, parmak uçlarıyla duvar dibinden kapıya yaklaştı. Kapının ortasındaki gözetleme deliğine gözünü yaklaştırdı.

Bir adamın sırtını gördü.

Adamın dümdüz inen ceketi öyle kısaydı ki, pantolonunun beli görünüyordu. Arka cebinden siyah bir kumaş parçası, belki bir kep çıkmıştı. Ama kemersizdi. Kolları iki yanından sarkıyordu. Üstünde silah varsa ya göğsündeki ya da baldırının iç tarafındaki bir kılıfta olmalıydı. İki de yaygın kullanılmazdı.

Adam kapıya dönüp iki kez, bu kez daha sertçe vurdu. Harry o çarpıtılmış yüzü incelerken nefesini tuttu. Çarpıtılmış da olsa, o yüz kesinlikle tanıdık geliyordu. Alt dişlerinin önde oluşu. Üstelik adam boynunda asılı kartla gıdısını kaşıyordu. Polis memurları tutuklama yapacakları zaman kimliklerini boyunlarına asardı bazen. *Lanet olsun!* Polis, Dubai'den önce davranmıştı.

Harry duraksadı. Bu adam onu tutuklama emri aldıysa elinde mavi kâğıtlı arama emri var demekti, ki bunu resepsiyoniste gösterip ana anahtarı almış olmalıydı. Harry'nin beyni hesap yaptı. Parmak uçlarına basa basa gerileyip tüfeği gardiobun arkasına bıraktı. Tekrar kapıya gidip açtı. Koridorun iki yanına bakınarak "Kimsin ve ne istiyorsun?" diye sordu.

Adam ona baktı. "Şu haline bak Hole. Girebilir miyim?" Kimlik kartını gösterdi.

"Truls Berntsen. Amirin Bellman idi, değil mi?"

"Hâlâ öyle. Selamı var."

Harry yana çekilerek, Berntsen'in önden girmesine izin verdi.

Berntsen etrafa bakınarak "Konforluymuş" dedi.

Harry yatağı göstererek "Otursana" dedi ve pencerenin yanındaki koltuğa oturdu.

Berntsen bir paket sakız uzatarak "Sakız?" dedi.

"Dolgularımı düşürüyor. Ne istiyorsun?"

Berntsen sırtarak "Her zamanki gibi dost canlısısın ha?" dedi ve sakızı rulo yaparak, çekmeceyi andıran fırlak çeneli ağzına yerleştirip oturdu.

Harry'nin beyni adamın ses tonunu, vücut dilini, göz hareketlerini, kokusunu değerlendiriyordu. Adam rahat ama tehditkârdı. Elleri açıktı ve ani hareketlerde bulunmuyordu; ama gözleriyle veri topluyor, durum değerlendirmesi yapıyor, bir şeye hazırlanıyordu. Harry tüfeğini kaldırdığına şimdiden pişman oldu. Ruhsatsız silah bulundurması, sorunlarının en küçüğüydü.

"Mesele şu ki, dün gece Vestre Mezarlığı'nda Gusto'nun mezarı kazıldı ve gömleğinde kan izi bulduk. DNA testi de o kanın sana ait olduğunu gösterdi."

Harry, Berntsen'in sakızın gümüşü ambalaj kâğıdını düzgünce katlamasını seyretti. Şimdi onu daha iyi hatırlıyordu. Ona Beavis derlerdi. Bellman'ın ayakçısıydı. Aptal ve kurnazdı. Tehlikeliydi de. Forrest Gump'ın kötü insan olmuş haliydi.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum" dedi Harry.

Berntsen iç geçirerek "Eminim bilmiyorsundur" dedi. "Belki kayıtlarda hata olmuştur? Tekrar kan numunesi almak için seni Emniyet Müdürlüğü'ne götürmem gerekecek."

"Bir kızı arıyorum" dedi Harry. "Irene Hanssen."

"Vestre Mezarlığı'nda mı yatıyor?"

"Her neredeyse, bu yazdan beri kayıp. Gusto Hanssen'in üvey ablası."

"Bunu bilmiyordum. Yine de benimle gelmen gereke..."

"Ortadaki kız" dedi Harry. Ceketinden çıkardığı Hanssen ailesinin fotoğrafını Berntsen'a uzattı. "Biraz zamana ihtiyacım var. Çok değil. İşleri bu şekilde halletmek zorunda olmamın sebebini sonra anlayacaksın. Kırk sekiz saat içinde geleceğime söz veriyorum."

Berntsen fotoğrafı incelerken "48 Saat" dedi. "İyi film. Nolte'yle o zenci. McMurphy miydi?"

"Murphy."

"Evet. O adam artık komik değil. Bu tuhaf değil mi? Bir

şeye sahipsin ve birden onu kaybediyorsun. Bu nasıl bir his sence Hole?”

Harry, Truls Berntsen’a baktı. Onun Forrest Gump’a benzediğine artık emin değildi. Berntsen fotoğrafı ışığa kaldırdı. Gözlerini kısarak dikkatle inceledi.

“O kızı tanıyor musun?”

Berntsen “Hayır” diyerek fotoğrafı geri verirken yan döndü. Arka cebindeki şeyin (her ne idiyse) üstünde oturmak rahat gelmemiş olacak ki, onu çabucak alıp ceket cebine soktu. “Emniyet Müdürlüğü’ne gidiyoruz; kırk sekiz saat meselesini orada konuşuruz.”

Rahat bir sesle konuşmuştu. Fazla rahat. Harry de düşünme işini tamamlamıştı. Beate’nin Patoloji Birimi’nde öncelik vermesine karşın, Harry’den aldığı numunenin DNA testleri hâlâ tamamlanmamıştı. Berntsen, Gusto’nun kefeninden alınan kan numunesinin test sonucunu nasıl bu kadar çabuk alabilmişti peki? Ayrıca bir şey daha vardı. Berntsen o şeyi bir cebinden diğerine yeterince çabuk aktaramamıştı. O şey kep değil kar maskesiydi. Gusto’nun öldürüldüğü zaman kullanılan türden.

Sonraki düşünce hemen geldi. *Yakıcı.*

Suç mahalline polisten önce biri gelmiş olabilir miydi? Bu kişi Dubai’nin adamı olmalıydı, değil mi?

Harry gardırobun arkasındaki tüfeği düşündü. Ama artık kaçmak için çok geçti. Koridordan yaklaşan ayak sesleri duyuyordu. İki kişi. Biri öyle iriyarıydı ki döşeme tahtalarını gıcırdatıyordu. Ayak sesleri kapının önünde kesildi. Ayrık duran iki çift bacağın gölgesi kapının altından zemine düştü. Harry onların Berntsen’ın meslektaş olduğunu, gerçekten onu tutuklamaya geldiklerini umabilirdi elbette. Ama zeminin iniltisini duymuştu. O adam, Frogner Parkı’nda peşinden koşan adam kadar iriydi tahminince.

Berntsen ayağa kalkıp Harry’nin önünde durarak “Hay-

di” dedi. Rahat görünmeye çalışarak, yakasının altından göğsünü kaşıdı. “Kısa bir yolculuk, sen ve ben.”

“Yalnız değiliz anlaşılan” dedi Harry. “Görüyorum ki destek kuvvet getirmişsin.”

Kapının altındaki gölgeyi başıyla gösterdi. Bir başka gölge belirdi. Düz, dikdörtgen bir gölge. Truls, Harry’nin baktığı yere baktı. Ve Harry gördü. Truls’ün yüzündeki gerçek şaşkınlığı. Truls Berntsen gibilerin taklit edemeyeceği türden bir şaşkınlık ifadesiydi bu. Dışarıdakiler Berntsen’in adamları değildi.

Harry “Kapıdan uzaklaş” diye fısıldadı.

Truls sakız çiğnemeyi keserek, tepeden ona baktı.

Truls Berntsen, Steyr tabancasını omuz kılıfında, göğsüne yaslı tutmayı severdi. Böylece, biriyle yüz yüze tabancanın fark edilmesi daha zor olurdu. Ayrıca Harry Hole’un Chicago’da FBI’dan eğitim almış deneyimli bir dedektif olduğunu bildiğinden, Hole’un olağan yerlerdeki kabarıklıkları hemen fark edeceğini de biliyordu. Truls tabancayı kullanması gerekeceğini tahmin etmese de tedbirler almıştı. Harry direnirse Truls, Steyr’i dikkat çekmeyecek şekilde sırtına doğrultarak onu dışarı çıkaracak ve bu arada, Hole’un sırta kadem basmasından önce yanında olduğunu kimse bilmesin diye kar maskesini takacaktı. Saab’ı bir arka sokağa park etmişti; hatta plakası görülmesin diye, sokaktaki tek lambanın ampulünü kırmıştı. Elli bin avro. Truls sabırlı olmalı, adım adım gitmeliydi. Höyenhall’da biraz daha yüksekte, güzel manzaralı bir ev alıp onlara tepeden bakacaktı. O kadına.

Harry Hole, Truls’ün hafızasındaki devden daha ufak tefek görünüyordu. Ve daha çirkin. Solgun, çirkin, kirli ve bitkin. Pes etmiş, odaksız. Bu iş Truls’ün beklediğinden kolay

olacaktı. Bu yüzden, Hole kapıdan uzaklaşmasını fısıldadığında, Truls Berntsen'ın ilk tepkisi canının sıkılması oldu. Bu herif şimdi, her şey tıkırında gider gibi görünürken oyun oynamaya mı kalkıyordu? Ama Truls'ün ikinci tepkisi, bunun onların, polis memurlarının, kritik durumlarda kullandığı ses tonu olduğunu düşünmek oldu. Tarafsız ve soğuk bir netlik sadece; renklendirilmeyen, dram katılmayan, yanlış anlamaya olabildiğince az mahal veren. Ve sağ kalma şansını olabildiğince artıran.

Truls Berntsen bu yüzden –neredeyse hiç düşünmeden– bir adım yana çekildi.

Tam o anda, kapı panelinin üst kısmı odanın içine doğru parçalandı.

Berntsen hızla dönerken, öyle kısa mesafeden öylesine geniş çaplı hasar verdiğine göre namlunun kesilmiş olduğu sonucuna içgüdüsel olarak vardı. Elini ceketinin iç cebine atmıştı bile. Omuz kılıfı her zamanki pozisyonunda olsa ve sırtında ceket bulunmasa, kabza dışa dönük olacağından tabancasını daha hızlı çekerti.

Kapının kalıntısı gürültüyle açılırken, tabancasını çıkarmış olan Truls Berntsen yatağa sırtüstü düştü. Tabancalı elini uzatmıştı. Arkasındaki camın parçalandığını duydu, ardından da yeni bir patlama her şeyi boğdu.

Truls'ün kulakları gürültüyle dolarken odada kar fırtınası esmeye başladı.

Kapı eşiğinde, savrulan karların arasında iki adam silüeti duruyordu. Uzun boylu olanı tabancasını kaldırdı. Baş neredeyse kapı çerçevesine değiyordu; boyu iki metreden epey uzun olsa gerekti. Truls ateş etti. Ve tekrar ateş etti. Muhteşem geri tepmeyi hissetti; bunun gerçek olduğuna emin olması daha da muhteşemdi. Sonuçların canı cehennemeydi. Uzun boylu adam sarsıldı ve sanki kâkülünü geriye attıktan sonra geri çekilip gözden kayboldu. Truls tabanca-

sını ve bakışlarını başka yere yöneltti. İkinci adam kımıldamadan duruyordu. Etrafında beyaz kuştüyleri uçuşuyordu. Truls onu vurabilirdi. Ama ateş etmedi. O adamı şimdi daha iyi görüyordu. Adamın yüzü kurda benziyordu. Truls'ün hep Samiler, Finlandiyalılar ve Ruslarla özdeşleştirdiği türden bir yüzdü.

Adam sakince tabancasını kaldırdı. Parmağı tetikteydi.

"Sakin ol Berntsen" dedi İngilizce.

Truls Berntsen uzun uzun haykırdı.

Harry düştü.

Pompalı tüfikle ateş edilmesinden sonra, tepesinden tah-ta parçaları uçarken başını eğip çömelerek gerilemişti. Pencerenin bulunduğunu bildiği yere doğru gerilemişti. Pencerenin yerden tavana olduğunu hatırladığında, dayandığını cam bükülmeye başlamış ve parçalanmıştı.

Sonra Harry kendini serbest düşüşte bulmuştu.

Zaman frene basmış gibiydi; Harry sanki suyun içinde düşüyordu. Kollarıyla bacakları, ters perende atacak şekilde geriye doğru dönmeye başlayan vücudunu durdurmak için, refleks olarak, yavaşça, kürek gibi hareket ettiler. Kısmen iletilen düşünceler, beyin sinapsları arasında gidip geldi.

Harry başının üstüne düşecekti ve boynu kırılacaktı.

Perdeleri olmadığı için şanslıydı.

Karşı penceredeki kadın tepetaklattı.

Sonra birden Harry yumuşaklığın içine düştü. Boş karton kutular, eski gazeteler, kirli çocuk bezleri, otelin mutfağından getirilip atılmış süt kutuları ve bir günlük ekmekler, ıslak kahve filtreleri.

Harry üstü açık çöp konteynerinde sırtüstü yatarken, üstüne cam kırıkları yağdı. Tepesindeki pencere, içeride flaş patlarcasına, kesik kesik aydınlanıyordu. Namlulardan alev

fışkırıyordu. Ama tuhaf bir sessizlik vardı; sanki o ışıklar sesi kısık bir televizyondan geliyordu. Harry boynundaki gaf fer bandın yırtılmış olduğunu hissedebiliyordu. Oluk oluk kan akıyordu. Harry çılgınca bir an boyunca, olduğu yerde kalmayı düşündü. Gözlerini kapayıp uyumayı, salınıp gitmeyi. Doğrulup oturmasını, çöp konteynerinin kenarından atlamasını ve avlunun sonundaki kapıya doğru koşmasını uzaktan seyretti sanki. Kapıyı açıp sokağa ulaşırken, pencereden uzun ve hiddetli bir haykırış geldiğini duydu. Bir rögar kapağına basınca ayağı kaysa da düşmemeyi başardı. Müşteri arayan, dar kot pantolonlu, zenci bir kadının ona içgüdüsel olarak gülümseyip dudaklarını büzdüğünü, durum değerlendirmesi yapınca da gözlerini kaçırıldığını gördü.

Kaçtı.

Bu kez sadece koşmaya karar verdi.

Kaçacak yer kalmayana dek.

Her şey bitene, onların eline düşene dek.

Bunun çok sürmeyeceğini umdu.

Bu olana dek, avlananların yapmaya programlandığı şeyi yapacaktı: Kaçacaktı, kurtulmaya çalışacaktı, birkaç saat daha sağ kalmaya çalışacaktı; birkaç dakika, birkaç saniye daha.

Kalbi küt küt atarak itiraz ediyordu; bir gece otobüsünün önünden sokağın karşısına geçip Oslo Merkez Garı'na doğru inerek yola devam ederken gülmeye başladı.

Harry kilit altındaydı. Yeni uyanmış ve bunu fark etmişti. Duvarda, hemen yukarısında derisi yüzülmüş bir insanın posterı asılıydı. Posterin yanında da ustaca oyulmuş ahşap bir figür, çarmıhta kan kaybederek ölen adam figürü vardı. Onun yanında da yan yana uzanan ecza dolapları.

Harry kanepede döndü. Dün kaldığı yerden devam etmeye çalıştı. Büyük resmi görmeye çalıştı. Bir sürü nokta vardı, ama Harry onları birleştirmeyi başaramamıştı. Henüz noktalar bile varsayımlardan ibaretti.

Birinci varsayım. Truls Berntsen yakıcıydı. Orgkrım'de çalıştığından, Dubai'ye hizmet etmek için mükemmel bir konumdaydı muhtemelen.

İkinci varsayım. Beate o kanın DNA'sının Berntsen'inkiy-le örtüşüğünü keşfetmişti. Yüzde yüz emin olmadan bir şey söylemek istememesinin sebebi buydu; Gusto'nun tırnak altlarındaki kanın analizi, onun içlerinden birine ait olduğunu göstermişti. Bu doğruysa Gusto öldürüldüğü gün Truls Berntsen'i tırmalamıştı.

Ama zor soru şuydu: Berntsen sahiden Dubai için çalışı-yorsa ve Harry'yi öldürmekle görevlendirildiyse, neden Blues Kardeşler çıkagelip ikisinin de beynini uçurmaya çalış-mıştı? Ve Dubai'nin adamlarıysalar, neden yakıcıyla birbir-lerine saldırmışlardı? Aynı tarafta değil miydiler? Yoksa kö-

tü koordineli bir operasyon dışında ilişkileri olmamış mıydı? Belki de ortak hareket etmemişlerdi; Truls Berntsen, Harry'nin Gusto'nun mezarında kanıt bulup onun foyasını meydana çıkarmasını engellemek için kendi başına mı hareket etmişti?

Anahtar şingirtılarıyla birlikte kapı açıldı.

Martine neşeyle “Günaydın” dedi. “Kendini nasıl hissediyorsun?”

Harry “Daha iyiyim” diye yalan söyleyerek kol saatine baktı. Saat sabahın altısıydı. Harry battaniyeyi üstünden atıp doğrularak yere bastı.

“Normalde kliniğimizde geceleme yasaktır” dedi Martine. “Uzan da boynundaki sargıyı değiştireyim.”

“Dün beni kabul ettiğin için teşekkürler” dedi Harry. “Ama dediğim gibi, bana saklanacak yer vermek tehlikesiz bir iş değil, o yüzden gitsem iyi olacak bence.”

“Uzan!”

Harry, Martine'ye baktı. İç geçirerek itaat etti. Gözlerini kapayıp, Martine'nin çekmeceleri açıp kapamasını, cama çarpan makas seslerini, alt kattaki Watchtower Kafe'ye kahvaltı yapmaya gelen ilk insanların seslerini dinledi.

Martine dün sardığı sargıyı açarken, Harry diğer eliyle Beate'yi aradı ve lafı uzatmamasını söyleyen minimalist bir mesaj, ardından da bip sesi duydu.

“O kanın eski bir Kripas dedektifine ait olduğunu biliyorum” dedi Harry. “Patoloji Birimi bunu bugün doğrulasa bile, şimdilik kimseye söylememelisin. Tek başına tutuklama emri çıkarmaya yetmez ve adamı işkillendirirsek delilleri karartıp kaçabilir. Rahat çalışabilmek için onu başka bir suçtan tutuklatmalıyız. Alnabru'daki motosiklet kulübüne izinsiz girmekten. Yanılmıyorsam bu adam Oleg'in suç ortağı. Oleg de tanıklık edecek. O yüzden, şimdi Orgkrım'de çalışan Truls Berntsen'in fotoğrafını Hans Christian Simonsen'in

ofisine fakslamanı ve fotoğrafı teşhis için Oleg'e göstermesini söylemeni istiyorum.”

Harry telefonu kapadı, derin bir nefes aldı ve birden midesi öyle bulandı ki inledi. Sırtını dönerken, midesinin içindekilerin kuzeye doğru yolculuğa çıkıp çıkmamakta kararsız kaldığını hissetti.

Martine alkole batırdığı hidrofil pamuğu Harry'nin boynuyla çenesinde gezdirirken “Acıyor mu?” diye sordu.

Harry başını iki yana salladı, ardından da açık alkol şişesini başıyla gösterdi.

Martine “Doğru ya” diyerek şişenin kapağını kapadı. Alçak sesle “Asla daha iyiye gitmeyecek mi?” diye sordu.

Harry boğuk bir sesle “Ne?” dedi.

Martine yanıt vermedi.

Harry'nin gözleri oyalanmasını sağlayacak, zihnini meşgul edecek bir şey, herhangi bir şey bulmak için kliniğe fıldır fıldır bakındı. Martine'nin Harry'nin yaralarıyla ilgilenmeden önce çıkarıp kanepeye koyduğu altın yüzüğe rastgeldiler. Martine ile Rikard birkaç yıldır evliyidiler; yüzükte çizikler vardı. Telenor'daki Torkildsen'ın yüzüğü gibi parlak ve yeni değildi. Harry birden ürperdi ve başı kaşınmaya başladı. Bunun sebebi sadece ter de olabilirdi elbette.

“Gerçek altın mı?” diye sordu.

Martine yeni sargıyı sarmaya başladı. “Alyans, Harry.”

“Yani?”

“Yani tabii ki altın. Bir insan ne kadar yoksul veya fesat olursa olsun, altın olmayan alyans almaz.”

Harry başıyla onayladı. Başı kaşınıp duruyordu; ense tüylerinin dikeldiğini hissediyordu. “Ben aldım” dedi.

Martine güldü. “Öyleyse koca dünyada bunu yapan tek kişi sensin Harry.”

Harry yüzüğe baktı. Rakel de öyle demişti. “Haydi oradan...” dedi yavaşça. Ense tüyleri asla yanılmazdı.

“Hey, bekle... Daha işim bitmedi!”

“Böyle iyi” dedi Harry; doğrulup oturmuştu bile.

“En azından temiz giysiler giymelisin. Çöp, ter ve kan kokuyorsun.”

Harry gömleğini iliklerken “Moğollar büyük savaşlardan önce her yerlerine hayvan dışkısı sürermiş” dedi. “İlla bir şey vermek istiyorsan, bir fincan kahveye hayır demem...”

Martine pes etmiş bir ifadeyle ona baktı. Başını iki yana sallayarak kapıdan çıkıp merdiveni indi.

Harry telaşla cep telefonunu çıkardı.

“Evet?” Klaus Torkildsen zombi gibi konuşmuştu. Arka plandan gelen çocuk çığlıkları bunun sebebini açıklıyordu muhtemelen.

“Ben Harry H. Benim için bunu yaparsan bir daha asla seni rahatsız etmeyeceğim Torkildsen. Bazı baz istasyonlarını araştırmanı istiyorum. Truls Berntsen’in –Manglerud’da bir yerde oturuyor– 12 Temmuz gecesi gittiği her yeri bilmiyorum.”

“Bunu metrekare ölçeğinde saptayamayız, harita hareketlerini de...”

“...dakikası dakikasına saptayamazsınız, biliyorum. Bütün bunları biliyorum. Sen elinden geleni yap yeter.”

Torkildsen duraksadı.

“Hepsi bu mu?”

“Hayır, bir isim daha var.” Harry gözlerini kapayıp, anımsamaya çalıştı. Radium Hastanesi’ndeki kapının isim levhasında bulunan harfleri gözünde canlandırdı. Kendi kendine mırıldandı. Sonra o ismi yüksek ve anlaşılır bir sesle telefona söyledi.

“Not aldım. Peki *bir daha asla*’dan kastın?”

“Bir daha asla.”

“Anlıyorum” dedi Torkildsen. “Bir şey daha.”

“Evet?”

“Polis dün numaranı sordu. Numaran yok.”

“Kayıtsız bir Çin numarası kullanıyorum.”

“Telefonla yerini tespit etmek ister gibiydiler. Neler oluyor?”

“Bilmek istediğine emin misin Torkildsen?”

Torkildsen tekrar duraksadıktan sonra “Hayır” dedi. “Bir şey bulunca seni ararım.”

Harry telefonu kapadıktan sonra düşünmeye koyuldu. Polis tarafından aranıyordu. Numarasını isminden bulamamaları bile, Rakel’in telefon görüşme listesine bakıp da bir Çin numarası görürlerse durumu anlayabilirlerdi. Telefonu yerini ele veriyordu; ondan kurtulması gerekecekti.

Martine dumanı tüten bir fincan kahveyle döndüğünde, Harry kendine iki yudum alma izni verdikten sonra lafı hiç uzatmadan Martine’nin telefonunu birkaç günlüğüne ödünç istedi.

Martine onu kendine özgü saf bakışlarıyla, gözlerini kaçırmadan inceleyerek “Evet” dedi; Harry bu meseleyi etraflıca düşündüyse, Martine onun isteğini yerine getirecekti.

Harry başıyla onaylayıp küçük kırmızı telefonu aldı, Martine’yi yanağından öptü ve kahvesini alıp kafeye indi. Beş masa şimdiden dolmuştu, korkuluk gibi görünen başka erkenciler de yoldaydı. Harry boş bir masaya oturup Çin malı telefonundaki numaraları gözden geçirdi. Önemli olanlara, yeni geçici telefon numarasını kısa mesajla gönderdi.

Uyuşturucu bağımlıları diğer insanlar kadar anlaşılması güç olsalar da bir konuda oldukça öngörülebilir davranır; dolayısıyla Harry, Çin malı cep telefonunu masanın ortasında bırakıp tualete gittiğinde ne olacağına gayet emindi. Geri döndüğünde telefonu ortadan kaybolmuştu. Şehirde, polis baz istasyonları sayesinde takip edebileceği bir yolculuğa çıkmıştı.

Harry ise dışarı çıkıp Töyengata’dan Grönland’a indi.

Tepeye çıkan bir polis arabası ona yaklaştı. Harry hemen başını eğip Martine'nin cep telefonunu çıkardı ve yüzünü olabildiğince gizlemek için, biriyle konuşuyormuş gibi yaptı.

Araba geçip gitti. Şimdiki birkaç saatte bütün mesele gizlenebilmektir.

Ama daha da önemlisi, Harry bir şey biliyordu. Nereden başlaması gerektiğini biliyordu.

Truls Berntsen küçük ladin dallarından oluşan iki katmanın altında, hiç kımıldamadan yatıyordu.

Bütün gece aynı sahneyi zihninde canlandırmıştı. Tabancalarını birbirlerine doğrultmuşlarken, Kurt Surat ateşkes için dua edercesine "Sakin" deyip durarak gerilemişti. Kurt Surat. Gamlebyen Mezarlığı'nın önündeki limuzinin sürücüsü. Dubai'nin adamı. Truls'ün vurduğu iriyarı adamı ayağa kaldırmak için eğildiğinde tabancasını indirmek zorunda kalmıştı; o zaman Truls, Kurt Surat'ın arkadaşını kurtarmak için canını riske atmaya hazır olduğunu anlamıştı. Kurt Surat eski asker veya polis olsa gerekti. Her halükârda, saçma sapan bir onur anlayışına sahip olduğu kesindi. Tam o anda, iriyarı adam inlemişti. Yaşıyordu. Truls hem rahatlamış hem de hayal kırıklığı yaşamıştı. Ama Kurt Surat'ın adamı ayağa kaldırmasına izin vermişti ve koridorda sendeleyerek arka kapıya giden o ikisinin kan dolmuş ayakkabılarının gırç gırç ettiğini duymuştu. Onlar çıkınca, Truls kar maskesini takıp odadan fırlamış ve resepsiyondan geçerek Saab'a atlayıp dosdoğru buraya gelmişti; evine gitmeye cesaret edememişti. Çünkü burası güvenli yerd, gizli yerd. Onu kimsenin göremeyeceğı, sadece kendisinin bildiğı, o kadını görmek istediğinde geldiğı yerd.

Burası Manglerud'da, popüler bir yürüyüş bölgesindeydi; ama yürüyüşe çıkmış kişiler patikalardan ayrılmaz ve asla

Truls'ün kayasına gelmezlerdi. Kayanın etrafı, bodur ağaçlardan oluşan sık bir ormanla çevriliydi zaten.

Mikael ile Ulla Bellman'ın evleri kayanın karşısındaki bayırdı ve Truls onların oturma odasını bulunduğu yerden gayet iyi görüyordu; Ulla'mn orada oturmasını öyle çok akşam boyunca seyretmişti ki. Kanepede öylece oturmasını, o güzel yüzüyle, yıllar geçtikçe zarafetinden pek bir şey yitirmemiş vücuduyla; o hâlâ Ulla'ydı. Manglerud'un en cazibeli kızıydı. Bazen Mikael de orada olurdu. Truls onların öpüştüğünü, birbirlerini okşadığını görmüştü ama daha ileri gitmeden yatak odasına geçmişlerdi hep. Truls daha fazlasını görmek istediğine emin değildi zaten. Çünkü en çok Ulla'nın orada tek başına oturmasını seyretmek hoşuna gidiyordu. Kanepede, kucağında bir kitapla, ayaklarını altında toplamış halde oturmasını. Ulla arada sırada, gözetlendiğini hissedercesine pencereye bakardı. Öyle zamanlarda, Ulla'nın gerçeği biliyor olabileceğini düşünmek Truls'ü heyecanlandırırdı. Kendisinin dışarıda bir yerde olduğunu Ulla'nın bildiğini düşünmek.

Ama şimdi, oturma odası penceresi karanlıktı. Taşınmışlardı. Ulla taşınmıştı. Yeni evin civarında da güvenli gözetleme noktası yoktu. Truls kontrol etmişti. İşlerin gidişatına bakılırsa, öyle bir yere ihtiyacı olacağı şüpheliydi zaten. Herhangi bir şeye ihtiyacı olacağı şüpheliydi. Sırtında hedef işareti taşıyan bir adamdı.

Onu kandırmışlardı; gece yarısı Leon Oteli'nde Hole'u ziyaret etmeye ikna etmiş, sonra da saldırmışlardı.

Ondan kurtulmaya çalışmışlardı. Yakıcıyı yakmaya çalışmışlardı. Ama neden? Fazla şey bildiği için mi? Sonuçta o bir yakıcıydı, değil mi? Yakıcıların fazla şey bilmesi normaldi. Truls bir sebep bulamıyordu. Lanet olsun! *Sebep* önemli değildi; sağ kalmaya dikkat etmesi gerekiyordu.

Öyle üşüyordu ve yorgundu ki kemikleri sızlıyordu, ama hava aydınlanmadan (o zaman etrafı kontrol edebilecekti)

evine gitmeye cesareti yoktu. Dairesine kapağı atabilse, elinde bir kuşatmaya dayanabilecek kadar silah olacaktı. Fırsatı varken o ikisini öldürmediğine pişmandı, ama bir daha öyle bir şeye kalkıştırlarsa Truls Berntsen'ı haklamanın o kadar kolay olmadığını göreceklerdi.

Truls ayağa kalktı. Giysilerindeki köknar yapraklarını temizledi, ürperince de kollarını göğsüne vurdu. Tekrar başını kaldırıp eve baktı. Şafak sökmeye başlamıştı. Truls diğer Ullaları düşündü. Örneğin Watchtower'daki koyu tenli, ufak tefek pilici. Martine. Truls onu elde edebileceğini düşünmüştü. Martine tehlikeli insanlarla çalışıyordu, Truls de onu koruyabilecek biriydi. Ama Martine onu görmezden gelmişti, Truls de ona açılacak ve reddedilip kurtulacak cesareti bulamamıştı her zamanki gibi. Umutla beklemek, işi uzatmak, kendine işkence çektirmek, daha az çaresiz adamların sadece genel bir dostanelik olarak gördüğü şeyi muhtemel bir yeşil ışık olarak görmek daha iyiydi. Sonra bir gün, birinin Martine'ye bir şeyler söylediğini duyunca, onun hamile olduğunu anlamıştı. Lanet olası orospu. Hepsi orospuydu. Tıpkı Gusto Hanssen'in erkete olarak kullandığı kız gibi. Orospu, orospu, orospu. Truls bu kadınlardan nefret ediyordu. Böyle kadınları kendine âşık etmeyi bilen erkeklerden de.

Kendine sarılıp kollarına şaplak vurarak, olduğu yerde zıpladı ama tekrar ısınamayacağını biliyordu.

Harry, Kvadraturen'e geri dönmüştü. Postcâfé'de boş sandalye buldu. En erken açılan mekân buydu, Schröder Restoranı'ndan dört saat erken açılırdı; Harry kahvaltı niyetine bir şeyler alabilmek için kuyruğa girip, biraya susamış müşterilerin arasında beklemek zorunda kaldı.

Önce Rakel'i aradı. Oleg'in gelen kutusundaki e-postalarına bakmasını istedi.

“Bellman’dan bir şey gelmiş” dedi Rakel. “Adres listesine benziyor.”

“Tamam” dedi Harry. “Beate Lönn’e ilet.” Beate’nin e-posta adresini verdi.

Sonra listelerin gönderildiğini Beate’ye SMS ile haber verdi ve kahvaltısını bitirdi. Stortorvet’taki Gjaestgiveri’ye geçti ve tam önüne iyi öğütölmüş bir fincan kahve konulmuşken Beate aradı.

“Doğrudan devriye polislerinin gönderdiği listelerden aldığım kopyaları senin gönderdiğin listeye karşılaştırdım. Bu liste nedir?”

“Bellman’ın alıp bana iletteği liste. Ona doğru rapor mu verilmiş, yoksa raporun üstünde oynanmış mı, bilmek istiyorum.”

“Anlıyorum. Bendeki bütün adresler, seninle Bellman’ın aldığınız listede var.”

“Mm” dedi Harry. “Bir devriye arabasından liste almamıştın sanki?”

“Mesele ne Harry?”

“Yakıcının bize yardım etmesini sağlamaya çalışıyorum.”

“Hangi konuda yardım edecek?”

“Dubai’nin evini bulmakta.”

Beate duraksadı.

“Son listeyi ele geçirebilir miyim diye bakarım” dedi.

“Sağ ol. Sonra konuşuruz.”

“Bekle.”

“Evet?”

“Gusto’nun tırnağının altında bulunan kanın DNA profilinin geri kalanı ilgini çekmiyor mu?”

Aylardan yazdı ve Oslo'nun kralıydım. Irene'ye karşılık yarım kilo keman almış ve yarısını sokaklarda satmıştım. O parayla büyük bir iş, İhtiyar Delikanlı'yı piyasadan silecek bir örgüt kuracaktım. Ama önce başlangıcı kutlamak gerekiyordu. Kazandığım paranın cüzi bir kısmıyla, Isabelle Sköyen'in verdiği ayakkabılara uyan bir takım elbise aldım. İki dirhem bir çekirdek görünüyordum; lanet olası Grand'e girip süit istediğimde kaşlarını kaldırmadılar bile. Orada kaldık. Yirmi dört saat parti yapıyorduk. Grubumuzdakiler ara ara değişse de mevsim yazdı. Oslo, kadınlar, oğlanlar. Tıpkı eski günlerdeki gibiydi, ama uyuşturucular biraz daha ağırdı. Oleg'in bile keyfi yerine geldi ve bir ara eski haline döndü. Hatırlayabildiğimden çok arkadaşım varmış meğer, uyuşturucu da inanamayacağınız kadar hızlı tükendi. Grand'den kovulunca Christiania'ya gittik. Sonra da Holbergs Sokağı'ndaki Radisson'a.

Bu sonsuza dek süremezdi elbette, ama sonsuza dek süren ne var ki zaten?

Bir iki kez, otelden çıkarken sokağın karşısında siyah bir limuzin gördüm. Gerçi öyle bir sürü araba var. Ama bu araba bir yere gitmiyordu.

Sonra kaçınılmaz gün gelip çattı; param bitti ve yine uyuşturucu satmak zorunda kaldım. Alt kattaki süpürge dolaplarından birinin tavan fayanslarının ardındaki elektrik kablolarının arkasını zula yapmıştım. Ama kafam iyiiken oradan bahsetmiş olmalıyım veya belki de biri oraya girdiğimi görmüştür. Çünkü zulamdaki her şey çalındı. Elimde başka uyuşturucu da yoktu.

Başa dönmüştük. Gerçi artık "biz" diye bir şey yoktu. Otelden ay-

rılma vakti gelmişti. O günün ilk uyuşturucusunu sokaktan satın almak zorunda kaldım. Ama iki haftadan fazla kaldığımız odanın parasını ödemeye gelince, elimdeki paranın yetmediğini, on beş bin kron-
dan fazla açık olduğunu keşfettim.

Yapılabilecek en mantıklı şeyi yaptım.

Kaçtım.

Lobiden dosdoğru sokağa fırlayıp parktan denize doğru koştum. Kimse beni takip etmedi.

Sonra biraz alışveriş yapmak için Kvadraturen'e indim. Görünürde Arsenal oyuncusu yoktu. Ayaklarını sürüyerek ortalıkta dolanıp torbacı arayan, gözleri çukura kaçmış, beyinleri yanmış keşler vardı sadece. Bana meth satmak isteyen biriyle konuştum. Günlerdir keman gelmediğini, stokların tükendiğini söyledi. Ama Plata'da keşlerin ellerindeki son çeyreklik kemanları bir haftalık at almak için, paketi beş bin kron-
dan sattığı söyleniyormuş.

Elbette ki bende beş bin kron-
dan eser olmadığından, başımın belada olduğunu anladım. Üç seçeneğim vardı: Ya bir şeyler satacak ya da şantaj veya hırsızlık yapacaktım.

Önce bir şeyler satmayı denedim. Ama üvey ablamı bile satmış-
tım. Satacak neyim vardı ki? Sonra hatırladım. Prova odasındaydı; Kvadraturen'deki Pakistanlıların resmen yayılım ateşi açan bir taban-
caya beş bin kron vereceği kesindi. Bu yüzden koşarak kuzeye gidip Opera Binası'nın ve Oslo Merkez Garı'nın önünden geçtim. Ama prova odasına hırsız girmiş olacak ki kapının asma kilidi değiştirilmişti, amp-
lilerin yerinde de yeller esiyordu. Geride sadece bateri seti kalmıştı. Odessa'yı aradım, ama onu da almış olmalıydılar. Lanet olası hırsızlar.

Sonra şantajı denedim. Taksi çevirip batıya, Blindern'e gideceğimi söyledim. Ben daha biner binmez şoför param olup olmadığını sorma-
ya başlayınca, bu numarayı bildiğini anladım. Yolun sonundaki demir-
yolu hattına gelince kenara çekmesini söyledim, sonra da dışarı fırla-
dım ve üstgeçidi koşarak geçip şoförü atlattım. Takip edilmediğimi bil-
sem de koşarak Forskningsparken'e çıktım. Koşuyordum, çünkü telaş-
lıydım. Sebebini bilmiyordum.

Bahçe kapısını açıp çakıllı yoldan garaja koştum. Demir kapının yan aralığından baktım. Limuzin oradaydı. Ön kapıyı çaldım.

Kapıyı Andrey açtı. İhtiyar Delikanlı'nın evde olmadığını söyledi. Su deposunun ardındaki komşu evi gösterip İhtiyar Delikanlı'nın orada olması gerektiğini, çünkü limuzinin garajda olduğunu söyledim. *Atamanın* evde olmadığını tekrarladı. Paraya ihtiyacım var dedim. Bana yardımcı olamayacağını ve bir daha oraya gelmememi söyledi. Tek bir seferliğine kemana ihtiyacım olduğunu söyledim. Şu an ellerinde keman olmadığını, Ibsen'ın malzemelerden birini bulamadığını, birkaç hafta beklemem gerekeceğini söyledi. O zamana kadar ölürüm dedim. Ya param ya da kemanım olması gerekiyordu.

Andrey kapıyı kapatmaya davrandı, ama araya ayağımı koydum.

İstedigimi elde edemezsem, İhtiyar Delikanlı'nın adresini başkalarına söyleyeceğimi söyledim.

Andrey bana baktı.

Komik şivesiyle "Kendini öldürtmeye mi çalışıyorsun?" dedi. "Bisken'i hatırlıyor musun?"

Elimi uzattım. Polisler Dubai'yle adamlarının kaldığı yeri öğrenmek için bana iyi para verirler dedim. Bisken'e ne olduğunu öğrenmek için daha da fazla verirler dedim. Hele mahzen zemininde cesedi yatan sivil polisten bahsedersen kesenin ağzını iyice açacaklarını söyledim.

Andrey başını yavaşça iki yana salladı.

Bunun üzerine, o Kazak piçe *passhol v'chorte* (Rusçada 'cehenne-me kadar yolun var' demek galiba) diyerek çekip gittim.

Bakışlarını ta bahçe kapısına dek ensemde hissettim.

İhtiyar Delikanlı'nın malını Oleg ile çalmamdan sonra beni cezalandırmamasının sebebini bilmiyordum, ama bu sefer paçayı kurtarmayacağımı biliyordum. Ancak umurumda değildi; dayanma gücümün sınırına gelmişim ve duyduğum tek şey açık çeken kan damarlarımın feryatlarıydı.

Vestre Aker Kilisesi'nin arkasındaki yola çıktım. Orada öylece durarak, gelip geçen yaşlı kadınları seyrettim. Kocalarının ve kendilerinin mezarlarına giden bu dulların el çantaları para doluydu. Ama bunu ya-

pabilecek biri değildim. Ben, Hırsız hiç kımıldamadan, domuz gibi terleyerek öylece durdum. Seksen yaşındaki, narin kemikli kadınlardan ödüm kopuyordu. İnsanı hüngür hüngür ağlatmaya yeterdi bu.

Günlerden cumartesiydi ve borç verebilecek arkadaşlarımı düşünüyordum. Bu iş uzun sürmedi. Hiçbiri vermezdi.

Sonra ister istemez borç verecek biri geldi aklıma. Kendi iyiliğini düşünüyorsa verecekti.

Kalabalığa karışarak, bedavaya otobüse binip doğuya giderek, nehrin düzgün tarafına geri döndüm ve Manglerud'da indim.

Truls Berntsen bu kez evdeydi.

Apartmanın beşinci katındaki dairesinin kapısında durup, Blindernveien'da verdiğim ultiatomun aşağı yukarı aynısını dinledi. Beş bin kron vermezse, Tutu'yu öldürüp cesedini gömdüğünü polise söyleyecektim.

Ama Berntsen istifini bozmadı. Beni dairesine davet etti. Bir anlaşmaya varabileceğimize emin olduğunu söyledi.

Ama gözlerinde çok ters bir ifade vardı.

Bu yüzden, yerimden kımıldamadım ve konuşacak bir şey olmadığını, parayı vermediği takdirde onu ispiyonlayacağımı söyledim. Emniyet Teşkilatı'nın polisleri ihbar eden kişilere ödül vermediğini söyledi. Ama beş bin kronta sorun yok, epeydir tanışıyoruz, arkadaş sayılız dedi. Evinde fazla para olmadığını, bir ATM'ye gitmemiz gerektiğini, arabasının aşağıdaki garajda olduğunu söyledi.

Bunu düşündüm. Kafamda alarm zilleri çalsa da, uyuşturucuya duyduğum ihtiyaç kâbus gibiydi ve mantıklı düşünmemi tamamen engelliyordu. Bu yüzden, hiç içime sinmese de başımla onayladım.

Harry kafedeki kalabalığa göz gezdirirken "Eee, nihai sonucu aldın ha?" dedi. Ortalıkta şüpheli tipler yoktu. Daha doğrusu bir sürü şüpheli tip vardı, ama hiçbirinin polis olmadığını biliydi.

"Evet" dedi Beate.

Harry telefonu iyice sıktı. “Gusto’nun kimi tırmaladığını zaten biliyorum sanırım.”

“Ya?” Beate’nin sesinde şaşkınlık vardı.

“Evet. Bir insanın DNA kaydı varsa genellikle ya zanlıdır, ya hüküm giymiş bir suçludur ya da bir suç mahallinde delilleri karartmış olabilecek bir polistir. Bizimkisi üçüncüsü. Adı Truls Berntsen. Ogrkrim’de çalışan bir polis.”

“O olduğunu nereden biliyorsun?”

“Eh, olanlardan yola çıkarak denebilir.”

“Peki” dedi Beate. “Yürüttüğün mantığın sağlam olduğuna şüphem yok.”

“Teşekkürler” dedi Harry.

“Ama yanılıyorsun” dedi Beate.

“Ne?”

“Gusto’nun tırnak altlarındaki kan Berntsen diye birine ait değil.”

Ama Truls Berntsen’in kapısının önünde dururken –araba anahtarlarını almaya gitmişti– aşağı baktım. Ayakkabılarıma. Resmen muhteşem ayakkabılardı. Sonra Isabelle Skøyen’i düşünmeye başladım.

O Berntsen gibi tehlikeli değildi. Hem benim için deliriyordu. Değil mi? Belki?

Hem de nasıl deliriyordu.

Böylece, Berntsen dönmeden, basamakları yedişer yedişer atlayarak indim ve her katta asansör düğmesine bastım.

Metroya atlayıp Oslo Merkez Garı’na gittim. Başta Isabelle’yi aramam gerektiğini düşündüm, ama sonra vazgeçtim. Telefonda konuşsak beni reddedebilirdi, ama zatı şahaneleri bendenizi nefes kesici yakışıklılığımıyla karşısında görürse bu mümkün değildi. Ayrıca günlerden cumartesi olması, ahır yamağının orada olmadığı anlamına geliyordu. Dolayısıyla Isabelle evdeydi; ne de olsa atlarla domuzlar buz dolabından yiyecek almayı pek beceremez. Oslo Merkez Garı’nda

Östfold hattının abonmanla seyahat edilen vagonuna bindim, çünkü Rygge'ye gitmek yüz kırk dört krona patlardı ve hâlâ o kadar param yoktu. İstasyondan çiftliğe kadar yürüdüm. Epey uzun bir mesafe. Hele yağmur başlayınca iyice uzun geliyor. Yağmur başladı.

Avluya girerken Isabelle'nin arabasını gördüm; şehir merkezi sokaklarında hunharca kullanılan 4x4'lerdendi. Çiftlik evinin kapısını çaldım. Ama açan olmadı. Seslendim ve sesim etraftaki duvarlardan yankılandı, ne var ki kapıyı kimse açmadı. Isabelle atla gezintiye çıkmış da olabilirdi tabii. Sorun değildi, parasını nerede tuttuğunu biliyordum ve taşrada insanlar hâlâ çoğu zaman kapılarını kilitlemezdi. Bu yüzden kapı kolunu indirdim ve evet, kapı ardına kadar açıldı.

Yatak odasına çıkarken, birden karşımda onu gördüm. İriyarıydı, merdivende bacakları ayırık duruyordu, bornozluydu.

"Burada ne işin var Gusto?"

Gülümseyerek "Seni görmek istedim" dedim. İyice gülümsedim.

Soğuk bir sesle "Dışçıye ihtiyacın var" dedi.

Ne demek istediğini biliyordum; dişlerimde kahverengi lekeler vardı. Biraz çürük gibi görünseler de, tel fırçayla halledilmeyecek bir mesele değildi.

"Burada ne işin var?" diye tekrarladı. "Para mı istiyorsun?"

Isabelle'yle olayımız buydu işte... Aynıydık, rol yapmamıza gerek yoktu.

"Beş bin?" dedim.

"Bu işe yaramaz Gusto... O iş artık bitti. Seni arabamla istasyona bırakmamı ister misin?"

"Ha? Yapma Isabelle. Peki düzüşsek?"

"Şşşt!"

Durumu ancak bir saniye sonra çaktım. Jeton biraz geç düşmüştü. Lanet olası uyuşturucu krizini suçlamak gerek. Isabelle gün ortasında bornozla duruyordu, ama ful makyajlıydı.

"Birini mi bekliyorsun?" diye sordum.

Yanıt vermedi.

"Yeni seks arkadaşı mı?"

"Ortadan kaybolursan böyle olur Gusto."

"Geri gelmeyi severim" diyerek, göz açıp kapayıncaya dek kolumu beline doladım ve onu kendime çekiverdim; dengesini yitirdi.

"Sırılsıklamsın" dedi ve direndi, ama sert seks istediği zamanlardankinden fazla değil.

"Yağmur yağıyor" diyerek kulak memesini ısırdım. "Senin bahanen ne?" Elimi bornozunun içine sokmuştum bile.

"Leş gibi de kokuyorsun. Bırak beni!"

Tıraşlı vajinasını bulup okşadım. Islaktı. Çok ıslaktı. İki parmağımı birden sokabildim. Fazla ıslaktı. Yapış yapış bir şey hissettim. Elimi çektim. Kaldırdım. Parmaklarım beyaz, sümüksü bir şeyle kaplıydı. Şaşkınlıkla başımı kaldırıp Isabelle'ye baktım. Üstüme eğilip "Dediğim gibi, ortadan kaybolursan..." derken zaferle sırtıttığını gördüm.

Delirdim ve onu tokatlamak için elimi kaldırdım, ama elimi tutarak beni durdurdu. O Sköyen kaltağı epey güçlüydü.

"Artık git Gusto."

Gözlerimde bir şeyler hissettim. Bunun imkânsız olduğunu bilmesem, gözlerim yaşardı derdim.

Boğuk bir sesle "Beş bin kron" diye fısıldadım.

"Hayır" dedi. "Yoksa gene gelirsin. Ve buna izin veremeyiz."

"Seni amcık!" diye bağırđım. "Çok önemli birkaç noktayı unutuyorsun. Parayı vermezsen gazetelere gidip ipliğini pazara çıkarırım. Dü-züşmemizi kastetmiyorum, Oslo'yu temizleme meselesinin arkasında İhtiyar Delikanlı'yla senin olmanızı kastediyorum. Pabucumun sosyalistleri sizi. Uyuşturucu parasıyla siyaset el ele. *Verdens Gang* ne kadar verir dersin?"

Yatak odası kapısının açıldığını duydum.

"Yerinde olsam hemen kaçardım" dedi Isabelle.

Arkasındaki karanlıkta döşeme tahtalarının gıcırdadığını duydum.

Kaçmak istedim, gerçekten. Ama kımıldamadım.

O kişi yaklaştı.

Karanlıkta, adamın yüzündeki çizgilerin parladığını görür gibi oldum. Seks arkadaşı. Kaplan çocuk.

Öksürdü.

Sonra aydınlığa çıktı.

Öyle yakışıklıydı ki, hasta olmama karşın aynı hisse kapıldım. Elimi göğsüne koyma arzusuna. Güneşte ısınmış, terli cildini parmak uçlarımda hissetmek istedim. Her cüretkârlığım karşısında afallayıp kendiliğinden kasılarak tepki verecek kaslarını.

Harry “Kim dedin?” diye sordu.

Beate öksürdü ve tekrarladı: “Mikael Bellman.”

“Bellman mı?”

“Evet.”

“Gusto öldüğünde, tırnak altlarında Bellman’ın kanı mı vardı?”

“Öyle görünüyor.”

Harry arkasına yaslandı. Bu her şeyi değiştiriyordu. Yoksa değiştirmiyor muydu? Cinayetle alakalı olması şart değildi. Ama bir şeyle alakalıydı. Bellman’ın hakkında konuşmak istemediği bir şeyle.

Bellman bağırmasına gerek bırakmayan bir ses tonuyla “Defol” dedi.

“Siz ikiniz ha?” dedim. “Isabelle, Truls Berntsen’ı kiraladı sanıyordum. Daha yukarıya gitmekle akıllılık etmişsin Isabelle. Olay nedir? Berntsen senin kölen mi sadece Mikael?”

Adını okşarcasına söylemiştim. Sonuçta o gün onun arazisinde kendimizi bu şekilde, Gusto ve Mikael olarak tanıtmıştık. İki delikanlı, iki potansiyel oyun arkadaşı gibi. Adını söylediğimde gözlerinin ateş saçtığını gördüm. Bellman çırilçıplaktı. Saldırmayacağını bu yüzden düşündüm herhalde. Benim için fazla hızlıydı. Üstüme atladı ve kolunu boynuma dolayıp sıktı.

“Bırak!”

Beni çekerek merdivenin tepesine çıkardı. Burnum göğsüyle kol-

tuk altının arasında sıkışmış olduğundan, ikisinin de kokusunu alabiliyordum. Aklımdan çıkmayan bir düşünce vardı: Gitmemi istiyorsa neden beni merdivenden yukarı çıkarıyordu? Onu yumruklayarak kurtulamayınca tırnaklarımı göğsüne daldırdım ve elimi pençe şekline getirerek kendime doğru çektim; tırnağımın meme ucunu çizdiğini hissettim. Küfretti ve kolu gevşedi. Kendimi kurtarıp sıçradım. Merdivenin ortasına indim, ama ayakta kalmayı başardım. Hole dalıp Isabelle'nin araba anahtarlarını kaptım ve avluya fırladım. Araba da kilitli değildi elbette. Ben el frenini indirirken, tekerlekler etrafa çakıl saçtı. Mikael Bellman'ın koşarak kapıdan çıktığını aynadan gördüm. Elinde bir şey parılıyordu. Sonra, tekerlekler yeri kavrayınca koltuğa yapıştı ve araba avludan yola fırladı.

"Trulls Berntsen'ı Orgkrım'e yanında götürən Bellman idi" dedi Harry. "Berntsen yakıcılık işlerini Bellman'ın talimatıyla yapıyor olabilir mi?"

"Konuşmamızın nereye gittiğinin farkında mısın Harry?"

"Evet" dedi Harry. "Şimdiden sonra senin bu meseleyle bir alakan olmayacak Beate."

"Sıkıysa beni durdurmayı dene!" Telefon hoparlörü cızırdadı. Hatırlayabildiği kadarıyla Harry, Beate Lönn'ün ağzını bozmasına daha önce hiç tanık olmamıştı. "Bu benim polis ekibim Harry. Berntsen gibilerin ekibime kara çalmasını istemiyorum."

"Tamam" dedi Harry. "Fakat acele hüküm vermeyelim. Elimizdeki tek kanıt Bellman'ın Gusto'yla tanışmış olması. Trulls Berntsen'ın aleyhindeyse elimizde hiç somut kanıt yok henüz."

"Ne yapacaksın peki?"

"Başka bir yerden başlayacağım. Durum umduğum gibiyse, taşlar birbirini domino taşı gibi devirecek. Bütün mesele planı başlatana dek serbest kalabilmem."

“Bir planın var yani?”

“Tabii ki bir planım var.”

“İyi bir plan mı?”

“Öyle demedim.”

“Ama bir plan?”

“Kesinlikle.”

“Yalan söylüyorsun, değil mi?”

“Çok sayılmaz.”

E18'den Oslo'ya dalarken, başımı ne büyük bir belaya soktuğumu fark ettim.

Bellman beni yukarı götürmeye çalışmıştı. Yatak odasına. Beni kovalarken elinde olan tabanca o sırada oradaydı. Çenemi kapalı tutmak için beni öldürmeye hazırdı resmen. Demek ki o da dizlerine kadar boka batmıştı. Şimdi ne yapacaktı peki? Beni tutuklatacaktı elbette. Araba hırsızlığından, uyuşturucu satmaktan, otel faturasını ödemekten... Seçeneklerin sürüsüne bereketti. Kimseye bir şey anlatmama fırsat tanımadan beni demir parmaklıklar ardına gönderecekti. Ağzımı tıkayıp beni döveceklerdi, sonra da büyük ihtimalle ya ölümüne intihar süsü verecek ya da başka bir mahkûm tarafından öldürülmüşüm gibi göstereceklerdi. Yani yapabileceğim en aptalca şey bu arabayı kullanmaktı, çünkü onu aramaya şimdiden başlamışlardı muhtemelen. Bu yüzden gaza bastım. Gideceğim yer şehrin doğusunda olduğundan, merkezden uzak durabilirdim. Tepeye çıkıp sessiz sakin mahallelere yöneldim. Biraz uzaklaşınca park ettim ve yürümeye başladım.

Güneş tekrar belirmişti ve kendini sokağa atmış insanlar, tutma saplarının arasından sarkan filelerine tek kullanımlık mangal konulmuş bebek arabalarını iterek ortalıkta geziniyordu. Güneşe mutluluğun ta kendisiymiş gibi bakarak sırtıyorlardı.

Araba anahtarlarını bir bahçeye atıp apartmana doğru yürüdüm.

Aradığım ismi taşıyan kapı zilini bulup çaldım.

Ibsen sonunda konuşunca “Benim” dedim.

Diyafondan gelen ses “Biraz meşgulüm” dedi.

“Ben de uyuşturucu bağımlısıyım” dedim. Bunu espri olsun diye söylemiştim, ama yine de sarsıldım. Oleg arada sırada müşterilere uyuşturucu bağımlılığından mustarip olup olmadıklarını, biraz keman isteyip istemediklerini gırgırına sormamı komik bulurdu.

Ses “Ne istiyorsun?” diye sordu.

“Biraz keman istiyorum.”

Müşteri gibi konuşmuştum.

Ibsen duraksadı.

“Hiç kalmadı. Bitti. Üretmek için baz yok.”

“Baz mı?”

“Baz Levorphanol. Formülünü de ister misin?”

Doğruyu söylediğini biliyordum, ama elinde biraz vardı mutlaka. Olmalıydı. Düşündüm. Prova odasına gidemezdim; orada beni bekliyorlardı mutlaka. Oleg. Sevgili Oleg beni içeri alırdı.

“İki saatin var Ibsen. Dört çeyreklikle Hausmanns Sokağı’na gelmezsen dosdoğru polise gidip her şeyi anlatırım. Artık kaybedecek hiçbir şeyim yok. Anlıyor musun? Hausmanns Sokağı, 92 Numara. Dosdoğru içeri gir; ikinci katta.”

Yüzünü hayal etmeye çalıştım. Dehşete kapılmış, terleyen halini. Zavallı yaşlı sapık.

“Tamam” dedi.

Bu işi halletmenin yolu buydu işte. Durumun ciddiyetini anlamalarını sağlamanız yeter.

Harry kahvesini bitirip sokağa baktı. Gitme vakti gelmişti. Youngstorget’ten Torggata’daki kebabçılara giderken telefonunu çaldı.

Arayan Klaus Torkildsen idi.

“Haberler iyi” dedi.

“Haydi ya?”

“Söz konusu zaman aralığında, Oslo’nun merkezindeki

dört baz istasyonu Truls Berntsen'in telefonundan sinyal almış; böylece Hausmanns Sokağı 92 Numara'yla aynı bölgede olduğunu saptadım."

"Bahsettiğimiz bu bölgenin büyüklüğü ne kadar?"

"Şey, altıgen sayılır. Çapı sekiz yüz metre."

Harry "Tamam" diyerek bu bilgiyi düşündü. "Peki ya diğer adam?"

"Adına kayıtlı bir şey bulamadım, ama Radium Hastanesi'nde şirket adına kayıtlı bir telefonu var."

"Mm." Harry bir kapıdan girip dolu üç masanın yanından geçerek, doğal denemeyecek kadar parlak kebapların sergilendiği tezgâhın önünde durdu. "Adresini buldun mu?"

Klaus Torkildsen'in söylediği adresi bir peçeteye yazdı.

"O adrese kayıtlı başka telefon var mı?"

"Nasıl yani?"

"Karısı veya sevgilisi var mı diye merak ettim de."

Harry, Torkildsen'in klavye kullandığını duydu. Sonra yanıt geldi. "Hayır. O adreste başkası oturmuyor."

"Teşekkürler."

"Anlaştık mı peki? Bir daha asla konuşmayacağız, değil mi?"

"Evet. Son bir şey kaldı. Mikael Bellman'ı araştırmanı istiyorum. Son aylarda kimlerle konuştuğunu ve cinayet saatinde nerede olduğunu."

Yüksek bir kahkaha. "Orgkrim'in şefi mi? Boşversene! Alt düzey bir memuru gizlice araştırabilirim, fark edilsem de bir şekilde açıklama yapıp kurtulabilirim... Benden istediğin şeysen anında kovulmama yol açar." Torkildsen yine güldü; bu fikrin şaka olduğunu gerçekten düşünür gibiydi. "Anlaşmamızın sana düşen kısmını yerine getirmeni bekliyorum Hole."

Telefonu kapadı.

Taksi peçetede yazılı adrese vardığında, dışarıda bir adam bekliyordu.

Harry inip adama doğru yürüdü. “Kapıcı Ola Kvernberg misin?”

Adam başıyla onayladı.

“Dedektif Hole. Seni arayan bendim.” Hole kapıcının bekleyen taksiye gizlice göz attığını gördü. “Hazırda devriye arabası olmayınca taksi kullanırız.”

Kvernberg karşısındaki adamın gösterdiği kimlik kartını inceledi. “İçeri zorla girildiğini gösteren bir iz görmedim” dedi.

“Ama ihbarda bulunuldu, o yüzden bir bakalım. Sende ana anahtar var, değil mi?”

Kvernberg başıyla onaylayarak ana kapıyı açarken, polis zillerdeki isimlere göz gezdirdi. “Görgü tanığı, birinin balkonlara tırmanıp ikinci kata girdiğini görmüş.”

Kapıcı yukarı çıkarken “Aryan kimdi?” diye sordu.

“Bu gizli bilgi Kvernberg.”

“Pantolonunuzda bir şey var.”

“Kebap sosu. Temizlemeye vereceğim, ama hep erteliyorum. Kapıyı açabilir misin?”

“Eczacının mı?”

“Burada oturan eczacı mı ki?”

“Radium Hastanesi’nde çalışıyor. Girmeden önce onu aramız gerekmez mi?”

“Senin için sakıncası yoksa, hırsız şu an burada mı diye bakmak istiyorum. Buradaysa tutuklayabiliriz.”

Kapıcı mırıldanarak özür diledi ve kapıyı telaşla açtı.

Hole daireye girdi.

Buranın bekâr evi olduğu belliydi. Fakat derli topluydu. Klasik müzik CD’leri ayrı bir rafta, alfabetik sırayla diziliyordu. Kimya ve eczacılık dergileri büyük yığınlar halinde, ama düzgünce istiflenmişti. Bir kitaplık rafında, iki yetişkinle bir oğlanın çerçeveli fotoğrafı vardı. Harry oğlanı tanıdı. Çocuk

somurtarak başını biraz yana eğmişti. En fazla on iki on üç yaşında olsa gerekti. Kapıcı ön kapıda durup dikkatle baktığından Harry balkon kapısını kontrol eder gibi yaptı, sonra da odaları gezdi. Çekmeceleri ve dolapları açtı. Ama görünürde suç kanıtından eser yoktu.

Öyle ki, bazı meslektaşları bunu şüpheli bulurdu.

Ama Harry bunu daha önce de görmüştü; bazı insanların sırrı olmazdı. Sayıları çok fazla olmasa da, böyle insanlar vardı. Kapıcının arkasında, yatak odası kapısında durup ağırlığını bir ayağından diğerine aktardığını duydu.

Harry onun yanından geçerek ön kapıya doğru giderken “İçeri zorla girilmiş veya herhangi bir şey çalınmış gibi görünmüyor” dedi. “Yanlış alarm olabilir.”

Kapıcı arkalarından kapıyı kilitlerken “Anlıyorum” dedi. “Peki içeride hırsız olsa ne yapacaktınız? Taksiyle mi götürecektiniz?”

Harry gülümseyerek “Devriye arabası çağırırdık herhalde” dedi ve kapının yanındaki ayakkabılıkta duran çizmeleri alıp inceledi. “Söylesene, bu iki çizmenin boyutları birbirinden *epey* farklı değil mi?”

Kvernberg çenesini ovuşturarak Harry’yi süzdü.

“Evet, olabilir. Adam yumru ayaklı. Kimliğinize tekrar bakabilirim miyim?”

Harry kartını ona uzattı.

“Bunun geçerlilik süresi...”

Harry “Taksi bekliyor” diyerek kartı kaptı ve merdivenlere koşarak inmeye başladı. “Yardımanın için sağ ol Kvernberg!”

Hausmanns Sokağı’na gittim ve tabii ki kilitleri kimse tamir etmemiş olduğundan, dosdoğru daireye çıktım. Oleg orada yoktu. Kimse yoktu. Dışarıda stres yaşamakla meşguldüler. Bulmalıyım, bulmalıyım diye. Burada bir sürü keşin yaşadığı belliydi. Ama içeride hiçbir

şey yoktu elbette. Sadece boş şişeler, kullanılmış şırıngalar, kanlı hid-rofil pamuk parçaları ve boş sigara paketleri... Zırnık bırakmamışlar-dı resmen. Kirli bir şiltede oturup küfrederken fareyi gördüm. İnsanlar farelerden bahsederken, olduklarından iriymiş gibi anlatırlar hep. Oy-sa fareler çok büyük değildir. Küçücükler. Bütün mesele, kuyrukla-rının çok uzun olabilmesidir. Tamam, tehdit altında olduklarını hisse-dip arka bacaklarının üstünde dikilirlerse olduklarından büyük görü-nebilirler. Bunun dışında, tıpkı bizim gibi strese giren zavallı yaratıklar-dır onlar. Bulmalıyım diye.

Bir kilise çanının çaldığını duydum. Ibsen'in mutlaka geleceğini söyledim kendime.

Gelmeliydi. Lanet olsun, kendimi öyle kötü hissediyordum ki. İşe gittiğimizde onları görürdüm, kuyrukta bekliyor olurlardı ve bizi gör-düklerine, kuyruğun hareket etmesine öyle sevinirlerdi ki. Titrerler-di, banknotları hazır olurdu, amatör dilencilğe kadar düşmüş olurlar-dı. Şimdi ben de aynı durumdaydım. Topal Ibsen'in ayaklarını sürüye sürüye merdivenleri çıkmasını ve salakça, peltek peltek konuşmasını duymayı öyle istiyordum ki.

Geri zekâlı gibi tüm kartlarımı açık etmiştim. Altı üstü bir doz iste-miştim, o kadar ve hepsini kendime düşman etmekten başka bir şey geçmemişti elime. İhtiyar Delikanlı'yla Kazaklarını. Delici ve çılgın ba-kışlı Truls Berntsen'ı. Kraliçe Isabelle'yle baş seks arkadaşını.

Fare süpürgeliğin dibinden kaçıyordu. Çaresizlikten halılarla şilte-lerin altına baktım. Bir şiltenin altında bir fotoğraf ve bir parça çelik tel buldum. O buruşuk ve solgun fotoğraf Irene'nin pasaport fotoğrafı olduğundan, bu şiltenin Oleg'e ait olduğunu tahmin ettim. Ama telin orada ne işi olduğunu anlayamadım. Epey bir süre sonra kafama dank etti. Ellerimin terlediğini, kalp atışlarımın hızlandığını hissettim. Ne de olsa, Oleg'e zula hazırlamayı öğretmiştim.

Hans Christian Simonsen turistlerin arasından sıkış tıkış geçerek, Opera Binası'nın fiyordun ucunda yüzen bir buzdağ gibi görünmesine yol açan, beyaz İtalyan mermeriyle kaplı zeminden yukarı çıktı. Çatıda etrafa bakınınca, bir duvarda oturan Harry Hole'u gördü. Harry tek başınaydı, çünkü turistlerin çoğu fiyort manzarasının keyfini çıkarmak için diğer tarafa gitmişti. Harry ise oturduğu yerden kara içlerine, şehrin eski ve çirkin kısımlarına bakmaktaydı.

Hans Christian onun yanına oturdu.

Harry okuduğu broşürden başını kaldırıp bakmadan "HC" dedi. "Bu mermere Carrara mermeri dendiğini ve Opera Binası'nın her Norveçliye iki bin krondan fazlaya mal olduğunu biliyor muydun?"

"Evet."

"*Don Giovanni* hakkında bilgin var mı?"

"Mozart. İki perdelik. Kendini kadınlara ve erkeklere Tanrı'nın bir armağanı olarak gören genç, küstah bir zampara herkesi kandırır ve kendilerinden nefret etmelerine yol açar. Ölümsüz olduğunu sanır, ama sonunda gizemli bir heykel gelip onun canını alır ve toprak ikisini de yutar."

"Mm. Birkaç gün sonra yeni bir prodüksiyonun prömiyesi varmış. Burada yazdığına göre, final sahnesinde koro şöyle şarkı söyleyecekmiş: '*Budur işte kötülük yapanın sonu: Bir günahkârın ölümü hep yansır hayatını.*' Sence bu doğru mu HC?"

“Doğru olmadığını *biliyorum*. Ölüm hayattan daha adil değil maalesef.”

“Mm. Burada cesedi kıyıya vuran polisten haberin var mı?”

“Evet.”

“Bilmediğin bir şey var mı?”

“Gusto Hanssen’i kim vurdu?”

Harry broşürü elinden bırakarak “Ah, o gizemli heykel” dedi. “Kim olduğunu bilmek istiyor musun?”

“Sen istemiyor musun?”

“Bilmesem de olur. Önemli olan, onun kim *olmadığını*, yani Oleg olmadığını kanıtlamak.”

Hans Christian, Harry’yi süzerek “Katılıyorum” dedi. “Ama böyle konuşman, Harry Hole’un gayretkeşliği hakkında duyduklarım ile örtüşmüyor.”

“Demek ki insanlar değişebiliyormuş.” Harry çabucak gülümsedi. “Polis avukatı arkadaşınla konuşup, soruşturmanın ne âlemde olduğunu öğrendin mi?”

“İsmi henüz kamuya açıklamamışlar, ama bütün havalimanlarıyla gümrük kapılarına haber verilmiş. Şöyle söyleyeyim: Pasaportun pek işe yaramaz.”

“Mayorka gezisi yattı desene.”

“Aranılan biri olduğunu bilmene rağmen, Oslo’nun bir numaralı turistik yerinde buluşmamızı neden istedin?”

“Küçük bir balık olarak öğrendiğim bir şey var, Hans Christian. Test edip onayladım. Balık sürüsünün arasında olmak her zaman daha güvenlidir.”

“Yalnızlık daha güvenli diye düşünüyorsun sanıyordum.”

Harry sigara paketini çıkarıp sarstı ve uzattı. “Bunu sana Rakel mi söyledi?”

Hans Christian başıyla onaylayıp bir sigara aldı.

Harry yüzünü ekşiterek “Ne kadar zamandır birliktesiniz?” diye sordu.

“Epeydir. Canını acıtıyor mu?”

“Boğazım mı? Biraz enfeksiyon kapmış olabilir.” Harry, Hans Christian’ın sigarasını yaktı. “Onu seviyorsun, değil mi?”

Avukatın sigarasından nefes çekme tarzı, Harry’ye onun herhalde öğrencilik zamanlarından beri pek sigara içmediğini düşündürdü.

“Evet, seviyorum.”

Harry başıyla onayladı.

Hans Christian sigarasından derin bir nefes çekerek “Ama sen hep oradaydın” dedi. “Gölgelerin arasında, gardıropta, yatağın altında.”

“Canavarmışım gibi konuştun” dedi Harry.

Hans Christian “Evet, öyle konuştum galiba” dedi. “Şeytan kovarcasına uzaklaştırmaya çalıştım seni, ama başaramadım.”

“Sigaranın hepsini içmene gerek yok, Hans Christian.”

“Sağ ol.” Avukat sigarayı fırlatıp attı. “Bu sefer ne yapmamı istiyorsun?”

“Ev soygunu” dedi Harry.

Karanlık çöker çökmez yola çıktılar.

Hans Christian, Harry’yi Grünerløkka’daki Bar Boca’dan aldı.

“Güzel araba” dedi Harry. “Aile arabası.”

Hans Christian “Norveç kurdum vardı” dedi. “Avcılık. Külübe. Bilirsin.”

Harry başıyla onayladı. “Güzel hayat dedikleri.”

“Bir Kanada geyiğinin toynakları altında can verdi. Kendimi avutmak maksadıyla, bu bir Norveç kurdu için iyi bir ölüm şekli olsa gerek diye düşündüm. Yani işini yaparken ölmek.”

Harry başıyla onayladı. Ryen’e çıkıp dönemeçlerden geçerek, Oslo’nun doğu kısmının en güzel manzaralı yerlerinden birine vardılar.

Harry karanlık bir evi göstererek “İşte burası” dedi. “Far-lar evin pencerelerini aydınlatacak şekilde, çapraz park et.”

“Seninle?..”

“Hayır” dedi Harry. “Sen burada bekle. Telefonunu açık tut ve biri gelirse ara.”

Harry levveyi alıp, çakıllı bahçe yolundan eve doğru yürüdü. Sonbahar, keskin gece havası, elmaların hoş kokusu. Harry bir an dejavu yaşadı. Bir bahçeye Öystein ile gizlice girişini, Tresko’nun da çitin orada gözcülük etmesini anımsadı. Sonra birden, başında Kızılderili başlığı olan karanlık bir siluet topallayarak, domuz gibi çığlık atarak üzerlerine gelmişti.

Zili çaldı.

Bekledi.

Kimse gelmedi.

Yine de Harry evde birinin olduğunu hissediyordu.

Levveyi kilidin yanından kapı aralığına sokup dikkatle ağırlığını verdi. Kapı eskiydi, ahşap ve rutubetliydi, kilidi de modası geçmiş türdendi. Harry daha sonra diğer elini kullanarak kimlik kartını eğik kilit dilinin iç tarafına bastırdı. Daha çok bastırdı. Kilit birden açıldı. Harry içeri girip kapıyı ardından kapadı. Karanlıkta durup nefesini tuttu. Elinde ip-liksi bir şey hissetti; bu bir örümcek ağının kalıntısıydı muhtemelen. İçeride rutubet ve metrukluk kokusu vardı. Ama daha kekremsi bir koku da vardı. Hastalık, hastane. Hasta alt bezleri ve ilaçlar.

Harry el fenerini yaktı. Boş bir portmanto gördü. Evin içlerine girmeyi sürdürdü.

Oturma odası pudrayla kaplanmış gibiydi; duvarlarla mobilyaların renkleri emilerek alınmıştı sanki. Işık konisi oda-da gezindi. Işık bir çift gözden yansıyınca Harry’nin kalbi durdu. Doldurulmuş bir baykuş. Odanın geri kalanı kadar griydi.

Harry evin daha da içlerine girmeye cesaret edince, buranın da tıpkı o daire gibi olduğuna kanaat getirdi. Burada sıradışı bir şey yoktu.

Ama mutfığa ulaşıp da masada iki pasaport ve uçak biletleri görünce fikri değişti.

Pasaport fotoğrafı muhtemelen yaklaşık on yıllık olsa da, Harry o adamı Radium Hastanesi'ne yaptığı ziyaretten tanıdı. Kızın pasaportu yepyenydi. Fotoğrafta neredeyse tanınmaz haldeydi... Solgundu, saçları da düz ve cansızdı. Biletler on gün sonraki bir Bangkok uçuşu içindi.

Harry bodruma indi. Ardına bakmadığı tek kapıya doğru yürüdü. Kilitte anahtar vardı. Harry kapıyı açtı. Holde fark ettiği kokuyu tekrar aldı. Kapının yanındaki ışık düğmesine bastığında yanan çıplak ampul, mahzene inen basamakları aydınlattı. Evde birinin olduğu hissi. Veya sezi... Harry, Martin Pran'ın sabıkası olup olmadığını kontrol edip etmediğini sorduğunda, Bellman biraz alayla "Ha, evet... şu sezi meselesi" demişti. Harry o hissinde yanılmadığını artık biliyordu.

Aşağı inmek istiyordu, ama bir şey onu engelliyordu. Mahzen. Harry'nin çocukluk evindekine benziyordu. Anne si karanlıkta, iki çuval içinde tuttukları patateslerden getirmesini istediğinde, Harry hiçbir şey düşünmemeye çalışarak aşağıya koşardı. Hava çok soğuk olduğu için koştuğunu hayal etmeye çalışırdı. Bir an önce yemek hazırlamaları gerektiği için koştuğunu. Koşmayı *sevdiği* için koştuğunu. Koşmasının aşağıda bekleyen sarı adamla ilgisi yoktu; o çıplak, gülümseyen adamın uzun dili ağzına girip çıktıkça şapır şupur sesler çıkardı. Ama Harry'yi durduran bu değildi. Başka bir şeydi. Rüya. Mahzen koridorundan gelen çığ.

Harry bu düşünceleri bastırarak ilk basamağa ayağını koydu. Uyarı niteliğinde bir gıcırta duydu. Kendini yavaş adım atmaya zorladı. Levye hâlâ elindeydi. Aşağı inince depoların arasından yürümeye başladı. Tavandaki ampulün

ışığı zayıftı. Ve daha çok gölge oluşturunuyordu. Harry bütün oda kapılarının asma kilitlerle kapatılmış olduğunu fark etti. Kim kendi mahzenindeki depoların kapısını kilitlerdi ki?

Harry levyenin sivri ucunu bir menteşenin altına soktu. Derin nefes aldı; çıkacak sestten ödü kopuyordu. Levveye çok hızlı bastırınca kısa bir çatırtı koptu. Harry nefesini tutup kulak kabarttı. Ev de nefesini tutuyordu sanki. Çıt çıkmıyordu.

Harry kapıyı hafifçe iterek açtı. Burnuna o koku hücum etti. Parmakları iç tarafta ışık düğmesi buldu, bir an sonra da ışığa boğuldu. Neon tüp lamba.

Depo dışarıdan görüldüğünden çok daha büyüktü. Harry burayı tanıdı. Daha önce gördüğü bir odanın kopyasıydı. Radium Hastanesi'ndeki laboratuvarın. Cam balonlu tezgâhlar ve test tüpü stantları. Harry büyük bir plastik kutunun kapağını açtı. İçerideki beyaz tozda yer yer kahverengi toz zerrelere vardı. Harry işaretparmağının ucunu yalayıp toza baktırdı, sonra da dişetlerine sürttü. Acı. Keman.

Harry irkildi. Bir ses. Tekrar nefesini tuttu. İşte oradaydı. Biri burnunu çekiyordu.

Harry koşarak geri dönüp ışığı kapadı ve levveyi hazır tutarak karanlıkta eğildi.

Tekrar biri burnunu çekti.

Harry birkaç saniye bekledi. Sonra hızlı ve sessiz adımlarla depodan çıkıp, seslerin geldiği tarafa doğru yürüdü. Soldaki bir depo. Harry sağ elinde levyeyle yaklaştı. Parmak uçlarına basarak kapıya gitti; kapının üstünde, tam Harry'nin çocukluk evindeki gibi, tel örgüyle kapatılmış ufak bir gözetleme deliği vardı. Tek fark, bu kapının metalle sağlamlaştırılmış olmasıydı.

Harry el fenerini hazır tutarak kapının yanındaki duvara yaslandı, üçe kadar saydı ve feneri yakarak deliği aydınlattı.

Bekledi.

Üç saniye sonra, kimse ışığa doğru ateş etmeyince veya

saldırmayınca, Harry yüzünü tel örgüye yaslayıp içeri baktı. Tuğla duvarlarda gezinen huzme bir zinciri aydınlattı, bir şiltenin üstünden hızla geçti ve aradığı şeyi nihayet buldu. Bir yüz.

Kızın gözleri kapalıydı. Hiç kımıldamadan oturuyordu. Buna alışkınmış gibi. El feneriyle incelenmeye.

Harry çekinerek “Irene?” diye sordu.

Tam o anda, Harry’nin cebindeki telefon titreşmeye başladı.

Saatime baktım. Dairenin altını üstüne getirmeme karşın Oleg'in zulasını bulamamıştım. Ibsen'in da yirmi dakika önce gelmiş olması gerekirdi. O sapık hele gelmesindi! İnsan kaçırma ve tecavüzden müebbet yerdı. Irene'yi Oslo Merkez Garı'na geldiği gün prova odasına götürmüş, Oleg'in kendisini orada beklediğini söylemişim. Oleg orada değildi elbette. Ama Ibsen oradaydı. O Irene'yi zapt ederken, ben de kıza iğneyle uyuşturucu zerk etmişim. Rufus'u düşünmüştüm. Bunun en iyisi olduğunu. Irene sakinleşince de, onu Ibsen'in arabasına taşımaktan başka işimiz kalmamıştı. Bagajda Ibsen'in bana getirdiği yarım kilo mal vardı. Pişman mıydım? Evet, bir kilo istemediğime pişmandım! Hayır, tabii ki pişmanlıklarım vardı. Tamamen duygusuz değilim. Ama 'Lanet olsun, bunu yapmamalıydım' diye düşününce, Ibsen'in Irene'ye iyi bakacağını söylüyordum kendime. Ibsen onu kendi çarpık tarzıyla seviyor olmalıydı. Hem zaten artık çok geçti; artık esas mesele, malı kullanıp sağlığıma kavuşmamdı.

Bedenimin ihtiyaç duyduğu şeyi elde edememek benim için yeni bir deneyimdi. Şimdiye kadar hep neyi istersem elde ettiğimi fark ettim. Gelecekte de böyle olmayacaksa, oracıkta ölmeyi yeğlerdim. En azından genç ve güzelken, dişlerim düzgün sayılırken ölmüş olurum. Ibsen gelmeyecekti. Bunu artık biliyordum. Mutfak penceresinin önünde durup sokağa baktım, ama o ibnetordan eser yoktu. Ondan da, Oleg'den de.

Herkesi denemiştım. Tek bir kişi kalmıştı.

Bu seçeneği uzun süre görmezden gelmiştim. Korkuyordum. Evet, gerçekten. Ama onun şehirde olduğunu biliyordum. Irene'nin ortadan kaybolduğunu öğrendiği günden beri buradaydı. Stein. Üvey ağabeyim.

Tekrar sokağa baktım.

Hayır. Onu arayacağıma ölürdüm.

Saniyeler geçti. Ibsen gelmiyordu.

Lanet olsun! Böyle hasta olmaktansa ölmek daha iyiydi.

Tekrar gözlerimi ovuşturdum, ama göz çukurlarımdan çıkan böcekler gözkapaklarımın altına kaçıp yüzümün her tarafında gezinmeye başladılar.

Ölmek o kadar da cazip gelmemeye başlamıştı.

Final beklemedeydi.

Stein'ı aramak mı, yoksa ölmek mi?

Lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun!

Telefon çalmaya başlayınca Harry feneri söndürdü. Arayanın Hans Christian olduğunu gördü.

Hans Christian, Harry'nin kulağına, kaygıdan boğuklaşmış bir sesle "Biri geliyor" diye fısıldadı. "Bir adam bahçe kapısının önüne park etti, şimdi de eve doğru yürüyor."

"Tamam" dedi Harry. "Sakin ol. Bir şey görürsen mesaj at. Bir terslik olursa da kaç..."

"Kaçmak mı?" Hans Christian gerçekten alınmış gibiydi.

"İşlerin sarpa sardığını görürsen kaç, tamam mı?"

"Neden..."

Harry telefonu kapadı ve el fenerini tekrar açıp tel örgüye doğru tuttu. "Irene?"

Kız fal taşı gibi açık gözlerini kırıştıtarak ışığa baktı.

"Beni iyi dinle. Adım Harry. Polisim ve seni kurtarmaya geldim. Ama biri geliyor. Buraya inerse, bir şey olmamış gibi davran... tamam mı? Çok yakında seni buradan kurtaracağım Irene. Söz veriyorum."

Kız “Sende şey var mı?” diye mırıldandı, ama Harry gerisini duyamadı.

“Ne var mı?”

“Sende... keman var mı?”

Harry dişlerini gıcırdattı. “Biraz daha dayan” diye fısıldadı.

Merdiveni koşarak çıkıp ışığı kapadı. Kapıyı iterek aralayıp dışarıya göz attı. Ön kapının tamamını görebiliyordu. Birinin dışarıdaki çakıllı yoldan, ayağını sürüyerek yaklaştığını duydu. O kişi tek ayağını peşi sıra sürüklüyordu. Yumru ayak. Sonra kapı açıldı.

Işık yandı.

İşte oradaydı. İriyarı, toparlak, tombul.

Stig Nybakk.

Radium Hastanesi’nde bölüm başkanı. Harry’yi okuldan hatırlayan. Tresko’yu tanıyan. Siyah çizikli alyansı olan. İçinde sıradışı bir şey bulmanın imkânsız olduğu bir bekâr evinde yaşayan. Ama aynı zamanda, ailesinden kalma, satmadığı bir evi de olan.

Nybakk ceketini askıya asıp elini uzatarak Harry’ye doğru yürüdü. Birden durdu. Elini önünde gezdirdi. Alnında derin bir kırışıklık belirdi. Öylece durup kulak kabarttı. Harry bunun sebebini anladı. İçeri girerken yüzünde hissettiği ve örümcek ağı sandığı şey, başka bir şey olsa gerek. Nbyakk’ın davetsiz misafiri olup olmadığını anlamak için hole gerdiği görünmez bir iplik.

Nybakk şaşılacak bir hız ve çeviklikle bir dolaba doğru atıldı. Elini içeri soktu. Bir şey çıkardı. Donuk metali parıltıdayan bir şey. Pompalı tüfek.

Lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun. Harry pompalı tüfeklerden nefret ederdi.

Nybakk kapağı açık bir fişek kutusunu dolaptan çıkardı. Büyük, kırmızı iki fişegi baş ve işaretparmaklarıyla tuttu.

Harry’nin beyni hızla çalışsa da iyi bir fikir bulamıyordu,

bu yüzden kötü fikri seçti. Telefonunu çıkarıp tuşlara basmaya başladı.

K-o-r-n-a ç-a-l v-e e-o

Lanet olsun! Yanlış yazdım!

Nybakk'ın tüfeği kırmasıyla çıkan metalik tıkırtıyı duydu.

Sil. Neredesin? "E" ve "o" yerine "a" ve "d".

Nybakk'ın fişekleri yerleştirdiğini duydu.

a-d-a-m f-a-r ı-ş-ı-k-l-a-r-ı-n-a

Bu küçük tuşlara başlayacağım şimdi! Haydi!

Namluya mermi sürüldüğünü duydu.

ç-ı-k-a-n-a k-e-

Yanlış! Nybakk'ın ayağını sürüyerek yaklaştığını duydu. Yeterince zamanı yoktu. Hans Christian'ın hayal gücünü çalıştırabileceğini umması gerekecekti.

d-a-r b-e-k-l-e!

"Gönder" tuşuna bastı.

Nybakk'ın pompalı tüfeği omuz hizasına kaldırdığını görebiliyordu. Eczacının bodrum kapısının aralık olduğunu fark ettiğini düşündü birden.

Tam o sırada korna çalındı. Yüksek sesle, ısrarla. Nybakk irkildi. Yol manzaralı oturma odasına baktı. Duraksadı. Sonra odaya girdi.

Korna tekrar çalındı ve bu kez susmadı.

Harry bodrum kapısını açıp Nybakk'ın peşinden gitti; parmak uçlarına basmasına gerek yoktu. Korna sesinin ayak seslerini bastırdığını biliyordu. Nybakk'ın perdeleri açmasını kapıdan seyretti. Hans Christian'ın steysin arabasının güçlü ksenon farları, odayı köreltici ışığa boğdu.

Stig Nybakk dört uzun adımla yaklaşan Harry'yi ne gördü ne de duydu. Gözlerini ışıktan korumak için elini siper etmişti; Harry kollarını Stig Nybakk'ın omuzlarına dolayıp tüfeği kaptı ve namluyu adamın tombul boynuna yanlamasına dayadı. Dizlerini onun bacaklarının arkasına dayayıp ittire-

rek, birlikte yere düşmelerine yol açtı; Nybakk nefes almaya çabalyordu.

Hans Christian artık korna çalmasına gerek olmadığını anlamış olmalıydı, çünkü korna sesi kesildi ama Harry baskı uygulamayı sürdürdü. Ta ki Nybakk'ın hareketleri yavaşlayana ve adam güçten düşer, dermansızlaşır gibi görüne dek.

Harry, Nybakk'ın bilincini yitirmekte olduğunu biliyordu. Stig Nybakk'ın, insan kaçıran ve kemanın mucidi olan kişinin beyni birkaç saniye daha oksijensiz kalırsa hasar görecekti. Bundan birkaç saniye sonra da adam ölecekti.

Harry durum değerlendirmesi yaptı. Üçe kadar saydıktan sonra, tüfeği tutan iki elinden birinin parmaklarını açtı. Nybakk sessizce yere yığıldı.

Harry bir sandalyeye soluk soluğa oturdu. Kanındaki adrenalini seviyesi düşerken, çenesiyle boynu tekrar acıma-ya başladı. Giderek daha çok acıyorlardı. Harry acıya aldır-mamaya çalışarak “T”, “A”, “M”, “A” ve “M”ye basıp Hans Christian’a mesaj gönderdi.

Nybakk hafifçe inlemeye başlayarak cenin pozisyonuna geçti.

Harry onun üstünü aradı. Adamın ceplerinde bulduğu her şeyi kahve sehпасına koydu. Cüzdan, cep telefonu ve reçeteli ilaç şişesi. Zestril. Harry dedesinin kalp krizini önlemek için bu ilacı kullandığını hatırladı. Hap şişesini ceket cebine tıktırıp, pompalı tüfeğin namlusunu Nybakk'ın soluk alnına dayadı ve ayağa kalkmasını emretti.

Nybakk, Harry'ye baktı. Bir şey diyecek oldu, ama sonra vazgeçti. Güçlkle ayağa kalktı; olduğu yerde sallanıyordu.

Harry onu arkasından, hole doğru itince Nybakk “Nereye gidiyoruz?” diye sordu.

“Aşağı” dedi Harry.

Stigg Nybakk hâlâ yalpaladığından, Harry elini adamın omzuna koyarak ona yardımcı oldu, tüfeği de sırtına daya-

dı ve gürültüyle mahzene indiler. Harry'nin Irene'yi bulduğu odanın kapısının önünde durdular.

"Ben olduğumu nereden bildin?"

"Yüzükten" dedi Harry. "Kapıyı aç."

Nybakk cebinden çıkardığı anahtarı asma kilide sokup çevirdi.

İçeri girince ışığı yaktı.

Irene yer değiştirmişti. Onlara en uzak köşeye sinmişti, titriyordu ve bir omzunu kaldırmıştı; birinin ona vurmasından korkar gibiydi. Ayak bileğine takılı pranga, bir tavan kirişine çiviyle tutturulmuştu.

Harry zincirin Irene'nin odada serbestçe hareket edebileceği kadar uzun olduğunu fark etti. Zincir Irene'nin ışığı açabileceği kadar uzundu.

Irene karanlığı yeğlemişti.

"Onu serbest bırak" dedi Harry. "Prangayı da kendine tak."

Nybakk öksürdü. Ellerini kaldırdı. "Bak Harry..."

Harry ona vurdu. Tamamen gözü döndü ve ona vurdu. Cansız metalin ete vurmasıyla çıkan tok sesi duydu ve tüfek namlusunun Nybakk'ın burnunu kanattığını gördü.

Harry fısıldayarak, güçlükle konuştuğunu hissederek "Adımı bir daha söylersen, bu tüfeğin ters tarafıyla beynini patlatıp duvara saçarım" dedi.

Nybakk titreyen ellerle prangayı çıkarırken Irene öylece, kaskatı ve ilgisizce durup uzaklara baktı. Bütün bunlar onu hiç ilgilendirmiyordu sanki.

"Irene" dedi Harry. "Irene!"

Irene uyanır gibi oldu ve Harry'ye baktı.

"Git buradan" dedi Harry.

Irene gözlerini ovuşturdu; Harry'nin çıkardığı sesleri yorumlamak, o sözcükleri anlamak için tamamen odaklanması gerekiyordu sanki. Eylemde bulunmak için de. Ağır ağır, sa-

bit bakışlarla, uyurgezer gibi yürüyerek Harry'nin yanından geçip mahzen koridoruna çıktı.

Nybakk şilteye oturmuş, pantolonunun paçasını sıyırmıştı. Pranganın dar kelepçesini tombul, beyaz baldırına takmaya çalışıyordu.

“Ben...”

“El bileğine tak” dedi Harry.

Nybakk itaat etti; Harry zinciri çekerek, pranganın takılı olup olmadığını kontrol etti.

“Yüzüğü çıkar ve bana ver.”

“Neden? Bu sadece ucuz bir...”

“Çünkü o sana ait değil.”

Nybakk yüzüğü çıkarıp Harry'ye verdi.

“Hiçbir şey bilmiyorum” dedi.

Harry “Ne hakkında?” diye sordu.

“Soracağın kişi hakkında. Dubai hakkında. Onunla iki kez görüştüm, ama ikisinde de gözlerim bağlıydı, yani nerede görüştüğümüzü bilmiyorum. Onun adamı olan iki Rus haftada iki kez buraya gelip mal alıyorlar, ama Dubai'nin gerçek ismini söylediklerini duymadım. Bak, istediğin paraysa bende...”

“Sebep bu muydu?”

“Neyin sebebi?”

“Her şeyin. Para için miydi?”

Nybakk gözlerini birkaç kez kırıştırdı. Omuz silkti. Harry bekledi. Sonra Nybakk hafifçe, bezgince gülümsedi. “Ne için olabilir sence Harry?”

Ayağını gösterdi.

Harry yanıt vermedi. Duymak istediğine emin değildi. Yoksa anlayabilirdi. Oppsal'da, benzer koşullarda büyüyen iki kişiden birinin doğuştan sakat olmasının, sakatlığı hayatını çok kısıtlayacak boyutta olmasa da yaşamını oldukça değiştirebileceğini. Ayağın içedönük olmasına yol açan bir-

kaç çarpık kemik. *Pes ekinovarus*. At toynağı. Yumru ayaklı birinin yürüyüşü, bir atın toynaklarının ucunda yürümesine benzediği için. Bu sakatlık *biraz* dezavantaj oluşturmazdı, o kadar. Onunla başa çıkmanın yollarını ya bulur ya da bulamazdınız. Bay Popüler olmak için, istenilen biri olmak için biraz daha çok uğraşmanız gerekirdi: Pencere dibindeki sırada oturan kız, gülümseyince kalbinizin patlayacak gibi olmasına yol açan kız maalesef size gülümsemezdi. Sınıf takımının kaptanına, havalı arkadaşlara sahip o havalı delikanlıya gülümserdi. Stig Nybakk hayatı boyunca, dikkat çekmeden topallamıştı. Öyle silikti ki Harry bile onu hatırlayamıyordu. Nybakk kendine iyi bir hayat kurmuştu. Eğitim almış, çok çalışmış, bölüm başkanı olmuş, hatta sınıf takımına bizzat kaptanlık yapmaya başlamıştı. Ama temel bir unsur eksikti. Pencere dibindeki sırada oturan kız. O hâlâ başkalarına gülümsüyordu.

Zengin. Nybakk zengin olmak zorundaydı.

Çünkü para makyaj gibiydi; her şeyi gizler, her şeyi sağlardı. Satılık olmadığı söylenen şeyleri de: Saygıyı, takdiri, aşkı. Etrafa bakmak yeterliydi: Güzel kadınlar paralı erkekleri seçiyordu hep. Dolayısıyla şimdi sıra Stig Nybakk'a, Yumru Ayak'a gelmişti.

Kemanı keşfetmişti ve dünya onun ayaklarına kapanmalıydı. O kız neden onu istememişti peki? Nybakk'ın daha şimdiden zengin bir adam olduğunu ve her geçen hafta daha da zenginleşeceğini bilmesine –*bilmesine*– karşın, neden tiksintisini çok da gizlemeden sırtını dönmüştü? Bunun sebebi aklında başka birinin, parmağına taksın diye o salak, zevksiz yüzüğü vermiş kişinin olması mıydı? Bu adil değildi; Nybakk sevilme kriterlerini yerine getirmek için gece gündüz çalışmıştı ve o kız artık Nybakk'ı sevmek *zorundaydı*. Bu yüzden Nybakk onu kaçırmıştı. Pencere dibindeki sıradan kaçırmıştı. Bir daha asla sırta kadem basmasın di-

ye, onu burada prangaya vurmuştu. Zoraki evliliği tamamlamak için de onun yüzüğünü alıp kendi parmağına takmıştı.

Oleg, Irene'ye verdiği ucuz yüzüğü annesinden çalmıştı; annesine de o yüzüğü Harry, bir sokak pazarından alıp vermişti; yüzük o sokak pazarına da kim bilir nereden... Tıpkı o Norveçli çocuk şarkısında söylendiği gibiydi: "Yüzüğü al ve bırak gezinsin." Harry yüzüğün yaldızlı yüzeyindeki siyah çizici okşadı. Dikkatliydi ama kördü.

Dikkatliydi, Stig Nybakk ile ilk görüşmesinde, yüzüğü fark edip şöyle demişti: "O yüzük. Bende de aynısından vardı."

Ama kördü çünkü aradaki benzerlik üstüne düşünmemiştir. Bakırdaki çizik kararmıştı.

Harry ancak Martine'nin alyansını gördükten ve onun kendisine, dünyada öyle adi bir yüzük alacak tek kişinin o olduğunu söylemesini duyduktan sonra Oleg'i Nybakk ile ilişkilendirmişti.

Stig Nybakk'ın dairesinde şüpheli bir şey bulamadığında bile, kanaatinden bir an olsun kuşku duymamıştı. Tam tersine, o evde hiçbir suç delili bulunmaması, Harry'nin Nybakk'ın başka yerde birtakım haltlar karıştırdığını varsaymasına yol açmıştı hemen. Nybakk'a ailesinden kalan, satamadığı ve boş duran evde. Harry'nin ailesinin evinin yukarısındaki, tepedeki kırmızı evde.

Harry "Gusto'yu sen mi öldürdün?" diye sordu.

Stig Nybakk başını iki yana salladı. Gözleri kapanıyordu. Uykulu gibiydi.

"O esnada başka yerde olduğunu kanıtlayabilir misin?"

"Hayır. Hayır, kanıtlayamam."

"Söyle bana."

"Oradaydım."

"Nerede?"

"Hausmanns Sokağı'ndaydım. Gusto'yu görmeye gidiyordum. Beni ihbar etmekle tehdit etmişti. Ama Hausmanns

Sokağı'na vardığımda, her yerde polis arabası vardı. Biri Gusto'yu öldürmüştü bile.”

“Bile derken? Yani sen de aynı şeyi yapmayı planlıyordun?”

“Aynı şeyi değil. Tabancam yok.”

“Neyin var peki?”

Nybakk omuz silkti. “Kimya bilgim. Gusto uyuşturucu krizindeydi. Kemana ihtiyacı vardı.”

Nybakk'ın yorgun gülümseyişine bakan Harry başıyla onayladı. “Yani yanındaki beyaz madde ne olursa olsun, Gusto'nun onu oracıkta zerk edeceğini biliyordun.”

Nybakk kapıyı göstermek için elini kaldıınca zincir şingirdadı. “Irene. Ona birkaç söz söyleyebilir miyim, şeyden önce?..”

Harry, Stig Nybakk'ı izledi. Tanıdık bir şey gördü. Hasarlı biri, bitmiş bir adam. Kaderin ona dağıttığı kartlara isyan etmiş biri. Ve kaybetmiş.

“Ona sorayım” dedi Harry.

Irene'yi yukarıda, oturma odasında buldu. Irene bir sandalyede oturuyordu; ayaklarını altında toplamıştı. Harry holdeki dolaptan bir ceket alıp Irene'nin omuzlarına örttü. Onunla fısıldayarak konuştu. Irene çok cılız bir sesle karşılık verdi; soğuk oturma odasının duvarlarından gelecek yankılardan korkar gibiydi.

Gusto'yla Nybakk'ın (ona Ibsen diyorlardı) birlikte onu tuzağa düşürdüklerini söyledi. Yarım kilo kemana satıldığını. Dört ay kilit altında tutulduğunu.

Harry onun istediği kadar konuşmasına izin verdi. Sıradaki soruyu sormadan önce, Irene'nin sözünü bitirmesini bekledi.

Irene, Ibsen'dan duydukları dışında, Gusto'nun ölümüyle ilgili hiçbir şey bilmiyordu. Dubai'nin kim olduğunu veya nerede oturduğunu da. Gusto bir şey söylememişti, Irene de bilmek istememişti. Dubai'yle ilgili genel söylentiler duy-

muştı yalnızca: Onun şehirde bir çeşit hayalet gibi gezindiğini ve kimliğini ya da yüzünü kimsenin bilmediğini. Bir de rüzgâr gibi olduğunu, yakalanmasının imkânsız olduğunu.

Harry başıyla onayladı. Son zamanlarda bu imajı fazla sık duyar olmuştu.

“HC seni karakola götürecektir. Kendisi avukattır ve polise şikâyetle bulunmana yardım edecek. Sonra da seni Oleg’in annesine götürecektir; bir süre onun yanında kalabilirsin.”

Irene başını iki yana salladı. “Ağabeyim Stein’ı arayacağım. Onunla kalabilirim. Bir de...”

“Evet?”

“Polise şikâyetle bulunmam şart mı?”

Harry ona baktı. Bu kız öyle gençti ki. Öyle ufak tefekti ki. Yavru kuş gibiydi. Gördüğü zararın boyutunu kestirmek olanaksızdı.

“Yarına kadar bekleyebilir” dedi Harry.

Kızın gözlerinin yaşardığını gördü. Ve ilk düşüncesi şu oldu: *Sonunda*. Tam elini onun omzuna koyacakken vazgeçti. Yabancı bir adamın eli, bu kızın ihtiyacı olan şey olmayabilirdi. Ama Irene’nin gözlerindeki yaşlar bir an sonra ortadan kayboldu.

Irene “Başka, başka bir seçenek var mı?” diye sordu.

“Mesela?” dedi Harry.

“Mesela bir daha asla onu görmek zorunda kalmamam.” Irene, Harry’nin gözlerinin içine bakıyor, onun gözlerini kaçırmamasını engelliyordu. “Asla.”

Sonra Harry hissetti. Elinin üstünde onun elini. “Lütfen.”

Harry o eli, üstüne pat pat vurduktan sonra kızın kucağına geri koydu. “Haydi gel, seni HC’ye götüreyim.”

Harry arabanın uzaklaşmasını seyrettikten sonra eve geri dönüp mahzene indi. İp bulamasa da, merdiven altında

asılı bir hortum buldu. Hortumu alıp depoya girdi; Nbyakk'a hortumu attı. Başını kaldırıp tavan kirişine baktı. Kiriş yeterince yüksekteydi.

Nybakk'ın cebinde bulduğu Zestril şişesini çıkardı. Şişedeki hapları avcuna döktü. Altı.

Harry "Kalp hastası mısın?" diye sordu.

Nybakk başıyla onayladı.

"Günde kaç hap alman gerek?"

"İki."

Harry hapları Nybakk'ın eline, boş şişeyi de kendi ceket cebine koydu.

"İki gün içinde dönerim. Saygınlığın senin için ne anlam taşıyor bilmiyorum. Ebeveynin sağ olsalar daha çok utanırdın mutlaka, ama hapisanede diğer mahkûmların seks suçlularına nasıl muamele ettiğini duymuşsundur. Geldiğimde ölüysen unutulacaksın, bir daha asla ismin anılmayacak. Hayattaysan seni karakola götüreceğiz. Anladın mı?"

Stig Nybakk'ın çığlıkları Harry'yi ta ön kapıya dek takip etti. Suçluluğuyla, hayaletleriyle, yalnızlığıyla, kararlarıyla tamamen, tamamen baş başa kalmış birinin çığlıkları. Ama o adamda tanıdık bir şey vardı. Harry kapıyı arkasından sertçe kapadı.

Harry Vetlandsveien'da taksi çevirdi ve şoföre Urtegata'ya gitmek istediğini söyledi.

Boynu acıyor ve kendi nabızı varmış gibi zonkluyordu; bağımsız bir canlı olmuştu... Bakterilerden oluşan o iltihaplı hayvan hapsolmuştu ve dışarı çıkmak istiyordu. Harry şoföre arabada ağrıkesici olup olmadığını sordu, ama adam başını iki yana salladı.

Björvika'ya saparlarken Harry gökyüzünde, Opera Binası'nın tepesinde havai fişeklerin patladığını gördü. Birileri

bir şeyi kutluyordu. Harry kendisinin de kutlama yapması gerektiğini düşündü. Başarmıştı. Irene'yi bulmuştu. Oleg de serbestti. Harry hedefine ulaşmıştı. Neden içinden kutlama yapmak gelmiyordu peki?

“Olay ne?” diye sordu.

“Eh, opera galası var. Bu akşam oraya iki dirhem bir çekirdek tipler götürdüm.”

“*Don Giovanni*. Davet edilmiştim.”

“Neden gitmedin ki? İyiymiş diyorlar.”

“Trajediler içimi parçalıyor.”

Şoför aynadan Harry'ye şaşkınlıkla baktı. Güldü. “Trajediler *içini* mi parçalıyor?”

Harry'nin telefonu çaldı. Arayan Klaus Torkildsen idi.

“Bir daha asla konuşmayacağınız sanıyordum” dedi Harry.

“Ben de” dedi Torkildsen. “Yine de... Eee, o söylediğin şeye baktım.”

“Artık çok önemi yok” dedi Harry. “Benim gözümde o vaka çözüldü.”

“Tamam, ama Bellman'ın –en azından telefonunun– cinayet saatinden hemen önce ve sonra Östfold'da olduğunu bilmek ilginç gelebilir. O kadar kısa sürede cinayet mahalline gidip gelebilmesi imkânsız.”

“Tamam Klaus. Sağ ol.”

“Tamam. Bir daha asla mı?”

“Bir daha asla. Artık gidiyorum.”

Harry telefonu kapadı. Başını koltuk kafalığına yaslayıp gözlerini kapadı.

Artık mutlu olmalıydı.

Gözkapaklarının içinde, havai fişeklerin ışıklarını görebiliyordu.

IV

“Seninle geleceğim.”

Her şey bitmişti.

Rakel tekrar onundu.

Harry, Gardermoen’un büyük yolcu salonunda, uçuş öncesi kontrol kuyruğunda ilerledi. Birden bir plan kurmuştu, hayatının geri kalanı için. İyi kötü bir plandı en azından. Ayrıca Harry kendini sarhoş gibi hissediyordu ve bu duyguyu tanımlamak için bulabildiği en iyi sözcük *mutluluk* idi.

Uçuş öncesi kontrol masasının yukarısındaki monitörde “Thai Air, Business Class” yazısı vardı.

Her şey öyle çabuk olup bitmişti ki.

Harry, Nybakk’ın evinden dosdoğru Watchtower’a, telefonunu iade etmek için Martine’ye gitmişti ama Martine yeni bir telefonu olduğunu, diğerinin Harry’de kalabileceğini söylemişti. Harry az çok prezentabl görünsün diye Martine’nin vermek istediği, az kullanılmış paltoyu sonunda kabul etmişti. Onun kendisini ikna etmesine izin vermişti. Acısı geçsin diye üç Paracet hapı da almıştı, ama Martine’nin yarayı incelemesini reddetmişti. Martine sargıları değiştirmek isterdi, oysa Harry’nin buna zamanı yoktu. Thai Air’i arayıp bilet almıştı.

Sonra o sözü duymuştu.

Rakel’i arayıp, Irene’nin bulunduğunu ve Oleg de serbest olduğundan kendisinin görevinin tamamlandığını söylemişti.

Rakel işte o zaman o sözü söylemişti.

Harry gözlerini kapayıp, Rakel'in o sözü söyleyişini bir kez daha hafızasında canlandırdı: "Seninle geleceğim Harry." *Seninle geleceğim. Seninle geleceğim.*

Ve: "Ne zaman?"

Ne zaman?

Harry "Şimdi" diye yanıtlamayı her şeyden çok istemişti. *Valizini toplayıp hemen gel!*

Ama az çok mantıklı düşünmeyi başarmıştı.

"Bak Rakel, ben aranan bir adamım, polis de seni gözetliyordur muhtemelen. Seni takip ederek beni bulmayı umuyorlardır, tamam mı? Bu gece tek başıma gideyim. Yarın akşam da sen gelirsin. Bangkok'ta beklerim. Oradan da Hong Kong'a geçebiliriz."

"Tutuklanırsan Hans Christian avukatlığını yapabilir. Çok ağır bir ceza almaz..."

"Beni kaygılandıran şey cezanın süresi değil" dedi Harry. "Oslo'da olduğum sürece Dubai beni bulabilir. Oleg'in güvenli bir yerde olduğuna emin misin?"

"Evet, ama bize katılmasını istiyorum Harry. Onsuz gelemem..."

"Tabii ki bize katılacak."

"Ciddi misin?" Harry, Rakel'in rahatladığını sesinden anlamıştı.

"Bir arada olacağız. Hong Kong'da da Dubai kılıma dokunamaz. Birkaç gün bekleriz, sonra da Herman Kluit'e söylerim. Birkaç adamını Oslo'ya gönderip Oleg'i getiririz."

"Hans Christian'a söyleyeyim. Sonra da yarın için bilet alırım canım."

"Bangkok'ta bekliyor olacağım."

Kısa bir sessizlik.

"Ama sen aranan bir adamsın Harry. Uçağa nasıl bineceksin şey...?"

"Sıradaki." *Sıradaki mi?*

Harry gözlerini açınca, masanın ardındaki kadının ona gülümsediğini gördü.

Öne çıkıp biletini ve pasaportunu kadına verdi. Onun pasaporttaki ismi bilgisayara yazmasını seyretti.

“Sizi burada bulamadım, Herr Nybakk...”

Harry güven verici bir gülümseme takındı. “Aslında Bangkok için on gün sonrasına bilet almıştım, ama bir buçuk saat önce arayıp bu akşam için değiştirdim.”

Kadın tekrar tuşlara bastı. Harry saniyeleri saydı. Derin nefes aldı. Verdi. Aldı.

“İşte burada, evet. Geç yapılan değişiklikler hemen görünmüyor bazen. Ama burada Irene Hanssen ile seyahat edeceğiniz yazıyor.”

“O daha önce planladığımız tarihte seyahat edecek” dedi Harry.

“Ah, anladım. Bagajınız var mı?”

“Hayır.”

Kadın yine tuşlara bastı.

Sonra kaşlarını çattı. Pasaportu tekrar açtı. Harry kendini hazırladı. Kadının biniş kartını içine koyduğu pasaportu Harry’ye verdi. “Acele etseniz iyi olur, Herr Nybakk. Uçağa yolcu alımı başladı bile. İyi yolculuklar.”

Harry tahmin etmediği kadar içtenlikle “Teşekkürler” dedikten sonra güvenlik noktasına doğru koştu.

Kendisine mesaj geldiğini ancak röntgen cihazının diğer tarafından çıktığında, tam anahtarları ve Martine’nin cep telefonunu alacakken fark etti. Martine’ye gelen tüm mesajları kaydediyordu; bunu da kaydedecekken, gönderici adının kısa olduğunu gördü. B. Beate.

54. Kapı’ya doğru koştu. Bangkok, son anons.

Mesajı oku.

“Son liste elime geçti. Bellman’dan aldığın listede bulunmayan bir adres var. Blindernveien, No: 74.”

Harry telefonu cebine tıktırdı. Masanın önünde kuyruk yoktu. Harry pasaportunu açtı; görevli, pasaportu ve biniş kartını kontrol etti. Harry'ye baktı.

“Bu yara izi fotoğrafta yok, sonradan oldu” dedi Harry.

Görevli onu süzdü. “Yeni fotoğraf çektir Nybakk” diyerek belgeleri geri verdi. Harry'nin arkasındaki kişiye, sıranın onda olduğunu işaret etti.

Harry özgürdü. Kurtulmuştu. Önünde yepyeni bir hayat uzanıyordu.

Kapıya vardığında, kuyrukta hâlâ beş kişi vardı.

Harry biniş kartına baktı. Şimdiye kadar sadece ekonomi sınıfında yolculuk etmişti... Herman Kluit için çalıştığı zamanlarda bile. Stig Nybakk'ın işleri tıklarında gitmişti. Dubai'nin işleri tıklarında gitmişti. Gidiyordu. *Gidiyor*. Şimdi, bu akşam müşteriler orada duruyordu; yüzleri titriyordu ve açıldılar... Arsenal tişörtlü adamın “Haydi” demesini bekliyorlardı.

Kuyrukta iki kişi kalmıştı.

Blindernveien, No: 74.

Seninle geleceğim. Harry, Rakel'in sesini tekrar duymak için gözlerini kapadı. Sonra duydu: *Polis misin? Öyle mi oldun? Karınca yuvasında köle misin, başkalarının fikirlerine göre yaşayan biri misin, robot musun?*

Harry öyle miydi?

Sıra ondaydı. Masadaki kadın kaşlarını kaldırdı.

Hayır, Harry köle değildi.

Biniş kartını kadına verdi.

Blindernveien, No: 74.

Gusto'nun tırnak altlarındaki kan Mikael Bellman'a aitti.

Lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun!

Harry uçağa bindi ve arayıp bulduğu deri koltuğuna gömüldü. *Tanrım...* Koltuk öyle yumuşaktı ki. Harry bir düğmeye basınca, koltuğun sırtı yatay pozisyona gelene dek ge-

riye yattı. Harry tekrar gözlerini kapadı; uyumak istiyordu. Bir gün uyandığında değişmiş olmayı ve kendini bambaşka bir yerde bulmayı istiyordu. Hafızasında Rakel'in sesini aradı. Ama başka bir ses, İsveççe konuşan bir ses buldu:

Bende sahte bir rahip yakalığı var; sende sahte bir şerif rozeti var. Peki senin inancın ne kadar sarsılmaz?

Bellman'ın kanı. "...Östfold'da... O kadar kısa sürede cinayet mahalline gidip gelebilmesi..."

Bütün taşlar yerine oturuyor.

Harry kolunda bir el hissedince gözlerini açtı.

Çıkkık elmacıkkemikli, Taylandlı bir hostes ona yukarıdan gülümsüyordu.

"Kusura bakmayın beyefendi, ama kalkıştan önce koltuğunuzu dikey konuma getirmeniz gerek."

Dikey konum.

Harry derin nefes aldı. Cep telefonunu çıkardı. Son aramaya baktı.

"Beyefendi, cep telefonunuzu kapamanız..."

Harry elini kaldırıp arama tuşuna bastı.

Klaus Torkildsen "Bir daha asla konuşmayacağız sanıyordum" dedi.

"Östfold'da tam olarak neredeydi?"

"Pardon?"

"Bellman. Gusto öldürüldüğünde Bellman, Östfold'da tam olarak neredeydi?"

"Rygge'de, Moss civarında."

Harry telefonunu cebine geri koyup ayağa kalktı.

"Beyefendi, emniyet kemeri işareti..."

"Kusura bakmayın" dedi Harry. "Yanlış uçaktayım."

"Eminim doğru uçaktasınızdır. Yolcu numaralarını kontrol ettik ve..."

Harry geldiği tarafa doğru, uzun adımlarla yürüdü. Peşinden koşturulduğunu duydu.

“Beyefendi, kapıyı kapadık bile...”

“Öyleyse açın.”

Kabin amiri yanlarına gelmişti. “Beyefendi, maalesef kurallar gereği kapıyı...”

Harry palto cebinin içini yoklayarak “Haplarım bitmiş” dedi. Zestril yazılı boş şişeyi bulup, kabin amirinin yüzüne doğru kaldırdı. “Ben Bay Nybakk’ım, anlıyor musun? Diyelim ki... Afganistan’dan geçerken bir yolcunun uçakta kalp krizi geçirmesini ister misin?”

Saat on biri geçiyordu ve hızla Oslo’ya giden havalimanı ekspresi boştu. Harry tavandan sarkan ekrandaki haberleri dalgınca okuyordu. Daha önce bir planı vardı, yeni bir hayat kurma planı vardı. Şimdiyse yirmi dakika içinde yeni bir plan kurması gerekiyordu. Delilikti bu. Harry şu an Bangkok’a giden bir uçakta olabilirdi. Fakat mesele şuydu ki, bu *teknik olarak* mümkündü. Ama Harry bunu yapabilecek biri değildi; bir kusurdu onun ki, bir işletim hatasıydı; onun yumru ayağı, boşvermesini, unutmasını, çekip gitmesini kendine asla söyleyememiş olmasıydı. İçki içebiliyordu, ama sonra bırakıyordu. Hong Kong’a gidebiliyordu, ama sonra geri geliyordu. Epey hasarlı biri olduğu şüphesizdi. Martine’nin verdiği hapların etkisi de geçmeye başlamıştı; Harry’nin daha fazla hapa ihtiyacı vardı; çektiği acı yüzünden başı dönüyordu.

Gözleri çeyrek dönem raporlarına ve spor sonuçlarına odaklanmışken, birden aklına bir şey geldi: Ya şimdi yaptığı buysa? Kaçmak. Tabanları yağlamak.

Hayır. Bu seferki farklıydı. Harry uçuş tarihini değiştirmişti; yarın gece, Rakel ile aynı uçakta gidecekti. Hatta business class’ta, yanındaki koltuğu Rakel için ayırtmış ve fiyat farkını ödemişti. Bunu ona söyleyip söylememekte ka-

rarsız kalmıştı, ama Rakel'in ne düşüneceğini biliyordu. Rakel, Harry'nin değişmediğini düşünecekti. Hâlâ aynı deliliğin etkisinde olduğunu. Hiçbir şeyin asla değişmeyeceğini. Ama orada yan yana oturlurken, uçağın hızlanmasıyla birlikte koltuklarına yapışırken, sonra da uçağın havalanışını, o hafifliği, geri dönülemezliği hissederlerken Rakel eski günleri geride, aşağılarında bıraktıklarını ve yolculuklarının başladığını nihayet anlayacaktı.

Harry havalimanı ekspresinden inip köprüden geçerek Opera Binası'na gitti ve İtalyan mermeri zeminde, ana kapıya doğru yürüdü. Camdan bakınca, lüks fuayedeki kordonların ardında atıştırmalıklar ve içecekler olduğunu, şık insanların sohbet ettiğini gördü.

Kapının önünde takım elbiseli ve tek kulaklıklı bir adam duruyordu; frikik barajı kurarcasına, kasıklarını elleriyle örtmüştü. Geniş omuzluydu, ama kaslı değildi. Eğitilmiş gözleri sayesinde Harry'yi çoktan fark etmişti ve şimdi onun *etrafına* bakınarak, şüpheli şeyler aramaktaydı. Dolayısıyla Norveç Güvenlik Servisi PST'de çalışan bir polis olmalıydı, ki bu da Polis Şefi'nin veya hükümetten birilerinin burada olduğunu gösteriyordu. Harry yaklaşırken adam iki adım geredi.

"Kusura bakmayın, bu özel bir parti..." diye söze başladı, ama Harry'nin kimlik kartını görünce sustu.

"Şefinle alakası yok arkadaşım" dedi Harry. "Biriyle iki çift laf etmem gerekiyor, o kadar. Resmi bir mesele."

Adam başıyla onaylayıp yaka mikrofonuna bir şeyler söyledi ve Harry'nin geçmesine izin verdi.

Harry uzun süre sürgünde olmasına karşın, dev iglo şeklindeki fuayede birçok tanıdık sima gördü: Medya yıldızları, televizyon spikerleri, spor ve siyaset dünyasının renkli isim-

leri, ayrıca kültür dünyasının az çok geri planda faaliyet gösteren duayenleri. Harry, Isabelle Sköyen'in topuklu ayakkabı giydiğinde çıkmak için yeterince uzun boylu birini bulmakta zorlandığını söylemesinin sebebini de anladı. Isabelle bir araya gelmiş davetlilerin arasında, uzun boyuyla dikkat çekiyordu.

Harry kordonu aştı ve kalabalığın arasından ite kaka, "Pardon" deyip durarak, insanların beyaz şaraplarının dökülmesine yol açarak geçti.

Isabelle kendisinden yarım baş kısa biriyle konuşuyordu, ama Harry bu kişinin güç ve mevki itibarıyla Isabelle'den birkaç baş uzun olduğunu kadının ilgili ve hevesli yüz ifadesinden anladı. Harry onlardan üç metre ötedeyken, karşısında bir adam belirdi.

"Ben az önce dışarıdaki meslektaşınızla konuşan polis memuruyum" dedi Harry. "*Şu kadınla* iki çift laf edeceğim."

Güvenlik görevlisi "Buyur" dedi; Harry onun imalı konuştuğunu sezer gibi oldu.

Son adımları attı.

"Selam Isabelle" dedi ve kadının yüzündeki şaşkınlığı gördü. "Umarım... kariyerini bölmüyorum?"

Isabelle kendi aralarında bir espri yapılmış gibi, tiz bir kahkaha atarak "Dedektif Hole" diye karşılık verdi.

Yanındaki adam hemen elini uzatarak –oldukça gereksiz bir şekilde– ismini söyledi. Halktan insanların gözüne girmenin seçim gününde meyvesini verdiğini, Belediye Binası'nın en üst katında geçirdiği uzun kariyerinde öğrenmişti muhtemelen. "Operayı beğendiğiniz mi Dedektif?"

"Hem evet, hem hayır" dedi Harry. "Bittiğinde çok sevindim ve tam eve giderken, kafama takılan birkaç şey olduğunu fark ettim."

"Ne gibi?"

"Şey, Don Giovanni hırsız ve zampara olduğundan, son

sahne de cezalandırılması gayet uygun tabii. Gelip Don Giovanni'yi cehenneme götüren heykelin kim olduğunu da anladım sanırım. Ama merak ettiğim şey şu: Don Giovanni'yi orada bulabileceğini heykele kim söyledi? Bana bunun cevabını verebilir misin?" Harry döndü. "Isabelle?"

Isabelle kaskatı bir şekilde gülümsedi. "Bir komplo teorin varsa, dinlemek her zamanki gibi ilginç olur. Ama belki başka bir zaman. Şu an beyefendiyle konuğu..."

Harry, Isabelle'nin kastettiği adama dönerek "Onunla iki çift laf etmem gerek" dedi. "İzninizle tabii."

Harry, Isabelle'nin itiraz edecek olduğunu gördü ama adam daha çabuk davrandı. "Elbette." Gülümseyerek başıyla veda etti ve onunla konuşmak için sıraya girmiş yaşlı çifte döndü.

Harry, Isabelle'yi kolundan tutup tuvalet işaretlerine doğru götürdü.

Isabelle'yi omuzlarından tutarak erkekler tuvaleti kapısının yanındaki duvara yaslayınca, kadın öfkeyle "Leş gibi kokuyorsun" diye fısıldadı.

"Takım elbisem birkaç kez çöp konteynerine düştü de" dedi Harry; etraflarındaki insanlardan birkaçının dikkatini çekmeye başladıklarını gördü. "Bak, bu işi ya medeni bir şekilde halledeceğiz ya da kaba kuvvetle hallolacak. Mikael Bellman ile işbirliğinin temelinde ne yatıyor?"

"Cehenneme kadar yolun var Hole."

Harry tuvalet kapısını tekmeyle açıp Isabelle'yi içeri sürükledi.

Harry kadını bir kabin kapısına yaslayıp, kolunu onun boğazına dayadı; lavabolardan birinin önündeki smokinli adam onlara şaşkınlıkla baktı.

Harry hırıltılı bir sesle "Gusto öldürüldüğünde Bellman senin evindeydi" dedi. "Gusto'nun tırnaklarının altında Bellman'ın kanı vardı. Dubai'nin yakıcısı da Bellman'ın en yakın iş arkadaşı ve dostu. Şimdi konuşmazsan *Aftenposten*'da-

ki adamımı arayacağım. Artık yarınki gazetede okursun o zaman. Sonra da elimde ne varsa savcının masasına koyacağım. Eee, hangisini seçiyorsun?”

“Pardon.” Smokinli adam konuşmuştu. Saygılı bir mesafeyi koruyordu. “Yardıma ihtiyacınız var mı?”

“Defol git!”

Adam afalladı (bunun sebebi, söylenen sözden çok, o sözü Isabelle’nin söylemiş olmasıydı belki) ve ayaklarını sürüyerek çıktı.

Nefes almakta zorlanan Isabelle “Düzüşüyorduk” dedi.

Harry onu bıraktı; kadının şampanya içtiğini nefesinden anlamıştı.

“Bellman ile sen mi düzüşüyordunuz?”

Kadın boynunu ovuşturarak “Onun evli olduğunu biliyorum, altı üstü düzüşüyorduk” dedi. “Gusto durup dururken geldi ve kapı dışarı edilirken, Bellman’ın göğsünü tırmaladı. Basına söylemek istiyorsan durma. Sen hayatında *hiç* evli bir kadınla düzüşmedin herhalde. Ama gazetelerde atılacak manşetlerin Bellman’ın karısıyla çocuklarına nasıl bir etkisi olacağını da hesaba katmalısın.”

“Bellman ile nasıl tanıştınız peki? Gusto’yla siz ikinizin arasındaki bu üçgenin tamamen tesadüf olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun?”

“Yüksek mevkili insanlar nasıl tanışır sence Harry? Etrafına bir bak. Bu partiye kimlerin geldiğine bak. Bellman’ın Oslo’nun yeni Polis Şefi olacağını herkes biliyor.”

“Senin Belediye’de mevki sahibi olacağını da biliyorlar mı?”

“Bir galada tanıştık. Prömiyer veya özel gösterim filan olabilir, hatırlamıyorum. Bu işler böyledir. Tarihini öğrenmek istiyorsan Mikael’i arayıp sorabilirsin. Ama bu gece aramaman iyi olabilir. Ailesiyle baş başa zaman geçiriyor. Bu sadece... eh, bu işler böyledir.”

Bu işler böyledir. Harry kadına baktı.

“Peki ya Truls Berntsen?”

“Kim?”

“Yakıcıları o, değil mi? Beni öldürmesi için onu Leon Oteli’ne gönderen kimdi? Sen miydin? Yoksa Dubai’miydi?”

“Sen neden bahsediyorsun yahu?”

Harry gerçeği onun yüz ifadesinden anladı. Isabelle, Truls Berntsen’i sahiden tanıımıyordu.

Isabelle Sköyen gülmeye başladı. “Harry, öyle üzgün görünme.”

Harry şu an Bangkok’a giden bir uçakta oturuyor olabilir-
di. Bir başka hayata götüren bir uçakta.

Dışarı çıkmaya davrandı.

“Bekle Harry.”

Harry döndü. Isabelle kabin kapısına yaslanmış ve eteği-
ni sıyırmıştı. Öyle yukarı sıyırmıştı ki, Harry onun jartiyeri-
nin tamamını görebiliyordu. Kadının sarı saçının bir buklesi
alnına düşmüştü.

“Artık bütün tuvalet bize kaldığına göre...”

Harry onunla göz göze geldi. Kadının gözleri buğuluydu.
Alkolden değil, şehvetten de değil, başka bir şeyden. Isabelle
ağlıyor muydu? Sert, yalnız, kendinden nefret eden Isabelle
Sköyen? Ve? Sevilmenin doğuştan hakları olduğuna inanan
ve bu uğurda başkalarının hayatını mahvetmeye hazır olan
hınçlı insanlardandı sadece.

Harry gittikten sonra kapı iki yana sallanmayı sürdürdü.
Son alkışlar misali, lastik keçeyle giderek daha hızlı sürtünü-
yordu.

Harry üstü kapalı köprüden geçerek Oslo Merkez Garı’na
dönüp basamaklardan Plata’ya indi. Diğer uçta yirmi dört
saat açık bir eczane vardı, ama orada hep upuzun bir kuyruk
olurdu; ayrıca Harry çektiği acıyı reçetesiz ilaçların geçirme-

yeceğini biliyordu. Yürümeyi sürdürerek Eroi Parkı'nı geçti. Yağmur başlamıştı ve Prinsens Sokağı'ndan geçen ıslak tramvay rayları, sokak lambalarının ışığında parlıyordu. Harry yürürken durumu düşündü. Nybakk'ın Oppsal'daki pompalı tüfeği kolay seçenektir. Üstelik pompalı tüfek Harry'ye daha çok manevra alanı sağlardı. 301 numaralı odada, gardırobun arkasında duran tüfeği almak içinse Leon Oteli'ne gizlice girmesi gerekirdi. Üstelik tüfeği bulup bulmadıkları bile belli değildi. Ama o tüfek daha etkiliydi.

Leon Oteli'nin arkasındaki avlu kapısının kilidi kırılmıştı. Yakın zamanda kırılmıştı. Harry takım elbiseli o iki adamın ziyarete geldikleri gece buradan geçtiklerini tahmin etti.

Harry içeri girince, arka kapının kilidinin de hasarlı olduğunu gördü.

Yangın merdiveni olarak da kullanılan dar merdivenleri çıktı. İkinci katta in cin top oynuyordu. Harry 310 numaralı odanın kapısını çaldı; Cato'ya, polis gelip gelmediğini sormak istiyordu. Veya başka birinin. Ama kapı açılmadı. Harry kulağını kapıya dayadı. Sessizlik.

Harry'nin odasının kapısı onarılmaya çalışılmadığından, anahtara gerek yoktu. Harry itince kapı açıldı. Harry çıkardığı kapı süpürgeliğinin artık örtmediği, çıplak betona akmış kanı fark etti.

Pencere de onarılmamıştı.

Harry ışığı açmadan odaya girip gardırobun arkasını el yordamıyla yoklayınca, tüfeği bulmadıklarını anladı. Fişek kutusunu da bulmamışlardı; hâlâ komodin çekmecesinde, Kitabı Mukaddes'in yanında duruyordu. Harry polisin Leon Oteli'ne gelmediğini de fark etti; otelde kalanlar da, komşular da altı üstü pompalı tüfekle birkaç el ateş edildi diye işe kanunu karıştırmaya gerek görmemişlerdi. Ne de olsa ortada ceset yoktu. Harry gardırobunu açtı. Giysileriyle valizi bile oradaydı, hiçbir şey olmamış gibi.

Karşı odadaki kadını gördü.

Kadın sırtı ona dönük halde, ayna karşısında oturuyordu. Harry'nin görebildiği kadarıyla saçını tarıyordu. Üstünde tuhaf bir şekilde eski moda görünen bir elbise vardı. Elbise eski değildi, eski modaydı yalnızca. Harry sebebini bilmeden, kırık pencere camından seslendi. Kısa bir sesleniş. Kadının tepki vermedi.

Harry tekrar zemin kata inince, dayanamayacağını anladı. Boynu alev almış gibiydi ve yüksek ateşi sebebiyle gözeneklerinden ter boşanıyordu. Ter içinde kalmıştı ve titremeye başladığını hissetti.

Barda çalan müzik değişmişti. Açık kapıdan Van Morrison'un "And It Stoned Me" şarkısı duyuluyordu.

Ağrıyı kesmek.

Harry sokağa çıktı, telaşla çalman bir çanın tiz sesini duydu, hemen ardından da mavili beyazlı bir duvar görüş alanını kapladı. Dört saniye boyunca sokağın ortasında hiç kımıldamadan durdu. Sonra tramvay geçip gitti ve açık bar kapısı tekrar belirdi.

Barmen başını gazetesinden kaldırıp da Harry'yi görünce irkildi.

"Jim Beam" dedi Harry.

Barmen iki kez gözlerini kırıştırmaması dışında hiç kımıldamadı. Gazete kayıp yere düştü.

Harry cüzdanından çıkardığı avroları tezgâha koydu. "Şişeyi ver."

Barmen ağzı açık kalakalmıştı. YE dövmesindeki E harfinin üst kısmı bir yağ kıvrımının altında kalmıştı.

"Şimdi" dedi Harry. "Sonra gideceğim."

Barmen banknotlara göz attı. Başını kaldırıp Harry'ye baktı. Gözlerini ondan ayırmadan Jim Beam şişesine uzandı.

Harry şişenin yarısından azının dolu olduğunu görünce iç geçirdi. Şişeyi palto cebine sokarken etrafa bakındı ve akıl-

da kalıcı bir veda cümlesi bulmaya çalıştı, başaramayınca da başıyla veda edip bardan çıktı.

Prinsens ile Dronningens sokaklarının köşesinde durdu. Önce bilinmeyen numaralar servisini aradı. Sonra şişeyi açtı. Bourbon kokusu alınca midesi kasıldı. Ama yapması gereken şey için anestetik bir maddeye ihtiyacı olduğunu biliyordu. Üç yıldır ağzına içki koymuyordu. Belki de bu süre içinde durumu düzelmişti. Şişeyi ağzına dayadı. Geriye eğilip şişeyi kaldırdı. Üç yıldır ayıktı. O zehir, vücudunda napalm bombası etkisi yarattı. Durumu düzelmemişti; eskisinden de kötüydü.

Harry pantolonuna veya ayakkabılarına içki dökülmesin diye öne eğilip, bir eliyle duvara yaslandı.

Arkasındaki asfalt yoldan topuklu ayakkabı sesleri geldiğini duydu. “Hey, beyefendi. Güzel mi ben?”

Harry boğazı dolmadan önce “Tabii” demeyi başardı. Ağzından fişkıran sarı sıvının kaldırırma çarpma hızı da çapı da etkileyiciydi; sonra topuklu ayakkabıların kastanyet gibi sesler çıkararak uzaklaştığını duydu. Elinin tersiyle ağzını silip tekrar denedi. Başını geriye attı. Viskiye safrayla birlikte yuttu. Ve tekrar kustu.

Üçüncü seferde, kusmamayı başardı. O an için.

Dördüncü seferde başarılı oldu.

Beşinci sefer cennetti.

Harry taksi çevirip şoföre adresi verdi.

Truls Berntsen karanlıkta aceleyle yürüyordu. Apartmanın önündeki, güzel ve güvenli evlerin ışıklarıyla aydınlanan otoparktan geçti; o evlerde atıştırma ve demlik dolusu kahveler, hatta belki bira bile çıkarılıyordu ve televizyonlar açılıyordu, çünkü artık haberler bitmiş olduğun-

dan televizyon izlemek daha eğlenceliydi. Truls, Emniyet Müdürlüğü'nü arayıp hasta olduğunu söylemişti. Neyi olduğunu sormamışlardı, üç gün mü gelmeyeceğini sormuşlardı sadece... Ne de olsa hasta raporu ibraz etmeden üç gün gelmeme hakkı vardı. Truls bir insanın tam üç gün hasta olacağını nereden bilebileceğini sorarak karşılık vermişti. Lanet olası kaytarıcıların ülkesiydi bu. İnsanların ellerinden gelse çalışacaklarını, çalışmak istediklerini *ciddi ciddi* iddia eden lanet olası politikacıların ülkesiydi. Norveçlilerin Sosyalist Parti'ye oy vermesinin sebebi, bu partinin kaytarmayı insan hakkı olarak görmesiydi. Hasta raporu almadan üç gün işe gitmemenize ve evde oturup otuz bir çekmenize, kayağa gitmenize veya akşamdan kalmalığınızın geçmesini beklemenize izin veren bir partiye kim oy vermezdi? Sosyalist Parti bunun avanta olduğunu biliyordu elbette, ama yine de makul görünmeye çalışıyorlardı. "İnsanların çoğunluğuna" güvenmekle övünüyor ve hasta numarası yapma hakkı tanımayı bir çeşit sosyal reform olarak sunuyorlardı. Kalkınma Partisi'yse daha da sinir bozucuydu, çünkü vergi indirimleriyle oy satın alıyor ve bunu gizlemeye pek çalışmıyordu bile.

Truls bütün gün oturup bunu düşünmüştü. Silahlarını gözden geçirirken, doldururken, kontrol ederken... Bir gözünü kilitli kapıdan ayırmazken ve otoparka giren bütün araçları Mårklin'in –dev suikast tüfeğini yıllar önce, bir vaka soruşturması sırasında elde etmişti– dürbünüyle incelerken... Silahlara el konulmasından sorumlu memur, bu tüfeğin hâlâ Emniyet Müdürlüğü'nde olduğunu sanıyordu herhalde. Truls yiyecek almak için eninde sonunda dışarı çıkması gerekeceğini biliyordu, ama hava kararana ve dışarısı tenhalaşana dek beklemişti. On bire (Rimi Süpermarket'in kapanış vaktine) az kala, Steyr'ını yanına alıp gizlice dışarı çıkmış ve süpermarkete koşarak gitmişti. Rafların arasında yürürken bir gözünü yiyeceklerden, diğerini de müşteriler-

den ayırmamıştı. Bir hafta yetecek kadar Fjordland köftesi almıştı. Küçük saydam poşetler içinde satılan soyulmuş patatesler, köfteler, kremalı bezelye ve salça. Hepsini bir tencere dolusu kaynar suya at, poşetleri keserek aç ve içindekileri tabağa boşalt... gözlerini kapatınca, insana gerçek yemekleri bile hatırlatabilirlerdi.

Truls Berntsen apartman kapısının önündeyken, kilidi anahtara sokarken, karanlıkta arkasından birinin koşarak yaklaştığını duydu. Panikle döndü; Vigdis A'nın dehşet içindeki yüzüne baktığında, eli ceketinin içindeki tabancasının kabzasına gitmişti bile.

Kadın kekeleyerek "Si-sizi korkuttum mu?" diye sordu.

Truls "Hayır" diye kestirip attı ve kapıyı kadın için açık tutmadan içeri girdi, ama kadın kilolu olmasına karşın kapı kapanmadan önce apartmana girmeyi başardı.

Truls asansör düğmesine baktı. Korkuyor muydu? Tabii ki korkuyordu. Peşinde Sibiryalı Kazaklar vardı. Bunda korkutucu *olmayan* herhangi bir taraf var mıydı?

Vigdis A, Truls'un arkasında hızlı hızlı soluyordu. Artık çoğu kadının olduğu gibi o da aşırı kiloluydu. Gerçi Truls hayır demezdi, ama neden kimse bunu açıkça söylemiyordu? Norveçli kadınlar öyle şişmanlamıştı ki bir sürü hastalığa davetiye çıkarıyorlardı ve bu yüzden ölürek, ırkın üremesini sekteye uğratacaklardı; ülkenin nüfusunu azaltacaklardı. Sonuçta hiçbir erkek onca yağın arasında debelenmek istemezdi. Kendi yağları hariç elbette.

Asansör gelince bindiler; kablolar acıyla haykırıyordu sanki.

Truls erkeklerin de en az kadınlar kadar kilo aldığını, ama bunun o kadar göze batmadığını okumuştı. Kalçaları daha küçük olduğundan, daha iri ve güçlü görünüyorlardı sadece. Tıpkı Truls gibi. On kilo zayıf halinden *daha iyi* görüldüğü kesindi. Oysa kadınlarda dalgalanan, titreşen

yağ katmanları görünce onları tekmelemek istiyordu. Ayağının o yağlara gömülüp gözden kaybolduğunu görmek istiyordu. Şişmanlığın yeni kanser olduğunu herkes biliyordu, ama yine de zayıflama histerisinden yakınıyor ve “gerçek” kadının vücudunu övüyorlardı. Sanki egzersiz yapmamak ve aşırı beslenmek, örnek alınması gereken mantıklı bir modelmiş gibi. Sahip olduğun vücutla mutlu ol, falan filan. Bu mantığa göre, bir kişinin beslenme bozukluğundan ölmesinden ise yüzlerce kişinin kalp hastalığından ölmesi daha iyiydi. Üstelik artık Martine bile öyle görünüyordu. Evet, hamileydi, Truls bunu biliyordu ama Martine’nin *onlardan* biri haline geldiği düşüncesini aklından çıkaramıyordu bir türlü.

Vigdis A gülümseyerek “Üşüyor gibisiniz” dedi.

Truls, A’nın neyin kısaltması olduğunu bilmiyordu ama kadının ziline yazan buydu: Vigdis A. Var gücüyle kadına sağ yumruğunu çakmak geldi içinden; kadında o lanet olası hamster yanakları varken parmak eklemlerini incitmekten kaygılanmasına gerek yoktu. Veya belki de onu düzmek istiyordu. Veya her ikisini birden.

Truls bu kadar sinirli olmasının sebebini biliyordu. Sebep o cep telefonuydu.

Telenor’un Hole’un telefonunun izini sürmesini sağlamayı nihayet başardıklarında, telefonun şehir merkezinde, Oslo İstasyonu civarında olduğunu görmüşlerdi. Oslo’da gece gündüz o kadar kalabalık olan başka bir yer yoktu muhtemelen. Sonra bir düzine polis memuru o kalabalıkta Hole’u aramışlardı. Saatlerce aramışlardı. Onu bulamamışlardı. Sonunda genç bir polisin aklına banal bir fikir gelmişti: Saatlerini senkronize edip o bölgeye dağılacaklardı, sonra da içlerinden biri Hole’un telefonunu on beş dakikada bir çaldıracaktı. Tam o anda birinin telefonunun çaldığını duyar veya telefonunu çıkardığını görürlerse, derhal o kişinin üstüne atlayacaklardı. Telefon oralarda bir yerde olmalıydı. Hemen bu planı uy-

gulamışlardı. Ve telefonu bulmuşlardı. Jernbanetorget'in basamaklarında uyuklayan bir keşin cebinde. Bu adam telefonu Watchtower'da bir adamın "verdiğini" söylemişti.

Asansör durdu. Truls "İyi geceler" diye mırıldanarak asansörden çıktı.

Kapının arkasından kapandığını ve asansörün tekrar harekete geçtiğini duydu.

Şimdi köfte ve bir DVD. *Hızlı ve Öfkeli* serisinin ilk filmi olabilirdi mesela. Boktan bir filmdi elbette, ama bir iki güzel sahnesi vardı. Veya *Transformers*, Megan Fox ve uzun, güzel bir mastürbasyon.

Truls kadının nefesini duydu. Kadın onunla birlikte asansörden inmişti. Bir kadın. Truls Berntsen bu gece bir kadınla yatacaktı. Gülümseyerek başını çevirdi. Başı bir şeye temas etti. Sert bir şeye. Ve soğuk. Truls Berntsen gözlerini iyice çevirdi. Bir tabanca namlusu.

Tanıdık bir ses "Çok teşekkürler" dedi. "İçeri girmeyi çok isterim."

Truls Berntsen koltukta oturmuş, kendi tabancasının namlusuna bakıyordu.

Onu bulmuştu. Ve tam tersi.

Harry Hole "Böyle görüşmeyi sürdüremeyiz" dedi. Gözlerine duman kaçmasın diye, sigarasını ağzının kenarında tutuyordu.

Truls karşılık vermedi.

Harry, kucağına koyduğu av tüfeğine pat pat vurarak "Tabancanı kullanmayı yeğlememin sebebini biliyor musun?" diye sordu.

Truls çenesini kapalı tutmayı sürdürdü.

"Çünkü vücudunda bulacakları kurşunların *senin* silahından çıkmış olmasını yeğlerim."

Truls omuz silkti.

Harry Hole öne eğildi. Truls birden kokuyu aldı: Alkoliklerin nefesi böyle kokardı. Bu herif sarhoştur yahu. Truls bu adamın ayıkken yaptıklarını duymuştu... Hole bu sarhoş haliyle neler yapardı kim bilir.

“Sen bir yakıcısın, Truls Berntsen. İşte kanıtı.”

Harry, Truls’ten tabancayla birlikte aldığı cüzdandan çıkardığı kimlik kartını kaldırdı. “Thomas Lunder? Uyuşturucuyu Gardermoen’den teslim alan adam değil mi bu?”

Truls gözlerini kapatıp koltukta arkasına yaslanarak “Ne istiyorsun?” diye sordu. Köfte ve bir DVD.

“Seninle Dubai, Isabelle Sköyen ve Mikael Bellman arasındaki bağlantıyı bilmek istiyorum.”

Truls koltukta irkildi. Mikael mi? Mikael’in bu işle ne alakası vardı yahu? Ve Isabelle Sköyen’in? O kadın politikacı değil miydi?

“Neden bahsettiğini hiç bilmi...”

Harry’nin tabancanın horozunu çekmesini seyretti.

“Dikkatli ol Hole! O tetik sandığından daha hassastır. O...”

Tabancanın horozu daha da yükseldi.

“Dur! Tanrı aşkına dur!” Truls Berntsen’in dili ağzının içini turlayarak tükürük aradı. “Bellman veya Sköyen hakkında hiçbir şey bilmiyorum, ama Dubai...”

“Evet?”

“Sana ondan bahsedebilirim...”

“Bana ne anlatabilirsin?”

Truls Berntsen derin bir nefes alıp içinde tuttu. Sonra inleyerek nefes verdi. “Her şeyi.”

Üç göz, Truls Berntsen'in bakışlarına karşılık veriyordu. İkisi alkol almış birinin açık mavi gözleriydi. Biriye siyah ve yuvarlaktı. Truls'ün Steyr'inin namlusuydu bu. Tabancayı tutan adam koltuğa oturmaktan çok uzanmış, uzun bacaklarını da halının üstüne uzatmıştı. Boğuk bir sesle "Anlat bana Berntsen" dedi. "Dubai'yi anlat."

Truls iki kez öksürdü. Lanet olası boğazı kupkuruydu.

"Bir gece zilim çalındı. Diyafon ahizesini kaldırdığımda, bir ses benimle biraz konuşmak istediğini söyledi. Başta onu içeri almak istemedim, ama sonra bir isim söyledi ve... şey..."

Truls Berntsen çenesini baş ve orta parmaklarının arasında tuttu.

Diğer adam bekledi.

"Kimsenin bilmediğini sandığım talihsiz bir mesele vardı."

"Neydi?"

"Gözaltında biri. Biraz terbiyeye ihtiyacı vardı. Ona... terbiye verenin ben olduğumu kimse bilmiyor sanıyordum."

"Hasar var mıydı?"

"Ailesi dava açmak istedi, ama delikanlı sıraya dizilen şüpheliler arasından beni teşhis edemedi. Optik sinirine zarar vermiş olmalıyım. Gizli bir lütuf denebilir ha?" Truls endişeyle, homurdanırcasına gülerken birden sustu. "Şimdi kapımın önünde bir adam vardı ve o meseleyi biliyordu. Gizli hareket etme konusunda yetenekli olduğumu, benim gibi birine çok

para vermeye hazır olduğunu söyledi. Norveççe ama biraz şiveli konuşuyordu. Gayet düzgün biri gibiydi. Onu içeri aldım.”

“Dubai’yle tanıştın mı?”

“Tanıştım. Tek başınaydı. Zarif ama eski moda takım elbise giymiş, yaşlı bir adamdı. Yelekliydi. Şapkalı ve eldivenliydi. Ne yapmamı istediğini söyledi. Ve ne kadar para vereceğini. Dikkatli biriydi. Bir daha yüz yüze görüşmeyeceğimizi, telefonda konuşmayacağımızı, birbirimize e-posta göndermeyeceğimizi, izi sürülebilecek hiçbir iletişim yöntemi kullanmayacağımızı söyledi. Benim için hava hoştu.”

“İşi nasıl organize ediyordunuz peki?”

“Halledilecek işler bir mezar taşına yazılıyordu. Dubai mezar taşının yerini söylemişti.”

“Nerede?”

“Gamlebyen Mezarlığı’nda. Parayı da oradan alıyordum.”

“Dubai’den bahset. Kim o?”

Truls Berntsen uzaklara baktı. Avantajları ve dezavantajları değerlendirmeye çalıştı. Sonuçları.

“Ne bekliyorsun Berntsen? Dubai hakkında her şeyi anlatabileceğini söylemiştin.”

“Sana bunları söylemekle nasıl bir riske girdiğimin farkında...”

“Son görüşümde, Dubai’nin iki adamı seni mermi manyağı yapmaya çalışıyordu. Yani üstüne doğrultulmuş şu tabancayı saymazsan bile başın büyük belada Berntsen. Söyle haydi. Kim o?”

Harry Hole delici bakışlarla bakıyordu. Truls onun kendisinin *içini* okuduğunu düşündü. Şimdi, tabanca horozu hareket ettikçe, Truls’ün denklemi basitleşiyordu.

Berntsen ellerini kaldırarak “Tamam, tamam” dedi. “Adı Dubai değil. Ona öyle demelerinin sebebi, torbacılarının giydiği futbol tişörtlerinde, o taraflara uçuş yapan bir havayolu şirketinin reklamının olması. Arabistan taraflarına.”

“Kendi başına öğrenmediğim bir şeyler söylemen için on saniyen var.”

“Bekle, bekle, geliyor! Adı Rudolf Asayev. Rus. Ailesi entelektüel muhalif ve siyasi sığınmacıymış. En azından duruşma sırasında öyle demiş. Birçok ülkede yaşamış ve yedi dil filan biliyor. Yetmişli yıllarda Norveç’e gelmiş ve esrar kaçakçılığının öncülerinden olmuş denebilir. Dikkat çekmemeye özen göstermiş, ama 1980’de kendi adamlarından biri tarafından ihbar edilmiş. O zamanlar uyuşturucu satmanın ve ülkeye uyuşturucu sokmanın cezası, vatana ihanetin cezasıyla aynıydı. Bu yüzden epey hapis yatmış. Serbest kalınca da İsveç’e taşınıp eroine geçmiş.”

“Cezası esrarınkiyle aşağı yukarı aynıdır, ama çok daha fazla kâr bırakır.”

“Elbette. Gothenburg’de örgüt kurmuş, ama bir sivil polisin öldürülmesinden sonra gizlenmek zorunda kalmış. İki yıl kadar önce Oslo’ya dönmüş.”

“Bütün bunları o mu anlattı?”

“Hayır, hayır, bunları kendim araştırıp buldum.”

“Haydi ya? Nasıl? O adamın, hakkında kimsenin bir şey bilmediği bir hayalet olduğunu sanıyordum.”

Truls Berntsen başını eğip kendi ellerine baktı. Tekrar başını kaldırıp Harry Hole’a baktı. Kendini tutmasa gülümseyecekti. Çünkü bunları birine anlatmayı sık sık istemişti. Dubai’yi bile kandırmayı nasıl başardığını. Ama anlatacak kimsesi olmamıştı. Dudaklarını yaladı. “Şu an oturduğün koltukta oturuyordu. Kolları kolçaklardaydı.”

“Eee?”

“Gömleğinin kolu sıyrıldığından, eldivenleriyle ceket yeni arasında açıklık vardı. Beyaz yara izleri taşıyordu. Hani şu dövme sildirince kalan türden. Bileğinde o izleri görünce şey düşündüm...”

“Hapishane. Parmak izi bırakmamak için eldiven takıyor-

du. Kayıtlardan kimliğini saptayamayasın diye.”

Truls başıyla onayladı. Hole cin gibiydi. Hakkını teslim etmek gerekirdi.

“Kesinlikle. Ama koşullarını kabul etmemden sonra biraz rahatlamış gibi göründü. El sıkışmak için yanına gittiğim de de bir eldivenini çıkardı. Sonradan elimin tersinden, fena denemeyecek birkaç parmak izi aldım. Bilgisayar bir eşleşme buldu.”

“Rudolf Asayev. Dubai. Kimliğini bu kadar uzun süre gizli tutmayı nasıl başardı?”

Truls Berntsen omuz silkti. “Orgkrım’de çok sık tanık olduğumuz bir durumdur bu. Enselenen mayfa babalarıyla enselenmeyenler arasında bir fark vardır. Küçük bir örgüt. Çok az bağlantı. Güven duyulan çok az sayıda yardımcı. Etraflarında ordu toplayınca kendilerini en güvende sanan uyuşturucu kralları mutlaka yakalanır. Sadık olmayan bir hizmetkâr, başa geçmek isteyen biri veya kendi cezasını azaltmak için onu ihbar edecek biri illa ki çıkar.”

“Onu tek bir kez, burada gördün. Öyle mi?”

“Bir kez daha gördüm. Watchtower’da. Oydu sanırım. Beni görünce kapıdan dönüp gitti.”

“Şehirde hayalet gibi gezindiği söylentisi doğru yani.”

“Kim bilir?”

“Watchtower’da ne işin vardı?”

“Benim mi?”

“Polisin orada görev yapması yasak.”

“Orada çalışan bir kızı tanıyordum.”

“Mm. Martine’yi mi?”

“Onu tanıyor musun?”

“Orada oturup onu mu seyrediyordun?”

Truls beynine kan hücum ettiğini hissetti. “Ben...”

“Sakin ol Berntsen. Kendini zanlı listesinden çıkardın şimdi.”

“N-ne?”

“Sen o takipçi sapıksın, Martine’nin sivil polis sandığı adamsın. Gusto vurulduğunda Watchtower’daydın, değil mi?”

“Takipçi sapık mı?”

“Onu boşver de sorumu yanıtla.”

“Tanrım, sen ciddi ciddi benim... Gusto Hanssen’i öldürmeyi neden isteyeyim ki?”

“Asayev emretmiş olabilirdi” dedi Hole. “Ama Gusto’yu öldürmek için gayet geçerli, kişisel bir sebebin de vardı. Gusto senin Alnabru’da adam öldürdüğünü görmüştü. Matkapla öldürdüğünü.”

Truls Berntsen, Hole’un söylediklerini düşündü. Hayatı baştan sona yalan olan ve her gün, her saat blöfle gerçeği birbirinden ayırt etmeye çalışan bir polis olarak düşündü.

“İşlediğin bu cinayet, bir başka görgü tanığı olan Oleg Fauke’yi öldürmen için de sebep teşkil ediyordu. Oleg’i bıçaklamaya çalışan mahkûm...”

“Benim için çalışmıyordu! Bana inanmalısın Hole. Benim o işle alakam yoktu. Ben sadece kanıtları yaktım. Kimseyi öldürmedim. Alnabru meselesi talihsizlikti, o kadar.”

Hole başını yana eğdi. “Leon Oteli’ne beni öldürmek için gelmedin mi peki?”

Truls yutkundu. Bu Hole denen herif onu *öldürebilirdi*, kesinlikle öldürebilirdi. Şakağına kurşun sıkabilir ve tabancayı, üstündeki parmak izlerini sildikten sonra onun eline yerleştirebilirdi. İçeri zorla girildiğini gösteren bir iz yoktu. Vigdis A, Truls’un evine tek başına döndüğünü gördüğünü, Truls’un üşüyormuş gibi görüldüğünü söyleyebilirdi. Yalnız. Hasta olduğunu söyleyerek işe gitmemiş. Depresyonda.

“Gelen o iki adam kimdi? Rudolf’un adamları mı?”

Truls başıyla onayladı. “Çok şey biliyorum galiba.” Gülmeye çalıştı, ama derinden öksürüyormuş gibi bir ses çıktı.

Kımıldamadan oturup birbirlerine baktılar.

Truls “Ne yapmayı planlıyorsun?” diye sordu.

“Onu enselemeyi” dedi Hole.

Enselemek. Truls bu sözcüğün kullanıldığını en son duyalı epey olmuştu.

“Etrafında adamları olacak mı peki?”

“En fazla üç dört kişi” dedi Truls. “Belki de sırf o ikisi.”

“Mm. Başka emanetin var mı peki?”

“Emanet mi?”

“Bunlardan başka.” Harry kahve sehpasında duran, doldurulmuş ve ateşe hazır iki tabancayla MP5 makineli tüfeği başıyla gösterdi. “Nasıl da seni kelepçeleyip evi arayacağım, yani bana şimdi gösterebilirsin de, fark etmez.”

Truls Berntsen seçenekleri tarttı. Sonra yatak odasını başıyla gösterdi.

Truls gardırop kapağını açıp neon tüp lambayı yaktı; içerdeki mavi ışıkla aydınlanınca Hole başını iki yana salladı: Altı tabanca, iki büyük bıçak, siyah cop, muştalar, gaz maskesi, isyan bastırma tüfeği, ortasında büyük göz yaşartıcı gaz fişekleri yer alan bir silindir bulunan kısa ve kalın bir silah. Truls polis silahlarının çoğunu depodan almıştı; orada az miktarda silahın bozulacağı öngörülürdü.

“Sen delirmişsin Berntsen.”

“Neden?”

Hole işaret etti. Truls duvara çiviler çakmış ve silahların etrafına çizgi çekmişti. Her şeyin kendi yeri vardı.

“*Elbise askısına* kurşun geçirmez yelek asmışsın? Kırışmasından mı korkuyorsun?”

Truls Berntsen yanıt vermedi.

Hole kurşun geçirmez yeleği alıp “Pekâlâ” dedi. “İsyan bastırma tüfeğini, gaz maskesini ve oturma odasındaki MP5’in cephanesini ver. Bir de sırt çantası.”

Truls sırt çantasını doldururken Harry onu takip etti. Oturma odasına döndüler; Harry, MP5'i aldı.

Sonra kapıda durdular.

“Ne düşündüğünü biliyorum” dedi Harry. “Ama birilerini aramadan veya beni başka herhangi bir şekilde durdurmaya çalışmadan önce şunu göz önünde bulundurman iyi olabilir: Seninle ve bu vakayla ilgili bildiğim her şeyi kaleme aldım ve bu yazdıklarım bir avukatın elinde. Başıma bir şey gelirse ne yapacağımı söyledim ona. Anladın mı?”

Truls *Yalan söylüyor*, diye düşünerek başıyla onayladı.

Hole kıkırdadı. “Yalan söylediğimi düşünüyorsun, değil mi? Ama yüzde yüz emin olamazsın, öyle değil mi?”

Truls, Hole'a karşı derin bir nefret duydu. Onun küçümseyici, kayıtsız gülümsemesinden nefret etti.

“Peki sağ kalırsan ne olacak Hole?”

“O zaman sorunların bitecek. Gideceğim, dünyanın diğer ucuna uçacağım. Ve dönmeyeceğim. Son bir şey...” Hole kurşun geçirmez yeleğin üstüne giydiği uzun paltoyu ilikledi. “Bellman ile bana gelen listeden Blindernveien 74 Numara'yı silen sendin, değil mi?”

Truls Berntsen kendiliğinden “Hayır” yanıtını verecekti. Ama bir şey –bir sezi, yarı hazmedilmiş bir düşünce– onu durdurdu. İşin doğrusu, Rudolf Asayev'in nerede yaşadığını asla öğrenememişti.

Beyni hızla çalışarak verileri değerlendirirken “Evet” dedi. Bu bilginin ne anlama geldiğini bulmaya çalıştı. *Bellman ile bana gelen listeden*. Bir sonuca ulaşmaya çabaladı. Ama yeterince hızlı düşünemiyordu; hızlı düşünmekte asla iyi olmamıştı... Daha çok zamana ihtiyacı vardı.

Şaşkınlığının belli olmadığını umarak “Evet” diye tekrarladı. “Adresi silen tabii ki bendim.”

Harry “Bu tüfeği burada bırakacağım” diyerek silahı açıp içindeki fişekleri çıkardı. “Geri dönmezsem, Bach & Simon-

sen avukatlık şirketine teslim edersin.”

Hole kapıyı sertçe kapadı; Truls onun merdivenleri ikişer üçer indiğini duydu. Harry'nin geri gelmeyeceğine emin olana dek bekledi. Sonra da harekete geçti.

Hole balkon kapısının yanında, perdenin arkasında, duvara yaslı duran Märklin'i fark etmemişti. Truls ağır suikast tüfeğini kapıp balkon kapısını sertçe açtı. Namluyu korkuluğun üstüne koydu. Hava soğuktu ve yağmur çiseliyordu ama daha önemlisi, neredeyse hiç rüzgâr yoktu.

Truls aşağıda Hole'un apartmandan çıktığını, otoparkta bekleyen taksiye doğru koşar adım yürürken paltosunun dalgalandığını gördü. Onu gece görüşlü dürbünden gördü. Alman optik bilimi ve mühendislik uzmanlığı. Görüntü grenli, ama netti. Truls, Hole'u buradan, kolayca vurabilirdi; kurşun Hole'un başından girip ayağından veya –daha da iyisi– üreme organlarından çıkardı. Sonuçta bu silah başta fil avcıları için üretilmişti. Ama Truls, Hole'un otoparktaki sokak lambalarından birinin altına gelmesini beklerse, onu vurma ihtimali daha da artardı. Hem bu gayet pratik olurdu; bu geç saatte otoparkta çok insan yoktu ve o noktayla Truls'ün arabası arasında fazla mesafe bulunmadığından, Hole'un cesedini oradan arabaya sürüklemek daha kolay olurdu.

Hole bir avukata talimat vermişti demek? Bu palavraydı. Ama Truls o avukatı da ortadan kaldırması gerekip gerekmediğini düşünecekti elbette, ne olur ne olmazdı. Hans Christian Simonsen.

Hole yaklaşıyordu. Boyun. Veya baş. Kurşun geçirmez yelek dümdüz türdendi. Epey ağırdı. Truls horozu çekti. Cılız olsa da Truls'ün hayal meyal duyabildiği bir ses, bunu yapmamasını söyledi. Bu cinayetti. Truls Berntsen şimdiye kadar kimseyi öldürmemişti. En azından kasıtlı olarak. Tord Schultz'u o değil, Rudolf Asayev'in adamları öldürmüştü. Peki ya Gusto'yu? Gusto'yu kim öldürmüştü cidden? Truls

öldürmemiştir. Mikael Bellman. Isabelle Sköyen.

Hafif ses kesildi, nişan çaprazı da Hole'un başının arkasına sabitlenmiş gibiydi. Bam! Truls etrafa saçılacak kanları hayal edebiliyordu. Parmağını tetiğe bastırdı. İki saniye sonra Hole aydınlıkta olacaktı. Truls bunu kaydedemiyordu maalesef. DVD'ye kaydedemiyordu. Yoksa o kayıt Megan Fox'a on basardı, evde köfte olsa da olmasa da.

Truls Berntsen yavaşça, derin bir nefes aldı. Nabızı hızlanmıştı, ama kontrol altındaydı.

Harry Hole aydınlıktaydı. Ve dürbünü doldurmuştu.

Truls'ün bunu kaydedememesi *gerçekten* yazıktı...

Truls Berntsen duraksadı.

Ayaktayken düşünmeyi pek beceremezdi. Aptal olduğundan değil ama bazen aklı biraz yavaş çalışırdı.

Çocukluklarında, onunla Mikael arasındaki fark bu olmuştu hep; düşünme ve konuşma işini Mikael yapardı. Ama zamanla Truls de aklını kullanmayı becerir olmuştu. Örneğin şimdi olduğu gibi. Örneğin listeden çıkarılan adres meselesinde olduğu gibi. Harry Hole'u şimdi vurmamasını söyleyen hafif ses de bir örnekti. Mikael olsa, basit bir matematik hesabı yapmak gerektiğini söylerdi. Hole, Rudolf Asayev'in ve Truls'ün peşindeydi, neyse ki bu sırayla. Hole'un Asayev'i vurması, Truls'ün sorunlarından en azından birini çözmesi anlamına gelirdi. Asayev'in Hole'u vurması da. Öte yandan...

Harry Hole hâlâ aydınlıktaydı.

Truls tetiği daha da çekti. Kripos'tayken en iyi ikinci tüfek atıcısı ve en iyi tabanca atıcısıydı.

Ciğerlerini boşalttı. Vücudu tamamen gevşemişti ve kontrolsüzce sarsılmayacaktı. Tekrar nefes aldı.

Ve tüfeği indirdi.

Blindernveien, Harry'nin karşısında ısıls ısıls uzanıyordu. Eski evlerle, büyük bahçelerle, üniversite binalarıyla ve çimenliklerle çevrili tepelik arazinin üstünden zikzak çizerek geçiyordu.

Harry taksinin ışıklarının gözden kaybolmasını bekledikten sonra yürümeye başladı.

Saat bire dört vardı ve etrafta in cin top oynuyordu. Harry taksi şoförüne 68 numaranın önünde durmasını söylemişti.

Blindernveien'daki 74 numaralı ev, üç metre yüksekliğinde bir çitin ardında, yolun elli metre kadar uzağındaydı. Evin yanında, boyu ve çapı dörder metre kadar olan, su kulesini andıran, silindir şeklinde bir tuğla yapı vardı. Harry, Norveç'te ilk kez böyle bir su kulesi görüyordu ama komşu evlerde de o yapıdan olduğunu fark etti. Çakıllı bahçe yolu, etkileyici ahşap evin ön basamaklarına kadar çıkıyordu. Muhtemelen sağlam olan siyah ahşap kapının yukarısında asılı yegâne lamba yanıyordu.

Zemin katın iki, birinci katın da bir penceresi aydınlıktı.

Harry yolun karşı tarafında, bir meşe ağacının gölgesinde durdu. Sırt çantasını indirip açtı. İsyan bastırma tüfeğini hazırladı ve gaz maskesini yukarı dönük şekilde taktı. Artık tek yapması gereken, maskeyi yüzüne indirmektir.

Yağmur sayesinde eve gerektiği kadar yaklaşabilmeyi umuyordu. MP5 makineli tüfeğin dolu ve emniyet mandalının açık olup olmadığını kontrol etti.

Vakit gelmişti.

Ama ağrıkesicinin etkisi hızla geçiyordu.

Harry, Jim Beam şişesini alıp açtı. Şişenin dibinde çok az içki kalmıştı. Harry tekrar eve baktı. Şişeye baktı. Planı işe yararsa, sonrasında bir yudum içki içmesi gerekecekti. Kapağını tekrar kapadığı şişeyi, yedek MP5 şarjörüyle birlikte iç cebine koydu. Maskeyi indirdi ve normal nefes alıp almadığını, beyniyle kaslarına oksijen gidip gitmediğini kontrol

etti. Kol saatine baktı. Saat biri bir geçiyordu. Uçak yirmi üç saat sonra kalkacaktı. Harry ile Rakel'i götürecek uçak.

Harry iki derin nefes daha aldı. Bahçe kapısı alarmlıydı muhtemelen, ama Harry çiti çabucak aşamazdı; taşıdığı yük fazla ağırdı. Çite tırmanayım derken Madserud Caddesi'ndeki gibi açık hedef olmaya niyeti yoktu.

İki buçuk, diye düşündü. Üç.

Sonra yürüyerek bahçe kapısına gitti ve kolu indirerek kapıyı açtı. Bir elinde isyan bastırma tüfeğini, diğer elinde de MP5'i tutarak koşmaya başladı. Çakıllı yolda değil çimenlikte koştu. Oturma odası penceresine doğru koştu. Hasını şaşırtmanın ne müthiş bir avantaj sağladığını polisken yaptığı yıldırım baskınlardan biliyordu. İlk ateş eden taraf olma avantajının yanı sıra, ses ve ışığın hasmın donakalmasına yol açabilmek de önemliydi. Ama Harry bu avantajın raf ömrünü de biliyordu. On beş saniye. Sadece bu kadar zamanı olduğunu tahmin ediyordu. Bu süre içinde onları etkisiz hale getiremezse, kendilerini toplayacak ve bir araya gelip direniş göstereceklerdi. Onlar evi tanıyordu; Harry ise evin kat planını bile görmemişti.

On dört, on üç.

Oturma odası penceresine fırlattığı iki gaz fişeginin patlayıp beyaz bir çığa dönüştüğü an, sanki zaman durdu ve titrek bir filme dönüştü; Harry bu filmin içinde hareket ettiğini algıladı. Vücudu yapması gerekeni yapıyor, beyniyse sadece kesitler yakalıyordu.

On iki.

Gaz maskesini indirdi, isyan bastırma tüfeğini oturma odasının içine fırlattı, MP5'ini savurarak pencere kenarlarındaki iri cam parçalarını kırdı, önce sırt çantasını sonra da ellerini denizliğe koydu, bir ayağını oldukça yukarı kaldırdı ve üstüne gelen beyaz dumanlara doğru kendini attı. Kurşun geçirmez yelege hareketlerini zorlaştırsa da, içeri girince

kendini uçarak bir buluta dalıyormuş gibi hissetti. Ateş edildiğini duyunca kendini yere attı.

Sekiz.

Hâlâ ateş ediliyordu. Parke zemin kuru seslerle parçalanıyordu. Donakalmış *değillerdi*. Harry bekledi. Sonra duydu. Öksürükleri. Gözleri, burnu, ciğerleri göz yaşartıcı gaz yüzünden yanan insanlar ister istemez böyle öksürürdü.

Beş.

Harry birden MP5'i kaldırıp, grili beyazlı sisten gelen seslere doğru ateş etti. Kısa ve sert adımlar atıldığını duydu. Merdiven çıkan insanların adımlarıydı bunlar.

Üç.

Harry ayağa kalktı ve koştu.

İki.

Birinci katta duman yoktu. Kaçağın kaçması, Harry'nin başarı şansının büyük ölçüde azalması anlamına gelirdi.

Bir, sıfır.

Harry önce bir merdiveni, sonra da metal çubuklu tırabzanı hayal meyal gördü. MP5'i çubukların arasına sokarak yana ve yukarı doğru hareket ettirdi. Tetiğe bastı. Silah elinde sarsılrsa da, onu sımsıkı tuttu. Şarjörü boşalttı. Makeneli tüfeği geri çekip şarjörü çıkarırken, diğer elini palto cebine sokup yedek şarjörü aradı. Eli sadece şişeye rastgeldi. Yerde yatarken yedek şarjörü kaybetmişti! Diğerleri de hâlâ denizlikte duran sırt çantasındaydı.

Merdivenden gelen ayak sesleri duyunca, öleceğine emin oldu. İniyorlardı. Başta yavaş yavaş, tereddütle yaklaştılar. Sonra daha hızlı. Sonra koşarak inmeye başladılar. Harry sinin içinden fırlayan bir siluet gördü. Beyaz gömlekli ve siyah takım elbiseli, sendeleyeen bir hayalet. Adam iki büküm olup tırabzana çarptı ve cansız halde aşağıya, tırabzan babasına kadar yuvarlandı. Harry takım elbisenin sırtındaki, kurşunların girdiği yerlerdeki yaraların kırmızı kenarlarını gördü.

Cesedin yanına gitti ve kâkülünden tutarak başını kaldırdı. Boğulacak gibi olunca, gaz maskesini çıkarmamak için kendini zor tuttu.

Bir kurşun, adamın burnunu yarısını uçurmuştu. Yine de Harry onu tanıdı. Leon Otelî'nin kapısındaki kısa boylu adamdı bu. Madserud Caddesi'nde bir arabadan Harry'ye ateş eden adamdı.

Harry kulak kabarttı. Hâlâ beyaz duman salan göz yaşartıcı gaz fişeklerinin tıslaması hariç çıt çıkmıyordu. Harry oturma odası penceresine kadar gerileyip sırt çantasını buldu; tüfeğe şarjör taktı, kurşun geçirmez yeleğin altına da bir şarjör tıktırdı. Ter içinde kaldığını ancak o zaman fark etti.

İriyarı adam neredeydi? Ve Dubai neredeydi? Harry tekrar kulak kabarttı. Gaz tıslaması. Ama Harry üst kattan gelen ayak sesleri duymamış mıydı?

Gazın arasından bir başka oda ve mutfığa açılan bir kapı gördü. Kapalı tek bir kapı vardı. Harry yanında durup kapıyı açtı ve isyan bastırma tüfeğini içeri doğrultup iki kez ateş etti. Kapıyı kapatıp bekledi. Ona kadar saydı. Kapıyı açıp içeri girdi.

İçerisi boştu. Dumanların arasından bakan Harry kütüphane rafları, siyah bir deri koltuk ve büyük bir şömine gördü. Şöminenin yukarısında Gestapo üniformalı bir adamın tablosu asılıydı. Burası eskiden Nazi evi miydi? Harry, Bilim Binası'nın önünde kurşun yağmuruna tutularak öldürülen Norveçli Fırtına Birliği komutanı Karl Marthinsen'in, Blindernveien'da el koyduğu bir evde oturduğunu biliyordu.

Geri dönerek mutfaktan ve arka kapıdan geçip o zamanların tipik hizmetçi odası tarzında bir odaya girince, aradığı şeyi buydu: Arka merdivenler.

Normalde böyle merdivenler yangın merdiveni işlevi de görürdü ama bunlar bir dış kapıda son bulmuyor, bir mahzene ve tuğlayla örülmüş bir arka kapıya iniyordu.

Harry fişek haznesini kontrol edip de hâlâ bir gaz fişegi kaldığına emin olduktan sonra merdiveni uzun, sessiz adımlarla çıktı. Son fişegi koridora ateşledi, ardından da ona kadar sayıp oraya girdi. Kapıları iterek açarken boynu bıçak saplanırmış gibi acısa da, odaklanmayı başardı. Kapısı kilitli olan ilk oda hariç, bütün odaların boş olduğunu gördü. İki yatak odası kullanılmış gibiydi. Ama birinin yatağı örtü-süzdü ve Harry şiltenin kan emmişçesine kararmış olduğunu seçebildi. İkinci yatak odasının komodininde Kitabı Mukaddes vardı. Harry kitabı inceledi. Kiril harfleri. Rus Ortodoks. Kitabı Mukaddes'in yanında, hazırlanmış bir *zjuk*. Altı çivi çakılmış, kırmızı bir tuğla. Tam Kitabı Mukaddes'in kalınlığında.

Harry kilitli kapıya geri döndü. Terlediğinden maskesinin camı buğulanmıştı. Karşı duvara yaslanıp ayağını kaldırdı ve kilidi tekmeledi. Dördüncü tekmede kapı kırıldı. Harry eğilip odanın içine yayılım ateşi açtı; kırılan camların sesini duydu. Koridordaki dumanın odaya dolmasını bekledi. İçeri girdi. Işık düğmesini buldu.

Bu oda diğerlerinden büyüktü. Uzun duvarın dibindeki dört direkli yatak dağınıktı. Komodinde duran yüzüğün mavi mücevheri ışıldıyordu.

Harry elini yorganın altına soktu. *Hâlâ ılık*.

Etrafa bakındı. Az önce bu yatakta yatan her kim idiyse, odadan çıkıp kapıyı arkasından kitlemiş olabilirdi elbette. Anahtar hâlâ kilidin iç tarafında olmasaydı. Harry pencereyi kontrol etti: Kapalı ve kilitli. Kısa duvara dayalı büyük gardırobu inceledi. Açtı.

İlk bakışta sıradan görünen bir gardıroptu bu. Harry arkadaki duvarı itti. Duvar açıldı.

Bir kaçış tüneli. Alman titizliği.

Harry gömleklerle ceketleri yana itip başını sahte panelden içeri uzattı. Esinti hissetti. Bir hava bacası. Harry içeriyi

el yordamıyla yokladı. Duvara demir basamaklar çakılmıştı. Aşağıda da basamaklar var gibiydi; mahzene iniyor olmalıydılar. Harry'nin zihninde bir görüntü, bir rüyanın tek bir anı belirir gibi oldu. Bu görüntüyü bastırarak gaz maskesini çıkardı ve sahte duvarın içinden sıkışarak geçti. Ayakları basamakları buldu ve dikkatle inerken, yüzü gardirop zemininin hizasına geldiğinde, orada yatan bir şey gördü. Bu şey U şeklindeydi ve kolalanmış pamuklu kumaştandı. Harry onu palto cebine koydu ve karanlığa inmeyi sürdürdü. Basamakları sayıyordu. Yirmi ikinci basamakta, bir ayağı yere değdi. Ama tam diğer ayağını indirecekken, bastığı zemin hareket etti. Dengesini yitirdi, ama düştüğü yer yumuşaktı.

Şüphe uyandıracak kadar yumuşaktı.

Harry kıılmıdamadan yatarak kulak kabarttı. Sonra pantolon cebinden çakmağını aldı. Çakmağı çaktı ve iki saniye yanmasına izin verdi. Sonra söndürdü. Görmesi gerekeni görmüştü.

Bir adamın üstünde yatıyordu.

Alışılmadık ölçüde iri ve alışılmadık ölçüde çıplak bir adam. Teni mermer gibi soğuktu ve yeni ölmüş kişilerin cesetlerinde tipik olarak görülen mavi renkteydi.

Harry cesedin üstünden beton zemine inerek, gözüne çarpan sığınak kapısına gitti. Çakmağını yaktığı sürece bir hedefti; ışık herkesi hedef kılardı. MP5'ini hazır tutarken, sol eliyle ışığı açtı.

Sıra halinde dizili ampuller yandı. Basık, dar bir tünel boyunca uzanıyorlardı.

Harry çıplak adamla baş başa olduğunu anladı. Yerdeki cesede baktı. Ceset bir halının üstündeydi ve karnına kanlı bir sargı bezi dolanmıştı. Cesedin göğsündeki Meryem Ana dövmesi, Harry'ye bakıyordu. Harry bu dövmenin, o adamın çocukluğundan beri suç işlediğini gösterdiğini biliyordu. Görünürde başka yara belirtisi olmadığından, Harry adamın

sargı bezinin altındaki yara yüzünden öldüğü sonucuna vardı. O kurşun büyük ihtimalle Truls Berntsen'ın Steyr'ından çıkmıştı.

Harry sığınak kapısını parmaklarıyla itti. Kapı kilitliydi. Tünel duvara monte edilmiş metal bir levhayla son buluyordu. Yani Rudolf Asayev tek bir yerden kaçmış olabilir. Tünelin diğer tarafından. Harry önce diğer bütün çıkışları kontrol etmesinin sebebini biliyordu. Rüya.

Dar tünele baktı.

Klostrofobi insana köstek olur, sahte tehlike sinyalleri verir, mücadele edilmesi gereken bir şeydir. Harry şarjörün MP5'e tam oturup oturmadığını kontrol etti. *Umursama. Hayaletler ancak var olmalarına izin verirsen var olur.*

Sonra yürümeye koyuldu.

Tünel sandığından da dardı. Eğilmesine karşın, başıyla omuzlarını yosun kaplı tavanla duvarlara çarpıp duruyordu. Klostrofobisi artmasın diye zihnini meşgul etmeye çalıştı. Buranın eskiden Almanların kullandığı bir kaçış tüneli olduğunu düşündü; arka kapıya duvar örülmüş olması da bunu gösteriyordu. Sırf alışkanlıktan yerini saptamaya çalıştı; yanılmıyorsa, benzer bir su kulesine sahip komşu eve doğru gidiyordu. Bu tünel oldukça özenli inşa edilmişti; yerde gider delikleri bile vardı. Otobanın mucidi Almanların böyle dar bir tünel inşa etmesi tuhaftı. Harry'nin aklından "dar" kelimesi geçince, birden klostrofobisi arttı ve boğulacak gibi oldu. Adımlarını saymaya odaklandı ve tepenin ötesinde olduğunu hayal etmeye çalıştı. Tepenin ötesinde, dışarıda, serbest olduğunu ve açık havayı soluduğunu. *Say, say, Tanrı aşkına.* 110'a gelince, yerde beyaz bir çizgi gördü. Işıkların biraz ileride son bulduğunu görebiliyordu ve köşeden sapınca, o çizginin tünelin ortasını belli ettiğini anladı. İster istemez küçük olan adımlarından yola çıkarak, altmış yetmiş metre civarı yürüdüğünü tahmin etti. Birazdan orada olur-

du. Adımlarını hızlandırmaya çalıştı; yaşlılar gibi ayak sürüyordu. Bir tıkırtı duyunca aşağı baktı. O ses, gider deliklerinden birinden gelmişti. Gider kapağı, araç kliması gibi kapandı. Tam o anda Harry farklı bir ses, arkasından gelen yüksek bir gürültü duydu. Döndü.

Metal parıltısı gördü. Koridorun sonundaki metal levhaydı bu. Hareket etmişti. Yere inmişti. Sesin kaynağı buydu. Harry durdu ve makineli tüfeğini hazır tuttu. Levhanın ardını göremiyordu, orası fazla karanlıktı. Ama sonra bir şey parıldadı, tıpkı güzel bir güz ikindisinde Oslo fiyordundan yansıyan gün ışığı gibi. Bir an çıt çıkmadı. Harry'nin kalbi küt küt atıyordu. Bereli Adam daha önce tünelin ortasında yatıyordu ve boğulmuştu. Su kuleleri. Dar tünel. Tavandaki yosunlar aslında yosun değil alg idi. Sonra Harry duvarın yaklaştığını gördü. Yeşilimsi siyah duvarın kenarları beyazdı. Harry dönüp koştu. Ve diğer uçtan, benzer bir duvarın yaklaştığını gördü.

Yaklaşan iki trenin arasında durmak gibiydi bu. Harry'nin önündeki su duvarı önce çarptı. Harry'nin geriye savrulup başını yere çarpmasına yol açtı. Sonra Harry yerden kaldırıldı ve döne döne sürüklendi. Âcizce çırpınıyordu, parmaklarını ve dizlerini duvara sürterek bir şeylere tutunmaya çalışıyordu ama etrafındaki güçler karşısında hiç şansı yoktu. Sonra yine ansızın duruverdi. İki akıntının birbirini etkisizleştirdiğini hissetti. Ve arkasında bir şey gördü. Yeşil yeşil parıldayan iki beyaz kol, Harry'ye arkadan sarıldı ve soluk parmaklar onun yüzüne doğru çıktı. Harry tekme savurarak yan dönünce, karnı sargılı cesedin karanlık sularda ağırlıksız ve çıplak bir astronot gibi döndüğünü gördü. Cesedin ağzı açıktı ve saçıyla sakalı ağır ağır dalgalanıyordu. Harry ayaklarını yere basıp tavana uzandı. Tünel tamamen suyla dolmuştu. Harry eğilince altındaki, yerdeki beyaz çizgiyi ve MP5'i gördü; yüzmeye başladı. Yönünü şaşırmıştı, ama vücudu geldiği yere dönmek için hangi taraftan gitmesi gerektiğini söyledi. Harry duvarlar arasında olabildiğince uzun kulaçlar atmak için çapraz yüzerken, kendini diğer düşünceleri düşünmemeye zorladı. Mesele batmazlık değildi, hat ta tersine, kurşun geçirmez yeleği onu fazla aşağı çekiyordu. Paltosunu çıkarmakla zaman harcıyıp harcamamayı düşündü; paltosu tepesinde dalgalanıp duruyor ve direnç artışı-

na yol açıyordu. Yapması gereken şeye odaklanmaya çalıştı: Hava bacasına dönmeliydi, saniyeleri, metreleri saymadan. Ama daha şimdiden başının içinde basınç hissediyordu; başı patlayacak gibiydi. Birden hatırladı. Yaz, elli metrelik açık havuz. Sabahın erken saatleriydi, etrafta neredeyse kimse yoktu, gün ışığı vardı, Rakel sarı bikiniliydi. Oleg ile Harry su altında en uzun yüzme yarışı yapacaklardı. Oleg buz pateni sezonundan sonra formdaydı, ama Harry'nin yüzme tekniği daha iyiydi. Onlar ısınırken, Rakel muhteşem kahkahalarını atarak tezahürat yapmıştı. Onun karşısında kasıla kasıla yürümüşlerdi; Rakel, Frogner Lido Kraliçesi'ydi. Oleg ile Harry ise onun gözüne girmeye çalışan kullarıydı. Sonra başlamışlardı. Yarışma beraberlikle sonuçlanmıştı. Kırk metre sonra ikisi birden, soluk soluğa su yüzeyine çıkmışlardı; ikisi de kazandığına emindi. Kırk metre. Havuzun sonuna on metre kala. Başlangıçta havuz duvarını ayaklarıyla itmişlerdi, kolları da serbest hareket edebiliyordu. Harry hava bacası girişine olan mesafenin yarısından biraz fazlasını kat etmişti. Umudu yoktu. Burada ölecekti. Birazdan burada ölecekti. Gözleri yerinden fırlayacak gibiydi. Uçak gece yarısı havalanacaktı. Sarı bikini. Son on metre. Harry bir kulaç daha attı. Bir kulaç daha atmayı başaracaktı. Ama sonra, sonra ölecekti.

Saat gecenin üç buçuğuydu. Truls Berntsen çiseleyen yağmurda, Oslo sokaklarında arabayla gezerken ön cama bakarak bir şeyler fısıldıyor ve mırıldanıyordu. İki saattir geziniyordu. Bir şey aradığından değil, araba kullanmak onu sakinleştirdiği için. Düşünmek için de düşünmemek için de sakin olmaya ihtiyacı vardı.

Birisi Harry Hole'a verilen listeden bir adres silmişti. Ve bu kişi kendisi değildi.

Mesele onun sandığı kadar basit olmayabilirdi.

Cinayet gecesı olanları bir kez daha aklından geçirdi.

Gusto uğramıştı; uyuşturucu ihtiyacı yüzünden tir tir titriyordu ve Truls'ten keman parası istemiş, para vermezse onu polise ihbar edeceğini söyleyerek tehdit etmişti. Nedenise piyasada haftalardır keman yoktu, İğne Parkı'nda panik başlamıştı, bir çeyreklik en az üç bin krona satılıyor-du. Truls arabasının anahtarlarını alacağını, sonra da birlikte bir ATM'ye gideceklerini söylemişti. Steyr tabancasını yanına almıştı; ne yapması gerektiğı konusunda şüphesi yoktu. Gusto aynı tehdidi defalarca yineleyecekti. Uyuşturucu bağımlıları bu konuda oldukça öngörülebilir davranır. Ama Truls ön kapıya geri döndüğünde delikanlı gitmişti bile. Herhalde kan kokusu aldığından. Truls *Haksız değil*, diye düşünmüştü. Gusto bir çıkarı olmadığı sürece onu ispiyonlamazdı. Sonuçta soygun olayına o da karışmıştı. O gün cumartesiydi ve Truls yedek polis görevinde olduğundan Watchtower'a gidip biraz kitap okumuş, Martine Eckhoff'u seyretmiş ve kahve içmişti. Sonra siren sesleri duymuştu, birkaç saniye sonra da cep telefonu çalmıştı. Özel Harekât Odası'ndan aramışlardı. Birisi arayıp Hausmanns Sokağı 92 numarada ateş edildiğini söylemişti ve ellerinde Suç Ekibi'nden kimse yoktu. Truls oraya koşmuştu; o bina, Watchtower'dan sadece birkaç yüz metre ötedeydi. Truls'ün bütün polis içgüdöleri alarına geçmişti; yolda yanından geçtiğı insanlara dikkat etmişti. Gözlemlerinin önemli olabileceğini biliyordu. Gördüğü kişilerden biri, bir eve yaslanmış, yün şapkalı, genç bir adamdı. Suç mahalli olarak adresi verilen binanın bahçe kapısının önüne park edilmiş polis arabası, delikanlının dikkatini çekmişti. Delikanlı da Truls'ün dikkatini çekmişti, çünkü Truls onun ellerini North Face ceketinin ceplerine daldırılmış olmasından hoşlanmamıştı. Ceket fazla büyük ve o mevsim için fazla kalındı, o ceplerde de

türlü türlü şeyler gizlenebilirdi. Delikanlı ciddi görünse de torbacıya benzemiyordu. Polis, Oleg Fauke'yi nehirde getirip devriye arabasına bindirince delikanlı sırtını dönüp Hausmanns Sokağı'nda yürüyerek uzaklaşmıştı.

Truls suç mahalli civarında gördüğü başka on kişi hakkında da teoriler üretebilirdi muhtemelen. O delikanlıyı hatırlamasının sebebi, onu tekrar görmüş olmasıydı. Harry Hole'un Leon Oteli'nde gösterdiği aile fotoğrafında.

Hole, Irene Hanssen'i tanıyıp tanımadığını sorunca, Truls tanımadığını söylemişti; bu doğrudu. Ama fotoğrafta kimi *tanıdığını* Hole'a söylememişti. Gusto'yu elbette. Ama biri daha vardı. Diğer delikanlı. Gusto'nun üvey ağabeyi. Aynı ciddi yüz ifadesi. Truls'ün suç mahallinde gördüğü delikanlıydı o.

Truls, Prinsens Sokağı'nda, Leon Oteli'nin biraz aşağısında arabayı durdurdu.

Polis telsizi açıldı ve Truls'ün beklediği mesaj Özel Harekât Odası'na nihayet geldi.

“Sıfır Bir. Blindernveien'da gürültü yapıldığı ihbarını kontrol ettik. Burada çatışma olmuş gibi görünüyor. Göz yasantıcı gaz var, ayrıca epey ateş edilmiş. Otomatik silah kullanıldığı kesin. Bir adam vurularak öldürülmüş. Mahzene indik, ama suyla dolu. Zemin katı kontrol etmek için Delta'yı arasak daha iyi olur diye düşünüyoruz.”

“Orada *sağ kalmış* kimse olup olmadığını netleştirebilir misiniz?”

“Gel de kendin netleştir! Dediğimi duymadın mı? Gaz diyorum, otomatik silah diyorum!”

“Tamam, tamam. Ne istiyorsunuz?”

“Bölgeyi güvenlik altına almak için dört devriye arabası. Delta, ÖHB timi ve... bir tesisatçı iyi olabilir.”

Truls Berntsen sesi kısıtı. Bir arabanın lastiklerini gıcırdatarak durduğunu işitti ve uzun boylu bir adamın o araba-

nın önünden sokağın karşı tarafına geçtiğini gördü. Küplere binen sürücü korna çaldı, ama adam bunu fark etmedi. Leon Oteli'ne doğru, uzun adımlarla yürümeyi sürdürdü.

Truls Berntsen gözlerini kısıtı.

Bu gerçekten o olabilir miydi? Harry Hole?

Adamın üstünde eski bir palto vardı; başı omuzlarının arasında, kambur yürüyordu. Truls yanıldığını ancak adam başını çevirdiğinde ve yüzü sokak lambasının ışığıyla aydınlandığında anladı. Bu adam tanıdık biri gibiydi, ama Hole değildi.

Truls arkasına yaslandı. Artık biliyordu. Kimin kazandığını. Şehrine baktı. Burası artık onundu. Arabanın tepesine yağın yağmur Harry Hole'un öldüğünü mırıldanıyor ve ön camdan aşağıya, gözyaşları halinde akıyordu.

Genellikle müşterilerin çoğu saat ikiye kadar düzüşüp eve giderdi, sonrasında da Leon Oteli daha sessiz olurdu. Rahip içeri girince, resepsiyondaki delikanlı başını çok az kaldırdı. Rahibin paltosuyla saçından yağmur suları damlıyordu. Eskiden olsa delikanlı, günlerce ortadan kaybolduktan sonra gecenin bir yarısı bu halde gelmesinin sebebini sorardı ona. Fakat rahip her seferinde başkalarının acılarından ayrıntılarıyla, bayıcı bir şekilde uzun uzun ve hararetle bahsederek karşılık verdiğinden, delikanlı sormaktan vazgeçmişti. Ama bu gece Cato her zamankinden yorgun gibiydi.

Delikanlı "Zor bir gece mi?" diye sordu; yanıtın basitçe "evet" veya "hayır" olmasını umuyordu.

Solgun yüzlü yaşlı adam gülümseyerek "Ah, bilirsin" dedi. "İnsanlık kalmamış. Demin az daha öldürülüyordum."

Delikanlı "Ya?" dedi, hemen ardından da sorduğuna pişman oldu. Uzun bir açıklama geleceği kesindi.

Cato merdiveni çıkmayı sürdürürken "Bir araba neredeyse beni ezecekti" dedi.

Delikanlı rahatlayarak nefes verdikten sonra tekrar *Ha-yalet*'e odaklandı.

Yaşlı adam anahtarı kapısının kilidine sokup çevirdi. Ama kapının zaten açık olduğunu keşfedince şaşırdı.

İçeri girdi. Işık düğmesine bastı, ama tavan lambası yanmadı. Komodin lambasının açık olduğunu gördü. Yatakta oturan adam tıpkı onun gibi uzun boyluydu, kambur duruyordu ve uzun paltoluydu. Paltosunun eteklerinden yere sular damlıyordu. Öyle farklıydılar ki ama yaşlı adam bir şeyi ilk kez fark etti: O adama bakmak, kendi yansımasına bakmak gibiydi.

“Ne yapıyorsun?” diye fısıldadı.

Diğer adam “İçeri gizlice girdim tabii ki” dedi. “Değerli bir şeyin var mı diye bakmak için.”

“Bir şey bulabildin mi?”

“Değerli bir şey mi? Hayır. Ama bunu buldum.”

Yaşlı adam kendisine fırlatılan şeyi yakaladı. Parmaklarının arasında tuttu. Başını yavaşça sallayarak onayladı. Pamuklu kumaştan yapılma bu kolalanmış şey U şekline getirilmişti. Olması gerektiği kadar beyaz değildi.

Yaşlı adam “Bunu odamda mı buldun?” diye sordu.

“Evet, yatak odanda. Gardıropta. Taksana.”

“Neden?”

“Çünkü günahlarımı itiraf etmek istiyorum. Ayrıca onu takmayınca çıplak gibi görünüyorsun.”

Cato yatakta iki buklüm oturan adama baktı. Adamın saçından akan sular çenesindeki yara izinden çene ucuna süzülüyordu. Oradan da yere damlıyordu. Adam tek sandalyeyi odanın ortasına koymuştu. İtiraf sandalyesi. Masada açılmamış bir Camel paketi, paketin yanında da bir çakmak ile ıslak, kırık bir sigara duruyordu.

“Nasıl istersen Harry.”

Cato paltosunun düğmelerini açarak oturdu ve U şeklin-

deki rahip yakalığını rahip gömleğine ilikledi. Elini palto cebine sokunca, diğer adam irkildi.

Yaşlı adam “Sigara” dedi. “İkimiz için. Seninkiler sıırıslıklam olmuş gibi görünüyor.”

Polis başıyla onaylayınca yaşlı adam elini çıkarıp açılmış bir paketi uzattı.

“Norveççen iyi.”

“İsveççemden birazcık daha iyi. Ama İsveççe konuştuğumda, Norveçliler şivemi fark etmiyor.”

Harry siyah sigaralardan birini aldı. İnceledi.

“Rus şiveni yani?”

Yaşlı adam “Sobranie Black Russian” dedi. “Rusya’da bulunabilen yegâne iyi sigara. Artık Ukrayna’da üretiliyor. Bunları Andrey’den çalışıyorum genellikle. Andrey’den bahsetmişken... Durumu nasıl?”

“Kötü” diyen polis, yaşlı adamın onun sigarasını yakmasına izin verdi.

“Bunu duyduğuma üzüldüm. Kötü demişken, ölmüş olman gerekirdi Harry. Savak kapaklarını açtığımda tünelde olduğunu biliyorum.”

“Tüneldeydin.”

“Öyleyse anlamıyorum. Çoğu insan şoka girer ve tünelin ortasında boğulur.”

Polis ağzının kenarından duman saldı. “Gestapo komutanının peşinden giden direnişçiler gibi mi?”

“Onun tuzağını gerçekten acil bir durumda kaçarken test ettiler mi bilmiyorum.”

“Ama sen test ettin. Sivil polisin üstünde.”

“O tıpkı senin gibiydi Harry. Bir misyonu olduğunu düşünen insanlar tehlikelidir. Hem kendileri hem de çevreleri için. O adam gibi boğulman gerekirdi.”

“Ama gördüğün gibi hâlâ buradayım.”

“Bunun nasıl olabildiğini hâlâ anlamış değilim. Buz gibi

su altında kaldığında, ciğerlerinde daracık bir tünelde, üstünde tüm giysileriyle seksen metre yüzmeye yetecek kadar hava olduğunu mu iddia ediyorsun?”

“Hayır.”

“Hayır mı?” Yaşlı adam gülümsedi. Gerçekten meraklanmış gibiydi.

“Hayır, ciğerlerimde o kadar hava yoktu. Ama kırk metre yüzmeye yetecek kadar vardı.”

“Peki ya sonra?”

“Sonra kurtarıldım.”

“Kurtarıldın mı? Kimin tarafından?”

“Temelde iyi bir insan olduğunu söylediğin adam tarafından.” Harry boş viski şişesini kaldırdı. “Jim Beam.”

“Seni viski mi kurtardı?”

“Viski şişesi.”

“Boş bir viski şişesi mi?”

“Tersine, dolu bir şişeydi.”

Harry sigarasını ağız kenarına alıp şişeyi açtı ve başının yukarısına kaldırdı.

“Havayla doluydu.”

Yaşlı adam hayretle bakakaldı. “Sen?..”

“Suyun içindeyken, ciğerlerim havasız kaldığında yaşadığım en büyük sorun ağzımı şişeye dayadıktan sonra, hava çekebileyim diye şişeyi yukarı kaldırmaktı. Bu ilk kez dalış yapmak gibi. Vücut isyan ediyor; fizikten pek anlamadığından, içine su çekip boğulacağını düşünüyor. Akciğerlerin dört litre havayı içinde tutabildiğini biliyor muydun? Eh, koca bir şişe dolusu hava ve kırk metre daha yüzmeye azmi.” Polis şişeyi bıraktı ve sigarasını alıp ona şüpheyle baktı. “Almanlar o tüneli biraz daha uzun yapmalıydı.”

Harry yaşlı adamı seyretti. O ihtiyar yüzün alnının buruştuğunu gördü. Güldüğünü duydu. Tekne motoru sesini andıran bir ses çıkmıştı.

“Senin farklı olduğunu *biliyordum* Harry. Oleg meselesini duyunca Oslo’ya geleceğini söylemişlerdi. Bu yüzden araştırma yaptım. Artık biliyorum ki söylentiler abartılı değilmiş.”

Harry rahibin kavuşturduğu ellerinden gözünü ayırmadan “Eh” dedi. Yatağın ucunda oturuyordu, iki ayağı da yerdeydi, sıçramaya hazırdı, ayak parmaklarına öyle çok ağırlık vermişti ki ayakkabılarının ince naylon bağcıklarını hissediyordu. “Peki ya sen Rudolf? Senin hakkındaki söylentiler abartılı mı?”

“Hangileri?”

“Eh, mesela Gothenburg’de bir eroin şebekesini yönettiğin ve orada bir polisi öldürdüğün söyleniyor.”

“Anlaşılan senden çok benim günah çıkarmam gerek ha?”

“Ölmeden önce günahlarını İsa’ya anlatıp rahatlaman iyi olur diye düşündüm.”

Yine tekne motoru sesini andıran o gülüş. “Güzel espri Harry! Güzel espri! Evet, onu ortadan kaldırmak zorunda kaldık. Yakıncımızdı ve güvenilir olmadığını seziyordum. Hapishaneye geri dönemezdim. Oranın pis havası, rutubeti insanın ruhunu kemiriyor, tıpkı küfün duvarları yemesi gibi. Her gün ruhundan bir parça daha eksiliyor. İnsan yönün yenilip tüketiliyor Harry. Öyle bir şeyi ancak en büyük düşmanımın yaşamasını isterim.” Rudolf Asayev, Harry’ye baktı. “Her şeyden çok nefret ettiğim düşmanımın.”

“Oslo’ya dönmemin sebebini biliyorsun. Senin sebebini neydi? İsveç, Norveç kadar iyi bir pazar sanıyordum.”

“Sebebim seninkiyse aynı Harry.”

“Aynı derken?”

Rudolf Asayev yanıt vermeden önce siyah sigarasından bir nefes çekti. “Boşver. Cinayetle sonra polis peşime düştü. İnsanın Norveç’teyken İsveç’e bu kadar uzak olması tuhaf. İkisi komşu ülkeler oysa.”

“Geri gelince de esrarengiz Dubai’ye dönüştün. Kimsenin

görmediği adam. Ama geceleri şehirde gezindiğini düşünül-
len. Kvadraturen hayaleti.”

“Gizli kalmam gerekiyordu. Sırf iş yüzünden değil, Rudolf Asayev adı polise kötü hatıraları anımsatacağı için de.”

“Yetmişli ve seksenli yıllarda, eroin bağımlıları sinek gi-
bi ölüyordu” dedi Harry. “Ama belki onlar için de dua ediyor-
sundur Rahip?”

Yaşlı adam omuz silkti. “Spor araba, yamaç paraşütü ve el tabancası gibi, insanların eğlence için aldığı ama ölmele-
rine yol açan şeylerin üreticilerini kimse yargılamıyor. Ben insanların istediği bir malın kalitelisini, rekabetçi bir fiya-
ta temin ediyorum. Müşterilerin satın aldıkları şeyle ne yap-
tığı onları ilgilendirir. Opiyat kullanmalarına karşın günde-
lik hayatlarını normal bir şekilde idame eden insanlar oldu-
ğunu biliyorsundur?”

“Evet, onlardan biriydim. Seninle spor araba üreticileri
arasındaki fark şu ki, senin yaptığın şey kanuna aykırı.”

“Kanunla ahlakı karıştırmamak gerek Harry.”

“Tanrı’nın seni suçsuz bulacağını düşünüyorsun yani, öy-
le mi?”

Yaşlı adam çenesini eline dayadı. Harry onun bitkinliğini
sezse de numara yapıyor olabileceğini düşündüğünden, ha-
reketlerini dikkatle izliyordu.

“Takıntılı bir polis ve ahlakçı olduğunu duydum Harry.
Oleg, Gusto’ya senden bahsetmiş. Bunu biliyor muydun?
Oleg bir babanın oğlundan isteyeceği kadar büyük bir sev-
gi duyuyordu sana. Bizim gibi takıntılı ahlakçılar ve sevgi-
ye aç babalar müthiş bir dinamizme sahiptir. Bizim zayıf yö-
nümüz öngörülebilirliğimizdir. Eninde sonunda gelecektin.
Gardermoen’da yolcu listelerine bakabilen bir adamımız var.
Sen daha Hong Kong’da uçak koltuğuna oturmadan önce,
yolda olduğunu biliyorduk.”

“Mm. O adamınız yakıcı Truls Berntsen mıydı?”

Yaşlı adam yanıt niyetine gülümsedi.

“Peki ya Belediye Meclisi’nden Isabelle Sköyen? Onunla da mı birlikte çalıştın?”

Yaşlı adam derin derin iç geçirdi. “Böyle soruların yanıtlarını beraberimde mezara götüreceğimi biliyorsun. Köpek gibi ölmekten gocunmam, ama muhbir olarak ölmeyeceğim.”

Harry “Eee, sonra ne oldu?” diye sordu.

“Andrey havalimanından Leon Otel’ne dek seni takip etti. Cato olarak ortaya çıktığımda öyle otellerde kalırım, Leon da epey kaldığım bir yer. O yüzden senden bir gün sonra otelde oda tuttum.”

“Neden?”

“Neler yaptığını görmek için. Bize yaklaşıp yaklaşmadığını görmek istiyordum.”

“Bereli Adam orada kalırken de aynı şeyi mi yaptın?”

Yaşlı adam başıyla onayladı. “Senin tehlikeli olabileceğini biliyordum Harry. Ama sana kanım kaynamıştı. Bu yüzden dostça uyarmaya çalıştım.” İç geçirdi. “Ama dinlemedin. Tabii ki dinlemedin. Seninle benim gibi insanlar uyarıları dinlemez Harry. Başarılı olmamızın sebebi budur. Eninde sonunda mutlaka başarısız olmamızın da.”

“Mm. Ne yapmamdan korkuyordun ki? Oleg’i muhbirlik yapmaya ikna etmemden mi?”

“O da vardı. Oleg beni hiç görmemişti, ama Gusto’nun ona neler anlattığını bilemezdim. Gusto güvenilir biriydi maaless. Hele keman kullanmaya başladıktan sonra iyice güvenilir olmuştu.” Harry yaşlı adamın gözlerindeki ifadenin yorgunluktan kaynaklanmadığını anladı birden. O gözlerde acı vardı. Yoğun, katıksız acı.

“Yani Oleg’in bana her şeyi anlatacağını düşününce, onu öldürtmeye çalıştın. Bu işe yaramayınca da bana yardım teklif ettin. Seni Oleg’e götürmem için.”

Yaşlı adam başını yavaşça sallayarak onayladı. “Bu kişi-

sel bir şey değil Harry. Bu piyasanın kuralları böyle. Muhabirler ortadan kaldırılır. Ama bunu biliyordun, değil mi?”

“Evet, biliyordum. Ama kurallarınızı uyguladığın için seni öldürmeyeceğim anlamına gelmiyor bu.”

“Neden hâlâ öldürmedin peki? Cesaretin mi yok? Cehennemde yanmaktan mı korkuyorsun Harry?”

Harry sigarasını masada söndürdü. “Çünkü önce bazı şeyleri bilmek istiyorum. Gusto’yu neden öldürdün? Seni ihbar etmesinden mi korkuyordun?”

Yaşlı adam beyaz saçını Dumbo¹⁴ kulaklarının arkasına attı. “Gusto’nun kanı bozuktu, tıpkı benim gibi. Doğuştan muhbirdi o. Çıkarı olsa beni daha önceden ihbar ederdi. Ama sonra mecbur kaldı. Keman krizi yüzünden. Tamamen kimyayla ilgili bu. Beden ruhtan güçlüdür. Fiziksel ihtiyaçlarımız hepimizi zayıflatır.”

“Evet” dedi Harry. “Hepimizi zayıflatır.”

“Ben...” Yaşlı adam öksürdü. “Onu kendi haline bırakmak zorunda kaldım.”

“Bırakmak mı?”

“Evet. Bıraktım. Dibe batmasına izin verdim. Ortadan kaybolmasına. İşleri ona devredemeyeceğimi anlamıştım. Yeterince zekiydi, zekâsını babasından almıştı. Onda eksik olan şey cesaretti. Bu yönüyle de annesine çekmişti. Ona sorumluluk vermeye çalıştım, ama sınavı geçemedi.” Yaşlı adam saçını temizlemeye çalışırcasına geriye yatırıp duruyordu. “Sınavı geçemedi. Kanı bozuktu. Bu yüzden işleri başkasına devretmem gerektiğine kanaat getirdim. Başta Andrey ile Peter’i düşündüm. Omsklu, Sibiryalı Kazaklar. Kazak ‘özgür insan’ anlamına gelir. Bunu biliyor muydun? Andrey ile Peter askerlerimdi, *stanitsam*dı.¹⁵ *Ataman*larına ölümüne bağlıydılar.

14. Walt Disney karakteri; kocaman kulakları yüzünden Dumbo adı verilen bir yavru fil. (ç.n)

15. Kazak ordusu. (ç.n.)

Ama Andrey ile Peter işadamı değillerdi, anlarsın ya.” Harry yaşlı adamın derin düşüncelere dalmışçasına el kol hareketleri yaptığını fark etti. “Dükkânı onlara bırakamazdım. Bu yüzden, ister istemez Sergey’e bırakmaya karar verdim. Gençti, önünde koca bir hayat vardı, yoğrulabilirdi...”

“Bir keresinde bir oğlun olabileceğini söylemiştin.”

“Sergey hesap kitap işlerinden Gusto kadar anlamasa da disiplinliydi. Hırslıydı. *Ataman* olmak için gereken şeyleri yapmaya hazırdı. Bu yüzden ona bıçağı verdim. Son bir sınav kalmıştı. Eskiden bir Kazak’ın *ataman* olabilmek için Taiga’ya gidip canlı, bağlanmış bir kurt getirmesi gerekirdi. Sergey istekliydi, ama *chto nuzhnoları* da halledebileceğini görmem gerekiyordu.”

“Pardon?”

“Gerekli işleri.”

“Bahsettiğin oğlun, Gusto muydu?”

Yaşlı adam saçını öyle sertçe geriye yatırdı ki gözleri iyice kısıldı.

“Hapse girdiğimde Gusto altı aylıktı. Annesi teselli bulma konusunda seçici değildi. En azından kısa bir süreliğine. Gusto’ya bakacak durumda değildi.”

“Eroin mi?”

“Sosyal hizmetler Gusto’yu ondan alıp evlatlık olarak verdi. Hapis yatan babanın var olmadığına hemfikir oldular. Gusto’nun annesi ertesi kış aşırı dozdan öldü. Bunu daha önce yapmalıydı.”

“Oslo’ya benimle aynı sebepten dolayı geldiğini söyledin. Oğlun.”

“Üvey ailesinin yanından ayrıldığını, yoldan çıktığını duymuştum. Zaten İsveç’ten ayrılmayı düşünüyordum, Oslo’da da fazla rekabet yoktu. Gusto’nun takıldığı yeri buldum. Başta onu uzaktan izledim. Öyle yakışıklıydı ki. Acayip yakışıklıydı. Güzellliğini annesinden almıştı elbette. Saatlerce

oturup ona bakıyordum. Durmadan bakıyordum; oğlum olduğunu, kanımdan canımdan olduğunu düşünerek..." Yaşlı adamın nefesi tıkanıdı.

Harry ayaklarına, korniş niyetine verilmiş naylon ipe baktı. Ayakkabısının tabanıyla onu ezdi.

"Sonra onu yanında çalıştırmaya başladın. Ve işi ona devredip devredemeyeceğini görmek için sınadın."

Yaşlı adam başıyla onayladı. "Ama asla bir şey söylemedim" diye fısıldadı. "Babası olduğumu bilmeden öldü."

"Telaşının sebebi neydi ki?"

"Telaş mı?"

"Neden işlerini birine o kadar çabuk devretmen gerekiyordu? Önce Gusto, sonra Sergey."

Yaşlı adam bezgince gülümsedi. Koltuğunda öne eğilince, yatağın yukarısındaki okuma lambasının ışığıyla aydınlandı.

"Hastayım."

"Mm. Öyle bir şey olduğunu tahmin etmiştim. Kanser mi?"

"Doktorlar bir yıl ömür biçti. Altı ay önce. Sergey'in bulunduğu kutsal bıçak şiltemin altında dururdu. Yaran acıyor mu? O bıçak çektiğim acıyı sana aktardı Harry."

Harry başını yavaşça sallayarak onayladı. Bu duruma uyuyordu. Ve uymuyordu.

"Sadece birkaç ay ömrün kaldıysa, neden ihbar edilmekten oğlunu öldürmeyi isteyecek kadar korktun ki? Neden kısacık bir hayat uğruna onun upuzun hayatını elinden aldın?"

Yaşlı adam boğuk boğuk öksürdü. "Urkalarla Kazaklar ordunun erleridir Harry. Töreye bağlılık yemini eder ve yeminimizi tutarız. Körlemesine değil, gözlerimizi açık tutarak. Duygularımızı disipline etmeye eğitiliriz. Bu da hayatımızın efendisi olmamızı sağlar. İbrahim oğlunu kurban etmeyi kabul etti, çünkü..."

"...bu Tanrı'nın emriydi. Nasıl bir töreden bahsettiğini hiç bilmiyorum, ama on sekiz yaşında birinin senin işlediğin

suçlar yüzünden hapse girmesine izin veriyor mu?”

“Harry, Harry, hâlâ anlamadın mı? Gusto’yu ben öldürmedim.”

Harry yaşlı adama bakakaldı. “Bunun uyman gereken bir kural olduğunu söylemedin mi şimdi? Gerekirse kendi oğlunu öldürmenin?”

“Evet, söyledim ama kötü insanların arasında doğduğumu da söyledim. Oğlumu seviyorum. Gusto’nun canını almam mümkün değildi. Tam tersi. İbrahim’i de tanrısını da boşver diyorum.” Yaşlı adam gülerken öksürmeye başladı. Elini göğsüne koydu ve dizlerine kadar eğildi. Durmadan öksürüyordu.

Harry gözlerini kırptırdı. “Onu kim öldürdü peki?”

Yaşlı adam doğruldu. Sağ elinde bir altıpatlar tutuyordu. İri, çirkin bir tabancaydı ve sahibinden bile yaşlı görünüyordu.

“Bana silahsız gelmemen gerektiğini bilmeliydin Harry.”

Harry karşılık vermedi. MP5 suyla dolmuş mahzenin dibindeydi, tüfek de Truls Berntsen’in dairesindeydi.

Harry “Gusto’yu kim öldürdü?” diye tekrarladı.

“Herhangi biri olabilir.”

Yaşlı adamın parmağı tetiğe dolanırken, Harry bir gıcır-tı duyar gibi oldu.

“Öldürmek çok zor değildir Harry. Aynı fikirde değil misin?”

Harry “Aynı fikirdeyim” diyerek ayağını kaldırdı. İnce naylon ip, ayakkabının tabanına hızla sürtünerek korniş tutamacına doğru çıkarken, ıslık sesini andıran bir ses duyuldu.

Harry yaşlı adamın gözlerindeki soru işaretini gördü. Beyninin şimşek hızıyla çalışarak, yarı sindirilmiş verileri değerlendirmeye çalıştığını anladı.

Yanmayan lamba.

Odanın ortasında duran sandalye.

Harry onun üstünü aramamıştı.

Harry oturduğu yerden bir santim bile kıımıldamamıştı.

Ve yaşlı adam loşlukta Harry'nin ayakkabısının altından korniş tutamacına kadar çıkan ve oradan kendisinin tam tepesindeki tavan lambasına uzanan naylon ipi artık görüyordu belki. Ama şimdi tepesinde lamba yoktu. Harry'nin rahip yakalığı hariç Blindernveien'dan aldığı tek şey vardı. Harry, Rudolf Asayev'in dört direkli yatağında sıırıslıklam yatarak nefes almaya çabalarken ve görüş alanında siyah noktalar uçuşurken, yalnızca onu düşünmüştü; her an bayılacağına emindi ama bilincini yitirmemek için, karanlığın bu tarafında kalmak için mücadele etmişti. Sonra kalkıp Kitabı Mukaddes'in yanındaki *zjuku* almıştı.

Rudolf Asayev sola atılınca, tuğlaya çakılmış çelik çiviler başına değil, köprücük kemiğiyle omuz kasının arasına saplanarak bir sinir lifleri düğümünü, sevriko-brakiyal pleksusu parçaladı; bunun sonucunda, yaşlı adam saniyenin iki yüzde biri kadar süre sonra tetiği çektiğinde, üst kol kası felç olduğundan altıpatları yedi santim aşağı indi. Merminin eski Nagant'ın namlusundan çıkması için gerekli olan, saniyenin binde biri kadarlık sürede barut tıslayarak tutuştu. Saniyenin üç binde biri kadar süre sonra, mermi Harry'nin baldırları arasından geçerek karyolaya saplandı.

Harry ayağa kalktı. Emniyet mandalını yana çekti, sonra da açma düğmesine bastı. Namlu dışarı fırlayınca bıçağın sapı sarsıldı. Harry kolunu düz tutarak bıçağı aşağıdan, kalça hizasından salladı; bıçağın uzun, ince namlusu rahibin palto klapalarının arasından gömleğini deldi. Harry kumaşla derinin delindiğini, ardından da bıçağın dirençle karşılaşmadan sapına kadar girdiğini hissetti. Rudolf Asayev'in kurtulma şansı olmadığını bilen Harry bıçağı bırakınca sandalye geriye devrildi ve Rus inleyerek yere yuvarlandı. Sandalyeyi tekmeleyerek uzaklaştırdı, ama olduğu yerde kaldı. Yaralanmış ama hâlâ tehlikeli bir eşekarısı gibi kıvrıldı. Harry

bacaklarını açarak yaşlı adamın tepesinde durdu ve eğilip bıçağı onu vücudundan çıkardı. Kanın fazla koyu kırmızı rengine baktı. Belki de sebep karaciğer hastalığıydı. Yaşlı adamın sol eli, felç olmuş sağ kolunun üstünden geçerek zemini yoklayıp tabancayı aradı. Harry çılgınca bir arzu duydu bir an: O elin tabancayı bulmasını istedi. Böylece gereken bahaneye kavuşacaktı.

Harry tabancayı tekmeleyerek uzaklaştırdı ve duvara çarpıştığını duydu.

Yaşlı adam “Demir” diye fısıldadı. “Beni demirimle kutsa evladım. Yanıyor. İkimiz adına bitir şu işi.”

Harry kısa bir anlığına gözlerini kapadı. Onu yitirdiğini hissediyordu. O gitmişti. Nefret. Harry’nin hareket halinde olmasını sağlayan, yakıt niyetine kullandığı nefret. Tükemişti.

“Hayır, teşekkürler” dedi Harry. Yaşlı adamdan uzaklaştı. Islak paltosunu ilikledi. “Şimdi gidiyorum, Rudolf Asayev. Resepsiyondaki delikanlıdan, ambulans çağırmasını isteyeceğim. Sonra da eski amirimi arayıp, seni nerede bulabileceklerini söyleyeceğim.”

Yaşlı adam kıkırdayınca, ağız kenarında kırmızı köpükler oluştu. “Bıçak, Harry. Cinayet sayılmaz, zaten öleceğim. Cehenneme gitmezsin, yemin ederim. Cehennemin kapısında-kilere söylerim, seni içeri sürüklemeler.”

“Beni korkutan şey cehennem değil.” Harry ıslak Camel paketini palto cebine koydu. “Ben polisim. Bizim işimiz, kanunları çiğnemekle suçlanan kişileri adalete teslim etmektir.”

Yaşlı adam öksürünce köpükler patladı. “Haydi Harry... Şerif rozetin plastik. Hastayım. Bir yargıç beni gözaltına aldırmaktan başka bir şey yapamaz. Öpücükler, kucaklamalar, morfin. Hem öyle çok cinayet işledim ki. Hasımlarımı köprülerden sallandırdım. Kendi adamlarımı öldürdüm, mesela şu pilotu... Tuğla kullandık. O polisi de öldürdüm. Bereli

Adam'ı. Andrey ile Peter'i, seni vursunlar diye odana gönderdim. Seni ve Truls Berntsen'ı vursunlar diye. Sebebini biliyor musun peki? Siz ikiniz birbirinizi vurmuşsunuz gibi görünsün diye. Silahı kanıt olarak bırakmıştık. Haydi ama Harry."

Harry bıçağın namlusunu çarşafa sildi. "Berntsen'ı neden öldürmek istedin? Sonuçta senin için çalışıyordun."

Asayev yan döndü; şimdi daha rahat nefes alır gibiydi. Yanıt vermeden önce birkaç saniye öylece yattı. "Benden habersiz Alnabru'daki bir depodan eroin çaldı. Eroin benim değildi ama yakıcının fazla açgözlü olduğunu ve ona güvenemeyeceğini anladığında, hele mahvolmana yol açabilecek kadar çok şey biliyorsa, risklerin toplamının fazla büyük olduğunu bilirsin. O zaman da, benim gibi bir işadamı riski ortadan kaldırır Harry. Bir taşla iki kuş vurmak için mükemmel bir fırsat gördük. Sen ve Berntsen." Asayev kıkırdadı. "Tıpkı Botsen'da oğlunu öldürmeye çalışmam gibi. Nefret duymaya başlıyor musun Harry? Az kalsın oğlunu öldürecektim."

Harry kapıda durdu. "Gusto'yu kim öldürdü?"

"İnsanoğlu nefretin hakikati uyarınca yaşar. Nefreti takip et Harry."

"Emniyet Teşkilatı'yla Belediye Meclisi'ndeki adamların kimler?"

"Söylersem bu işi sona erdirmeme yardım eder misin?"

Harry ona baktı. Başını çabucak sallayarak onayladı. Yalan söylediğinin anlaşılmayacağını umdu.

Yaşlı adam "Yaklaş" diye fısıldadı.

Harry eğildi. Yaşlı adamın pençe gibi kaskatı eli birden onu yakasından kavrayıp çekerek yaklaştırdı. Asayev'in bileğitaşını çağrıştıran hırıltılı sesi, Harry'nin kulağına usulca konuştu.

"Bir adama Gusto cinayetini üstlensin diye para verdiğimi biliyorsun Harry. Ama Oleg'in yeri gizli tutulduğu sürece onu öldüremeyeceğimi düşündüğüm için bunu yaptığımı

sandın. Yanıldın. Emniyet Teşkilatı'ndaki adamım, tanık koruma programı kayıtlarına bakabiliyor. İstesem Oleg'i o sırada olduğu yerde de bıçakla öldürtebilirdim kolayca. Ama fikrimi değiştirmiştin. O kadar kolay kurtulmasını istemi..."

Harry uzaklaşmaya çalıştı, ama yaşlı adam onu sımsıkı tutuyordu.

O ses "Başına plastik torba geçirilip ayaklarından asılmasını istiyordum" diye gürledi. "Başına saydam plastik torba geçirilmesini. Ayaklarından aşağı sular akmasını. Suların tüm vücudundan akarak torbaya dolmasını. Bunu filme çekmek istiyordum. Sesli olarak, çığlıkları duyabilesin diye. Sonra da kaydı sana gönderecektim. Yaşamama izin verirsen, planım hâlâ bu. Beni delil yetersizliğinden öyle çabuk serbest bırakacaklar ki şaşacaksın Harry. Sonra da Oleg'i bulacağım Harry, yemin ediyorum bulacağım; posta kutundan gözünü ayırma... DVD'nin gelmesini bekle."

Harry içgüdüsel olarak elini savurdu. Bıçağın saplanışını hissetti. Derinlere dalışını. Bıçağı çevirdi. Yaşlı adamın inlediğini duydu. Çevirmeyi sürdürdü. Gözlerini kapadı ve bağırsaklarla iç organların bıçağa dolandığını, patladığını, dışarı çıktığını hissetti. Yaşlı adamın çığlığını nihayet duyduğunda, bu kendi çığlığıydı aslında.

Harry'yi uyandıran şey, yüzünün bir tarafını aydınlatan gün ışığıydı. Yoksa bir ses mi uyandırmıştı onu?

Bir gözünü ihtiyatla açarak etrafına bakındı.

Bir oturma odası penceresini ve mavi gökyüzünü gördü. Ses yoktu, en azından şimdi.

Harry kanepeye sinmiş sigara dumanı kokusunu alınca başını kaldırdı. Nerede olduğunu hatırladı.

Yaşlı adamın odasından çıkıp kendi odasına girmiş, kanvas valizini sakince toplamış, arka merdivenlerden inerek otelden ayrılmış ve bir taksiye atlayıp, kimsenin kendisini bulamayacağına emin olduğu tek yere gitmişti: Nybakk'ın ailesinin Oppsal'daki evine. Buradan ayrılmasından sonra eve kimse gelmemiş gibiydi; ilk işi mutfak ve banyo çekmecelerinde ağrıkesici aramak olmuştu. Sonunda bir paket bulmuştu. Dört hap almış, ellerindeki kanı (yaşlı adamın kanını) silmiş ve Stig Nybakk'ın karar verip vermediğine bakmak için mahzene inmişti.

Nybakk karar vermişti.

Harry yukarı çıkıp soyunmuş, giysilerini kurusunlar diye banyoda asmış, battaniye bulmuş ve zihnine düşüncelerin üşüşmesine fırsat vermeden kanepeye yatıp uyumuştur.

Kalkıp mutfağa gitti. İki ağrıkesici alıp, bir bardak suyla yuttu. Buzdolabını açıp içine baktı. Buzdolabı gurme yi-

yecekleriyle doluydu; Nybakk, Irene'yi iyi beslemişti besbel-li. Dünkü mide bulantısı geri gelince, Harry bir Şey yiyemeyeceğini anladı. Oturma odasına döndü.   ki dolabını da g r-m Ŗt . Uyuyacak bir yer ararken o dolabın epey uzağından ge miŖti.

Dolabın kapağını açtı. Dolap boŖtu. Rahatlayan Harry uzun uzun nefes verdi. Cebini yokladı. Sahte alyans. Harry tam o anda bir ses duydu.

Uyanırken duyar gibi olduğu sesti bu.

Açık bodrum kapısına gitti. Kulak kabarttı. Joe Zawinul? Harry aŖađı inip dosdoğru depo kapısına gitti. Tel örgünün arasından baktı. Stig Nybakk uzaydaki, ağırlıksız bir astronot gibi yavaŖ a dönüyordu. Harry, Stig'in pantolon cebinde tit-reŖen cep telefonunun onu döndürüp d nd rmediğini merak etti. Telefonun zil sesi –Weather Report'un "Palladium"unun dört, aslında    notası–  b r dünyadan gelen bir sinyal gibiy-di. Harry telefonu alırken tam da bunu d Ŗ nd ; arayanın Nybakk olduğunu, onunla konuŖmak istediğini.

Harry ekrandaki numaraya baktı. Ve telefonu açtı. Radium Hastanesi'ndeki resepsiyonistin sesini tanıdı. "Stig! Alo! Orada mısın? Beni duyabiliyor musun? Sana ulaŖmaya  alıŖıyoruz Stig. Neredesin? Bir toplantıyı, bir sürü toplantıyı kaçırdın. EndiŖeliyiz. Martin evine geldi, ama orada da yok-muŖsun. Stig?"

Harry telefonu kapatıp cebine koydu. Ona ihtiya ı olacaktı; Martine'den aldığı telefon, yüzmesi sırasında bozulmuŖtu.

Mutfaktan sandalye getirip verandada oturdu. Otururken sabah g neŖi yüzünü aydınlattı. Sigara paketini çıkardı ve o salak, siyah sigaralardan birini ağzına alıp yaktı. Bununla idare etmesi gerekecekti. Çok iyi bildiği bir numarayı aradı.

"Rakel."

"Selam. Benim."

"Harry? Numaranı tanımadım."

“Yeni bir telefonum var.”

“Ah, sesini duyduğuma öyle sevindim ki. Her şey yolunda gitti mi?”

“Evet” diyen Harry, Rakel’in sesindeki mutluluk karşısında ister istemez gülümsedi. “Her şey yolunda gitti.”

“Hava sıcak mı?”

“Çok sıcak. Güneş ıslıl ıslıl parlıyor ve kahvaltı yapmak üzereyim.”

“Kahvaltı mı? Saat dört civarı değil mi?”

“Jet gecikmesi” dedi Harry. “Uçakta uyuyamadım. Bize muhteşem bir otel buldum. Sukhumvit’te.”

“Seni tekrar görmeyi ne kadar çok istediğimi bilemezsin Harry.”

“Ben...”

“Hayır, dur Harry. Ciddiyim. Bütün gece uyumadan bunu düşündüm. Bu kesinlikle olması gereken şey. Yani, öyle olup olmadığını göreceğiz. Ama olması gereken tarafı bu. Görmek. Ah, ya hayır deseydim Harry?”

“Rakel...”

“Seni seviyorum Harry. Seni *seviyorum*. Beni duyuyor musun? Bu sözcüğün ne kadar düz, tuhaf ve fantastik olduğunu duyuyor musun? Hakkıyla söyleyebilmek için samimi olmak gerek... Parlak kırmızı elbise giymek gibi bir şey. Seni seviyorum. Fazla mı abartılı?”

Rakel güldü. Harry gözlerini kapadı ve tenine dünyanın en muhteşem güneşinin, kulak zarlarına da dünyanın en muhteşem kahkahasının kondurduğu öpücükleri hissetti.

“Harry? Orada mısınız?”

“Kesinlikle buradayım.”

“Bu öyle tuhaf ki. Sesin öyle yakından geliyor ki.”

“Mm. Birazdan çok yakında olacağım canım.”

“Tekrar söyle.”

“Neyi söyleyeyim?”

“Canım.”

“Canım.”

“Mmmm.”

Harry bir şeyin üstünde oturduğunu hissetti. Arka cebindeki, sert bir şeyin. Onu çıkardı. Yüzüğün kaplaması gün ışığında, altın gibi parıldadı.

Harry siyah çizdiği parmak ucuyla okşayarak “Rakel” dedi. “Evlenmeye ne dersin?”

“Dalga geçme Harry.”

“Dalga geçmiyorum. Gerçi Hong Kong’da oturan bir alacak tahsildarıyla evlenmeyi aklından bile geçirmezsin, biliyorum.”

“Yo, alakası yok. Kiminle evlenmeyi hayal etmem gerekiyor ki?”

“Bilmem. Bir sivile, Polis Akademisi’nde cinayet soruşturmaları dersi veren eski bir polise ne dersin?”

“Öyle bir tanıdığım yok.”

“Belki ileride olur. Seni şaşırtabilir. Hayatta daha tuhaf şeyler de oluyor.”

“İnsanların asla değişmediğini söyleyip duran sensin.”

“Şimdi insanların *değişebildiğini* söylediğime göre, demek ki insanlar değişebiliyormuş.”

“Ağzın iyi laf yapıyor.”

“Diyelim ki haklıyım. Diyelim ki insanlar değişebilir. Ve geçmişe sünger çekmek *mümkün*.”

“Musallat olan hayaletleri yenmek mi?”

“O zaman ne derdin?”

“Hangi konuda?”

“Farazi evlenme teklifime?”

“Bu bir evlenme teklifi mi? Farazi bir teklif? *Telefonda?*”

“İşte şimdi biraz abartıyorsun. Ben altı üstü güneşte oturup çok hoş bir kadınla sohbet ediyorum.”

“Ben de telefonu kapatıyorum!”

Rakel telefonu kapayınca Harry mutfak sandalyesine yaslanıp gözlerini kapadı ve ağzı kulaklarına varana dek sırttı. Güneşte ısınıyordu ve acı duymuyordu. On dört saat sonra Rakel'i görecekti. Rakel'in Gardermoen'un kapısına gelip de kendisinin oturmuş onu beklediğini görünce yüzünün alacağı ifadeyi hayal etti. Oslo altlarında giderek küçülürken yüzünün alacağı ifadeyi. Başını onun omzuna yaslayıp uykuya dalmasını.

Harry öylece uzandı, ta ki hava serinleyene dek. Tek gözünü araladı. Bir bulutun kenarı güneşi örtmüştü, o kadar.

Harry gözünü tekrar kapadı.

Nefreti takip et.

Yaşlı adam bunu söyleyince, Harry başta onun kendi nefretinin sesini dinleyerek onu öldürmesini kastettiğini düşünmüştü. Ama ya o adam başka birini kastetmiş idiyse? Harry'nin Gusto'yu kimin öldürdüğünü sormasından hemen sonra öyle demişti. Yoksa soruya yanıt mı vermişti? Harry'nin nefreti takip ederse katili bulacağını mı kastetmişti? Bu durumda ortada bir sürü zanlı vardı. Peki Gusto'dan nefret etmek için kimin en çok sebebi vardı? Irene'nin elbette. Ama Gusto öldürüldüğünde o hapsedilmişti.

Güneş tekrar çıkınca, Harry yaşlı adamın sözlerine gereğinden fazla anlam yüklediğine kanaat getirdi; iş bitmişti, Harry artık gevşemeliydi, birazdan bir ağrıkesiciye daha ihtiyacı olacaktı. Ayrıca Hans Christian'ı arayıp, Oleg'in nihayet tehlikeden kurtulduğunu söylemesi gerekiyordu.

Harry'in aklına bir başka fikir geldi. Orgkrim'de çalışan rüşvetçi polis Truls Berntsen tanık koruma programı verilerine erişemezdi. O kişi başka biri olmalıydı. Daha yukarılarda biri.

Dur orada, diye düşündü. Tanrı aşkına dur. Hepsinin canı cehenneme. Uçuşu düşün. Gece uçuşunu. Rusya'nın üstündeki yıldızları.

Sonra tekrar mahzene indi; Nybakk'ı indirip indirmemeyi düşündü, ardından da bu fikri reddetti ve aradığı levveyi buldu.

Hausmanns Sokağı'ndaki 92 numaralı apartmanın kapısı açıldı, ama dairenin kapısı tekrar kapatılıp kilitlenmişti. Harry bunun sebebinin geçenlerde yapılan itiraf olabileceğini düşündükten sonra levveyi kapıyla çerçeve arasına soktu.

İçeride hiçbir şeye el sürülmemiş gibiydi. Oturma odasında uzanan sabah gün ışığı şeritleri, piyano tuşlarını andırıyordu.

Harry küçük kanvas valizi duvara dayayıp şiltelerden birine oturdu. Uçak biletinin iç cebinde olup olmadığını kontrol etti. Kol saatine göz attı. Kalkışa on üç saat vardı.

Harry etrafa bakındı. Gözlerini kapadı. O sahneyi hayalinde canlandırmaya çalıştı.

Kar maskeli bir adam. Tek kelime etmemişti, çünkü sesini tanıyacaklarını biliyordu.

Gusto'yu burada ziyaret eden bir adam. Ondan, canı haric, hiçbir şey almayan; nefret eden bir adam.

Mermi dokuza on sekiz milimetrelik Makarov olduğuna göre, katil büyük ihtimalle Makarov tabanca kullanmıştı. Veya Fort-12. Bir ihtimal Odessa. Oslo'da yaygınlaşmaya başladıysa. Adam orada durmuştu. Ateş etmişti. Gitmişti.

Harry kulak kabarttı. Odanın onunla konuşmasını umuyordu.

Saniyeler dakikalara dönüştü.

Bir kilise çanı çaldı.

Buradan öğrenilecek başka bir şey yoktu.

Harry gitmek için kalktı.

Kapıya varınca, çan sesleri arasında başka bir ses duydu. Şimdiki çan sesinin dinmesini bekledi. İşte yine oraday-

dı, hafif bir kazıma sesi. Harry parmak uçlarına basarak iki adım gerileyip odaya bakındı.

Kapı eşiğindeydi, sırtı Harry'ye dönüktü. Bir fare. Parlak kuyruğu ışıldayan, kulaklarının içi pembe olan, postunda yer yer beyaz noktalar bulunan kahverengi bir fare.

Harry dairede kalmasının sebebini bilmiyordu. Burada fare görmek normaldi.

Sebep beyaz noktalardı.

Fare çamaşır tozunda yürümüştü sanki. Veya...

Harry odaya tekrar bakındı. Şiltelerin arasındaki büyük kül tablası. Harry tek bir fırsatı olacağını bildiğinden ayakbılarını çıkardı ve çan tekrar çalarken usulca odada yürüyüp kül tablasını kaparak, kendisini hâlâ fark etmemiş olan farenin bir buçuk metre ötesinde hiç kımıldamadan durdu. Gerekli hesaplamaları yaptı ve zamanı belirledi. Çan çalarken, Harry kolunu uzatarak öne atıldı. Fare, seramik kabın içinde hapsolmaktan kurtulacak kadar hızlı davranamadı. Harry onun tısladığını, içeride ileri geri atıldığını duydu. Kül tablasını yerde sürüyerek pencere dibine götürdü ve oradaki dergi yığınıyla örttü. Sonra aramaya girişti.

Dairedeki çeşitli çekmecelerle dolapların içine bakmasına karşın, ip veya sicim bulamadı.

Yerdeki el dokuma kilimin iplerinden birini söktü; bu uzun ip işini görürdü. İpin ucuna ilmek attı. Sonra dergileri çekip kültablasını, elini altına sokmaya yetecek kadar kaldırdı. Kendini olacak şeye hazırladı. Baş ve işaretparmakları arasındaki yumuşak kısma farenin dişlerinin geçtiğini hissederken diğer eliyle kültablasını ters çevirdi ve hayvanı tuttu. Harry tüylerin arasına sıkışmış beyaz tanecikleri toplarken, fare tısladı. Harry tanecikleri dilinin üstüne koyarak tattı. Acı. Çürük papaya. Keman. Yakınlarda zula vardı.

Harry ilmeği farenin kuyruğunun dibine kadar geçirip sıkıştırdı. Fare koşarak yağlı fırının arkasına saklandı. Harry

o eski ve ağır fırını ön tarafından kaldırıp çekerek, arka tekerlekleri üstünde hareket ettirdi. İp duvardaki, yumruk büyüklüğünde bir deliğin içinde gözden kayboluyordu.

Sonunda ipin hareketleri kesildi.

Harry zaten bir kez ısırılmış elini deliğe soktu. Duvarın iç tarafını yokladı. Solda ve sağda izolasyon kaplaması. Harry deliğin üst kısmını yokladı. Orada bir şey yoktu. Kaplamanın o kısmı delinmişti. Harry ipin ucunu fırının ayağına bağlayıp banyoya gitti. Üzerinde tükürük ve balgam lekeleri bulunan aynayı indirdi, lavabonun kenarına çarparak parçaladı ve yeterince büyük bir cam parçası seçti. Sonra yatak odasına girip duvardaki okuma lambalarından birini çekerek söktü ve mutfığa döndü. Ayna parçasını deliğin içine yatırdı. Sonra lambanın fişini fırının yanındaki prize takıp, aynaya ışık tuttu. Duvara doğru çevirdiği lambayı doğru açığa getirince onu gördü.

Zulayı.

Zeminden yarım metre yukarıda asılı duran bir bez çanta.

Delik, Harry'nin kolunu yukarı kıvrımayacağı kadar dardı. Düşündü. Zulanın sahibi oraya erişmek için nasıl bir alet kullanmıştı? Dairedeki çekmecelerle dolapların içine bakmış olan Harry hafızasını geriye sararak, gördüklerini gözden geçirdi.

Tel.

Harry oturma odasına geri döndü. Beate'yle buraya ilk gelişinde teli orada görmüştü. Şiltenin altından doksan derece açıyla çıktığını. O sert telin kullanım amacını ancak sahibi bilebilirdi. Harry teli deliğe soktu ve kıvrık ucunu kullanarak çantayı asılı olduğu yerden çıkardı.

Çanta ağırdı. Harry'nin umduğu kadar ağırdı. Çantayı çıkarmakta zorlanacaktı.

Çanta öyle yukarı asılmıştı ki farelerin ona erişmesi zordu, ama yine de dibini kemirerek delik açmayı başarmışlardı. Harry çantayı sallayınca birkaç tanecik döküldü. Farenin postundaki tozun sebebi buydu demek. Harry çantayı açtı.

İçinden üç küçük poşet dolusu keman çıkardı. Bunlar muhtemelen çeyreklikti. Çantada tam takım bir keş seti yoktu, sapı bükülmüş bir kaşık ve kullanılmış bir şırınga vardı sadece.

O şey çantanın dibindeydi.

Harry onu çıkarırken parmak izi bırakmamak için bulaşık bezi kullandı.

Onu tanımamak olanaksızdı. Lümpen, tuhaf, neredeyse komik. Foo Fighters. Bir Odessa'ydı. Harry silahı kokladı. Bir tabanca ateşlendikten sonra temizlenip yağlanmazsa, aylarca barut kokabilir. Bu tabanca ateşleneli çok olmamıştı. Harry şarjörü kontrol etti. On sekiz. İki mermi eksikti. Harry'nin hiç şüphesi yoktu.

Bu cinayet silahıydı.

Harry, Storgata'daki oyuncak dükkânına girdiğinde, uçağın kalkmasına hâlâ on iki saat vardı.

Dükkânda satılan iki farklı parmak izi seti arasında seçim yapmak mümkündü. Harry daha pahalı olanı seçti; burada büyüteç, LED lamba, yumuşak bir fırça, üç ayrı renkte ince toz, parmak izi almak için yapışkan bant ve ailenin parmak izlerini saklamak için bir albüm yer alıyordu.

Harry parayı öderken "Oğluma alıyorum" diye açıklama yaptı.

Yazarkasa tezgâhının ardındaki kız rutin gülümsemesini takındı.

Harry, Hausmanns Sokağı'na yürüyerek dönüp işe koyuldu; gülünç denecek kadar küçük LED lambanın ışığında, minyatür teneke kutulardan birindeki tozu dökerek parmak izi aradı. Fırça öyle küçüktü ki Harry kendini *Gulliver'in Gezileri*'ndeki devlerden biri gibi hissetti.

Tabancanın kabzasında parmak izleri vardı.

Şırınga plançerinin yan tarafında da net bir parmak izi

bulunuyordu, muhtemelen başparmak iziydi; oradaki siyah noktalarsa herhangi bir şey olabilirdi, ama Harry barut kalıntısı olduklarını tahmin etti.

Kanvas valizi açtı ve içindeki cepten çıkardığı şeyleri mutfak masasına koydu. LED lambayı açtı.

Kol saatine baktı. On bir saat kalmıştı. Okyanuslar kadar engin bir zaman dilimi.

Hans Christian Simonsen saat ikide Schröder Restoranı'na girdiğinde, oraya hiç uymuyormuş gibi görünüyordu tuhaf bir şekilde.

Harry köşede, pencere önündeki favori masasında oturuyordu.

Hans Christian oturdu.

Harry'nin önündeki kahve demliğini başıyla göstererek "Güzel mi?" diye sordu.

Harry başını iki yana salladı.

"Geldiğin için teşekkürler."

"Önemli değil. Cumartesileri serbestim. Günüm boş ve yapacak hiç işim yok. Ne oldu ki?"

"Oleg evine dönebilir."

Avukat neşelendi. "Bu şey anlamına mı geliyor?.."

"Oleg için tehlikeli olabilecek kişiler artık yok."

"Yok mu?"

"Evet. Oleg çok uzakta mı?"

"Hayır, şehre yirmi dakikalık mesafede. Nittedal'da. Yok derken ne demek istiyorsun?"

Harry kahve fincanını kaldırdı. "Bilmek istediğine emin misin, Hans Christian?"

Avukat, Harry'yi süzdü. "Bu aynı zamanda vakayı çözdüğün anlamına mı geliyor?"

Harry yanıt vermedi.

Hans Christian öne eğildi. “Gusto’yu kimin öldürdüğünü biliyorsun, değil mi?”

“Mm.”

“Nasıl öğrendin?”

“Birkaç parmak izi uyuyordu.”

“Peki kim?..”

“Önemli değil. Ama bugün gidiyorum, o yüzden Oleg’e veda etmem iyi olur.”

Hans Christian gülümsedi. Acılı bir ifadeyle de olsa gülümsedi. “Rakel ile birlikte gitmeden önce yani?”

Harry kahve fincanını çevirdi. “Sana söyledi demek?”

“Birlikte öğle yemeği yedik. Oleg’e birkaç gün bakmayı kabul ettim. Anladığım kadarıyla Hong Kong’dan birtakım adamlar, senin birkaç adamın gelip onu alacakmış. Ama bir şeyi yanlış anlamış olmalıyım. Senin çoktan Bangkok’a gittiğini sanıyordum, anlarsın ya.”

“İşim çıkınca erteledim. Senden istediğim bir şey var...”

“Rakel başka şeyler de söyledi. Ona evlenme teklif ettiğini söyledi.”

“Ya?”

“Evet... Kendi tarzında teklif etmişsin tabii.”

“Şey...”

“Teklifini düşündüğünü söyledi.”

Harry elini kaldırdı. Gerisini duymak istemiyordu.

“Düşünerek verdiği yanıt *hayır* olmuş Harry.”

Harry nefes verdi. “İyi.”

“Bu yüzden, düşünmekten vazgeçmiş. Ve hislerine kulak vermeye başlamış.”

“Hans Christian...”

“Cevabı *evet* Harry.”

“Beni dinle, Hans Christian...”

“Duymadın mı? Seninle evlenmek istiyor Harry. Şanslı piç seni.” Hans Christian mutlu mutlu gülümsese de, Harry onun

kendini âciz hissettiğini biliyordu. “Hayatının sonuna kadar seninle birlikte olmak istiyormuş.” Avukatın âdemelması kal-kıp indi ve sesi kâh tizleşip kâh kalınlaştı. “Seninle felaket de-nebilecek kadar berbat zamanlar geçireceğini söyledi. Senin-le ne iyi ne kötü denebilecek zamanlar geçireceğini söyledi. Ve seninle harika zamanlar geçireceğini söyledi.”

Harry onun Rakel’in sözlerini kelime kelimesine tekrarla-dığını biliyordu. Hans Christian’ın bunu yapmasının sebebi-ni de biliyordu. Rakel’in söylediklerinin her kelimesi adamın yüreğini dağlamıştı.

Harry “Onu ne kadar seviyorsun?” diye sordu.

“Ben...”

“Rakel’i, ömrü boyunca ona ve Oleg’e bakacak kadar sevi-yor musun?”

“Ne?”

“Cevap ver.”

“Evet, elbette, ama...”

“Yemin et.”

“Harry.”

“Yemin et dedim.”

“Ben... yemin ederim. Ama bu hiçbir şeyi değiştirmiyor.”

Harry acı acı gülümsedi. “Haklısın. Hiçbir şey değişmez. Hiçbir şey değişemez. Asla değişemez. Nehir hep aynı lanet olası yataktan akar.”

“Bu çok anlamsız. Anlamıyorum.”

“Anlayacaksın” dedi Harry. “O da anlayacak.”

“Ama... birbirinizi seviyorsunuz. Bunu açıkça söyledi. Sen onun hayatının aşkısın Harry.”

“O da benim hayatımın aşkı. Hep öyle oldu. Hep öyle ola-cak.”

Hans Christian, Harry’yi şaşkınlık ve neredeyse anlayışla süzdü. “Ama yine de onu istemiyorsun, öyle mi?”

“Hayatta en çok istediğim şey o. Ama burada daha faz-

la olup olmayacağım belli değil. Olmazsam, bana sözün var.”

Hans Christian alaycı bir şekilde güldü. “Biraz fazla melodramatik davranmıyor musun Harry? Rakel’in beni kabul edip etmeyeceğini bile bilmiyorum.”

“Onu ikna edersin.” Harry’nin boynunun acısı, nefes almasını zorlaştırır gibiydi. “Söz veriyor musun?”

Hans Christian başıyla onaylayarak “Denerim” dedi.

Harry duraksadı. Sonra elini uzattı.

El sıkıştılar.

“Sen iyi bir adamsın, Hans Christian. Adını H kısmına kaydettim.” Harry cep telefonunu kaldırdı. “Halvorsen’in yerini aldın.”

“Kimin?”

“Tekrar görmeyi umduğum eski bir iş arkadaşım sadece. Artık gitmeliyim.”

“Ne yapacaksın?”

“Gusto’nun katiliyle görüşeceğim.”

Harry kalkıp tezgâha doğru dönerek Rita’ya el salladı; Rita aynı şekilde karşılık verdi.

Harry dışarı çıkınca, yolda uzun adımlarla arabaların arasından yürürken, gözlerinin ardında bir patlama oldu ve boğazı parçalanıyormuş gibi hissetti. Dovregata’da kustu. Sessiz sokağın orta kısmında, duvarın dibinde iki büklüm olup Rita’nın domuz pastırmasını, yumurtalarını ve kahvesini çıkardı. Sonra doğrulup Hausmanns Sokağı’nda yürüdü.

Sonuçta basit bir karardı, her şeye karşı.

Kirli bir şiltede oturmuş telefon ederken, taşlaşmış kalbimin küt küt attığını hissediyordum. Telefonu açmasını umarken bir yandan da açmamasını umuyordum.

Ben tam kapatacakken telefonu açtı ve üvey ağabeyimin cansız, net sesini duydum.

"Stein."

Bu ismin ona ne kadar uygun olduğunu zaman zaman düşünmüşümdür. Taş.¹⁶ Yüzeyi nüfuz edilemez, merkezi kaya gibi sert. Duygularını açığa vurmayan, kasvetli, ağır. Ama kayaların bile zayıf noktası vardır; o noktaya çekiçle hafif bir darbe indirilince ikiye ayrılabilirler. Stein'a bunu yapmak kolay oldu.

Genzimi temizledim. "Ben Gusto. Irene'nin yerini biliyorum."

Hafif soluk sesleri duydum. Stein'ın solukları hep hafif olurdu.

Saatlerce koşabilirdi, neredeyse hiç oksijene veya koşmak için bir sebebe ihtiyaç duymadan. "Nerede?"

"Mesele şu" dedim. "Yerini biliyorum, ama öğrenmen için karşılığını ödemen gerek."

"Neden?"

"Çünkü buna ihtiyacım var."

Bir ısı dalgası gibiydi. Hayır, soğuk dalgası. Nefretini hissedebiliyordum. Yutkundüğünü duydum.

"Ne ka..."

"Beş bin."

"Tamam."

"Yani on."

"Beş dedin."

Lanet olsun.

"Ama acil" dedim, oysa çoktan ayağa kalktığını biliyordum.

"Tamam. Neredesin?"

"Hausmanns Sokağı 92 numarada. Kapının kilidi kırık. İkinci kat."

"Yoldayım. Bir yere gitme."

Bir yere gitme mi? Oturma odasındaki kül tablasından birkaç izmarit alıp mutfakta, sağır edici ikinci sessizliğinde yaktım. Lanet olsun, içerisi öyle sıcaktı ki. Bir şey hışırdadı. Sesin geldiği yere baktım. Yine o fareydi. Duvar dibinden kaçıyordu.

Fırının arkasından gelmişti. Orada güzel bir gizlenme yeri vardı.

16. Stein, Norveççe "taş" anlamına gelir. (ç.n.)

İkinci izmariti yaktım.

Sonra ayağa fırladım.

Lanet olası fırın bir ton ağırlığındaydı, ama sonra arka tarafında iki tekerleği olduğunu keşfettim.

Fare deliği olması gerekenden büyüktü.

Oleg, Oleg, sevgili dostum. Zekisin ama bu numarayı benden öğrendin.

Dizlerimin üstüne çöktüm. Telle uğraşırken bile kafam iyi olmaya başlamıştı sanki. Parmaklarım öyle titriyordu ki, onları dişlerimle koparmak geliyordu içimden. Tam başaracak gibi olurken çuvalıyordum. Orada keman olmalıydı. Olmak zorundaydı!

Sonunda teli geçirmeyi başardım; o şey iriydi. Teli kullanarak indirdim. Büyük, ağır bir bez çanta. Çantayı açtım. Olmalıydı, olmak zorundaydı!

Lastik boru, kaşık, şırınga. Ve üç küçük, saydam poşet. İçlerindeki beyaz tozda kahverengi zerrelere vardı. Yüreğim şarkı söylüyordu. Hep güvenebildiğim tek arkadaşına ve sevgilime tekrar kavuşmuştum.

Poşetlerden ikisini cebime tıktırırken üçüncüyü açtım. İdareli olursam bunlar bir hafta yeterdi, ama Stein veya başkası gelmeden çabucak iğne yapıp tüymem gerekiyordu. Kaşığa biraz toz serpip çakmağımı yaktım. Normalde birkaç damla limon suyu katardım, hani şu şişeyle satılan ve insanların çaylarına koyduğu türden. Limon suyu topaklanmayı engellediğinden, tozun tamamını şırıngaya çekebiliyordum. Ama ne limon suyum ne de sabrım vardı ve artık tek bir şey önemliydi: O boku kanıma karıştırmak.

Lastik boruyu kolumun üst kısmına dolayıp, ucunu dişlerimle çekerek bağladım. İri, mavi bir damar buldum. Hedef büyültmek ve sarsılmayı azaltmak için şırıngayı eğdim. Çünkü titriyordum. Zangır zangır titriyordum.

İskaladım.

Bir kez. İki kez. Derin bir nefes aldım. Şimdi fazla düşünme, fazla hevesli olma, panik yapma.

İğne titriyordu. Onu mavi solucana saplamaya çalıştım.

Yine iskaladım.

Umutsuzluğumla mücadele ettim. Önce kendime gelmek için biraz kemani tütünüle karıştırıp tüttüreyim diye düşündüm. Ama istediğim şey, dozun tamamı kanıma karışıp dosdoğru beynime gidince duyacağım heyecandı; orgazm ve serbest düşüştü!

Havanın sıcaklığı ve gün ışığı beni köreltiyordu. Oturma odasına geçip duvarın gölgesinde oturdum. Hassiktir, artık o lanet olası damarı göremiyordum bile! Sakin ol. Gözbebeklerimin büyümesini bekledim. Neyse ki kollarım sinema perdesi gibi beyazdı. O damar Grönland haritasındaki bir nehir gibi görünüyordu. Şimdi.

Iskaladım.

Buna enerjim yoktu. Gözlerimin yaşardığını hissettim. Bir ayakka-bı gıcırdadı.

Yaptığım işe öyle odaklanmışım ki onun geldiğini duymamıştım.

Ve başımı kaldırıp baktığımda gözlerim öyle yaşlıydı ki her şeyi çarpık görüyordum; lanet olası bir lunapark aynasına bakmak gibiydi.

“Selam Hırsız.”

Bu isimle çağrıldığımı duymayalı çağlar oluyordu.

Gözlerimi kırıştırarak gözyaşlarından kurtuldum. Ve her şey tanıdık hale geldi. Evet, artık her şeyi tanıyordum. Tabancayı bile. Sandığı-mın aksine, onu prova odasından hırsızlar çalmamıştı.

İşin tuhafı, korkmuyordum. Hem de hiç. Birden tamamen sakinleşmişim.

Tekrar başımı eğip damara baktım.

“Yapma” dedi ses.

Elimi inceledim. Yankesici eli gibi, hiç titremiyordu. Bu bir fırsattı benim için.

“Seni vururum.”

“Sanmıyorum” dedim. “Çünkü o zaman Irene’nin yerini asla öğre-nemezsin.”

“Gusto!”

“Yapmam gerekeni yapıyorum” diyerek iğneyi sapladım. Damara

isabet ettirdim. Plançere bastırmak için başparmağımı kaldırdım. "O yüzden sen de yapman gerekeni yapabilirsin."

Kilise çanları tekrar çalmaya başladı.

Harry duvarın gölgesinde oturuyordu. Dışarıdaki sokak lambasının ışığı şilteleri aydınlatıyordu. Harry kol saati-ne baktı. Dokuz. Bangkok uçuşuna üç saat vardı. Harry'nin boynunun acısı birden şiddetlenmişti. Güneşin bir bulutun ardında gözden kaybolmadan önceki ısısı gibi. Ama yakında güneş kaybolacaktı; yakında Harry'nin acısı dinecekti. Bu işin nasıl sona ermesi gerektiğini biliyordu. O son, Oslo'ya dönmesi kadar kaçınılmazdı. Bir insan olarak duyduğu düzen ve tutarlılık ihtiyacı sebebiyle, bir çeşit mantık görmek için kendi zihnini manipüle edeceğini de aynı şekilde biliyordu. Çünkü her şeyin soğuk kaostan ibaret olduğu ve anlamın olmadığı fikri, en kötü ama anlaşılır trajediden daha katlanılmazdır.

Harry paltosunun iç cebinde sigara paketi ararken, parmak uçlarında bıçağın sapını hissetti. O bıçaktan kurtulması gerektiği hissine kapıldı. O bıçak lanetliydi. Harry'yi lanetlemişti. Ama fark etmezdi; Harry bu bıçağın ortaya çıkmasından çok önce lanetlenmişti. Ve o lanet herhangi bir bıçaktan kötüydü; Harry'nin laneti, sevgisinin yanında taşıdığı bir bulaşıcı hastalık olmasıydı. Asayev o bıçağın, sahibinin acısını ve hastalığını saplandığı kişiye aktardığını söylemişti; aynı şekilde, Harry'nin kendilerini sevmesine izin verenler de bedel ödemişti. Mahvolmuşlardı, Harry'nin elinden alınmışlardı. Geride sadece hayaletler kalmıştı. Hepsi. Ve yakında Rakel ile Oleg de hayalet olacaklardı.

Harry paketi açıp içine baktı.

Hayal ettiği neydi? Lanetten kurtulmasına izin verilmesi miydi? Onlarla birlikte dünyanın öbür ucuna kaçıp son-

suza dek mutlu yaşayabilmek miydi? Saatine tekrar bakarken bunu düşünüyor, uçağı kaçırmamak için en geç ne zaman gitmesi gerektiğini merak ediyordu. Bencil, açgözlü kalbine kulak veriyordu.

Köşeleri kıvrılmış aile fotoğrafını çıkarıp tekrar baktı. Irene'ye. Ve ağabeyi Stein'a. Gri görünene. Harry onunla tanıştığı anda, hafızasında iki eşleşme bulmuştu. Biri bu fotoğraftan. Diğeriyse Harry'nin Oslo'ya geldiğı geceden. Kvadraturen'e gitmişti. Stein onu öyle bir incelemişti ki, Harry başta onun polis olduğunu düşünmüştü ama yanılmıştı. Çok yanılmıştı.

Sonra merdivenlerden gelen ayak sesleri duydu.

Kilise çanları çalıyordu. Sesleri öyle narin ve yalnız çıkıyordu ki.

Truls Berntsen en üst basamakta durup ön kapıya baktı. Kalbinin küt küt attığını hissediyordu. Birbirlerini tekrar göreceklerdi. Truls onunla görüşmeye can atıyordu, ama bir yandan da ödü kopuyordu. Derin nefes aldı.

Ve zili çaldı.

Kravatını düzeltti. Takım elbiseyle kendini rahat hissetmiyordu. Ama Mikael yeni eve taşınma partisine kimlerin geleceğini söylediğinde, Truls kaçışı olmadığını anlamıştı. Yüksek mevkili herkes orada olacaktı; emekliye ayrılacak Polis Şefi'nden birim şeflerine ve Suç Masası'ndaki eski rakipleri Gunnar Hagen'a dek. Siyasetçiler de olacaktı. Truls'ün fotoğraflarına uzun uzun baktığı o seksi Belediye Meclisi üyesi Isabelle Sköyen. Ayrıca birkaç televizyon yıldızı. Truls, Mikael'in onları nereden tanıdığını hiç bilmiyordu.

Kapı açıldı.

Ulla.

“İyi görünüyorsun Truls” dedi. Hostes gibi gülümsedi. Gözleri parlıyordu. Ama Truls erken geldiğini hemen anladı.

Söylemesi gereken sözü, yani Ulla’nın da çok çekici göründüğünü söyleyemediğinden başıyla selam verdi sadece.

Ulla ona çabucak sarıldı, sonra da içeri girmesini söyledi. Misafirleri şampanya kadehleriyle ağırlayacaklardı, ama Ulla henüz içkileri koymamıştı. Gülümserken ellerini ovuşturuyor ve merdivenin yukarısına, birinci kata biraz panikle göz atıp duruyordu. Birazdan Mikael’in gelip misafirleri ağırlama işini devralmasını umuyordu muhtemelen. Ama Mikael üstünü değiştiriyor, aynada kendini inceliyor, her saç telinin yerli yerinde olup olmadığına bakıyor olmalıydı.

Ulla çocukluklarında Manglerud’da tanıdıkları insanlardan, biraz fazla hızlı konuşarak bahsediyordu. Truls onların şimdi ne yaptığını biliyor muydu?

Truls bilmiyordu.

“Artık onlarla pek görüşmüyorum” diye yanıtladı. Oysa onların hiçbirisiyle görüşmediğini Ulla’nın bildiğine gayet emindi. Hiçbiriyle görüşmüyordu; ne Goggen, ne Jimmy, ne Anders ne de Krökke’yle. Truls’ün tek bir arkadaşı vardı: Mikael. O da sosyal hayatında yükseldikçe ve kariyer basamaklarını çıktıkça, Truls ile fazla samimi olmamaya özen göstermişti.

Konuşacak konuları tükenmişti. Aslında bu sadece Ulla için geçerliydi. Truls’ün baştan beri söyleyecek sözü olmamıştı zaten. Sessizlik.

“Peki ya kadınlar Truls? O konuda yeni bir şey var mı?”

“O konuda yeni bir şey yok, hayır.” Truls, Ulla gibi şakacı bir ses tonuyla konuşmaya çalışmıştı. O hoşgeldin içkisi şimdi cidden işine yaradı.

“Kalbini fethedebilecek kimse yok mu?”

Ulla başını yana eğip gülümseyerek tek gözünü kırpmıştı, ama Truls onun o soruyu sorduğuna şimdiden pişman oldu.

ğunu görebiliyordu. Ulla, Truls'ün yüzünün kızardığını gördüğü için pişman olmuştu belki de. Veya yanıtı bildiği için. *Kalbi mi bir tek sen, sen, sen fethedebildin Ulla*. Truls, Manglerud'da süper çift Mikael ile Ulla'nın üç adım gerisinde yürümüştü hep, onların peşinden ayrılmamıştı, hep hizmetlerinde olmuştu. Karşılık olarak ona somurtkan ve ilgisizce, "Sıkılıyorum ama daha iyi bir teklif yok" dercesine bakmalarına karşın. Kendisi Ulla için yanıp tutuşurken, onun her hareketini ve yüz ifadesini göz ucuyla takip ederken Ulla'ya sahip olmayacağını, bunun imkânsız olduğunu biliyordu. Yine de bunu istemişti, insanların uçmak istemesi gibi.

Mikael nihayet merdiveni indi; smokininin altındaki gömleğinin kol düğmeleri görünsün diye yenlerini çekiyordu.

"Truls!"

İnsanların genellikle pek de tanımadıkları kişilere gösterdikleri türden, biraz abartılı bir sıcakkanlılıkla konuşmuştu sanki. "Neden surat asıyorsun, eski dostum? Bu sarayı kutlayacağız!"

Truls etrafa bakınarak "Polis Şefliğini kutluyoruz sanıyordum" dedi. "Bugün haberlerde gördüm."

"Haber sızdırılmış. Resmi olarak açıklanmadı. Ama bugün senin yaptığın teras için kadeh kaldıracağız Truls, değil mi? Şampanya işi nasıl gidiyor canım?"

Ulla kocasının omzundaki görünmez bir toz zerresini sildikten sonra "Şimdi koyuyorum" dedi ve gitti.

Truls "Isabele Skøyen'i tanıyor musun?" diye sordu.

Mikael gülümsemeyi sürdürerek "Evet" dedi. "Bu akşam geliyor. Neden sordun?"

"Hiç." Truls derin nefes aldı. Bu işi yapacaksa şimdi yapmalıydı. "Merak ettiğim bir şey var."

"Evet?"

"Birkaç gün önce Leon Oteli'ne, bir adamı tutuklamaya gönderilmiştim, biliyor musun?"

“Biliyorum galiba, evet.”

“Ama tam onu tutuklayacakken, tanımadığım iki polis geldi ve ikimizi de tutuklamak istediler.”

“Aynı göreve onları da mı göndermişler?” Mikael güldü. “Finn ile konuş. Operasyon işlerini o koordine eder.”

Truls başını yavaşça iki yana salladı. “Mesele hem bana hem onlara aynı görevin verilmesi gibi bir durum değildi bence.”

“Öyle mi?”

“Bence biri beni oraya bilerek gönderdi.”

“Yani kumpas mıydı sence?”

Truls “Kumpastı, evet” derken Mikael’in gözlerini inceledi, ama onun *gerçekte* neden bahsedildiğini anladığına dair bir belirti bulamadı. Yanılmış olabilir miydi? Yutkundu.

“O yüzden, bu konuda bilgin var mı, haberin var mıydı diye merak ettim.”

“Benim mi?” Mikael geriye eğilip kahkahayı bastı. Truls onun ağzının içini görünce, Mikael’in okul dışçısının muayenehanesinden hep dolgusuz çıktığını hatırladı. Karius ile Bactus¹⁷ bile onu dize getirememişlerdi.

“Keşke haberim olsaydı! Söylesene, seni yere yatırıp kelepçelediler mi?”

Truls, Mikael’i süzdü. Yanılmış olduğunu anladı. Bu yüzden, onunla birlikte güldü. Hem rahatladığından, hem üstüne iki polisin oturduğunu hayalinde canlandırıldığından hem de Mikael’in kahkahaları bulaşıcı olduğu ve onu hep kendisiyle birlikte gülmeye teşvik ettiği için güldü. Hayır, teşvik değildi bu, *emretmekti*. Ama onun neşesi Truls’e geçerdi, içini ısıtırdı, onu bir şeyin parçası kılardı; bir şeyin üyesi, bir ikilinin... O ve Mikael Bellman. İki arkadaş. Mikael gülmeyi kesince, Truls kendi hırıltılı gülüşünü duydu.

17. Karius ile Bactus, Norveç’te 1949’da yayımlanmış bir çocuk kitabının adıdır. Karius ile Bactus, Jens isimli çocuğun dişlerindeki çürüklerde yaşayan iki diş canavarıdır. (ç.n.)

Mikael düşünceli bir ifadeyle “Haberim olduğunu cidden düşündün mü Truls?” diye sordu.

Truls gülümseyerek ona baktı. Dubai’nin kendisini bulmasını düşündü; nezarette döverek gözünü kör ettiği delikanlıyı düşündü. Dubai’ye bunu kim söylemiş olabilirdi? Truls, ÖHB ekibinin Hausmanns Sokağı’nda, Gusto’nun tırnağının altında bulduğu kanı düşündü. O kanı DNA testi yapamaz hale getirmişti. Ama kanın bir miktarını kendine saklamıştı. Böyle bir kanıt, zor bir zamanda faydalı olabilir. Truls şimdi kesinlikle zor bir zamanda olduğundan, o sabah kanı yanına alarak arabasına atlayıp Patoloji Birimi’ne gitmişti. Bu akşam buraya gelmeden önce de sonucu öğrenmişti. Testin şimdiye kadar ortaya koyduğu sonuç, o kanın ve tırnak parçalarının birkaç gün önce Beate Lönn’ün gönderdiği numunelerle aynı olduğuydu. Oradakiler birbirleriyle konuşmuyor muydu? Adli Tıp’takilerin yeterince işi olmadığını mı sanıyorlardı? Truls özür dileyerek telefonu kapamıştı. Ve yanıtı düşünmüştü. Gusto Hanssen’in tırnaklarının altındaki kan Mikael Bellman’a aitti.

Mikael ve Gusto.

Mikael ve Rudolf Asayev.

Truls kravatının düğümüyle oynadı. Kravat bağlamayı babasından öğrenmemişti; babası kendi kravatlarını bile bağlayamazdı. Mikael’den öğrenmişti, okulun kapanış partisine giderlerken. Mikael, Truls’e basit Windsor düğümünü öğretmişti. Truls onun kravat düğümünün çok daha kabarık görünmesinin sebebini sorunca da Mikael kendisinin çift Windsor düğümü attığını, ama o düğümün muhtemelen Truls’e yakışmayacağını söylemişti.

Mikael ona bakıyordu. Sorusuna yanıt bekliyordu hâlâ. Truls’ün onun o meseleden haberdar olduğunu düşünmesini sebebini öğrenmek istiyordu.

Truls’ün, kendisinin ve Harry Hole’un Leon Oteli’nde öl-

dürülmeleri kararından Mikael'in haberdar olduğunu düşünmesinin sebebini.

Zil çaldı, ama Mikael kımıldamadı.

Truls alnını kaşır gibi yaparak, parmak uçlarıyla terini sildi.

“Hayır” dedi ve kendi hırıltılı gülüşünü duydu. “Aklıma öylesine gelen bir fikirdi, o kadar. Boşver.”

Basamaklar Stein Hanssen'in ağırlığı altında gıcırdayordu. Stein attığı her adımı hissediyor ve her gıcırtyla iniltiyi öngörüyordu. En üst basamakta durdu. Kapıyı çaldı.

İçeriden “Gel” denildiğini duydu.

İçeri girdi.

İlk gördüğü şey valiz oldu.

“Hazır mı?” diye sordu.

Irene başıyla onayladı.

“Pasaportu buldun mu?”

“Evet.”

“Havalimanı için taksi çağırdım.”

“Geliyorum.”

“Tamam.” Stein etrafa bakındı. Diğer odalarda bakındığı gibi. Veda etmişti. Geri dönmeyeceğini söylemişti onlara. Ve çocukluklarının yankılarını dinlemişti. Babasının teşvik edici sesini. Annesinin kaygısız sesini. Gusto'nun hevesli sesini. Irene'nin mutlu sesini. Duymadığı tek ses kendi sesiydi. Kendisi susmuştu.

“Stein?” Irene elinde bir fotoğraf tutuyordu. Stein onun hangisini tuttuğunu biliyordu; Irene, avukat Simonsen'in onu getirdiği akşam bu fotoğrafı yatağının başucuna asmıştı. Fotoğrafta Irene, Gusto ve Oleg vardı.

“Evet?”

“Gusto'yu öldürmek istedin mi hiç?”

Stein yanıt vermedi. O akşamı düşündü sadece.

Gusto arayıp, Irene'nin yerini bildiğini söylemişti. Stein koşarak Hausmanns Sokağı'na gitmişti. Oraya vardığında polis arabaları görmüştü. Etrafındaki insanlar, o binada oturan delikanlının vurularak öldürüldüğünü söylemişti. Stein heyecana kapılmıştı. Evet, neredeyse mutluluk duymuştu. Sonra da şok yaşamıştı. Evet, Gusto için üzülmüştü bir bakıma. Bir yandan da Irene'nin nihayet uyuşturucuyu bırakacağını ummuştu. Günler geçtikçe bu umudu sönmüştü tabii. Gusto'nun ölümünün, kendisinin Irene'yi bulma şansını yitirmesi anlamına geldiğini anlayınca.

Irene solgundu. Uyuşturucu krizi belirtileri. Bu iş zor olacaktı. Ama başaracaklardı. Birlikte başaracaklardı.

“Çıkalım mı?”

Irene komodin çekmecesini açarak “Evet” dedi. Fotoğrafa baktı. Dudaklarını bastırdığı fotoğrafı çekmeceye ters koydu.

Harry kapının açıldığını duydu. Oturma odasından geçen birinin ayak seslerini dinledi. Şiltelerin yanında bir hareket gördü. Telin dışarıdaki sokak lambasının ışığında parıldadığını gördü. Yürüyen kişi mutfığa girdi. Ve ışık yandı. Harry fırının hareket ettirildiğini duydu.

Kalkıp o kişinin peşinden gitti.

Kapı eşiğinde durdu ve o kişinin fare deliğinin önünde diz çökmüş halde, titreyen ellerle bez çantayı açmasını seyretti. Nesneleri yan yana koymasını. Şıngayı, lastik boruyu, kaşığı, çakmağı, tabancayı. Keman poşetlerini.

Harry eşikte ağırlığını bir ayağından diğerine aktarınca döşeme gıcırdadı, ama delikanlı bunu fark etmedi. Telaşlı faaliyetini sürdürdü.

Harry bunun sebebinin uyuşturucu krizi olduğunu biliyordu. Delikanlının beyni tek bir şeye odaklanmıştı. Harry öksürdü.

Delikanlı kaskatı kesildi. Omuzları çöktü, ama arkasına dönmedi. Kımıldamadan, başı eğik halde, zulaya bakarak öylece oturdu. Arkasına dönmedi.

“Tahmin etmiştim” dedi Harry. “Önce buraya geleceğini. Bu artık güvenli diye düşündün.”

Delikanlı hâlâ kımıldamamıştı.

“Hans Christian, Irene’yi senin için bulduğumuzu söyledi, değil mi? Ama önce buraya gelmesen olmazdı.”

Delikanlı ayağa kalktı. Harry yine fark etti. Onun boyunun ne kadar uzamış olduğunu. Delikanlı artık neredeyse koca adam olmuştu.

“Ne istiyorsun Harry?”

“Seni tutuklamaya geldim Oleg.”

Oleg kaşlarını çatı. “Birkaç poşet keman yüzünden mi?”

“Uyuşturucu yüzünden değil Oleg. Gusto’yu öldürdüğün için.”

“Yapma!” diye tekrarladı.

Ama hevesten titreyen elimle, iğneyi bir damara derinlemesine saplamıştım bile.

“Stein veya Ibsen gelir sanıyordum” dedim. “Sen değil.”

Lanet olası ayağının gelişini görmedim. Oleg tekme vurunca, iğne havada uçup mutfağın arka tarafına, bulaşıkla dolu lavabonun önüne düştü.

Başımı kaldırıp ona bakarak “Lanet olsun Oleg” dedim.

Oleg, Harry’ye uzun uzun baktı.

Ciddi, sakın gözlerle baktı, aslında şaşırmamıştı. Araziyi tanımaya, konumunu saptamaya çalışır gibiydi daha çok.

Konuştuğunda da öfkeli veya şaşkın değil meraklı gibiydi.

“Ama bana inandın Harry. Onu başkalarının, kar maskeli birinin öldürdüğünü söylediğimde bana inandın.”

“Evet” dedi Harry. “Sahiden sana inandım. Çünkü inanmayı çok *istiyordum*.”

Oleg başını eğip, açtığı keman poşetine bakarak konuştu: “Ama Harry, en iyi arkadaşına bile inanamazsan neye inabilirsin ki?”

Boğazına bir yumru takıldığını hisseden Harry “Kanıtlara” dedi.

“Ne kanıtı? Kanıtlar için açıklama bulduk ya Harry. Sen ve ben, o kanıtları çürüttük.”

“Başka kanıtlar. Yeni kanıtlar.”

“Ne yeni kanıtı?”

Harry yere, Oleg’in önüne işaret etti. “O tabanca Odesa. Gusto’nun vücuduna saplanan Makarovlarla aynı kalibre mermi atar, dokuza on sekiz milimetre. Ne olursa olsun, ballistik raporu bu tabancanın yüzde yüz cinayet silahı olduğunu söyleyecek Oleg. Ve tabancada parmak izlerin var. Başkası kullanıp silmiş olsa, senin parmak izlerin de silinirdi.”

Oleg tabancaya, ondan bahsettiklerini doğrulamak istercesine dokundu.

“Sonra şırınga var” dedi Harry. “Onda da bir sürü parmak izi bulunuyor, belki de iki kişiye aitler. Ama plançerdeki parmak izinin senin başparmağına ait olduğu kesin. Hani şu uyuşturucu kullanırken bastırdığın plançer. Ve o parmak izinde barut parçacıkları var Oleg.”

Oleg parmağını şırıngada gezdirdi. “Neden buna yeni kanıt diyorsun ki?”

“Çünkü ifadende, odaya girdiğinde uyuşturucunun etkisinde olduğunu söylemişsin. Oysa barut partikülleri *sonradan* iğne yaptığını kanıtıyor çünkü o parçacıklar zaten üzerindeydi. Önce Gusto’yu vurup, sonra kendine iğne yaptığını kanıtıyorlar. Onu vururken uyuşturucunun etkisinde değildin Oleg. Planlı cinayetti.”

Oleg başını yavaşça sallayarak onayladı. “Tabancayla şı-

rıngadaki parmak izlerimi polis kayıtlarından kontrol etmiş-sindir. Yani gerçeği biliyorlar...”

“Polise gitmedim. Bunu bilen tek kişi benim.”

Oleg yutkundu. Harry onun boğazının küçük hareketleri-ni gördü. “Polise gitmediysen, o parmak izlerinin bana ait ol-duğunu nereden biliyorsun?”

“Elimde karşılaştırayabileceğim başka parmak izleri vardı.”

Harry elini palto cebinden çıkardı. Game Boy’u mutfak masasına bıraktı.

Oleg, Game Boy’a bakakaldı. Gözlerini kırıştıtırıp duru-yordu, gözüne bir şey kaçmış gibi.

“Benden şüphelenmene yol açan neydi?” diye fısıldadı.

“Nefret” dedi Harry. “O yaşlı adam, Rudolf Asayev nefreti takip etmem gerektiğini söyledi.”

“O kim?”

“Dubai dediğin adam. Kendi nefretini kastettiğini sonra-dan anladım. Senden nefret ediyordu. Onun oğlunu öldür-müş olmandan nefret ediyordu.”

“Oğlunu mu?” Oleg başını kaldırıp Harry’ye boş boş baktı.

“Evet. Gusto onun oğluydu.”

Oleg gözlerini indirdi ve çömeldiği yerden döşemeye bak-tı. “Eğer...” Başını iki yana salladı. Tekrar söze başladı. “Dubai’nin Gusto’nun babası olduğu doğruysa ve benden o kadar nefret ediyorsa, neden hapse düştüğümde beni hemen öldürtmedi?”

“Çünkü tam istediği yerdeydin. Çünkü ona göre, hapis-hane ölümden beterdi. Hapishane insanın ruhunu kemirir, ölümse özgürleştirir. O en nefret ettiği insanların hapse düş-mesini istiyordu. Senin, Oleg. Hem sen oradayken, senin her hareketini kontrol edebiliyordu. Ancak benimle konuşmaya başladığında tehlikeli hale geldin ve seni öldürmekle yetin-mek zorunda kaldı. Ama bunu beceremedi.”

Oleg gözlerini kapadı. Çömelme pozisyonunda kalarak

öylece oturdu. Sanki önemli bir yarışa girecekti ve şimdi susup odaklanmaları gerekiyordu.

Dışarıdan şehrin müziği geliyordu: Arabalar, uzaklardaki bir sis düdüğü, cansız bir siren, insan eylemlerinin toplamı olarak gürültü; tıpkı karınca yuvasının sıcak yorgan misali güven veren, aralıksız, amansız, monoton, uyku getirici hışırtıları gibi.

Oleg gözlerini Harry'den ayırmadan, yavaşça öne eğildi.

Harry başını iki yana salladı.

Ama Oleg tabancayı kaptı. Elleri arasında patlamasından korkarcasına dikkatle.

Truls yalnız kalmak için terasa kaçmak zorunda kalmıştı.

Sohbet eden birkaç grubun yakınında durmuş, şampanya yudumlamış, kürdanlı atıştırmalıklardan yemiş ve oraya aitmiş gibi görünmeye çalışmıştı. O görgülü insanlardan birkaçı Truls'ü sohbete dahil etmeyi denemişti. Ona selam vermiş, kim olduğunu ve ne iş yaptığını sormuşlardı. Truls kısa yanıtlar vermişti, yapılan kıyağa aynı şekilde karşılık vermek de aklının ucundan bile geçmemişti. Sanki bunu yapabilecek durumda değildi. Veya sanki onların kim olduklarını ve ne mühim işlerde çalıştıklarını biliyor olması gerektiğini düşündüğünden korkuyordu.

Ulla bu insanlara servis yapıp gülümsemekle ve onlarla eski dostmuşlar gibi sohbet etmekle meşgul olduğundan, Truls onunla sadece birkaç kez göz teması kurabilmişti. Öyle zamanlarda da Ulla gülümseyerek birtakım mimikler yapmıştı; Truls onun kendisiyle konuşmak istediğini, ama ev sahibi olarak görevleriyle ilgilenmesi gerektiğini söylemeye çalıştığını tahmin etmişti. Evin inşasında çalışmış diğer adamlardan hiçbiri gelememişti ve ne Polis Şefi ne de birim şefleri Truls'ü tanımıştı. Truls'ün içinden, kendisinin o delikanlıyı bayıltana kadar döven polis memuru olduğunu onlara söylemek gelmişti neredeyse.

Ama teras muhteşemdi. Oslo, Truls'ün ayaklarının altında mücevher gibi parlıyordu.

Yüksek basınçla birlikte sonbahar serinliği gelmişti. Yüksek irtifalarda gece sıcaklığının sıfıra ineceği öngörülüyordu. Truls uzaklardan gelen siren sesleri duydu. Bir ambulans. Ve en az bir polis aracı. Merkezde bir yerden. Truls gizlice çıkıp polis telsizini açmayı çok istedi. Neler olduğunu duymayı. Şehrinin nabzını hissetmeyi. Ait olduğunu hissetmeyi.

Teras kapısı açılınca Truls kendiliğinden iki adım gerileyerek gölgelerin içine girdi; kendini daha da küçük hissetmesine yol açacak bir sohbete dahil edilmek istemiyordu.

Gelen Mikael idi. Ve o politikacı kadın. Isabelle Sköyen.

Kadının zilzurna sarhoş olduğu belliydi; her halükârda, Mikael ona destek veriyordu. O kadın, Mikael'den epey uzundu. Açık balkonun korkuluğunun önünde, salondaki misafirler tarafından görülmeyecekleri bir yerde, Truls'e sırtlarını dönük halde durdular.

Mikael kadının arkasındaydı; Truls o ikisinden birinin Zippo çıkarıp sigara yakmasını bekledi, ama bu olmadı. Elbise hışırtısı ve Isabelle Sköyen'in itiraz niyetine attığı hafif kahkahayı duyunca, orada olduğunu belli etmek için çok geç kaldığını anladı. Kadının beyaz uyluğunu bir an gördü, ardından da etek sertçe indirildi. Kadın, Mikael'e döndü ve başları aşağıdaki şehrin önünde birleşerek tek bir siluete dönüştü. Truls dillerini kullanarak, şapır şupur öpüşüklerini duyabiliyordu. Salona doğru döndü. Ulla'nın yeni atıştırmalıklarla dolu bir tepsiyle, gülümseyerek insanların arasında koşturduğunu gördü. Truls bunu anlayamıyordu. Hiç anlayamıyordu. Gerçi şoke olmamıştı, Mikael'i bir başka kadınla ilk görüşü değildi bu ama Mikael'in midesinin bunu nasıl kaldırabildiğini anlamıyordu. Kalbinin. Bir insan Ulla gibi bir kadına sahipken, böyle inanılmaz ölçüde şanslıyken, büyük ikramiye vurmuşken, kaçamak seks uğruna her şeyi riske atmayı nasıl isteyebilirdi? Tanrı veya her ne ise sana kadınların erkeklerde aradığı şeyleri –yakışıklılık, hırs, ne di-

yeceğini bilen ve iyi laf yapan bir ağız– verdi diye, potansiyelini sonuna kadar kullanman gerektiğini mi hissediyorsun? İki metre yirmi santim boyunda insanların illa basket oynamaları gerektiğini düşünmesi gibi. Truls bilmiyordu. Bildiği tek şey, Ulla’nın bundan iyisini hak ettiğiydi. Onu sevecek birini. Truls’ün hep sevdiği gibi sevecek birini. Daima sevecek birini. Martine meselesi önemsiz bir maceraydı sadece, ciddi bir şey değildi. Hem zaten asla tekrarlanmayacaktı. Truls, Ulla’ya, günün birinde Mikael’i kaybederse kendisinin onun yanında olacağını bir şekilde söylemesi gerektiğini ara ara düşünmüştü. Ama uygun sözcükleri asla bulamamıştı. Kulaklarını dikti. Konuşuyorlardı.

“Ortadan kaybolduğunu biliyorum sadece” dedi Mikael; Truls onun da tamamen ayık olmadığını peltek konuşmasından anladı. “Ama diğer ikisini buldular.”

“Kazaklarını mı?”

“Kazak filan olmadıklarını düşünüyorum hâlâ. Neyse, Suç Masası’ndan Gunnar Hagen arayıp yardım istedi. Göz yaşartıcı gaz ve otomatik silahlar kullanılmış, o yüzden sebep eskiye dayanan bir husumet olabilir diye düşünüyorlar. Orgkrim’in herhangi birinden şüphelenip şüphelenmediğini sordu. Elllerinde hiç ipucu yokmuş.”

“Cevap verdin mi?”

“Failin kimliği hakkında hiçbir fikrim olmadığını söyledim, ki bu doğru. Bir çeteyse, gizli kalmayı iyi becermişler.”

“İhtiyar Delikanlı kurtulmuş olabilir mi sence?”

“Hayır.”

“Hayır mı?”

“Bence cesedi aşağıda bir yerlerde çürüyordur.” Truls bir elin yıldızlı gökyüzüne işaret ettiğini gördü. “Belki çok yakında buluruz, belki de hiç bulamayız.”

“Cesetler eninde sonunda bulunur, değil mi?”

Truls *Hayır*, diye düşündü. Ağırlığını ayaklarına eşit olarak

vermişti; terasın beton zeminine baskı yaptıklarını hissediyordu. Zemin de onlara baskı yapıyordu. *Her zaman bulunmazlar.*

“Her halükârda, o işi yapan her kimse yeni biri” dedi Mikael. “Oslo’nun yeni uyuşturucu kralının kim olduğunu yakında görürüz.”

“Peki bu bizim için ne anlama gelecek sence?”

“Hiçbir anlama gelmeyecek aşkım.” Truls, Mikael Bellman’ın elini Isabelle Sköyen’in boynuna koyduğunu gördü. Mikael’in silueti kadını boğacakmış gibi görünüyordu. “İstedğimiz noktaya ulaştık. Burada atlayacağız. Aslında bundan daha iyi bir son olamazdı. Artık İhtiyar Delikanlı’ya ihtiyacımız kalmamıştı ve... işbirliğimiz sırasında... aleyhimizde sahip olduğu delilleri düşününce, bu...”

“Bu?”

“Bu...”

“Elini çek Mikael.”

Alkolik gülüşü, kadife gibi yumuşak. “Bu yeni kral onu öldürmese benim öldürmem gerekebilirdi; bizim için.”

“Yani Beavis’a öldürtürdün... Öyle mi demek istiyorsun?”

Truls nefret ettiği lakabını duyunca irkildi. Bu lakabı ilk Mikael kullanmıştı. Sonra da milletin ağzına yapışmıştı. Truls’ün çıkık alt çenesi ve hırıltılı gülüşü yüzünden. Mikael sonradan, MTV’deki o çizgi karakterin “anarşist gerçeklik algısı” ve “konformizmden uzak ahlak anlayışı” sebebiyle o lakabı seçtiğini bile söylemişti. Truls’e unvan vermiş gibi konuşmuştu resmen.

“Hayır, bu işteki rolümden Truls’e asla bahsetmezdim.”

“Ona güvenmemeni hâlâ tuhaf buluyorum. Eski arkadaş değil misiniz? Bu terasını o inşa etmedi mi?”

“Etti. Gecenin bir yarısı tek başına. Ne demek istediğimi anlıyor musun? Sağı solu her zaman belli olmayan bir adamdan bahsediyoruz. Tuhaf ve parlak fikirlere kapılmaya meyilli birinden.”

“Ama İhtiyar Delikanlı’ya, Beavis’ı yakıcı olarak çalıştırmasını tavsiye ettin?”

“Çünkü Truls’ü çocukluktan beri tanırım ve onda ahlak namına bir şey olmadığını, kolayca satın alınabileceğini biliyorum.”

Isabelle Sköyen tiz bir kahkaha atınca Mikael onu susturdu.

Truls nefes almayı kesmişti. Boğazı kasıldı; midesinde bir hayvan vardı sanki. Çıkış yolu bulmak için koşturan küçük bir hayvan. Titriyor ve gıdıklıyordu. Yukarı çıkmayı denerdi. Truls’ün göğsüne bastırdı.

“Bu arada, beni iş ortağın olarak seçmenin sebebini söylemedin” dedi Mikael.

“Harika bir penise sahip olduğun için elbette.”

“Hayır, ciddi ol. Seninle ve İhtiyar Delikanlı’yla çalışmayı kabul etmesem, seni tutuklamam gerekecekti.”

“Tutuklamak mı?” Isabelle alayla güldü. “Ben ne yaptıysam bu şehrin iyiliği için yaptım. Esrarın yasallaştırılması, metadon dağıtılması, tedavi masraflarının karşılanması. Aşırı dozdan ölümleri azaltacak bir ilacın onaylanması. Fark ne ki? Uyuşturucu politikaları pragmatizme dayalıdır Mikael.”

“Sakin ol. Sana katılıyorum elbette. Oslo’yu daha iyi bir yer haline getirdik. Buna içelim.”

Isabelle onun kadehini kaldırmasını görmezden geldi. “Her halükârda beni tutuklamazdın zaten. Yoksa o pek tatlı karından gizli benimle yattığını herkese söyledim.” Kıkırdadı. “Hem de *karın* etraftayken yattığını. O prömiyerde tanışmamızı hatırlıyor musun? Beni düzebileceğini söylemiştim hani? Karın hemen arkada, neredeyse kulak mesafesinde duruyordu ama sen gözlerini kırpmıştırmadın bile. Onu eve yollamak için on beş dakika istedin sadece.”

Mikael elini Isabelle’nin belinin arkasına koyarak “Şşşt, sarhoşsun sen” dedi.

“İşte o zaman senin gönlüme göre bir adam olduğunu an-

ladım. İhtiyar Delikanlı benimle aynı hedeflere sahip bir müttefik bulmamı söyleyince de hemen aklıma sen geldin. Şeref Mikael.”

“Bu arada, içkilerimizi tazelememiz gerek. İçeri dönüp içki alsak...”

“Gönlüme göre lafını boşver. Gönlüme göre adam yok; bütün erkekler bir tek şeyimin peşinde...” Kalın bir kahkaha. Isabelle’nin kahkahası.

“Haydi, gidelim.”

“Harry Hole!”

“Şşşt.”

“İşte o gönlüme göre bir adam. Biraz aptal tabii, ama hımm. Şimdi nerededir sence?”

“Şehirde onu epey aradım, ama bulamadım; ülkeyi terk etmiştir herhalde. Oleg’in aklanmasını sağladığına göre, bir daha gelmez.”

Isabelle yalpaladı ama Mikael onu tuttu.

“Sen tam bir piçsin Mikael ve biz piçler birbirimizi hak ediyoruz.”

Mikael kol saatine göz atarak “Olabilir, ama içeri dönmemliyiz” dedi.

“O kadar stresli görünme, koca çocuk. Ben içkiyi kaldırabilirim. Görüyor musun?”

“Görüyorum, ama önce sen gir ki şey gibi görünmesin...”

“Seks yapmışsınız gibi mi?”

“Onun gibi bir şey.”

Truls, Isabelle’nin sert kahkahasını duydu ve daha da sert topuklarıyla betonu döverek yürümesini seyretti.

Isabelle gidince tek başına kalan Mikael korkuluğa yaslandı.

Truls birkaç saniye bekledi. Sonra öne çıktı.

“Selam Mikael.”

Truls’ün çocukluk arkadaşı döndü. Gözleri donuktu; yüzü

biraz şişmişti. Truls onun neşeli gülümsemesini takınmakta biraz gecikmesini içkiye yordu.

“İşte oradasın Truls. Buraya geldiğini duymadım. İçeride hayat var mı?”

“Hem de nasıl.”

Bakıştılar. Truls birbirleriyle nasıl konuşacaklarını tam olarak ne zaman ve nerede unuttuklarını, fütursuzca sohbet ettikleri zamanlara ne olduğunu kendine sordu; o zamanlar birlikte gündüz düşleri kurarlardı ve her şeyi söyleyebilir, her şeyden bahsedebilirlerdi. O zamanlar tek kişi gibiydiler. Örneğin kariyerlerinin başında, Ulla’ya asılan bir adamı birlikte dövmüşlerdi. Kripos’ta çalışan ve Mikael’e asılan bir eşcinseli de birkaç gün sonra Bryn’deki kazan dairesine götürmüşlerdi. O herif kekeleyerek özür dilemiş, Mikael’in tavırlarını yanlış yorumladığını söylemişti. İz kalmasın diye herifin yüzüne vurmamaya özen göstermişlerdi, ama o lanet olası sulugözün karşısında deliye dönen Truls elindeki copla gereğinden fazla sert vurmaya başlamıştı ve Mikael onu son anda durdurabilmişti. Bunlar güzel anılar sayılmasa da, ikisinin arasında bağ oluşturan deneyimlerdi sonuçta.

“Eh, ben de burada durup terasa hayran hayran bakıyorum” dedi Mikael.

“Sağ ol.”

“Ama bir şey fark ettim. Çimento döktüğün gece...”

“Evet?”

“Kıpır kıpır olduğunu, uyku tutmadığını söylemiştin. Ama o gecenin Odin’i tutuklayıp Alnabru’da baskın yaptığımız gece olduğunu fark ettim. Bir adam da sırta kadem basmıştı.. Adı neydi?”

“Tutu.”

“Tutu, evet. Normalde o gece bizimle gelmen gerekiyordu, ama hasta olduğunu söyledin bana. Sonra da beton hazırladın?”

Truls zorla gülümsedi. Mikael'e baktı. Onunla göz göze gelip uzun uzun bakışmayı sonunda başardı.

"Gerçeği duymak ister misin?"

Mikael yanıt vermeden önce tereddüt etti sanki. "Çok isterim."

"Kaytarıyordum."

Terasa birkaç saniyeliğine sessizlik çöktü; şehrin uzaktan gelen uğultusu hariç çıt çıkmıyordu.

"Kaytarıyor muydun?" Mikael güldü. Şüpheli, ama keyifli bir gülüştü bu. Truls onun gülüşünü severdi. Herkes severdi, erkekler de kadınlar da. Karşısındakine eğlenceli, hoş ve muhtemelen zeki biri olduğunu, dostça bir kıkırtıyı hak ettiğini söyleyen bir gülüştü.

"Evet" dedi Truls. "Uğraşmak istemedim. O yüzden de gitmedim."

Yine sessizlik.

Sonra Mikael kahkahayı bastı. Geriye eğilip öyle çok güldü ki nefessiz kaldı. Hiç dolgusu yoktu. Tekrar öne eğilip Truls'un omzuna şaplak vurdu. Mikael öyle mutlu ve dizginsiz kahkahalar atıyordu ki, Truls birkaç saniyeliğine kendini tutamadı. Ona katıldı.

Mikael Bellman nefes almaya çalışırken "İşten kaytarıp teras inşa ettin demek" dedi. "Ne adamsın Truls. Ne adamsın."

Truls koltuklarının kabardığını hissetti. Bir an, eski zamanlara dönmüşler gibi oldu neredeyse. Hayır, neredeyse değil. Eski zamanlara *dönmüşlerdi*.

Truls "Bazen her şeyi tek başına halletmek gerekir, bilirsin" diye homurdandı. "Bir işi doğru dürüst yapmanın tek yolu budur."

Mikael, Truls'un omuzlarına kolunu attı ve terasta iki ayağıyla tepindi. "Ama *bu kadar* betonu tek başına hazırlaman zor olmuştur."

Truls *Evet*, diye düşünürken, neşeli kahkahasının göğsünde balon gibi kabardığını hissetti. *Zor oldu gerçekten.*

“Game Boy’u getirdiğinde almalıydım” dedi Oleg.

Harry kapı çerçevesine yaslanarak “Almalıydın” dedi. “Böylece Tetris tekniğini geliştirebilirdin.”

“Sen de bu tabancayı buraya bırakmadan önce şarjörünü çıkarmalıydın.”

“Olabilir.” Harry kendisine doğrultulmuş, ucu yere dönük Odessa’ya bakmamaya çalıştı.

Oleg hafifçe gülümsedi. “Galiba ikimizin de hataları oldu. Değil mi?”

Harry başıyla onayladı.

Oleg ayağa kalkmıştı ve fırının yanında duruyordu. “Ama ben sadece hata yapmadım, değil mi?”

“Kesinlikle. Birçok şeyi düzgün yaptın.”

“Mesela neyi?”

Harry omuz silkti. “Mesela farazi katilin tabancasına atıldığını söyledin. Onun kar maskeli olduğunu ve tek kelime etmediğini söyledin. Sadece el kol hareketleri yaptığını. Bariz sonuçlara ulaşmam için zemin hazırladın: Anlattığın senaryo, derinde barut kalıntısı olmasını açıklıyordu. Katil de sesini tanımandan korktuğu için konuşmadığına göre ya uyuşturucu ticaretiyle ya da Emniyet Teşkilatı’yla alakalı biri olmalıydı. Tahminimce kar maskesinden bahsetmenin sebebi, birlikte Alnabru’ya gittiğin poliste bir tane olduğunu fark etmendi. Anlattığın hikâyede katil yandaki ofise gidiyordu, çünkü oradaki her şey zaten çalındığından kapısı açıktı ve herkes oradan nehre inebilirdi. Gusto’yu *öldürmediğini* gösteren, ikna edici bir açıklama bulayım diye bana ipuçları verdin. Beynimin öyle bir açıklama bulmayı başaracağını biliyordun. Çünkü beynimiz kararları duygularımızın verme-

sine göz yummaya meyillidir hep. Kalbimizin ihtiyaç duyduğu avutucu yanıtları bulmaya daima hazırdır.”

Oleg başını yavaşça sallayarak onayladı. “Ama artık diğer bütün yanıtlara sahipsin. Doğru olanlara.”

“Biri hariç” dedi Harry. “Neden?”

Oleg yanıt vermedi. Harry sağ elini kaldırırken sol elini yavaşça pantolon cebine soktu ve buruşuk bir sigara paketiyle bir çakmak çıkardı.

“Neden Oleg?”

“Neden sence?”

“Bir ara sırf Irene yüzünden olduğunu düşündüm. Sebebin kıskançlık olduğunu. Veya Gusto’nun Irene’yi birine sattığını bildiğini. Ama Irene’nin yerini bilen tek kişi Gusto idiye, sana söylemediği sürece onu öldüremezdin. Dolayısıyla mesele başka bir şey olmalıydı. Bir kadına duyulan aşk kadar güçlü bir şey. Ne de olsa sen katil değilsin, değil mi?”

“Sen söyle.”

“Ben de dahil olmak üzere insanları, iyi insanları korkunç işler yapmaya iten klasik bir saike sahip birisin sen. Soruşturma çember çiziyor. Bir sonuca ulaşmıyor. Başladığımız yere döndüm. Bir aşk ilişkisi. En kötüsü.”

“Sen bu konuda ne bilirsin ki?”

“Çünkü zamanında ben de o kadına âşık oldum. Veya kız kardeşine. Geceleri öyle güzeldir ki ama sabahları yanında uyandığında günah kadar çirkindir.” Harry altın sarısı filtrelili ve Rus imparatorluk kartalı armalı siyah sigarayı yaktı. “Ama gece olunca, o halini unuttur ve tekrar âşık olursun. Ve hiçbir şey bu aşkla boy ölçüşemez, Irene bile. Yanılıyor muyum?”

Harry sigaradan bir nefes çekerek Oleg’i seyretti.

“Ne dememi istiyorsun ki? Her şeyi biliyorsun zaten.”

“Söylediğini duymak istiyorum.”

“Neden?”

“Çünkü söylediyini duymanı istiyorum. Onun ne kadar

hastalıklı ve anlamsız bir şey olduğunu kendi sesinden anlamaman için.”

“Ne söyleyeyim? Uyuşturucunu çalmaya kalkan birini vurmanın hastalıklı bir şey olduğunu mu? Elde etmek için kendini paraladığın uyuşturucunu?”

“Bunun kulağa ne kadar banal geldiğinin farkında değil misin?”

“Sen öyle diyorsun!”

“Evet, ben öyle diyorum. Ben dünyanın en iyi kadını, sırf direnemiyorum diye kaybettim. Sen de en iyi arkadaşını öldürdün Oleg. Onun adını söyle.”

“Neden?”

“Onun adını söyle.”

“Tabanca bende.”

“Onun adını söyle.”

Oleg sırtıttı. “Gusto. Ne...”

“Bir daha.”

Oleg başını yana eğip Harry’ye baktı. “Gusto.”

Harry “Bir daha!” diye bağırdı.

Oleg “Gusto!” diye haykırarak karşılık verdi.

“Bir da...”

“Gusto!” Oleg derin nefes aldı. “Gusto! Gusto...” Sesi titremeye başlamıştı. “Gusto!” Sesi çatladı. “Gusto. Gus...” Hıçkırınca sözü yarıda kaldı. “...to.” Gözlerini sınıksız yumdu ve yanaklarından yaşlar süzülürken fısıldadı: “Gusto. Gusto Hanssen...”

Harry bir adım yaklaştı, ama Oleg tabancayı kaldırdı.

“Gençsin Oleg. Hâlâ değişebilirsin.”

“Peki ya sen Harry? Sen değişemez misin?”

“Keşke değişebilsem Oleg. Keşke değişseydim... O zaman ikinize de daha iyi bakardım. Ama artık benim için çok geç. Ben buyum.”

“Yani? Alkolik mi? Hain mi?”

“Polis.”

Oleg güldü. “Bu mu yani? Polis? Birey filan değil?”

“Büyük ölçüde polisim.”

Oleg başıyla onaylayarak “Büyük ölçüde polissin” dedi. “Banal değil mi bu?”

“Banal ve sıkıcı” diyen Harry, yarısı bitmiş sigarasını parmaklarının arasına alıp hoşnutsuzlukla baktı; sigara istediği etkiyi göstermiyordu sanki. “Çünkü bu seçme şansım olmadığı anlamına geliyor Oleg.”

“Seçme şans mı?”

“Cezalandırılmanı sağlamam gerek.”

“Sen artık Emniyet Teşkilatı’nda çalışmıyorsun Harry. Silahsızsın. Ayrıca gerçeği bildiğini de, burada olduğunu da kimse bilmiyor. Annemi düşün. Beni düşün! Bir kez olsun bizi düşün, üçümüzü birden.” Oleg’in gözleri dolu dolu olmuş, sesi umutsuzluk yüzünden tizleşip metalik bir ton almıştı. “Şimdi dönüp gitsen, her şeyi unutsak, bütün bunların yaşanmadığını söylesek olmaz mı?”

“Keşke yapabilsen” dedi Harry. “Ama beni köşeye kısırdın. Gerçeği biliyorum ve seni durdurmalıyım.”

“Öyleyse neden tabancayı almama göz yumdun?”

Harry omuz silkti. “Seni tutuklayamam. Sen gidip suçunu itiraf etmelisin. Bu senin yarışın.”

“Suçumu itiraf mı edeyim? Bunu neden yapayım ki? Hapisten daha yeni çıktım!”

“Seni tutuklarsam, hem anneni hem seni kaybederim. Ve sensiz bir hiçim. Sensiz yaşayamam. Anlıyor musun Oleg? Ben yuvasına giremeyen bir fareyim ve girmemin tek bir yolu var. Bu yol da sensin.”

“Öyleyse bırak gideyim! Bütün bunları unutup temiz bir sayfa açalım!”

Harry başını iki yana salladı. “Planlı cinayet Oleg. Yapamam. Tabancalı olan sensin. Şimdi anahtar sende. Üçümüzü

de düşünmelisin. Hans Christian'a gidersek, o her şeyi halleder... Cezanı epey azaltır."

"Yine de Irene'yi kaybetmeme yol açacak kadar uzun bir ceza alırım. Kimse o kadar beklemez."

"Olabilir de, olmayabilir de. Belki de onu çoktan kaybettin."

"Yalan söylüyorsun! Hep yalan söylüyorsun!" Harry, Oleg'in yaşlardan kurtulmak için gözlerini kırıştırmamasını seyretti. "Suçumu itiraf etmeyi reddedersem ne yaparsın?"

"O zaman seni şimdi tutuklamam gerekir."

Oleg kendini tutamayıp inledi. Şokun etkisiyle aniden nefes alma ile şaşkınlıkla gülme karışımı bir sestir bu.

"Sen delisin Harry."

"Yapım bu Oleg. Yapmam gerekeni yaparım. Tıpkı senin yapman gerekeni yapmak zorunda olman gibi."

"Zorunda olmak mı? Bir lanetten bahseder gibi konuşuyorsun resmen."

"Olabilir."

"Saçma!"

"Laneti kır öyleyse Oleg. Ne de olsa artık cinayet işlemeyi hiç istemiyorsun, değil mi?"

Oleg "Çık dışarı!" diye bağırdı. Elindeki tabanca titriyordu. "Haydi! Artık Emniyet Teşkilatı'nda değilsin!"

"Doğru" dedi Harry. "Ama dediğim gibi, ben..." Siyah sigaraya dudaklarıyla bastırıp derin bir nefes çekti. Gözlerini kapadı ve iki saniyeliğine, dumanın tadını çıkarırcasına öylece durdu. Sonra ciğerlerindeki havayla dumanın bir hırıltı eşliğinde çıkmasına izin verdi. "...polisim." Sigarayı yere, önüne attı. Oleg'e doğru yürürken sigarayı ezdi. Başını kaldırdı. Oleg neredeyse onun kadar uzun boyluydu. Harry kaldırılmış tabancanın ardından bakarak nişan alan delikanlıyla göz göze geldi. Onun horozu çektiğini gördü. Ne olacağını şimdi den biliyordu. Oleg'in yoluna çıkmıştı ve o delikanlının da seçme şansı yoktu; çözümsüz bir denklemdeki iki bilinmeyendi-

ler, çarpışmaları kaçınılmaz olan iki gökcismiydiler, sadece birinin kazanabileceği bir Tetris oyunu oynuyorlardı. Sadece biri kazanmak *istiyordu*. Harry, Oleg'in daha sonra tabancadan kurtulacak kadar akıllı davranacağını, Bangkok uçağına yetiştirileceğini, yaptığı şeyi Rakel'e asla söylemeyeceğini, gecenin ortasında çılgık atarak uyanmayacağını ve odasının geçmişten gelen hayaletlerle dolu olmayacağını, yaşamaya değer bir hayat kurmayı başaracağını umdu. Çünkü kendi hayatı yaşamaya değer değildi. Artık değildi. Kendini hazırladı ve yürümeyi sürdürdü; kendi vücudunun ağırlığını hissediyor, namlunun siyah gözünün büyüdüğünü görüyordu. Bir sonbahar günü, Oleg, on yaşında, saçları rüzgârda dağılmış, Rakel, Harry, turuncu yapraklar, zaman ayarı yapılmış cep fotoğraf makinesine bakmak ve tıkırtısını beklemek. O fotoğraf başardıklarının, mutluluğun doruğına ulaşmayı başardıklarının kanıtıydı. Oleg'in tetiğe bastırarak işaretparmağı kıvrıldıkça, eklemeleri beyazlaşıyordu. Geri dönüş yoktu. Uçağına yetişmeye asla zaman olmamıştı. Uçak asla olmamıştı, Hong Kong da... Hiçbirinin yaşayabilecek durumda olmadığı bir hayatın tahayyülü olmuştu sadece. Harry korkmuyordu. Keder duyuyordu, o kadar. Kısa yayılım ateşi sırasında, tek el ateş edilmiş gibi ses çıktı ve pencereler zangırdadı. Harry göğsünün ortasına çarpan mermilerin fiziksel baskısını hissetti. Tabanca geri tepince namlusu yukarı kalktığından, Harry üçüncü mermiyle başından vuruldu. Düştü. Altında karanlık vardı. Karanlığın içine daldı. Sonunda karanlık onu yuttu ve serinlik veren, acısız bir hiçliğe sürükledi. Harry *Nihayet*, diye düşündü. Harry Hole'un son düşüncesi bu oldu. Nihayet, nihayet özgür olduğu.

Anne fare kulak kabarttı. Artık yavrularının çılgınlıklarını daha da net duyuyordu çünkü kilise çanları on kez çaldıktan sonra susmuştu, yaklaşan polis sirenleri de uzaklaşmış ve du-

yulmaz olmuştu. Geride sadece hafif kalp atışları kalmıştı. Farenin belleğinde bir yerde barut kokusu ve bir başka koku depolanmıştı. Daha önce burada, aynı mutfak zemininde yatan bir başka insanın, daha genç bir insanın kokusu. Ama o sırada mevsim yazdı, farenin yavrularının doğmasından çok önceydi. Ve o zaman, yuvanın girişi insan tarafından kapanmamıştı.

Fare, adamın karnının içinden geçmenin tahmin ettiğinden zor olduğunu keşfetti; başka bir seçenek bulması gerekiyordu. Bu yüzden, başlangıç noktasına geri döndü.

Deri ayakkabıyı bir kez ısırdı.

Metali, sağ elin iki parmağının arasından çıkmış tuzlu metali tekrar yaladı.

Takım ceketine hızla tırmandı; ceket ter, kan ve yiyecek kokuyordu. Öyle çeşitli yiyecek kokuları yayıyordu ki, o keten ceket çöp tenekesinden çıkarılmış olmalıydı.

İşte yine oradaydı. Yılanınca tamamen çıkmamış ve anormal derecede tesirli olan o duman kokusu molekülleri. O birkaç molekül bile farenin gözlerini acıttı ve sulanmalarına yol açtı, nefes almasını da zorlaştırdı.

Fare kolu koşarak çıkıp omuzdan geçti; boyna dolanmış kanlı sargıyla karşılaşınca bir an dikkati dağıldı. Yavrularının çığlıklarını tekrar duyunca, koşarak göğse çıktı. Takım ceketindeki iki yuvarlak delikten yoğun bir koku geliyordu hâlâ. Kükürt, barut. Deliklerden biri kalbin içinden geçiyordu; her halükârda, fare atan kalbin çok hafif titreşimlerini hissedebiliyordu. Kalp hâlâ atıyordu. Fare yola devam ederek alna çıktı ve sarı saçın arasından incecik akan kanı yaladı. Aşağı indi. Dudaklara, burun deliklerine, gözkapaklarına... Yanakta yara izi vardı. Farenin beyni, tıpkı labirent deneylerindeki farelerin beyni gibi, şaşılacak kadar mantıklı ve etkili çalışıyordu. Yanak. Ağzın içi. Ensenin en yukarısı. Sonra diğer tarafa geçmiş olacaktı. Farelerin hayatı zor ve basitti. Yapmanız gerekeni yapdınız.

Akerselva Nehri'ni parıltıdan ay ışığı, şehrin içinden akan o küçük ve kirli nehrin altın zincir gibi görünmesine yol açıyordu. Nehir kıyısındaki تنها yollarda çok kadın yürümese de Martine yürüyordu. Watchtower'da uzun bir gün geçirmişti ve yorgundu. Ama hoş bir yorgunluktan bu. Martine güzel, uzun bir gün geçirmişti. Gölgelelerin arasından yaklaşan bir delikanlı, el feneri ışığında onun yüzünü görünce "Selam" diye mırıldanarak geri çekildi.

Rikard, Martine'nin hele artık hamileyken evine farklı bir yoldan gitmesinin daha iyi olabileceğini birkaç kez söylemişti ama Martine her zamanki yolunun Grünerløkka'ya giden en kestirme yol olduğu karşılığını vermişti. Kimsenin şehri- ni elinden almasına izin vermeyecekti. Hem köprü altlarında yaşayanların öyle çoğunu tanıyordu ki, oralarda kendini Batı Oslo'nun gözde barlarında olduğundan daha güvende hissediyordu. A&E ile Schous Meydanı'ndan geçmiş ve Bla'ya doğru yürürken, asfaltta kısa ve sert adımlar atıldığını duydu. Uzun boylu, genç bir adam ona doğru koşuyordu. Karanlığın içinde süzülürken yolu el feneriyle aydınlatıyordu. Adam geçerken Martine onun yüzünü bir anlığına gördü, sonra da arkasından gelen hızlı soluk sesleri giderek hafifleyip kayboldu. O si- ma tanıdıktı, Martine'nin Watchtower'da gördüğü bir simaydı. Ama öyle çok si- ma görürdü ki; bazen birini gördüğünü sanırdı ve ertesi gün iş arkadaşları o kişinin aylar, hatta yıllar

önce öldüğünü söylerdi. Ama nedense o sima, Martine'ye tekrar Harry'yi düşündürdü. Martine kimseye Harry'den bahsetmiyordu, hele Rikard'a hiç bahsetmiyordu elbette ama Harry onun içinde küçücük, minicik bir yer edinmişti ve Martine arada sırada, kendi içindeki o ufak odaya gidip Harry'yi ziyaret edebiliyordu. Gördüğü kişi Oleg olabilir miydi? O yüzden mi şimdi Harry'yi hatırlamıştı? Arkasına döndü. Koşan delikanlının sırtını gördü. Delikanlı peşinde şeytan varmış gibi, bir şeyden kaçarmış gibi koşuyordu. Ama Martine onun peşinde kimseyi göremedi. Delikanlı giderek küçülüyordu. Kısa süre sonra da karanlıkta gözden kayboldu.

Irene kol saatine baktı. On biri beş geçiyordu. Irene koltuğuna yaslanıp, masanın yukarısındaki monitöre baktı. Birkaç dakika sonra yolcuların uçağa binmesine izin vereceklerdi. Babası SMS göndererek, onları Frankfurt Havalimanı'ndan alacağını söylemişti. Irene terliyordu ve vücudu sızlıyordu. Bu iş kolay olmayacaktı. Ama her şey yolunda gidecekti.

Stein onun elini sıktı.

“Nasıl gidiyor balkabağım?”

Irene gülümsedi. Stein'ın elini sıkarak karşılık verdi.

Her şey yolunda gidecekti.

Irene “Onu tanıyor muyuz?” diye fısıldadı.

“Kimi?”

“Tek başına oturan şu siyah saçlı kadını.”

O kadın geldiklerinde de orada, karşılardaki ve kapının önündeki koltukta oturmaktaydı. Tayland ile ilgili bir Lonely Planet kitabı okuyordu. Güzeldi. Güzelliğini yaşlanınca da koruyan, asla yitirmeyen kadınlardan olduğu belliydi. Ve bir şey, bir tür mutluluk yayıyordu. Sanki tek başına olmasına karşın içten içe gülmekteydi.

“Ben tanımıyorum. Kim ki?”

“Bilmem. Birini hatırlatıyor.”

“Kimi?”

“Bilmiyorum.”

Stein güldü. İç rahatlatıcı, sakın ağabey gülüşüyle. Irene’nin elini tekrar sıktı.

Uzun bir sinyal sesi duyuldu ve metalik bir ses Frankfurt uçağına yolcuların binebileceğini söyledi. İnsanlar kalkıp hep birden masaya doğru gitti. Irene diğerleri gibi kalkmak isteyen Stein’ı kolundan tutarak durdurdu.

“Ne oldu balkabağım?”

“Kuyruğun bitmesini bekleyelim.”

“Ama o...”

“Tünelde, onca insanın arasında durmak istemiyorum.”

“Tamam. Aptallık ettim. Nasıl gidiyor?”

“Hâlâ iyi.”

“İyi.”

“O kadın yalnız görünüyor.”

“Yalnız mı?” Stein kadına baktı. “Katılmıyorum. Mutlu görünüyor.”

“Evet, ama yalnız da.”

“Hem mutlu hem yalnız, öyle mi?”

Irene güldü. “Hayır, yanılıyorum. Onu benzettiğim çocuk yalnız belki de.”

“Irene?”

“Evet?”

“Kararlaştırdığımız şeyi hatırlıyor musun? Sadece mutlu düşünceler, tamam mı?”

“Evet. Biz ikimiz yalnız değiliz.”

“Değiliz... Buradayız, birbirimize destek oluyoruz. Sonsuza kadar da olacağız, değil mi?”

“Sonsuza kadar.”

Irene ağabeyinin koluna girip başını onun omzuna yasladı. Kendisini bulan polisi düşündü. O adam adının Harry ol-

duğunu söylemişti. Irene'nin aklına Oleg'in bahsedip durduğu Harry gelmişti hemen. O Harry de polisti. Ama Irene'nin Oleg'in anlattıklarından yola çıkarak hayalinde canlandırdığı adam, kendisini kurtaran biraz çirkin adamdan daha uzun boylu, daha genç ve belki de daha yakışıklıydı. Ama kendisini kurtaran adam Stein'ı da ziyaret etmişti, dolayısıyla Irene onun kim olduğunu biliyordu. Harry Hole. Onu hayatının sonuna dek anımsayacağını da biliyordu. Onun yara izli yüzünü, çenesindeki yarayı ve boynundaki büyük sargıyı. Ve sesini. Oleg onun sesinin o kadar rahatlatıcı olduğunu söylememişti. Irene birden emin oldu, sebebini bilmese de emin oldu:

Her şey yolunda gidecekti.

Irene, Oslo'dan ayrılmakla her şeyi geride bırakabilecekti. Alkole de uyuşturuculara da el sürmemesi gerekiyordu, babası ve danıştığı doktor öyle demişlerdi. Keman arzusunu hep duyacak, ama direnecekti. Gusto'nun hayaleti de aynı şekilde hep onunla olacaktı. Ibsen'in hayaleti de. Irene'nin o ölümcül tozu sattığı bütün o zavallıların hayaletleri de. Zaman zaman geleceklerdi mutlaka. Belki birkaç yıl sonra silikleşeceklerdi. Irene o zaman Oslo'ya dönecekti. Önemli olan, iyi olacak olmasıydı. Yaşamaya değer bir hayat kurmayı başaracaktı.

Seyahat rehberi okuyan kadını inceledi. Kadın bunu fark etmişçesine başını kaldırıp baktı. Kısa ama neşeli bir gülümseme takındıktan sonra burnunu tekrar seyahat rehberine gömdü.

“Gidiyoruz” dedi Stein.

Irene “Gidiyoruz” diye tekrarladı.

Truls Berntsen arabayla Kvadraturen'den geçti. Tollbugata'ya doğru indi. Prinsens Sokağı'nı çıktı. Radhusgata'dan indi. Partiden erken ayrılmış ve arabasına binip gezmeye çıkmıştı. Bu gece hava soğuktu, gökyüzü bulutsuzdu ve Kvadraturen'de hayat vardı. Fahişeler Truls'ün arkasından seslendiler; ondaki

testosteronun kokusunu almış olmalıydılar. Torbacılar birbirleriyle rekabet halindeydi. Park edilmiş bir Corvette'ten bum bum diye bas sesleri geliyordu. Bir tramvay durağında bir çift öpüşüyordu. Bir adam neşeyle gülerek sokakta koşuyordu. Önü açık takım ceketini rüzgârda dalgalanıyordu; aynı takım elbiseden giymiş bir başka adam, onun peşinden koşuyordu. Dronningens Sokağı'nın köşesinde tek bir kişi, Arsenal tişörtlü biri duruyordu. Truls onu daha önce görmemişti, yeni olmalıydı. Polis telsizi cızırdadı. Truls kendini tuhaf bir şekilde iyi hissetti birden: Damarlarında akan kan, bas, olan her şeyin ritmi, burada oturup izlemek, birbirinden tamamen habersiz olmalarına karşın birbirini döndüren bütün o küçük çarkları görmek. Bütünü gören bir tek oydu. Ve tam da böyle olmalıydı. Çünkü burası artık Truls'ün şehriydi.

Gamlebyen Kilisesi'nin rahibi kapıyı açıp dışarı çıktı. Mezarlıktaki ağaçların hışırtılarını dinledi. Başını kaldırıp aya baktı. Güzel bir akşamdı. Epey kişi gelmişti ve konser başarılı geçmişti. Yarın sabahki ayın bu kadar kalabalık olmayacaktı. Rahip iç geçirdi. Boş sıralara vereceği vaazda, günahların bağışlanmasından bahsedecekti. Basamakları indirdi. Mezarlıktan geçti. Cuma günkü cenazede okuduğu vaazın aynısını okumaya karar vermişti. Müteveffa, akrabasının –eski karısının– söylediğine göre, hayatının sonunda kirli işlere bulaşmıştı. Daha önce de öyle günahkâr bir yaşam sürmüştü ki günahları saymakla bitmezdi. Ama buna gerek yoktu zaten. Cenaze törenine sadece adamın eski karısı ve çocukları, bir de burnunu yüksek sesle çekip duran bir iş arkadaşı katılmıştı. Müteveffanın eski karısı, o iş arkadaşının muhtemelen eski kocasının çalıştığı havayolu şirketinde yatmadığı tek hostes olduğunu gizlice söylemişti rahibe.

Rahip bir mezar taşının önünden geçerken, ay ışığında ta-

şın üstünde beyaz izler gördü; sanki birisi oraya tebeşirle yazı yazmış, sonra da silmişti. Bu Askild Cato Rud'un mezar taşıydı. Orada yatan kişi Askild Öregod olarak da bilinirdi. Mezarların her kuşağa ayrı ayrı kiralanması çok eski bir kuraldı; böylece zenginlere ayrıcalık tanınmış oluyordu. Ama yoksul Askild Cato Rud'un yeri değiştirilmemişti nedense. Aynı mezarda çok uzun süre kalınca da, orası korunur olmuştu. Belki de oranın zamanla ilgi odağı haline geleceği umulmuştu iyimserce: Doğu Oslo'nun en fakir semtinden gelme birinin mezar taşı; talihsiz adamın akrabalarının parası ancak küçük bir mezar taşına yetmişti, ayrıca –taş ustası harf başına para aldığından– müteveffanın isminin baş harfleriyle soyadı ve tarih yazılmıştı yalnızca. Altlarına yazı eklenmemişti. Hatta yetkililerden birinin müteveffanın soyadının Ruud olduğunda diretmesine karşın, bir harften de tasarruf yapılmıştı. Askild Öregod'un hâlâ ortalarda gezindiği söylenirdi. Ama asla çok yaygın bir söylenti olmamıştı bu. Askild Öregod unutulmuş ve –kelimenin tam anlamıyla– huzur içinde yatmaya terk edilmişti.

Mezarlığın kapısını kapamaya giden rahibin arkasındaki, duvarın dibindeki gölgelerin arasından bir siluet çıktı usulca. Rahip ister istemez kaskatı kesildi.

Hırıltılı bir ses “Merhamet et” dedi. İri elini açarak öne uzattı.

Rahip şapkanın altındaki yüze baktı. Yaşlı, kırışıklı bir yüzdü bu. İri bir burun, büyük kulaklar ve şaşılacak kadar berrak, mavi, masum iki göz. Evet, masum. Rahip o zavallı adama yirmi kronluk bozukluk verdikten sonra, evine doğru yola devam ederken tam olarak bunu düşündü. Yeni doğmuş bir bebeğin, henüz günah işlemediğinden bağışlanmaya ihtiyacı olmayan bir bebeğin masum, mavi gözleri. Rahip yarın ki vaazında bundan bahsedebilirdi.

Artık yolun sonundayım baba.

Burada oturuyorum ve Oleg tepemde duruyor. Odessa tabancayı iki eliyle, hayatı buna bağılıymış gibi, düşerken tutunduğu bir dalmış-çasına sımsıkı tutuyor. Sımsıkı tutarak bağıyor. Tamamen kafayı yedi. "Nerede o? Irene nerede? Söyle, yoksa... yoksa..."

"Yoksa ne yaparsın geri zekâlı? O tabancayı kullanamazsın ki. Sen öyle bir insan değilsin Oleg. Sen iyi insanlardansın. Haydi, sakinleş de şu malı paylaşalım. Tamam mı?"

"Boşversene. Sen Irene'nin yerini söylemeden olmaz."

"Malın hepsi benim olacak mı?"

"Yarısı. Elimde başka yok."

"Anlaştık. Önce tabancayı indir."

O gerzek söylediğimi yaptı. Çok yavaş öğreniyordu. Onu ilk seferki, Judas konserinin çıkışındaki kadar kolayca kandırdım. Eğilip o tuhaf tabancayı yere, ayaklarının dibine bıraktı. Yandaki mandalın C'de olduğunu gördüm; yani tabanca salvoya ayarlıydı. Tetiği çok hafif çekince bile...

Doğrularak "Eee, nerede o?" diye sordu.

Ve şimdi, artık namlu bana dönük olmadığından, gelişini hissedebiliyordum. Hiddetin. Oleg beni tehdit etmişti. Tıpkı üvey babam gibi. Hayatta en katlanamadığım şey tehdit edilmektir. Bu yüzden, kulağa hoş gelen yalanlar –Irene Danimarka'da, gizli bir rehabilitasyon merkezinde, arkadaşlarıyla konuşması yasak, yoksa tekrar uyuşturucuya başlayabilir, falan filan– söylemek yerine, bıçağı döndürdüm. Bıçağı döndürmesem olmazdı. Benim kanım bozuk baba, o yüzden çeneni kapalı tut. Yani kalan kanım, çünkü büyük bölümü mutfak zemininde. Ama salak olduğumdan, bıçağı döndürdüm.

"Onu sattım" dedim. "Birkaç gram keman karşılığında."

"Ne?"

"Onu Merkez Garı'nda bir Alman'a sattım. Adamın adını da, nerede oturduğunu da bilmiyorum. Münih olabilir. Belki de Münih'te, evinde bir arkadaşıyla oturuyordur ve minik ağızlı Irene ikisini de emiyordur. Ve kafası çok iyi olduğundan, hangi aletin kime ait olduğunu bilmiyordur çünkü gerçek aşkını düşünüyordur sadece. Onun adı da..."

Oleg ağız açık kalakalmıştı ve gözlerini kırıştırtıp duruyordu. Ke-bapçıda bana beş yüz kron verdiği zamanki kadar aptal görünüyordu. Lanet olası bir sihirbaz gibi kollarımı açtım.

“...keman!”

Oleg durmadan gözlerini kırıştırtıyordu; öyle afallamıştı ki taban-caya atıldığımda tepki vermedi.

En azından öyle sandım.

Çünkü bir şeyi unutmuştum.

Oleg o gün peşimden gelmişti. Meth getirmeyeceğimi anlamıştı. Bazı yeteneklere sahipti. İnsanların zihnini de okuyabiliyordu. En azın-dan hırsızların.

Tahmin etmeliydim. Yarım doza razı olmalıyım. Oleg tabancaya benden önce ulaştı. Parmağı tetiğe sürtünmüş olabilir. Emniyet man-dalı C'ye getirilmişti. Yere yığılmadan önce, Oleg'in afallamış yüzünü gördüm. Derin bir sessizlik çöktü. Oleg'in üstüme eğildiğini işittim. İniliyle karışık hafif bir hırıltı duyuyordum; rölantide çalışan bir mo-torun sesi gibiydi. Sanki Oleg ağlamaya çalışıyor, ama ağlayamıyordu. Sonra ağır ağır yürüyerek mutfağın arka tarafına gitti. Gerçek bir uyuş-turucu bağımlısı, işleri öncelik sırasına göre yapar. Oleg şırıngayı yanı-ma koydu. Paylaşmak isteyip istemediğimi bile sordu. Kulağa hoş ge-liyordu, ama artık konuşamıyordum. Sadece dinleyebiliyordum. Ve Oleg'in gittiğini, merdivenleri yavaşça ve ağır adımlarla indiğini duy-dum. Artık yalnızdım. Hiç olmadığım kadar yalnızdım.

Kilise çanları sustu.

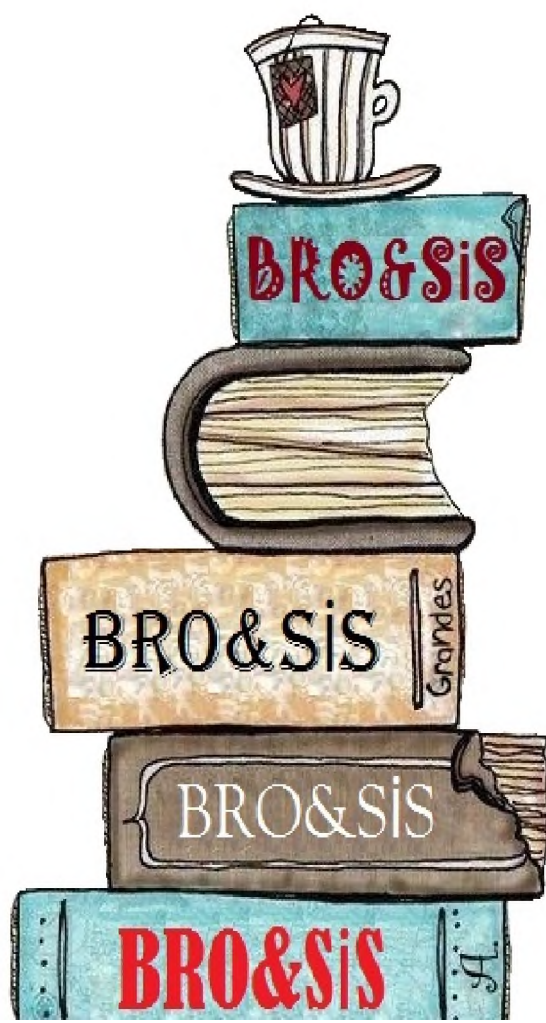
Her şeyi anlattım sanırım.

Artık çok acı çekmiyorum.

Orada mısın baba?

Orada mısın Rufus? Beni bekliyor musun?

Her neyse, İhtiyar Delikanlı'nın bir sözünü hatırlıyorum. Ölüm ruhu özgür kılar. Lanet olası ruhu özgür kılar. Kılar mı? Hiçbir fikrim yok. Gö-receğiz.

Kaynaklar ve teşekkür

Audun Beckström ile Curt A. Lier'a, polislerin çalışma tarzıyla ilgili genel bilgiler için. Torgeir Eira ile E.B. Marine'e dalgıçlıkla, Are Myklebust ile Orgkrım Oslo'ya uyuşturucularla ilgili bilgiler için. Pal Kolstö, *Russia*. Ole Thomas Bjerknes ile Ann Kristin Hoff Johansen, *Investigative Methods*. Nicolai Lilin, *Siberian Upbringing*. Berit Nök-leby, *Karl A. Martinsen's Life and Career*. Dag Fjeldstar'a Rusçayla ilgili, Eva Stenlund'a İsveççeyle ilgili, Lars Petter Sveen'e lehçelerle ilgili bilgiler için. Kjell Erik Strömslag'e eczacılıkla, Tor Honningsvag'a havacılıkla, Jörgen Vik'e mezarlıklarla, Morten Gaskjönli'ye anatomiyle, Öystein Eike-land ile Thomas Halle-Velle'ye tıpla, Birgitta Blomen'a psikolojiyle ilgili bilgiler için. Odd Cato Kristiansen'e Oslo'nun gece hayatıyla, Kristin Clemet'ye Oslo Belediye Meclisi'yle ilgili bilgiler için. Kristin Gjerde'ye atlarla ilgili bilgiler için. Julie Simonsen'a dizgi için. Aschehoug Yayınevi ile Salomonsson Ajansı'ndaki herkese teşekkürler.